

C Ủ U N G U Y Ệ T H I

Anh biết
Giấc
tươi ngủ rồi

Lo sedow dịch
tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Table of Contents

MỤC LỤC

LỜI DẪN: TRÌNH CA

TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỔ VỠ

CHƯƠNG 1: LẦN ĐẦU GẶP GỠ

CHƯƠNG 2: CHỒN ĐEN

CHƯƠNG 3: XUẤT PHÁT

CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RỒI

CHƯƠNG 5: CƠ HÔNG NGƯỜI CÁ

CHƯƠNG 6: VE VẤN

CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾT

CHƯƠNG 8: PHẢN NỘ

CHƯƠNG 9: NHẬN BIẾT HƯƠNG BẮC

CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG

CHƯƠNG 11: MEN SAY

CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỞ HOA

CHƯƠNG 13: VIÊN ĐẠN

CHƯƠNG 14: MÂY MƯA

CHƯƠNG 15: ĐÁNH MẮT

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SỢ

CHƯƠNG 17: NGHIỆN

CHƯƠNG 18: CHẠY TRỐN

C Ử U N G U Y Ệ T H I

Đinhhiều
GIÒ
tiết tấu

Lo sedow dịch
tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

MỤC LỤC

LỜI DẪN: TRÌNH CA

TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỒ VỖ

CHƯƠNG 1: LÃN ĐÀU GẶP GỖ

CHƯƠNG 2: CHỜN ĐEN

CHƯƠNG 3: XUẤT PHÁT

CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RỒI

CHƯƠNG 5: CƠ HÔNG NGƯỜI CÁ

CHƯƠNG 6: VE VẤN

CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾT

CHƯƠNG 8: PHẦN NỘ

CHƯƠNG 9: NHẬN BIẾT HƯỚNG BẮC

CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG

CHƯƠNG 11: MEN SAY

CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỎ HOA

CHƯƠNG 13: VIÊN ĐẠN

CHƯƠNG 14: MÂY MƯA

CHƯƠNG 15: ĐÁNH MẮT

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SỢ

CHƯƠNG 17: NGHIÊN

CHƯƠNG 18: CHẠY TRỐN

LỜI DẪN: TRÌNH CA

Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ quả lắc đặt trong phòng khách vang lên, Trình Ca đang rửa ảnh trong phòng tối, cầm chiếc cặp kẹp tờ giấy ảnh chậm rãi đưa qua đưa lại trong khay nước rửa ảnh.

Dưới mặt nước dập dờn ánh đỏ, tờ giấy ảnh màu trắng dần dần hiện lên hình ảnh một người ăn mày ngồi ăn bánh quy ven đường, sau lưng là sông Hoàng Phố và tòa tháp Đông Phương Minh Châu.

Nghe thấy tiếng chuông đồng hồ, Trình Ca mới nhớ cô đã tự nhốt mình trong phòng tối ba tiếng rồi.

Vẫn không hài lòng.

Cô đặt chiếc cặp xuống, ngẩng đầu nhìn mười mấy dây ảnh đang hong trên tường. Dưới ánh sáng màu đỏ nhạt là vô số bức ảnh, vô số thế giới, nhân vật, tĩnh vật, phong cảnh, đô thị.

Cô mím chặt môi, nặng nề thở ra một hơi qua lỗ mũi. Toàn là rác.

Trình Ca vò đầu mấy cái, đưa tay giật hết đồng ảnh xuống xé tan tành rồi nhét vào thùng rác.

Cô bước nhanh ra ngoài, sập cửa lại, cầm bao thuốc và chiếc bật lửa Zippo trên bàn uống nước lên, nhanh chóng châm một điếu, rít một hơi thật sâu.

Qua màn khói thuốc vừa thở ra, ánh mắt Trình Ca dừng lại ở chiếc tủ kính chạm rồng trong phòng khách bày đủ loại cúp, pha lê,

mạ vàng... Giải vàng cuộc thi ảnh quốc tế Hamdan Dubai, giải vàng cuộc thi ảnh quốc tế Sony, giải A cuộc thi ảnh người Hoa toàn cầu, giải nhất cuộc thi ảnh quốc tế Hasselblad, nhiều vô số kể.

Ba trăm lẻ một ngày, đã ba trăm lẻ một ngày cô không có một tác phẩm nào có thể làm cho chính mình hài lòng.

Phong độ sa sút? Tài hoa cạn kiệt?

Trình Ca nheo mắt, đến lúc bừng tỉnh lại, đầu óc điếu thuốc đã bị cô vô thức cắn nát.

Bác sĩ Phương từng nói, phụ nữ thích cắn nát những vật thể nhỏ hình ống có ham muốn tính dục rất mạnh.

Trình Ca cười lạnh một tiếng, cầm lấy điện thoại xem tin nhắn, có tin nhắn nhận một tiếng trước đến từ “Cao tám múi”, nội dung: “Hôm nay có đến không?”

“Cao tám múi” họ Cao, là một người quen, người mẫu nội y nam, vai rộng eo thon, cơ bụng rắn chắc, hai chân thon dài, cực kỳ nam tính.

Trình Ca nheo mắt lại, nhả ra một hơi thuốc thật dài, nhanh chóng trả lời một câu: “Vì sao lại không?”

Cô vừa tắt xong thì chuông điện thoại vang lên, quấn khăn tắt đi ra nghe điện. Người gọi là bác sĩ Phương. Cô bật loa ngoài.

“Trình Ca?” “Sao?”

“Đang làm gì đấy?”

“Vừa tắt xong chuẩn bị đi ngủ”. Trình Ca bỏ khăn tắt ra, mở tủ quần áo lấy ra một chiếc quần lót ren màu đen.

“Hình như chị nghe thấy tiếng mở tủ quần áo, chuẩn bị ra ngoài à?”

“Không, em đang tìm quần áo để mai mặc”.

Trong gương, thân thể Trình Ca trắng như tuyết, ngực đầy đặn, eo thon nhỏ, bụng dưới phẳng lì.

Mặc chiếc quần lót xuyên thấu vào không che được bất cứ thứ gì, bên dưới lớp ren mềm mại là một cặp mông căng tròn, đôi chân thẳng tắp trắng mịn như ngó sen.

Bên kia điện thoại, bác sĩ Phương hiển nhiên không tin lời cô nói cho lắm: “Trình Ca, đã một tuần em không đến chỗ chị rồi đấy”.

“Đạo này tinh thần em rất tốt”.

Trình Ca giơ chân lên, cổ chân có một hình xăm rằn màu đen, ngón chân nhẹ nhàng mọc ra một chiếc vảy dài màu đen hở lưng.

“Tuần này có chụp được bức ảnh nào vừa ý không?”

“Không”. Đây là lời nói thật.

“Có lúc nào cảm thấy cực kỳ khó chịu, muốn xé thứ gì đó hay không?”

“Không”. Đây là lời nói dối.

“Tuần này em không có quan hệ tình dục với bất kỳ ai chứ?”

“Không”. Đây là lời nói thật.

“Không tự mình...”. “Không”. Đây là lời nói dối.

“Tuần này có hẹn bạn bè đi ra ngoài chơi, chuyện trò tâm sự với nhau không?”

“Không”. Đây là lời nói thật.

“Có lúc nào muốn theo đuổi kích thích hay không?” “Kích thích loại nào?”

“Tinh thần, thể xác”. “Không”. Đây là lời nói dối.

Trình Ca mặc váy vào, chiếc váy bó sát làm nổi bật dáng người, để lộ gầy hệt khoảng lưng với làn da mịn màng. Cô cầm một chiếc trâm cài đầu, hờ hững vắn cao mái tóc dài lên.

Màu đen lạnh lùng, kiêu sa mà bí hiểm, Trình Ca có thể làm chủ được.

“Vậy thì tốt”. Bác sĩ Phương nói: “Xem ra tình hình của em đã có chuyển biến tốt rồi”.

Trình Ca hơi há miệng, ngó trước gương trang điểm kẻ lông mày. Cô không buồn để ý đến những lời mỉa mai của bác sĩ Phương.

Trình Ca là một người hệt sức lạnh nhạt thờ ơ trong quan hệ xã giao, sự quan tâm quá mức của bác sĩ Phương như thế này khiến cô rất không quen. Năm trước mẹ cô lấy đời chồng thứ tư, cũng chính là cha của Phương Nghiên. Phương Nghiên và cô là chị em con chồng con vợ, nói thân không thân, nói quen chẳng quen.

Điện thoại bật loa ngoài để trên giường.

Sau khi hỏi han tình hình của Trình Ca xong, Phương Nghiên bắt đầu chuyển sang nội dung tám chuyện chị em.

“À này, kể cho em nghe một chuyện. Mấy ngày hôm trước chị gặp một đứa bạn, thấy suy nghĩ của nó rất khác người. Nó không có tình cảm ổn định, hệt sức trắng hoa, đàn ông xung quanh vô số. Bọn chị

cho rằng đám đàn ông đó chơi nó, nhưng theo nó thì đó là nó chơi đàn ông”.

Trình Ca thờ ơ nghĩ: Vì sao lúc chải mascara, phụ nữ đều không thể không há miệng ra?

“Nhưng trên đời này vĩnh viễn không có phụ nữ chơi đàn ông, chỉ có phụ nữ bị đàn ông chơi. Đây chính là xã hội chúng ta đang sống, xã hội mà đàn ông đóng vai trò chủ đạo”.

Trình Ca đang tô son môi, nụ cười bên khóe miệng hơi lạnh lẽo, chậm rãi trả lời một câu: “Thế à?”

“Đúng thế. Chị rất tò mò, không biết nó đón nhận ánh mắt khác thường của những người xung quanh thế nào”.

Phương Nghiên còn đang nói, Trình Ca đã trang điểm xong: “Chị Phương Nghiên, em buồn ngủ rồi”.

“Thế em đi ngủ sớm đi, ngày mai nhất định phải tới chỗ chị, chị phải xác nhận trạng thái của em. Nếu không lúc mẹ em hỏi, chị không biết phải trả lời thế nào”.

“Biết rồi”. Cô thiếu kiên nhẫn chấm dứt cuộc gọi, cho máy ảnh và ống kính vào túi, lấy một hộp condom trong ngăn kéo rồi xỏ giày cao gót bước ra khỏi nhà.

Cuộc điện thoại kiểm tra này hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của Trình Ca.

Đèn đuốc rực rỡ chiếu rọi thị trấn hoa, gió đêm đầu hạ khô nóng thổi qua, Trình Ca cảm thấy gió như khiến toàn thân cô bốc cháy.

Trình Ca bấm chuông cửa. Mười giây sau, cửa mở ra.

Tách một tiêng, Trình Ca rời mắt khỏi ống kính máy ảnh, ngẩng đầu lên.

Người đàn ông quấn khăn tắm, cơ bụng săn chắc, ngực vẫn còn ướt, nước rỏ xuống mái tóc. Hắn từ phòng tắm đi ra, toàn thân tỏa ra mùi sữa tắm. Hắn nở một nụ cười rục rờ với Trình Ca và ống kính máy ảnh rồi kéo Trình Ca vào nhà.

“Lại tập à?” Trình Ca đi qua bên cạnh hắn, ngón tay vuốt má y cái lên cơ bụng của hắn.

Giống như đàn ông thích vú, thích mông, Trình Ca cũng thích cơ ngực, cơ bụng.

Gã đàn ông khẽ gõ ngực, cơ bụng đóng loạt gõ lên. Hắn dùng cả hai tay chỉ vào cơ bụng, nói đầy c ý: “Đây là những múi cơ bụng đẹp nhất em từng thấy”.

Trình Ca ôm máy ảnh quay lại nhìn hắn một cái, ánh mắt dừng lại một giây trên bụng hắn, cười nhạt lắ c đầu: “Sau này em sẽ thấy người đẹp hơn”.

“Em sẽ không gặp được ai hơn đâu”. Hắn cười, ôm Trình Ca, cúi đầu hôn lên cổ cô.

Trình Ca và Cao Gia Viễn quen nhau tại một studio nửa năm trước. Trình Ca có một người bạn là nhiếp ảnh gia chụp quảng cáo quần lót cho CK, Cao Gia Viễn là người mẫu.

Lần đầu tiên Trình Ca nhìn thấy Cao Gia Viễn, hắn chỉ mặc một chiếc quần lót bó sát người màu trắng, nửa nắ m trên hông nên màu trắng, cơ thể thon dài khỏe mạnh, hai chân rắn chắc mạnh mẽ, làm người ta nghĩ đến sự nhanh mạnh và dai sức.

Cao Gia Viễn có một dáng người khiên mỗi một thợ ảnh đều phải ca ngợi.

Cao Gia Viễn cũng chú ý tới Trình Ca. Cô có một khuôn mặt lạnh lùng mà gợi cảm, không dễ quên. Đặc biệt là ánh mắt cô, thẳng thắn, sắc bén, không mang theo bất cứ tình cảm nào, như một thực thể lạnh như băng khó có ngôn ngữ nào diễn tả được. Dường như không phải cô đang nhìn một người

mà là đang nhìn một pho tượng gỗ tinh xảo hay một bãi cỏ mênh mông.

Bất gặp ánh mắt Cao Gia Viễn, Trình Ca cũng không e dè, đứng bên cạnh xem hẳn chụp hơn một tiếng.

Sau khi kết thúc, Cao Gia Viễn thay quần áo đi ra thì Trình Ca đã đi rồi. Lúc xuống đến bãi đỗ xe, hẳn nhìn thấy Trình Ca ngồi trong xe hút thuốc lá, nụ cười lạnh nhạt sau màn sương khói: “Lên xe”.

Hôm đó xe của cô đỗ ở đó lâu hơn bình thường hai tiếng đồng hồ.

Hai người đã cặp với nhau được nửa năm.

Trình Ca rất kiệm lời, ít nói chuyện. Giữa cô và Cao Gia Viễn không có đề tài nào khác ngoài tư thế và hiệu quả chụp ảnh.

Một tiếng sau.

Trên người chỉ có đôi giày cao gót, Trình Ca nằm nghiêng người trên giường hút thuốc lá, xem lại những bức ảnh đen trắng trong máy ảnh. Rèm cửa sổ màu trắng, bóng người màu đen, hoặc thân thiết hoặc xa cách, hoặc quăn quýt hoặc kỳ dị, có một mỹ cảm thuộc về cá mị.

Cô chậm rãi phun khói thuốc, đầu óc lúc trước nôn nóng mà trĩu trệ lúc này đã thông thoáng hơn một chút.

Cao Gia Viễn không hút thuốc lá, nhìn nửa bên mặt cô mông lung trong khói thuốc, nói: “Lần nào em cũng như vậy”.

“Như thế nào?” Cô thờ ơ nhìn hắn.

“Xong việc hút thuốc lá có cảm giác gì?”

Trình Ca cười nhạt: “Đã thông hai mạch Nhâm Đốc”. Hút xong một điếu thuốc, cô chuẩn bị ra về.

“Trình Ca”. “Sao?”

“Hôm nay đừng về nữa, ngủ lại ở chỗ anh”. Trình Ca nói: “Thôi”.

Cao Gia Viễn nói: “Thế anh làm cho em ít đồ ăn khuya, ăn xong hãy về”.

Cao Gia Viễn làm bánh trôi rượu nếp, mùi vị rất khác. Trình Ca bất ngờ: “Anh còn biết làm món này cơ à?” “Em nghĩ anh là thằng vô dụng không biết làm gì à?”

“Anh có đáng người chuẩn thế này, chỉ dựa vào nó đã đủ số nợ rồi, không cần phải làm việc”.

Cao Gia Viễn bị cô đùa bật cười, nói: “Thời gian trước anh đi đóng phim, nhân vật trong phim biết làm”.

Trình Ca nhướn mày, giơ tay lên dùng ngón tay nâng cằm Cao Gia Viễn lên, xoay sang trái, xoay sang phải, đánh giá: “Mặt mũi được đấy, sánh được với các minh tinh đang nổi”.

Cao Gia Viễn cười cười, nói: “Trình Ca, có lẽ sau này anh sẽ trở thành minh tinh”.

“Rất tốt, chúc mừng”. “...”.

“Trình Ca, em có nghĩ tới chuyện...”. “Chuyện gì?”

“Chúng ta sau này...”. Cao Gia Viễn chần chừ.

Trình Ca nói: “Yên tâm, em sẽ không bám lấy anh đâu, kết thúc trong hòa bình thôi”.

“... Ý anh không phải như vậy. Anh cho rằng bây giờ chúng ta có thể suy nghĩ lại về quan hệ của chúng ta, có lẽ nên tiến thêm...”.

Bàn tay đang cầm thìa của Trình Ca lập tức cứng đờ, chuông báo động vang lên trong đầu. May mà lúc này chiếc bàn đột nhiên rung lên.

Là điện thoại di động của Cao Gia Viễn.

Trình Ca đưa điện thoại cho Cao Gia Viễn, lại bất ngờ nhìn thấy tên Phương Nghiên, nội dung tin nhắn: “Anh đã ngủ chưa? Ngày mai có thời gian gặp nhau không?”

Cô nhìn thấy trả lời tin nhắn, hỏi: “Nữ à?”

“Ờ”. Cao Gia Viễn nói đùa: “Em không ghen đấy chứ?” Trình Ca không đáp, hỏi: “Mọi dự phòng?”

Nghe giọng cô có thay đổi, thấy không còn vui đùa nữa: “Không, anh không thích cô ấy”.

Trình Ca hỏi: “Cô ấy thích anh à?” “Ừ”.

“Cô ấy đang theo đuổi anh?” “Ừ”.

“Bắt đầu từ bao giờ?”

“Cô ấy và anh là bạn học thời cấp ba”. “Anh đã ngủ với cô ấy chưa?” “Đương nhiên là chưa”.

Trình Ca nhìn hấn, không nói nữa.

“Cô ấy rất nghiêm túc tìm người để tiến tới hôn nhân, anh không thể lợi dụng cô ấy được”.

Trình Ca yên lặng vài giây, một lát sau nói: “Em về đây”.

Đột nhiên Trình Ca thấy cực kỳ chán ghét những mối liên hệ chằng chịt giữa người với người.

Trình Ca lái xe chạy máy tiêu trong thành phố, không có mục đích, như quên mất đường về nhà.

Đêm khuya, gió tràn vào cửa kính xe, hoang hoải, lạnh buốt. Cô không biết nên đi đâu.

Một nửa câu Cao Gia Viễn chưa nói xong; tin nhắn của Phương Nghiên; chuyện năm xưa; những bức ảnh như giấy lộn không có sức sống trong phòng tôi...

Cô đột nhiên nhận ra cô đã đánh mất tất cả những đam mê có thể theo đuổi, cả tinh thần, thể xác, thế tục, hư vinh. Cuộc đời cô trong mắt người ngoài luôn rực rỡ ánh vàng, giàu sức sáng tạo, nhưng thực ra lại trống rỗng và vô nghĩa.

Cô lại bắt đầu thấy nôn nóng.

Trong đêm tối, cô nhìn thấy phía xa xa có một khoảng màu vàng mơ hồ như một cánh cửa đi lên trời cao.

Đi tới gần mới thấy rõ, đó là một tấm pa nô tuyên truyền, chia thành ba phần theo chiều dọc. Trời xanh ngắt, sa mạc vàng, rừng

hồ` dương, thảo nguyên xanh, núi tuyết t trắng, hồ` xanh thẳm,
động vật chạy thành đàn, mênh mông bát ngát.

Một dòng chữ kiểu bút lông mạnh mẽ trải rộng trên cả ba phầ`n:
Khuong Đường - Khả Khả Tây Lý - A Nhĩ Kim.

TẬP 1: CON ĐƯỜNG ĐỒ VỖ

Sắ c trời mông lung, thê ́ giới tĩnh mịch.

Cô đàng cười, tóc tơ bay bay, bay trước mắ t anh.

Thê ́ giới rấ t yên tĩnh, nghe thắ y đượ c tiê ́ ng ánh sáng rọi trên mặt tuyê ́ t.

Anh nhìn thắ y, khoảnh khắ c đó, gió, vì cô, mà đứ ng yên giữa núi khắ p đầ ̀ ng.

CHƯƠNG 1: LẦN ĐẦU GẶP GỠ

Tháng Năm, thị trấn nhỏ miền Tây tràn ngập gió tuyền.

Trời đã chạng vạng, đất trời mịt mờ sương trắng, tầm nhìn không quá tám mét, bà chủ nhà trọ Mộc Mộc chuẩn bị đóng cửa.

Nơi này vốn hẻo lánh, người qua lại đều là khách du lịch bụi hoặc những người có công việc liên quan đến nghiên cứu. Kỳ nghỉ vừa kết thúc, việc làm ăn đã sa sút.

Bà chủ che miệng mũi, vừa tìm then cửa định cài vào thì cửa bị đẩy bật ra. Cuồng phong mang theo tuyền tràn vào, tuyền bám khắp người, che kín tầm mắt.

Người đến cao hơn bà chủ một cái đầu, áo khoác gió màu đen, mũ trùm đầu che kín mặt, kính bảo hộ màu đen che kín mắt không thấy rõ diện mạo, kéo theo một chiếc vali to màu đen, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô nữa.

Là Trình Ca.

“Chờ chút, để tôi đóng cửa lại đã”. Bà chủ chào khách, còn chưa nói xong lại có một người khác nữa đội gió tuyền đi vào. Cũng toàn thân màu đen, kéo một chiếc vali to, chiều cao không kém Trình Ca là mấy, dáng người cũng tương tự.

Bà chủ đi ra ngoài ngó nghiêng một lát, khẳng định không có ai mới quay vào đóng cửa lại.

Nhà trọ yên ắng, hai vị khách đứng lặng bên quây.

Bà chủ câ`m hai chiế`c chứng minh thư trên quầ`y lên, dùng chổi lông gà quét sạch một lớp đầ`t vàng tuyế`t trắ`ng bám trên mặt quầ`y.

“Phòng trọ ở chỗ chúng tôi đề`u là phòng tiêu chuẩn”. Bà chủ đăng ký xong đầ`y chứng minh thư và hai chiế`c chìa khóa lại: “202, 203”.

Trình Ca phát hiện bà chủ đầ`y chứng minh thư của mình tới trước mặt người kia, còn chiế`c chứng minh thư trước mặt cô mang tên Kề` Vân, nam...

Lúc xách vali lên lầ`u, Trình Ca thoáng nhìn người đàn ông tên là Kề` Vân đó. Dáng người không cao, đeo kính đen, da rắ`t đen, nhưng khuôn mặt thoát nhìn lại giồ`ng như phụ nữ.

Phòng của Trình Ca là phòng 202. Sau khi vào phòng, cô bỏ mũ, khẩu trang và kính bảo hộ xuố`ng, chẳm một điế`u thuố`c, đứng yên tại chỗ hút mắ`y hơi rồ`i mới tháo ba lô trên lưng xuố`ng, mở khóa kéo ra, bên trong có vài ba chiế`c máy ảnh và bảy, tám chiế`c ô`ng kính.

Cô vén rèm cửa sổ xem thời tiế`t bên ngoài, chọn máy ảnh và ô`ng kính rồ`i đi ra cửa.

Nhà trọ rắ`t nhỏ, làm hoàn toàn bằ`ng gỗ, kế`t câ`u hình vuông, ở giữa là một cái sân lộ thiên.

Trên hành lang gió tuyế`t thổi rắ`t mạnh, Trình Ca ném đầ`u lọc vào thùng rác, theo câ`u thang gỗ đi lên sân thượng.

Xung quanh là tuyế`t trắ`ng cuồ`n cuộn bay mù trời, có một cảm giác chậ`t chội như đang đứng ở trung tâm của thế` giới, Trình Ca gượng gạo lắ`p xong chiế`c giá đỡ máy ảnh ba chân trong cuồ`ng

phong, bắt đầu chụp thị trấn nhỏ trong tuyết lớn. Những ngôi nhà gỗ bé nhỏ san sát, những dây cờ phướn màu sắc rực rỡ bay phần phật, những ngọn núi tuyết cao vút xa xăm.

Đại khái khoảng mười mấy phút sau, Trình Ca cất giá đỡ, lại dựa vào lan can chụp mấy tấm người đi đường thưa thớt trên đường phố.

Trên người cô phủ kín tuyết trắng, lúc xuống đèn tầng hai, có người vỗ vai cô từ phía sau, bàn tay đè xuống rất nặng, còn bóp vai cô mấy cái.

Trình Ca không vui hát bàn tay trên vai ra, quay người lại nhìn. Đô i phương rất cao, đeo khẩu trang chống gió, phía sau cặp kính đen là một đôi mắt sắc bén như mắt chim ưng, ánh mắt như có khả năng xuyên thấu.

Đô i phương nói: “Xin lỗi, nhận nhầm người”. Trình Ca cau mày trở lại phòng mình.

Cô mở máy tính sao chép ảnh vào, sàng lọc từng bức ảnh một. Mấy trăm bức ảnh, vẫn không có một bức nào làm cô hài lòng.

Cô ngồi trên ghế, một tay kẹp điếu thuốc, một tay xóa ảnh. Mới đầu còn rất bình tĩnh, sau đó dần dần nóng ruột gõ bàn phím chan chát.

Cạch một tiếng, cô gập mạnh chiếc máy tính xách tay vào, đứng bật dậy đi tới góc tường hút thuốc lá.

Một nhà nhiếp ảnh không biết chụp ảnh cũng giống một nhà văn không cần ý tưởng, như Hồng Thất Công bị phê võ công trở thành phê nhân.

Cô nhìn chòng chọc gian phòng yên tĩnh này, bắt giác cười lạnh một tiếng. Sau khi hút năm điếu thuốc, tâm tình của cô mới dần bình tĩnh lại.

Hôm nay cô không có tinh thần và sức lực để tự giày vò.

Cô bồn ba một ngày, ngồi từ máy bay, xe lửa, xe đò đến taxi, bây giờ đã mệt, mới chín giờ tối đã tắm rửa lên giường. Cô có thói quen để trần đi ngủ, lại ngại ga trải giường của nhà trọ không được sạch sẽ nên quấn khăn tắm vào.

Giấc ngủ này rất sâu.

Không biết mấy giờ đêm, một tiếng động rất lớn làm Trình Ca bừng tỉnh giấc.

Cô mở choàng mắt ra, thấy một loạt bóng đen phá cửa xông vào phòng cùng với ánh đèn pin lấp lánh.

Cường đạo? Cướp của? Bắt cóc? Giết hiếp?

Cô không kịp có bất cứ phản ứng nào, một bóng đen cao lớn đã xông tới bên giường một cách áp bức, bàn tay thô kệch bóp chặt ngực cô, lôi cô từ trong chăn ra ngoài, động tác rất thô bạo, lực độ rất mạnh.

Bóng đen dùng sức quá mạnh, Trình Ca lại rất nhẹ, bị hất lôi ra khỏi chăn như xách một con gà.

Tuy nhiên chỉ nháy mắt sau đó i phương lại buông tay ra, Trình Ca rơi thẳng xuống, đập mông vào thành giường.

“Mẹ kiếp...” Trình Ca khẽ chửi thề, giữ chặt khăn tắm, muốn mượn ánh đèn pin để nhìn rõ dáng dấp của đối phương, nhưng một chiếc chăn đã trùm lên đầu cô.

Cô bị đè ngã xuống giường, đô i phương quát lên: “Nằm yên, không được cử động!”.

Trình Ca không cử động thật. Cô tỉnh táo suy nghĩ một lát, không nhìn thấy mặt đô i phương cũng tốt, ít nhất sẽ không bị diệt khẩu.

Có lẽ đô i phương chỉ cướp tiền, chưa đến mức phát điên giết người. Nếu bọn chúng tìm được thứ gì hài lòng rồi bỏ đi thì đúng là may mắn trong bất hạnh.

Đô i phương rất khỏe, Trình Ca không thể động đậy. Cô nghe tiếng chân, phán đoán sơ bộ đô i phương có bốn người.

Bây giờ hét lên cầu cứu là không sáng suốt.

Cô nhanh chóng nghe thấy tiếng bật công tắc, đèn trong phòng sáng lên, những người đó tìm kiếm khắp nơi trong phòng, lục tung bàn tủ ván giường. Trình Ca nín thở, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Thật Ca, chính là cái vali này. Trong này chính là...”.

“Mở ra xem xem”. Người đàn ông được gọi là Thật Ca lên tiếng, giọng nói trầm thấp.

Trình Ca đột nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, lập tức hiểu ra vấn đề. Cô thử vùng vẫy muốn thoát ra.

Người đàn ông đang đè cô hùng hổ quát: “Tao bảo mày không được cử động. Lúc làm chuyện táng tận lương tâm đó, mày nên biết sẽ có ngày bị bắt”.

Trình Ca cười lạnh một tiếng dưới tầm chần trùn đầu: “Buông ra!”

Ngoài chần, toàn bộ tiếng bước chân và tiếng nói chuyện đều dừng lại.

Tay người đó cứng đờ như rắ t kính hắ, sau một lát chầ n chừ liề n buồ ng ra thật.

Trình Ca quắ n chặt khắ n tắ m, vén chắ n ra.

Bồ n người đàn ông to khỏe mạnh mẽ đứ ng trong phòng, tay câ m sứ ng ô ng, sắ c mặt lạnh lù ng.

Trình Ca đã phát hiện người bọ n họ câ n tìm là đàn ông.

Trình Ca liề c nhìn người đứ ng gầ n giườ ng nhắ t. Khoảng ngoài ba mươi tuổ i, mặt chừ điề n vuồ ng vứ c, dáng người thắ p đậ m, khỏe mạnh rắ n rỏ i giồ ng như một tảng đá.

Nhưng trực giắ c nói với cô, người lúc đầ u lỏ i cô từ trong chắ n ra không phải hắ n mà là người đàn ông phía sau hắ n, cao to khỏe khoắ n, sồ ng lưng thẳng tắ p, chỉ đứ ng ở đó đã tỏa ra khí trườ ng mạnh mẽ.

Tuy nhiên Trình Ca không kịp thắ y rõ mặt người đó, một người đàn ông cao gầ y đã đi tới che khuắ t ánh mắ t cô. Hắ n chỉ chiề c vali có tay kéo của cô, hỏi: “Đây là vali của cô?”.

“Đứ ng”.

“Phòng này chỉ có một mình cô hay còn có người khác?”.

“Một mình”.

Người đàn ông cao gầ y nhìn cô vài giầ y, có vẻ không tin, nói: “Chúng tôi có đủ bắ ng chứ ng nghi ngờ cô vận chuyề n phi pháp da độ ng vật hoang dã quý hiề m, mời cô...”.

“Mở vali cho các anh kiểm tra? Đượ c!”. Trình Ca gắ t đầ u phồ i hợ p.

Hắ n ngừng lại một lát như đang nghi hoặc trước sự bình tĩnh của cô. Một lát sau hắ n xoay người đi kiểm tra vali của Trình Ca.

Trình Ca lặng lẽ nhìn như thể không liên quan đế n mình, chợt phát hiện một ánh mắ t lạ, một cậu bé người dân tộc Tạng da ngăm đen, mắ t to tròn đang nhìn cô chắ m chắ m không chớp mắ t.

Trình Ca cúi đầ u xuô ng nhìn, cô ôm ngực, chiế c khăn tắ m lồm xuô ng một rãnh sâu. Cô ngược mắ t lên chằm chọc, cậu bé lập tức bùng tỉnh như được giải huyết, vội vàng quay đầ u đi chỗ khác.

Gã cao gầ y ngồ i dưới đấ t, kéo vali của Trình Ca ra, nói: “Thắ t Ca, em hoài nghi chiế c vali này không phải của cô ta...”.

Còn chưa nói xong thì vali đã mở ra, mắ y hộp bao cao su bật ra roi xuô ng đấ t.

Đêm khuya, trong phòng trọ, không khí yên tĩnh đế n kỳ lạ.

Gã cao gầ y dừng lại một chút, lại nhanh chóng tiế p tục lục vali của Trình Ca. Đồ lốt, mỹ phẩm, đủ loại, nhưng không có thứ bọn họ muố n tìm, bằ ng chứng trực tiế p hay gián tiế p đề u không có.

Thậm chí hắ n còn mở cả hộp phắ n mắ t của Trình Ca ra xem, vẫn không thu hoạch được gì.

Lông mày nhíu chặt, hắ n quay lại quan sát Trình Ca mắ y lâ n rô i đi tới góc phòng, chỗ người đàn ông gọi là Thắ t Ca đang đứng.

Trong phòng chỉ có một bóng đèn tiế t kiệm năng lượng, người đó lại đứng ở chỗ u ám, Trình Ca không thắ y rõ mặt hắ n, chỉ cảm thắ y dáng người hắ n cực kỳ cao lớn rắ n chắ c.

Hắ n vẫy tay một cái, gã đàn ông mặt chữ điề n đứng gầ n giường Trình Ca đi tới.

“Thạch Đâu, thế này là thế nào? Cậu theo nhậm người à?”.
“Không thể như vậy được. Em và Thập Lục theo sát hắ n để n lúc hắ n vào đây”.

Người có khuôn mặt chữ điề n lúc trước đề Trình Ca xuô ng giường gọi là Thạch Đâu, quả thật rắ t hợp với hình thể thắ p lùn chắ c nịch của hắ n.

Người cao gắ y lục vali của Trình Ca tên là Thập Lục cũng tiế p lời: “Đúng vậy, chính là phòng này. Bà chủ cũng nói phòng này được một người đàn ông thuê, không thể sai được. Hay người phụ nữ này là...”.

Hắ n khề liề c mắ y hộp bao cao su dưới nề n nhà.

Sau đó âm thanh quá nhỏ, Trình Ca không nghe thắ y.

Trình Ca với bao thuồ c trên chiề c tủ đầ u giường, bật lửa định châm thuồ c. Cô có cảm giác dường như trong đám đàn ông này có người nhìn cô một cái, ánh mắ t sâu thắ m, nhưng lúc quay lại nhìn lại không tìm được là người nào trong bớ n người này.

Cô dựa vào tường, cúi đầ u châm điề u thuồ c ngậm trên môi, vừa hút vừa đợi bọn họ bàn bạc xong xuôi.

Cuố i cùng âm thanh lắ ng xuô ng, một bóng dáng cao lớn đi tới.

Trình Ca ngược mắ t, ánh mắ t dầ n dầ n trở nên chăm chú.
Hắ n nhắ t định là Thắ t Ca mà bọn họ gọi.

Trình Ca trước hế t chú ý tới đôi mắ t đen như mực của hắ n dưới hàng lông mày rậm, hồ c mắ t rắ t sâu làm nề n cho đôi mắ t đen hơn, sáng hơn. Da hắ n gắ n như màu đồ ng, lộ rõ vẻ ngang tàng, ngũ quan đường nét rõ ràng, tóm lại là một khuôn mặt khiề n người khác nhìn một lầ n là không quên được.

Cộng thêm dáng người cao ráo, thân hình to khỏe, sô'ng lưng thẳng tắ'p và khí trường đặc trưng, hắ'n vừa bước tới đã trở thành tiêu điểm nổi bật nhắ't trong phòng.

Hắ'n dừng lại, ngữ điệu bình thường, âm sắ'c lại không dễ gì nhắ'm lẫn: “Tiểu thư, cô có thể trả lời tôi má'y câu hỏi không?”.

“Trả lời theo hình thức nào?”. Trình Ca búng tàn thuố'c, hỏi: “Giúp đỡ hay là thâm vắ'n?”.

“Giúp đỡ”.

“Vậy thì hỏi đi”.

“Một mình cô ở phòng này?” “Đúng”.

“Không có người ngoài nào vào phòng?” “Đúng”.

“Nhưng theo tin tức chúng tôi có, một người đàn ông tên là Kê' Vân ở phòng này”.

“Vậy có nghĩa tin tức của các anh sai”. Trình Ca nói.

Người đàn ông nhìn cô chắ'm chắ'm, dường như muố'n xác nhận gì đó.

“Chiế'c vali đen này là của cô?”.

Trình Ca hỏi ngược lại: “Không nhìn thắ'y à? Chẳng lẽ người các anh muố'n tìm lại thích mặc đồ' phụ nữ?”.

“Lúc vào phòng này cô có để ý thắ'y người nào khả nghi hay không?”.

Trình Ca nghĩ đế'n người vổ vai cô rô'i nói nhận nhắ'm người. Cô nói: “Không”.

Người đàn ông nhìn cô chầm chầm, ánh mắt như soi mói. Trình Ca nhìn lại không cam chịu yếu thế, nhưng ánh mắt hấn như thực thể, có trọng lượng, áp bức người khác.

“Tiên sinh!” Cô nói: “Hơn nửa đêm các ngài xông vào phòng phụ nữ độc thân như côn đồ, thật là uy mãnh!”

Người đàn ông yên lặng một lát, cuối cùng nói: “Xin lỗi, chúng tôi tìm nhầm người. Rắc rối gây ra cho...”.

Nhưng lúc này Trình Ca lại thốt thần, mắt nhìn chầm chầm yếu ớt háu chạy lên chạy xuống trên cổ hấn.

Từ trước tới nay, có lẽ là bản tính, có lẽ là bệnh nghề nghiệp, Trình Ca luôn rất chăm chú quan sát các chi tiết nhỏ. Huống hồ cô vẫn cho rằng đó là vị trí gọi cảm nhất trên người đàn ông.

Hấn đã nói xong, khẽ gạt đầu dứt khoát rồi xoay người định đi.

Thế là đi luôn à?

Trình Ca bực bội nhíu mày.

Thạch Đầu vẫn còn bất mãn: “Thật Ca, chuyện này vẫn còn chưa tra rõ, người phụ nữ này rất có thể biết tung tích của Kế Vân, không biết chừng chính là đồng bọn yểm hộ cho Kế Vân. Chúng ta bám theo bao nhiêu lâu, không thể thả bọn chúng chạy mất được”.

Thập Lục cũng không cam lòng: “Đúng thế. Nhỡ đâu cô ta giấu ở trên giường thì sao? Cô ta... không mặc quần áo chính là để đánh lạc hướng...”.

Trình Ca lạnh mặt.

“Đi!” Người đàn ông cầm đầu hạ lệnh.

Mọi người lập tức im bật, tinh thần ủ rũ đi theo, chỉ có cậu bé dân tộc Tạng vẫn đứng yên, chăm chú nhìn Trình Ca “không mặc quần áo”.

Trình Ca nhếch miệng, vừa định nói gì đó lại nghe thấy gã cầm đầu nói một câu không nặng không nhẹ: “Mẹ mày⁽¹⁾!”

Trình Ca phun ra một hơi thuộc, âm thanh không lớn, lạnh lùng nói: “Anh chửi ai đấy?”.

Thế giới lập tức yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn Trình Ca, lại nhìn “Thật Ca”, trao đổi ánh mắt với nhau, yên lặng không nói.

Hắn quay lại nhìn cô vài giây, mắt rất đen.

Còn lúc này gương mặt đen nhem của cậu bé dân tộc Tạng lại đỏ bừng, đỏ đến tận mang tai.

Cậu bé nhìn Trình Ca, dùng tiếng phổ thông không được sôi nổi, nhỏ giọng nói: “Tôi tên là Ni Mã”.

“Tôi tên là Ni Mã...”. Cậu bé dân tộc Tạng xấu hổ đỏ bừng mặt.

Trình Ca sặc một hơi thuộc, quay đầu đi chỗ khác ho sặc sụa, cái cổ cao trắng muốt nhanh chóng chuyển thành màu hồng.

Ánh đèn trong phòng nhà trọ màu trắng sữa chiếu lên nước da trắng muốt của Trình Ca khiến da cô càng trở nên mịn màng như ngọc trai.

Phụ nữ bản địa lớn lên trong bão cát, gió thổi nắng phơi, da dẻ phần lớn đen cháy thô ráp, thân thể khỏe mạnh, còn Trình Ca đến

từ miền Giang Nam khói sóng mênh mang, nhỏ nhắn, mềm mại, trắng nõn trắng nà, dường như có thể vớt ra nước được.

Cho dù vừa rồi phải lục soát, Thập Lục cũng ba lần bốn lượt liếc mắt nhìn cô. Có điều ánh mắt cô quá lạnh, như lúc nào cũng chằm chọc người khác, không thể lại gần.

“Chờ một chút”. Thạch Đầu đã đi ra hành lang quay lại nhìn thấy thứ gì đó lập tức lại lộn về: “Dưới gầm giường cô ta có đồ”.

Dưới gầm giường là ba lô máy ảnh.

Trình Ca nhún mí mắt lên, nói: “Không được mở ra”. Thạch Đầu như không nghe thấy, vẫy tay gọi Thập Lục tới, cùng ngò i xuống kéo ba lô ra.

Trình Ca tựa vào tường nhìn, không cử động.

Thập Lục day mũi, đột nhiên ngừng thấy gì đó. Hấn ngừng tay, một giây sau lại ngừng hẳn nữa.

Trình Ca nhìn thấy, nói: “Vừa động vào quần áo của tôi, thom không?”.

Vẻ mặt đông cứng, Thập Lục đi qua một bên, thấp giọng: “Thật Ca, người phụ nữ này rất lợi hại, trên người toàn là gai nhọn”.

“Chị ấy cũng rất bình tĩnh, em thấy vậy”. Ni Mã nhỏ giọng thàm thì, hỏi người cầm đầu: “Dã Ca, anh thấy sao?”

Bành Dã không nói gì.

Bên cạnh giường, Thạch Đầu nói với Trình Ca cho có lệ: “Làm phiên cô phải hợp kiểm tra, mở ba lô ra”.

Trình Ca chỉ nói một từ: “Không”.

Bành Dã đi tới, nói: “Mời cô phở i hợp với chúng tôi, mở ba lô ra”.

Trình Ca nhìn thẳng vào mặt hắ n nửa giây, khoe môi cong lên, vẫn chỉ có một từ: “Không”.

Lời nói vừa dứt, Thạch Đầ u đã hế t kiên nhẫn mở ba lô ra.

Trình Ca không ngăn cản, sắ c mặt cũng không thay đổi. Thậm chí cô còn không nhìn ba lô mà vẫn nhìn thẳng vào mặt Bành Dã, như cười như không, ánh mắ t như đang lộ quầ n áo anh ra.

Bành Dã không nhìn thắ u được mắ t cô, chỉ thắ y nó lạnh như băng, khó có thể diễn tả bằ ng lời.

Anh quay mặt đi xem Thạch Đầ u lục soát ba lô, trong ba lô có rắ t nhiề u túi nhung màu đen sắ p xế p ngay ngắ n.

Thạch Đầ u lâ n lượt mở ra, Bành Dã phát hiện ánh mắ t Trình Ca vẫn còn dừng trên mặt anh. Anh không rõ cô đang nhìn cái gì, cô nhin rắ t lâu, cuồ i cùng vẫn liế c nhìn cô một cái.

Ánh mắ t cô chậm rãi hạ xuồ ng, từ từ nhìn lướt một lượt từ trên xuồ ng dưới.

Sắ c mặt Bành Dã cũng cực kỳ bình tĩnh ung dung. Anh đứng yên tại chỗ một, hai giây rồ i mới đi ra khỏi ánh mắ t Trình Ca, bước tới phía trước xem quá trình lục soát của Thạch Đầ u.

Mười mắ y chiế c túi đen trong ba lô được mở ra, toàn là máy ảnh và ó ng kính, đủ mọi hình thức, đủ mọi kích cỡ, đủ mọi độ dài.

Ni Mã bên cạnh đã yên lặng một hồ i lâu, lúc này khế kéo Thập Lục, thắ p giọng nói với Thập Lục mắ y câu, mắ t lại nhìn chắ m chắ m vào đố ng máy ảnh. Thập Lục lắ c đầ u, Ni Mã lùi ra bên cạnh không lên tiế ng nữa.

Sau khi lục soát một hồ i, cuối cùng Thạch Đà u cũng bỏ cuộc mà không tìm được gì. Mặc dù chán nản nhưng hắ n

không thể không chấp nhận sự thật, hậm hực nói với Trình Ca: “Không tìm được”.

Trình Ca nói: “Hay là anh cứ tìm tiếp đi, xem còn gì nữa tìm một thể cho xong luôn”.

Thạch Đà u không xuống thang được, cũng không làm được gì với cô, đành quay lại nói với mấy người còn lại: “Đi thôi”.

Trình Ca hỏi: “Thế là đi luôn à?”

Thạch Đà u gượng gạo: “Xin lỗi, nhậ m người...”. Trình Ca nói: “Tôi không nói với anh”.

“Cô...”. Thạch Đà u định nổi đóa nhưng đã bị Thập Lục giữ lại.

Trình Ca nhìn Bành Dã: “Tôi nói với anh đấ y. Nửa đêm xông vào phòng tôi, cứ thế là xong à?”.

Ba người còn lại đôn g loạt nhìn Bành Dã. Bành Dã nói: “Xin lỗi, chúng tôi tìm nhậ m người”.

“Xin lỗi là xong chuyện sao?”.

Thạch Đà u không nhịn được nhảy dựng lên: “Cô đừng có quá đáng. Người tôi bám theo bao nhiêu lâu đã vào đúng phòng này. Các người chính là đôn g lố a. Hôm nay hắ n chạy má t rô i nên tha cho cô, cô đừng có được đắ ng chân lân đắ ng...”.

“Đừng, có giỏi thì đừng tha cho tôi. Tìm đi, tìm tiếp đi!” Trình Ca đập chiế c bật lửa xuống mặt tủ đầ u giường đánh chát một tiế ng,

nói: “Hôm nay không tìm được gì thì một người cũng đừng hòng đi được”.

Thạch Đâu đỏ bừng mặt, chỉ thẳng vào mũi Trình Ca: “Cô còn định cấn ngược lại bọn tôi à...”.

“Tang Ương (Ni Mã), cậu dẫn Thạch Đâu ra ngoài trước”.

Bành Dã lên tiếng.

Ni Mã bước tới kéo Thạch Đâu ra ngoài. Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bành Dã đi tới cạnh giường, ngò i xuống lần lượt cất máy ảnh và ống kính vào trong túi vải nhung.

Trình Ca để ý tay anh. Lòng bàn tay rộng rãi, màu da hài hòa, ngón tay có lớp chai dày. Cô nhẹ nhàng rít một hơi thuốc, chậm rãi dụi điếu thuốc cầ m trên tay.

Bành Dã sắp xếp xong xuôi, đóng ba lô lại đẩy vào gầm giường.

Mặt anh áp sát mép giường, gầ n trong gang tấc là đôi chân Trình Ca lộ ra dưới chăn, trắng như bạch ngọc, cổ chân có một hoa văn đen tuyền hình con rắn, lạnh lùng mà thầ n bí.

Trình Ca ngoắ c ngón chân một cái.

Đôi mắt đen sẫm của anh nhìn Trình Ca một giây, đứng dậy đi tới chỗ vali, gắ p gọn từng chiếc quần áo, cất cả đồ ng bao cao su vào rô i đóng vali lại.

Anh hỏi: “Nhu vậy đủ chưa?”. Trình Ca đáp: “Chưa đủ”.

Cô không chịu nhượng bộ bước nào, Bành Dã còn chưa lên tiếng, Thập Lục phía sau anh đã bước tới: “Tiểu thư, chúng tôi là đội viên đội

tuần tra của khu bảo tồn, đang đuổi theo một đám săn trộm. Tôi và người đồng đội vừa rồi đã theo dõi rất lâu, nghi phạm đích xác đã vào nhà trọ này. Nhưng bây giờ xem ra có lẽ đã xảy ra một nhầm lẫn nào đó, chúng tôi đã tìm nhầm người, đầu mối và nghi phạm không dễ gì tìm ra cũng đứt tại đây. Hôm nay cưỡng chế xông vào phòng tiểu thư là lỗi của tôi, không liên quan gì với anh ấy. Tôi là người có lỗi, tôi xin lỗi tiểu thư, mong tiểu thư thông cảm. Chúng tôi sẵn sàng bồi thường những tổn hại gây ra cho tiểu thư”.

Trình Ca không lên tiếng.

Lúc này gã tên là Thạch Đầu không biết tại sao lại chạy vào. Nghe thầy Thập Lục nói, hắn lập tức trở nên sốt ruột, miệng lầm bầm: “Bồi thường thì... kinh phí của đội chúng ta thật sự căng thẳng, tiền còn phải mua xăng sửa xe, hay là...”.

Thập Lục khẽ kéo hắn, ra hiệu cho hắn im miệng.

Trình Ca nói: “Tôi không phải người không hiểu lý lẽ, cũng không phải muốn bắt chẹt các anh. Món nợ này có thể không tính, nhưng một món nợ khác thì không thể không tính”.

“Món nợ nào?”.

Trình Ca nói: “Vừa rồi ai trong số các anh sờ ngực tôi?” Hai người đồng loạt trợn mắt nhìn nhau: “...”.

“Trong số các anh có người nhân cơ hội sờ soạng tôi, vừa rồi lúc xông vào đã bóp ngực tôi”. Trình Ca nhìn Bàn Dã, nói tiếp: “Không bắt được người này, các anh đừng hòng ra khỏi đây dù chỉ một người”.

Vài giây sau, Bàn Dã nói: “Là tôi”.

Nét châm biếm lộ rõ trong mắt Trình Ca.

Hai người còn lại nhấ t loạt nhìn Bành Dã, vẻ mặt thiên biế n vạn hóa.

Bành Dã nói: “Khi đó tôi bắ t cô từ trên giường xuô ng đã chạm vào chỗ không nên chạm”.

“Thảo nào vừa bật đèn Thấ t Ca đã tránh ngay ra xa, chạy còn nhanh hơn thỏ”.

“...”.

Bành Dã bậm môi một lát: “Tôi không ngờ lại là phụ nữ”. Trình Ca nói: “Ai biế t anh không ngờ hay là anh cố ý chứ?” Bành Dã: “...”.

“Xin lỗi”.

“Tôi không châ p nhận xin lỗi”.

Bành Dã nói: “Tôi có thể bô ì i thường”.

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh cho rằ ng tùy tiện sờ ngực phụ nữ là một việc có thể giải quyế t bằ ng tiê n sao?”

Bành Dã: “...”.

Thập Lục lên tiê ng giảng hòa: “Tiểu thư, chúng tôi thật sự cho rằ ng người trong phòng này là đàn ông. Anh á y tuyệt đố i không biế t rõ, không phải cố ý, anh á y cũng đã xin lỗi rồ i. Tiểu thư không châ p nhận xin lỗi, lại không nhận bô ì i thường, vậy tiểu thư muố n giải quyế t thế nào chúng tôi đề u nghe theo, như vậy đã chu toàn chưa?”

Trình Ca nói: “Anh ta phải cho tôi sờ lại, như vậy mới công bằ ng”.

Thập Lục: “...”.

Thạch Đà`u: “...”.

Bành Dã nói: “Không được”.

Trình Ca hỏi ngược lại: “Tại sao lại không được?” Bành Dã nhìn cô, mắt đen như mực.

Thập Lục nói: “Tiểu thư, làm vậy không thích hợp”.

Trình Ca cười lạnh: “Còn hắ`n sờ ngực tôi thì rấ`t thích hợp đúng không?”

Bành Dã mím chặt môi thành một đường chỉ.

Người của đội tuầ`n tra nhiề`u năm giao thiệp với hoang mạc núi sông, chưa bao giờ gặp một phụ nữ nói năng trắ`ng trợn như vậy, tắ`t cả đề`u không biế`t phải nói gì.

Đúng lúc này một tiế`ng hét thắ`ng thồ`t vang lên phá vỡ bầ`u không khí khó xử: “Thắ`t Ca, phòng bên cạnh!”

Sắ`c mặt mắ`y người trở nên nghiêm túc, lập tức rút ra bên ngoài.

Bành Dã cũng đi.

“Anh đứng lại đó cho tôi!” Trình Ca quát một tiế`ng.

Bước chân Bành Dã chậm lại, bước thêm một, hai bước, cuố`i cùng vẫn dừng lại. Anh nói mà không quay đầ`u về` : “Bây giờ tôi đang làm nhiệm vụ”.

“Vừa rồ`i động tĩnh bên này lớn như vậy, chắ`c chắ`n người đã chạy rồ`i. Anh biế`t rõ điề`u này hơn tôi”.

Bành Dã bị cô nói trúng tim đen, nhắ`t thời không nói được gì.

Trình Ca từ trên giường bước xuống, không biết đã mặc vào một chiếc sơ mi màu lam nhạt từ bao giờ, vừa đủ che đến bắp đùi.

Cô đi tới trước mặt Bành Dã, nhìn anh nửa giây rồi hỏi: “Anh tên là gì?”

Mặt không biểu cảm, Bành Dã chỉ yên lặng nhìn cô. Trình Ca đợi một lát, cuối cùng hết kiên nhẫn nhíu mày, đưa thẳng tay tới bóp ngực anh.

Bành Dã lập tức nghiêng người tránh được.

Thực ra Trình Ca cũng biết Bành Dã không phải cô ý, qua lực đạo anh dùng khi xông vào xách cô lên là biết. Động tác của anh rất mạnh, bởi vì anh cho rằng người nằm trên giường là đàn ông.

Nhưng không cô ý không đồng nghĩa với không có lỗi, cô không cần phải rộng lượng tha thứ và nguôi giận.

Vừa rồi chui vào chăn mặc áo, nhìn thấy dấu tay hằn trên ngực, cô mới chợt cảm thấy đau.

Nhưng, nói thật là Trình Ca cũng không biết làm thế nào.

Cô vô duyên vô cớ bị đàn ông bóp ngực, không thể bắt đền, không thể chửi rửa, cũng không thể cho anh mảy cái bạt tai. Cô nhất định phải làm gì đó, nhưng mà u chốt là chính cô cũng không nghĩ ra có thể làm gì.

Bởi vì đồ i phương rất quang minh chính đại!

Trình Ca vốn chỉ muốn trút giận, chạm vào ngực áo anh một cái cho xong chuyện, nhưng bây giờ anh né tránh, một ngọn lửa vô danh lại bùng cháy trong lòng cô.

Thạch Đà u bên ngoài kêu lên: “Thật Ca, xảy ra chuyện rồi!”

Lông mày Bành Dã nhíu chặt: “Bây giờ tôi đang làm chính sự”.

Trình Ca nói: “Sờ ngực tôi thì là tà sự chắc? Có chết người cũng không phải chính sự liên quan đến tôi”.

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô dần trở nên khó đoán, một lát sau anh lên tiếng: “Cô tránh ra”.

Trình Ca khoanh đứng chắn trước mặt Bành Dã.

Bành Dã dịch sang bên cạnh, Trình Ca bước chéo về phía sau chắn đường. Anh tránh sang bên kia, Trình Ca lại tiếp tục lùi lại chắn mặt. Sau vài ba lần như vậy, hai người đã ra đến cánh cửa. Nếu anh còn bước tiếp, cô sẽ phải dán vào người anh.

Bành Dã lui lại một bước, ngữ điệu nặng hơn: “Cô tránh ra”.

Trình Ca cười lạnh: “Anh có thể xách tôi lên rồi ném ra như lúc trước”.

Bành Dã hít một hơi, cố gắng nhẫn nhịn: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

“Anh cho tôi tát một cái”. Trình Ca nói.

Bành Dã nhìn cô chằm chằm vài giây, ánh mắt rất tối. Đột nhiên anh đưa tay lên tát thẳng vào mặt mình, nói: “Đủ rồi chứ?”

Trình Ca cứng họng. Đây không phải điều cô muốn, nhưng cô cũng không rõ điều mình muốn là gì.

Nhìn vết tay in hằn trên mặt anh, cô không biết nói gì. Một giây sau, cô nghiêng người tránh đường cho anh ra ngoài.

CHƯƠNG 2: CHỖ ĐEN

Bành Dã đi vào phòng 203, vẻ mặt má y người anh em đê u rấ t nặng nề , vẻ mặt Thạch Đầ u còn thêm cả giận dữ và chán ngán.

Kê Vậ n chề t rô i.

Hắ n nằ m ngửa mặt lên trời, dưới lưng là một bãi máu, vế t máu đã khô chứng tỏ đã chề t đượ má y tiế ng. Bành Dã bước tới, ngồ i xuô ng kiểm tra vế t thương và bàn tay người chề t.

Ni Mã nói: “Có người đâm một nhát dao trúng tim hắ n, vừa chuẩn xác vừa tàn nhẫn”.

Bành Dã đặt tay người chề t xuô ng, nói: “Không có vế t thương do phòng vệ. Lúc đớ i phương tá n công hắ n không hề phả n kháng”.

Thạch Đầ u nói: “Rấ t có thể là người quen, có phải là đầ u đá nội bộ không?”

Bành Dã hỏi: “Đã báo cảnh sát chưa?” “Báo rô i”.

Bành Dã gậ đầ u, gọi: “Thập Lự c”. Anh hắ t cắ m về phía chiế c tủ đầ u giường, trên đó có một chiế c đờ ng hồ báo thức bằ ng sắ t tây.

Biệ t hiệu của Thập Lự c ở trong đố i là Thập Lự c Lang, đầ u óc nhanh nhạy, tay chân linh hoạt, hế t sức tinh thông các loại linh kiện máy móc, mở khóa phá khóa lắ p ráp máy móc hay kiểm tra một thứ nào đó có ngắ n bí mật hay không chính là sở trường của hắ n.

Bành Dã chỉ gọi một tiếng, Thập Lục đã biết ý anh, lập tức đi kiểm tra chiếc đồng hồ báo thức đó.

“Tang Ương, cậu đi xuống dưới lầu tìm bà chủ, tra rõ thông tin của tất cả mọi người ra vào nhà trọ hôm nay”.

“Vâng”.

Chỉ một lát sau Tang Ương Ni Mã đã đi lên.

Bà chủ nói mấy ngày nay nhà trọ không có khách khứa gì, hôm qua phòng 201 có một người đàn ông vào trọ, nhưng mấy ngày hôm trước gió tuyết rất lớn, người người che kín mặt không thấy rõ dáng dấp ra sao, người đó cũng không chủ động đưa chứng minh thư, bà chủ nhát thời sơ suất nên cũng không đăng ký.

Đôi phương không đòi tiền đặt cọc, rời khỏi nhà trọ lúc nào cũng không rõ.

Thập Lục thắc mắc: “Sau khi chúng ta tìm ra Kế Vân không hề có hành động nào thiếu suy nghĩ, cũng không làm gì đánh cỏ động rấn, Kế Vân chỉ là một nhân vật nhỏ, làm gì mà đến mức bị diệt khẩu chứ?”

“Chúng ta nghĩ sai rồi”. Bành Dã cau mày nhìn xác chết một hồi, nói: “Kế Vân không phải một nhân vật nhỏ, cấp trên trực tiếp của hắn chính là Chôn Đen”.

Thạch Đầu sửng sốt: “Cái gì?”

Hắn bám theo lâu như vậy, bám tận đến Khương Đường, lại là...

Chôn Đen là thủ lĩnh của đội ngũ săn trộm tích cực nhất tại khu vực không người trong Khả Khả Tây Lý, là cái tên tất cả mọi tuấn tra viên đều căm thù.

Mấy năm nay, đội tuấn tra và nhóm săn trộm của Chôn Đen đã có vô số lần giao chiến quyết liệt, có những mười mấy đội viên hy sinh. Bọn họ cũng đã bắt được rất nhiều tay săn trộm, nhưng không làm sao bắt được Chôn Đen. Mỗi lần chạy trốn thành công, hắn đều có thể chiêu nạp được nhiều thành viên mới hơn để tiếp hành săn trộm lần tiếp theo.

Mà Chôn Đen hết sức cẩn thận, luôn luôn đeo mặt nạ, mọi người đã giao đấu với hắn nhiều năm nhưng vẫn không biết bộ mặt thật của hắn thế nào.

Ni Mã đồng ý với quan điểm của Bành Dã: “Đúng. Trước chúng ta vẫn cho rằng Kê Vân là một nhân vật nhỏ, muốn bắt được hắn để lần ra thành viên cao hơn một cấp trong đội ngũ của Chôn Đen. Nhưng rất có thể là cấp trên trực tiếp của hắn chính là Chôn Đen, Chôn Đen lo lắng sau khi Kê Vân bị bắt chính mình sẽ bị bại lộ, cho nên mới quyết định diệt khẩu”.

Thập Lục đều hết sức ảo não, tức giận chỉ biết giậm chân. Hắn và Thập Lục bám theo manh mối này, chạy mấy ngàn cây số, từ Khả Khả Tây Lý đến A Nhĩ Kim, lại đến Khương Đường, không hề nghĩ rằng phía sau lại có một con cá lớn như vậy.

Thập Lục ngồi bên cạnh chiếc tủ đầu giường chọt kêu khẽ: “Có phát hiện!”

Hắn mở chiếc đồng hồ báo thức ra, tìm thấy một chiếc chìa khóa phía trong ổ khóa sau, bên trên ghi chữ: “Nhà trọ Thương Gia, 314”.

Mọi người lập tức khởi hành.

Thập Lục rất hưng phấn: “Thật Ca, tại sao anh lại nghĩ đến chuyện bảo em kiểm tra đồng hồ báo thức?”

“Vừa rồi trong phòng 202 không có đồng hồ báo thức, cái đồng hồ này không phải của nhà trọ”. Bành Dã nói.

Anh vô thức nhớ lại bao thuốc lá Marlboro màu trắng và chiếc bật lửa Zippo màu đỏ trên chiếc tủ đầu giường trong phòng 202, cùng với ngón tay tinh tế kẹp điếu thuốc của người phụ nữ đó, cũng như đôi mắt không nóng không lạnh phía sau làn khói thuốc.

Không biết tại sao, ngón tay anh lại nhớ đến bộ ngực tròn mịn, no đủ, ấm áp, mềm mại của người phụ nữ đó dưới chiếc chăn.

Bành Dã cau mày, vô thức xoa tay muốn gạt cảm giác này đi, nhưng kết quả chỉ là phí công vô ích.

Cô bé lễ tân ở nhà trọ Thương Gia nói, khách phòng 314 một tháng trước đã thuê phòng, không bao giờ cho phép ai vào quét dọn.

Bành Dã và mọi người vừa đi vào đã phát hiện ra tình hình khác thường. Đó là mùi tanh nồng pha lẫn mùi thuốc nước mà họ hết sức quen thuộc, trong phòng còn từng đợt

đàn hương. Dưới đất bày đầy túi vải bạt, mở ra xem, toàn là da linh dương Tây Tạng, thỉnh thoảng xen lẫn mấy tấm da hươu môi trắng và da gấu ngựa. Mỗi một tấm da này đều đã từng là một sinh mệnh nhơn nhơ chạy trên thảo nguyên.

Ni Mã xem mấy túi, nói: “Mấy tấm này đều là linh dương mẹ. Mẹ chết rồi, linh dương con sẽ bị chết đói”.

Thập Lục cầm lấy một tấm da linh dương con: “Ngay cả con bé thể này cũng không tha”.

Bành Dã lục thấy mấy cái đầu linh dương, lông trên mặt vẫn còn mềm mại, đôi sừng rất dài trên đầu rậm rạp, uy phong lẫm liệt. Mắt và não đều đã bị khoét mất, rất trống rỗng.

Không còn mắt sẽ không thể biểu đạt. Anh từng thấy mắt linh dương đã chết, vẫn sáng lấp lánh nhìn anh, như có thể nhìn xuyên thấu đầu anh.

Trong một túi khác có ba cái tay gấu lông lá xồm xoàm, thịt trên tay mềm mà dai, ở vết chặt còn có thể thấy mạch máu khô quắt.

Anh cất những thứ này vào trong túi như cũ. Tìm được những thứ này ngoài dự tính, con đường tiếp theo cũng trở nên không thể dự tính.

Bọn họ phải vượt qua Khương Đường trở lại Khả Khả Tây Lý, trên đường hoang vắng không người, người của Chôn Đen rất có thể sẽ đến cướp số “hàng” này.

Bành Dã quay lại nhìn các đồng đội của anh, anh phải dẫn tất cả mọi người trở về an toàn, cả những oan hồn trong phòng này nữa.

Trình Ca đã được thấy thời tiết cao nguyên thay đổi nhanh chóng như thế nào. Vừa hôm qua còn có tuyết lớn mà hôm nay đã trời quang mây tạnh. Bầu trời xanh ngắt, mặt trời chói chang, ánh nắng ngập tràn khiến người ta lóa mắt.

Sáng sớm, cô đã đeo kính đen, cầm máy ảnh ra ngoài. Sau chuyện đêm qua cô ngủ không yên giấc, cái tát của

Bành Dã làm cô mất ngủ. Cô chỉ nói bừa như vậy, ai biết anh lại tự tát thật. Thôi được, da cứng thịt dày, tát thì tát chứ sao, Trình Ca nghĩ.

Thị trấn rất nhỏ, đi hết một con phố cũng hết thị trấn luôn. Sáng sớm, ven đường đa số là người bán đồ ăn, dăm ba người tùm tùm mua đồ ăn, không ngừng cò kè mặc cả.

Đi qua một ngôi nhà dân mở cửa, Trình Ca thò đầu vào nhìn. Bên ngoài ánh nắng rực rỡ, trong nhà âm u lạnh lẽo, một phụ nữ đứng tuổi mặc áo khoác ngò i dưới đất pha trà, mùi sữa tỏa lan thơm ngát.

Nhìn thấy Trình Ca, người phụ nữ mỉm cười, khuôn mặt đen sạm như hồ nước lặn tằm gọn sóng. Người phụ nữ vẫy Trình Ca, ra hiệu cho cô đi vào uống chén trà.

Trình Ca gật đầu cảm ơn, lại lắc đầu, chỉ chỉ máy ảnh, ý là có thể cho cô chụp ảnh hay không.

Người phụ nữ gật đầu.

Trong nhà u ám, một luồng ánh sáng từ ô kính mờ trên cao chiếu xuống. Người phụ nữ ngò i giữa ranh giới của ánh sáng và bóng tối pha trà cho người nhà, hơi nóng bốc lên dường như cũng tràn ngập mùi sữa.

Người phụ nữ nhẹ nhàng khuấy chiếc muôi gỗ, ánh mắt hiền từ, khóe miệng thô ráp mang một nụ cười thỏa mãn mơ hồ.

Trình Ca ngò i xuống bậc cửa chụp máy bức ảnh nhưng lại hơi thất vọng. Nụ cười đẹp nhất của người phụ nữ là lúc ngẩng đầu lên mời cô vào uống trà, như có một sức mạnh va đập thẳng vào trong lòng cô.

Nhưng bây giờ nụ cười trong ống kính... lại thiếu mất một ý vị nào đó không nói rõ được.

Trình Ca bỏ máy ảnh xuống, ra đầu cảm ơn và tạm biệt người phụ nữ.

Trên đường phố nhỏ hẹp.

“Bà chị, cà chị bán nhỏ như trứng chim cút thế này, bớt thêm chút nữa đi...”.

Trong lúc Thạch Đà u còn ngồ i dưới đấ t cò kè mặc cả với người bán rau, Ni Mã khê chọc Bành Dã, nói nhỏ: “Thấ t Ca, anh nhìn kia, cô nàng con buôn đồ ùng sinh đẻ kê hoạch...”.

Bành Dã nhìn theo, Trình Ca đang ngồ i trên bậc cửa một ngôi nhà, tay nâng máy ảnh chụp gì đó trong nhà.

Thập Lục: “Ni Mã tinh mắ t lắ m, đêm qua cứ nhìn cô ta chắ m chắ m, xuân tình xao động rô i hả?”

“Em chỉ thấ y lạ tại sao cô ta lại trắ ng như vậy, anh cũng nhìn mãi còn gì nữa”.

“Anh nhìn thì đã làm sao? Anh có thích Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa đâu”.

Ni Mã cuồ ng lên: “Anh không được nói lung tung!” “Không thích à? Thế anh mua cặp tóc tặng Mạch Đóa nhé!” “Anh dám?”

Ni Mã đẩy Thập Lục một cái, Thập Lục suýt nữa ngã vào đồ ùng cà.

Thập Lục cười hì hì đứng thẳng lên, hỏi: “Cô ta là khách ba lô đế n du lịch à?”

Bành Dã không thấ y hứng thú: “Không biê t”.

Ni Mã nói: “Mắ y năm nay người đế n Khương Đường du lịch nhiề u như linh dương con á y. Có điề u đi một mình thì nguy hiểm lắ m, đặc biệt là nữ. Trên đường chúng ta nhìn thấ y bao nhiêu thông báo tìm người, mắ t tích, ngay cả xương cũng tìm không ra. Tại sao lại có nhiề u người chạy tới đây như vậy?”

Thạch Đà`u đổ cà vào túi xách, hừ một tiế`ng: “Cậu không hiểu đâu, bây giờ ‘nữ thanh niên văn nghệ’ đang là mó`t, chạy tới khu vực không người chụp má`y bức ảnh phong cảnh đặc sắ`c, thêm má`y câu cảm khái gì đó, thế` là có một đám người hâm mộ”.

Ni Mã lắ`c đà`u khó hiểu: “Chỗ này không phải núi thì là đầ`t, không phải trâu thì là linh dương, có cái gì đẹp đâu?”

Thập Lục vỗ vai Bành Dã: “Du lịch chính là đi từ chỗ mình đã chán ngắ`y đế`n chỗ người khác đã chán ngắ`y. Có điề`u...”.

Bành Dã nói: “Anh còn chưa chán ngắ`y”.

Ni Mã nói: “Em cũng thế`”.

“Mười ba tặ` chín, bắ`n bỏ năm lên, làm tròn thành mười tặ` đi”. Thạch Đà`u ngắ`ng đà`u lên: “Em cũng thế`... Ồ, tôi mua nhiề`u như vậy mà, khuyế`n mại thêm một miế`ng thịt bò đi. Không đượ`c à? Thế` một củ tỏi cũng đượ`c”.

Trình Ca lắ`y điện thoại di động ra xem, sóng rắ`t yế`u. Cô thử gọi điện, kắ`t quả là tín hiệu gián đoạn...

Trước khi đế`n đây Trình Ca đã thông qua hiệp hội nhiế`p ảnh liên hệ với khu bảo tồ`n Khả Khả Tây Lý. Nhân viên phụ trách tuyên truyề`n của hiệp hội nhiế`p ảnh cho cô một số` điện thoại, nói rằ`ng đó là số` của đội trưởng đội tuầ`n tra số` ba trạm bảo vệ Nam Kiệt, dặn cô cứ liên lạc trực tiế`p.

Theo lý thuyế`t, từ Tây Ninh đế`n Cách Nhĩ Mộc là tuyế`n đường gầ`n nhắ`t, nhưng Trình Ca muố`n đế`n Khương Đường xem, thế` là đi vòng đường xa.

Cô và bộ phận tuyên truyề`n đã đạt đượ`c thỏa thuận, đố`i phương sẽ tạo điề`u kiện và bảo vệ cô, cô chụp ảnh làm tuyên truyề`n, tổ chức

triển lãm lưu động tại các thành phố lớn, thu nhập sẽ giao cho đội phương để sử dụng cho công việc xây dựng khu bảo tồn.

Còn thứ Trình Ca muốn chỉ là một bức ảnh tốt.

Tài năng khô kiệt là một cụm từ quá kinh khủng, là ác mộng của tất cả những người làm việc liên quan đến sáng tạo.

Tuần trước người quản lý của cô còn gọi điện thoại nói cô đã gần một năm không mang ảnh đi tham gia các cuộc thi rồi. Người quản lý nói: “Bạn yêu à, chỉ chụp mấy bức ảnh thôi mà, đừng suy nghĩ nhiều quá làm gì. Kỹ thuật của bạn thì không cần phải nói, đừng quá lý tưởng chủ nghĩa, giành giải lấy tiếng tăm mới là vấn đề quan trọng nhất. Đối với bạn thì giật giải đâu có gì là khó khăn. Lao vào chủ đề nghèo khó mới tỏ ra bao quát chúng sinh, lo cho nước cho dân, bởi vì giàu có là ích kỉ tư lợi. Phải đi sâu sát tầng lớp dưới đáy, như vậy mới có lớp lang, có chiều sâu, bởi vì tầng trên là nông cạn phù hoa. Tốt nhất là khu vực hẻo lánh, thế mới có tư tưởng, bởi vì thành phố là không có nội hàm. Nếu là khu vực biên giới thì còn tốt hơn nữa, như vậy mới có thể làm mọi người suy nghĩ sâu xa, tìm được sự an bình trong lòng, bởi vì xã hội khiến người ta nông nổi”.

Được biết cô sẽ đến Khả Khả Tây Lý, người quản lý rất vui: “Bạn yêu à, cuối cùng bạn cũng suy nghĩ thấu đáo rồi”.

Trình Ca chỉ cười ha ha cho qua.

Trình Ca giờ điện thoại di động đi trên đường tìm sóng, đi mấy chục mét mà một vạch cũng không tìm được.

Cô quay lại nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa.

Trên tấm biển bằng gỗ viết một hàng chữ Tây Tạng và một dòng chữ Hán xiêu xiêu vẹo vẹo: “Cửa hàng tạp hóa Mịch Đóa”. Trên tủ bày hàng có điện thoại công cộng.

Người bán hàng trong cửa hàng tạp hóa là một cô gái dân tộc Tạng, tóc tết bím buộc bằng những sợi dây dầy màu sắc,

khoảng chừng hai mươi tuổi, mày rậm mắt to, khi cười để lộ hàm răng trắng và hai má lúm đờng tiền rât sâu.

“Tôi muốn gọi điện”. Trình Ca bấm số. “Tút... Tút... Tút...”.

Trình Ca chờ, ngón tay vô thức gõ lên mặt tủ.

Đầu bên kia con phố, mấy người đàn ông len lỏi qua đám đông tụ tập mỗi sáng sớm.

Bành Dã nhỏ giọng nói với Thập Lục: “Một lát nữa kiểm kê lại súng ống đạn dược trên xe”.

Thập Lục hiểu ý. Lần này trở về nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Ni Mã đi đầu tiên đột nhiên dừng chân, yên lặng lắng nghe rồi quay lại nói: “Thật Ca, điện thoại của anh có chuông kìa”.

Là số của cửa hàng tạp hóa Mịch Đóa. Bành Dã nghe điện thoại: “A lô”.

“Tút tut tut...”. Bên kia đã gác máy.

Bành Dã gọi lại, bên kia máy bận. Anh cắt điện thoại đi.

Trình Ca đợi rât sốt ruột, chỉ một lát đã gác điện thoại. Vài giây sau cô gọi lần nữa nhưng máy bên kia lại đang bận.

Cô hỏi: “Bao nhiêu tiê`n?”

Cô bé bán hàng xua tay: “Không gọi được thì không câ`n trả tiê`n”.

Trình Ca không nói nữa, nghiêng người dựa vai vào khung cửa, rút thuố`c ra hút. Cô bé nhìn thấ`y, nhìn cô với vẻ hơi tò mò.

Đột nhiên bắ`t gặp ánh mắ`t lạnh nhạt của Trình Ca, cô bé xấ`u hổ le lưỡi, cười hì hì quay mặt đi.

Trình Ca hỏi: “Chỗ này của em có bán thuố`c không?”

Trên người cô chỉ còn mấ`y điế`u thuố`c, mặc dù trong vali còn vài bao nhưng cũng không câ`m cự được bao lâu. Nơi này thiế`u thố`n vật tư hơn những gì cô tưởng tượng.

“Có bán”. Cô bé chỉ chiế`c tủ kính bên cạnh.

Trình Ca đi tới, giơ bao thuố`c Marlboro trong tay lên trước mặt cô bé: “Có loại này không?”

“Không có. Nhưng chị có thể xem những loại này”. Cô bé nhiệt tình giới thiệu cho Trình Ca: “Loại này tám tệ, loại kia mười bô`n, loại kia...”.

Trình Ca nhìn, không lên tiế`ng.

Cô bé nói một tràng dài mà không thấ`y Trình Ca nói gì nên cũng dừng lại.

Trình Ca nhìn một lát, đưa tay lên định chỉ một loại thuố`c trong tủ kính nhưng nhìn thấ`y một mẩu đầ`u lọc lại hạ tay xuố`ng, hỏi: “Ngọc Khê bao nhiêu tiê`n?”

“Mề`m hai mươi, cứng ba mươi”. “Vị thấ` nào?”

“À, đậm gắ t”.

Trình Ca ngược mắ t nhìn cô bé: “Em hút rô`i à?” “Không... Em nghe người ta nói thế”. Cô bé gắi đầ u, cười ngược ngược.

“Ờ”. Trình Ca không nói nữa, nhìn những bao thuố c trong tủ kính, có vẻ thờ ơ.

Cô bé thắ y Trình Ca không có hứng thú gì, đang định khóa tủ lại nghe thắ y Trình Ca nói: “Lắ y cho chị một bao”.

“Ngọc Khê à?” “Ờ”.

“Mề m hay là cứng?”

“Cứng”. Trình Ca thoáng mỉm cười.

Cô bé không rõ tại sao Trình Ca đột nhiên lại cười nhạt, lắ y bao thuố c ra, dùng khăn lau sạch bụi bặm trên bao thuố c rô`i đưa cho Trình Ca.

Trình Ca cầ m lắ y cắ t vào túi. Có người vào cửa hàng mua đồ , Trình Ca tránh sang bên cạnh, lại nghiêng người dựa vào khung cửa nhìn người đi đường lại qua.

Cô nhẹ nhàng rút một hơi thuố c, nhớ lại chuyện đêm qua.

Nửa đêm về` sáng hôm qua, cô chấp chờn không sao ngủ được, đầ n lúc gầ n sáng lại mơ một giắ c mộng xuân, cùng với người đàn ông có nước da màu đầ ng và đôi mắ t đen thẳm đó. Ngón tay anh ram ráp, lúc vuố t ve trên người cô, cô nghe thắ y trong lòng mình có tiế ng vang.

Sáng nay tỉnh dậy cô thắ y toàn thân khoan khoái, những mệt mỏi vì bôn ba đường dài đã bị quét sạch, như người nghiện mới hít heroin.

Ngón tay cô nóng lên, Trình Ca bưng tỉnh lại, thây điề u thuố c đã cháy hế t. Cô vút đầ u lọc, dùng mũi chân di vài cái, càng ngày càng mạnh, đế n tận lúc mắ đầ u lọc đẹp lép bị á m chui xuố ng đầ t để lại một chiế c hó nhỏ.

Người đàn ông đó cũng hay đầ y, Trình Ca nghĩ.

Người khách vừa rô i đã ra khỏi cửa hàng tạp hóa, Trình Ca quay lại, thây cô bé lại đang nhìn mình. Bị Trình Ca phát hiện, cô bé nhoén miệng cười không hề lúng túng.

Trình Ca chỉ tá m biển ngoài cửa, hỏi cô bé: “Em tên là Mạch Đóa à?”

“Đúng vậy, Mạch Đóa”. “Ồ... Tên hay lắ m”.

“Hì hì, mọi người đầ u nói như vậy”. Trình Ca: “...”.

Mạch Đóa hỏi: “Chị tên là gì?”

Trình Ca nhìn cô bé một cái: “Em đoán xem”. Mạch Đóa: “...”.

Trình Ca hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rô i?” “Hai mươi. Còn chị?”

“Già hơn em”. Mạch Đóa: “...”.

Trình Ca lại hỏi: “Cửa hàng của em làm ăn tốt chứ?” “Tốt, tiề n kiế m được cũng đủ số ng”. Mạch Đóa mỉm cười hạnh phúc.

Trình Ca yên lặng gậ đầ u.

Cô nhìn nụ cười của cô bé một lát, hỏi: “Chị chụp cho em một bức ảnh nhé!”

Mạch Đóa vẫn cười, che miệng cười hơi ngượng ngùng, cuối cùng vẫn gậ đầ u.

Trình Ca chụp liền mấy bức ảnh. Mạch Đóa hỏi: “Chị đang đi du lịch à?”

“Cứ xem như thế đi”.

“Oa!” Hai mắt Mạch Đóa lấp lánh ánh sáng: “Thật là hạnh phúc”.

Trình Ca lại yên lặng gật đầu.

“Chị thử gọi lại lần nữa xem sao”. Trình Ca gọi số vừa nãy, nhưng lần này điện thoại di động của đô thị phương không có tín hiệu.

Trình Ca hỏi: “Ở đây có chỗ nào thuê xe không?” “Có, phía trước, rẽ phải”.

“Ồ, tạm biệt em”. Trình Ca phất tay, xoay người đi.

Cô đi được vài bước lại quay về, nói: “Chờ chị rửa ảnh ra sẽ gửi cho em, cả cho bà thím ở ngôi nhà phía trước kia nữa”.

“Vâng, cảm ơn chị”.

Mạch Đóa vừa hát khe khẽ vừa sắp xếp lại giá bày hàng, một tiếng gọi vui vẻ từ bên ngoài truyền đến: “Tiểu Mạch Đóa!”

Cô bé quay đầu ra nhìn, là đám người Thập Lục.

“Anh Thập Lục”. Mạch Đóa vui mừng chạy ra: “Anh Bành Dã, anh Thạch Đầu... Lâu rồi các anh không tới”.

Thập Lục trêu cô bé: “Nhớ bọn anh à?”

“Nhớ chứ”. Mạch Đóa cười, mắt cong cong như trăng non. “Bọn anh cũng nhớ em lắm”. Thập Lục nói, quay lại liếc

Ni Mã một cái: “Còn có người nhớ cực kỳ”.

Ni Mã như một con mèo bị đe dọa, toàn bộ lông trên người đều dựng đứng lên. Cậu hùng hổ trợn mắt nhìn Thập Lục, may mà Mạch Đóa không nghe thấy nửa câu sau.

Thạch Đà đưa danh sách cho Mạch Đóa, Mạch Đóa đi vào trong cửa hàng chọn hàng hóa, nhỏ đến bàn chải đánh răng, kem đánh răng, bánh quy, tương ớt, lòn đến chậu nước, cờ lê, nồi cơm điện, cái gì cũng có.

“Các anh phải về trạm bảo vệ rồi à?” “Ờ”.

“À này...”. Mạch Đóa đứng dậy, va đầu vào chiếc chảo treo trên cao: “Vừa rồi có một chị cũng cần đi đến chỗ các anh, chị ấy đi thuê xe rồi, có lẽ các anh còn có thể gặp được”.

Thập Lục nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Bàn Dã: “Không phải là nữ nhiếp ảnh gia mà bên trên yêu cầu chúng ta giúp đỡ đây chứ? Nhưng mà... chắc không phải đâu, tự dưng cô ta lại vòng qua Khương Đường này làm gì”.

Bàn Dã hỏi Mạch Đóa: “Chị ấy trông thế nào?”

“Đẹp lắm, còn cao hơn anh Thạch Đà, mặt trắng như tuyết trên đỉnh núi. A, chị ấy còn hút thuốc lá”.

Bàn Dã nhát thối không nói được gì.

Mọi người đều ngậm miệng mà không nói, đồng loạt nhớ tới cô nàng “con buôn đồ dùng sinh đẻ kế hoạch” đó. Trong ba lô của cô toàn là máy ảnh và ống kính lớn nhỏ.

Thạch Đà lập tức hỏi Mạch Đóa: “Cô ta mặc quần áo gì?” “Áo khoác gió màu đen. Hình như chị ấy không có chỗ

nào để đi nên đứng đây nói chuyện với em”.

“Nói những gì? Tính khí ra sao?” “Không nói nhiều lắm, tính tình rất tốt”.

Thạch Đầu thở phào nhẹ nhõm, nói: “A, thế thì không phải người bọn anh gặp”.

“Các anh gặp người nào?”

“Đừng nhắc đến nữa. Dạ xoa”. Thạch Đầu chưa hết ấm ức, nhần mạnh thêm một câu: “Nữ dạ xoa”.

Bành Dã sửa lại cách dùng từ của Thạch Đầu: “Không phải nữ dạ xoa, phải gọi là mẫu dạ xoa”.

Mạch Đóa giúp Thạch Đầu kiểm kê hàng hóa, vô tình ngẩng đầu lên: “Ni Mã, anh đứng ở phía sau làm gì?”

Vừa rồi lúc Mạch Đóa bận rộn, ánh mắt Ni Mã vẫn nhìn cô bé chòng chọc, bây giờ lại làm ra vẻ không hề quan tâm.

“À, anh đang nhần tin”. Cậu đáp thờ ơ như không, có vẻ rất nhàn nhã.

Bành Dã hỏi: “Nhần tin với bạn gái à?” Ni Mã lập tức hoảng lên: “Không”.

Mạch Đóa hỏi: “Ni Mã, anh có bạn gái rồi à?”

Ni Mã cuống quýt: “Không. Thập Ca trêu anh đấy mà.

Anh chưa có bạn gái, anh đi đâu tìm bạn gái chứ?”

Thập Lục cũng chọc gậy bánh xe: “Mạch Đóa, em không biết đâu, có cô bé thích Tang Ương còn đến tận trạm bảo vệ tìm nó đấy”.

Ni Mã đá Thập Lục một cái: “Anh đừng nói lung tung, hoàn toàn không có”.

Mạch Đóa cười khanh khách: “Làm sao lại không có? Ni Mã, anh tốt như vậy, chắc chắn có rất nhiều cô gái thích anh”.

Mạch Đóa lên tiếng, Ni Mã liền đỏ bừng mặt không nói gì nữa.

Những người khác thấy thế cũng không trêu Ni Mã nữa. Mọi người nhanh chóng chào tạm biệt Mạch Đóa, chuẩn bị xuất phát.

Dừng lại ở cửa hàng tạp hóa chỉ mười mấy phút, mà ba tháng nay mới quay lại đây một lần. Ni Mã đứng phía ngoài đám người, nhìn Mạch Đóa xa xa, mắt dần dần đỏ lên.

Mọi người đi về phía trước, cậu cũng đi theo, đi được vài bước đột nhiên quay lại, chạy tới quỳ đưa cho Mạch Đóa một gói giấy nhỏ rồi chạy đi không nói lời nào.

Mạch Đóa mở ra xem, bên trong là hoa rể vàng⁽¹⁾ phơi khô, còn có một chiếc cặp tóc bằng nhựa.

Ni Mã chạy một mạch đến chỗ ba ông anh, khịt khịt mũi, mắt đỏ hồng.

Bành Dã không nói mà chỉ xoa đầu cậu, kéo cậu đến bên cạnh mình, khoác vai cậu đi về phía trước.

Thập Lục bước lên xoa đầu Ni Mã, Thạch Đầu cũng bước tới, kiễng chân xoa đầu Ni Mã.

Trình Ca đi dọc một con ngõ nhỏ quanh co, càng lúc càng hẹp, cuối cùng tìm được một chỗ có vẻ là chỗ cho thuê xe.

Một thanh niên vừa gầy vừa nhỏ ngồi cạnh cửa cabin hạt dưa. Mặt tiêng rất nhỏ, tường sơn đen như mực, đầy đầy dầu mỡ, trong hiệu chất đầy các dụng cụ sửa xe.

Đây rõ ràng là một hiệu sửa xe.

Trình Ca hỏi: “Chỗ này của anh cho thuê xe không?” Thanh niên ngược mặt lên: “Có. Chị định đi đâu?” “Khả Khả Tây Lý, trạm bảo vệ Nam Kiệt”.

“Đường không dễ đi”. Trên mặt thanh niên viết rõ bốn chữ gánh nặng đường xa, đưa tay phủi vỏ hạt dưa trên người, đứng lên: “Nhưng chị gặp may đấy, chỗ này của tôi có một chiếc xe, thuê xe một ngàn, đặt cọc ba mươi ngàn, lợi ích đáng giá từng đồng. Chiếc xe này đường khó đi thế nào cũng không sợ, đi đến đâu bằng phẳng đến đấy”.

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Là xe lu à?”

“Tôi thích sự hài hước của chị”. Thanh niên dẫn cô ra sân sau: “Tôi nói với chị nhé, vào khu vực hoang vắng không người, bão táp, cát bụi, băng tuyết, thời tiết kiểu gì cũng có cả.”

Không có một chiếc xe tốt thì phải chuẩn bị tinh thần mắc kẹt đến chết. Chiếc xe này của tôi tuyệt đối là tốt nhất”.

Trước mặt là một chiếc xe Jeep màu đỏ rách nát tơi tả, kính cửa sau có vẻ bị mắc kẹt không kéo lên được.

Trình Ca liếc hẳn một cái: “Ông anh, từ này đến giờ ông anh vẫn đùa tôi đấy à?”

Thanh niên: “...”.

“Tiền thuê năm trăm, đặt cọc năm ngàn”.

“Đừng có trả giá bậy bạ. Phụ nữ các chị thì biết gì, chỉ nhìn bề ngoài, đúng là nông cạn. Chiếc xe này của tôi lớp tô t, gầm cao, bốn bánh truyền động, trọng tải lớn... Chúng ta có duyên với nhau, tôi bớt cho người đẹp một chút, tổng cộng hai mươi ngàn, không thể ít hơn”.

Trình Ca nói: “Chiếc xe này hiệu gì? Nhìn không quen lắm”. “Hiệu Bắc Kinh. Chị không biết à? Jeep Bắc Kinh là Jeep tốt nhất Trung Quốc. Những loại khác làm gì dám dùng tên

Bắc Kinh”. Thanh niên phun nước bọt tung tóe: “Chị biết ai được ngồi xe này không? Lãnh đạo! Quan to! Cả Trung Quốc lẫn thế giới. Tôi không nói dối chút nào, chiếc xe này tính năng cực tốt, leo Thái Sơn cũng không vấn đề gì”.

Trình Ca hỏi: “Nghe giống người vượn Thái Sơn nhỉ?” “...”.

Thanh niên căm rắng nhượng bộ: “Thôi thế này, chốt giá mười lăm ngàn, thật sự không thể bớt được. Hơn nữa tiền đặt cọc rồi sẽ trả lại cho chị mà”.

“Xe hỏng thì lấy lại tiền đặt cọc sao nổi”.

“Ồ, làm sao lại hỏng được? Không hỏng đâu”.

Trình Ca nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là loạt 2020, bảy, tám năm trước tôi đã lái rồi”.

Thanh niên sững sờ, thì ra gặp phải người trong nghề rồi.

“Hê hê, hữu duyên hữu duyên. Dù sao tôi vẫn yên tâm với chất lượng của cái xe này, tiền đặt cọc bớt chút cũng được, đặt rồi lấy lại cũng phiền phức, tổng cộng mười ngàn, chị còn trả giá nữa khác gì tát vào mặt tôi”.

“Xe mới có bô`n, năm mươi ngàn, cái xe này của anh là xe thải loại rô`i”. Trình Ca đi một vòng quanh xe, lẩm bẫm: “Lô`p xe thay rô`i, đèn xe thay rô`i, chân ga sửa lại rô`i, năm ngàn rưỡi vẫn là cao...”.

Thanh niên toát mồ` hôi hột: “Tôi cho không chị đấ`y, được chưa?”

Trình Ca vẫn thuê chiế`c xe đó, thật sự là không có lựa chọn nào khác.

Huô`ng hồ` nhiê`u năm trước đây, lâ`n đầ`u tiên đi chụp ảnh vùng hoang dã ở châu Phi, cô cũng lái đúng loại Jeep Bắ`c Kinh này. Bây giờ cho nó đi đoạn đường cuố`i cùng với cô, có hỏng cũng xem như chề`t có ý nghĩa.

Sau khi Trình Ca ra khỏi hiệu sửa xe, cảm giác khó chịu mơ hồ` vừa rô`i ngày càng rõ ràng: Có người đang bám theo cô.

Cô đi qua quầ`y hàng rong bán lược xương trâu, cúi xuô`ng chọn lược, nhân cơ hội liế`c mắ`t về` phía sau. Không hề` thấ`y kẻ khả nghi nào. Cô mua một chiế`c lược xương trâu, đi mấ`y chục mét rô`i rẽ vào ngõ nhỏ bên cạnh.

Hai bên ngõ có mấ`y quán trà.

Trình Ca nhanh chóng chui vào một quán trà, ngõ`i cạnh cửa sổ gỗ, kéo mũ xuô`ng.

Chi chồ`c lát sau đã nghe thấ`y tiế`ng bước chân vội vã mà vẫn không thiế`u phầ`n ổn định.

Dưới vành mũ, Trình Ca thấ`y rõ người đàn ông bám theo cô. Hắ`n chạy vào ngõ nhỏ, không nhìn thấ`y Trình Ca trong số` người đi đường lại qua. Hắ`n chạy vài bước rô`i dừng lại ngó nghiêng.

Thân hình cao lớn, nhìn hắ n như hạc giữa bầ y gà.

Mùi thơm của trà sữa, mùi thơm của bơ cùng hơi nước bay lãg
đãg trong ngõ nhỏ.

Trình Ca đợi vài giây rồi gọi một tiế ng từ sau lưng hắ n: “Hey!”

Đợi hắ n quay lại, cô hươ đôi đũa trong tay: “Anh tìm tôi à?”

CHƯƠNG 3: XUẤT PHÁT

Bành Dã đi xuống bậc thềm bằng gỗ, đến bên cạnh bàn của Trình Ca, kéo chiếc ghế băng gỗ xuống.

Trình Ca nhìn anh một hồi lâu, nói: “Không phải việc làm của người quân tử”.

Bành Dã nói: “Cô cảnh giác thật đấy”.

“Thường thôi”. Trình Ca hỏi lạnh nhạt: “Anh tìm tôi có việc à?”

Cô xách chiếc ấm bằng đồng trên bàn lên, rót nước trà vào chén sứ, cho đĩa vào khuây má cái để rửa đĩa.

Ánh mắt Bành Dã dừng lại trên chén trà của cô. “Làm sao?”

“Đừng lãng phí nước”. Bành Dã nói. “Quên mất đây là Tây Bắc”.

“Ở đâu cũng thế cả”.

Giọng anh rất trầm, khi nói chuyện âm sắc cực thấp, như đàn double bass.

Cô nghĩ, âm thanh anh phát ra khi làm tình với phụ nữ nhất định sẽ cực kỳ hấp dẫn.

Trình Ca cười không cần lý do, đưa chén trà vừa rửa đĩa cho anh: “Không nên lãng phí”.

Bành Dã không để ý đến hành động này của cô, nói thẳng vào vấn đề chính: “Về chuyện hôm qua, khi đó tôi hỏi cô có...”.

Trình Ca ngắt lời: “Anh có quen thuộc chỗ này không?” Bành Dã cau mày đáp: “Coi như thế”.

“Quán này có đồ gì ngon, giới thiệu một chút”.

“Phải xem khẩu vị của cô thế nào”. Về mặt anh không có gì thay đổi.

“Nặng”. Trình Ca lại nói: “Món nào đặc sắc giới thiệu món đó”.

“Đều đặc sắc cả”. Anh nói. Trình Ca ở một tiếng lãnh đạm.

Bành Dã: “Cô nói ban ngày không nhìn thấy người nào khả nghi ở nhà trọ, nhưng...”.

“Đều đặc sắc cả, thế thì có khác gì nhau...”. Trình Ca nói: “Nhân vật khả nghi anh nhìn thấy trông như thế nào? Mà thế nào cũng có khác gì nhau”.

Bành Dã nhìn cô chằm chằm, mắt đen như mực, lặng lẽ mà nặng nề.

Anh mím chặt môi, biết rõ cô cố tình gây sự, cuối cùng vẫn liệt kê một loạt: “Bánh stampa⁽¹⁾, trà bơ, dòn dòn dê nhồi tiệt, phô mai, mì viên, pho mát”.

“Anh thuộc thực đơn à?”. Trình Ca tiện tay cầm tờ thực đơn trên bàn lên, chỉ là một tờ giấy trắng được ép plastic, cầm trên tay hơi nhờn nhờn.

Bành Dã đáp: “Cửa hàng ở đây chỉ làm những món người địa phương ăn, đối với người bên ngoài tới đương nhiên đều là đặc sắc”.

“Cũng đúng... Người địa phương... Anh là người ở đâu?”

Anh còn chưa hỏi được gì từ Trình Ca mà đã bị cô khai thác ngược rô`i.

“Anh có vẻ là người nơi khác. Trong đội anh khẩu âm của mỗi người đê`u không giô`ng nhau. Nhà anh ở đâu?”

“Tây An”. Bành Dã nói.

Đàn ông Tây Bắ`c, khá thú vị.

“Anh nói tiế`ng phổ thông rấ`t dễ nghe”. Thấ`y anh không đáp lời, Trình Ca hỏi tiế`ng p: “Anh ăn sáng chưa?”

Bành Dã ngáp ngừng một giấ`y, đáp: “Ăn rô`i”. “Rõ ràng là chưa ăn. Tôi mời anh”.

Bành Dã nói: “Tôi có việc nhờ cô, tôi mời cô”.

Trình Ca không biế`t anh quá hiểu kỹ năng đàm phán hay là chỉ muô`n vạch rõ giới hạn với cô.

Cô đánh giá thân hình anh: “Hẩ`n là sức ăn rấ`t lớn... Bà chủ, một suấ`t stampa, một á`m trà bơ, hai suấ`t mì viên, một suấ`t pho mát, một suấ`t...”.

Bành Dã nói: “Đủ rô`i”.

Trình Ca nói: “... Bánh bơ, một đĩa dê nướng, một đĩa lười bò hấ`p”.

Bà chủ hỏi: “Cháu ăn được lười bò à?” “Ăn được”.

“Tô`t, cô sẽ mang lên ngay”.

Bành Dã khẽ nheo mắ`t quan sát Trình Ca, sức ép như có như không lại xuấ`t hiện.

Trình Ca: “Lại sao nữa?”

“Lãng phí”. Anh trả lời cực kỳ ngắn gọn, dường như nói thừa một chữ là sẽ chết.

Trong ấn tượng của Trình Ca, đàn ông nói hai chữ “lãng phí” phần lớn đều tính toán chi li, keo kiệt bủn xỉn, tự ti lại thích ra vẻ.

Nhưng Bành Dã lại cho cô một ấn tượng hoàn toàn trái ngược: Giọng nam thấp cực trầm, ần ần mà có sức mạnh, khẽ cau mày, như lính chiến răn dạy cấp dưới thời kỳ những năm bảy, tám mươi.

Trình Ca nói: “Tôi muốn nếm thử tất cả những món đặc sắc ở đây, hay là anh gọi cả mấy anh em của anh tới”.

Bành Dã đương nhiên sẽ không gọi bọn họ đến, mà tâm tư anh cũng không nằm ở chuyện ăn uống, anh chỉ chú ý đến một chuyện.

Anh hỏi: “Hôm qua vì sao nói dối...”. “Tôi chụp cho anh một bức ảnh nhé...”.

Hai người đồng thời lên tiếng, Bành Dã hơi nhíu mày quay đầu đi chỗ khác, bởi vì Trình Ca đã giơ chiếc máy ảnh trong tay lên.

Một thời gian rất dài anh không quay mặt lại. Còn Trình Ca mặc dù không bao giờ để ý đến cảm nhận của người khác, nhưng riêng trong chuyện chụp ảnh này cô tự nhận mình rất ít khi ép người khác. Cô chuẩn bị đặt máy ảnh xuống, nhưng...

Cô hé t nhìn hình ảnh trên màn hình lại nhìn Bành Dã trước mắt.

Anh quay đầu đi, cơ bắp trên cổ căng lên, chạy đến tận xương quai xanh, đường nét mượt mà, cơ gân rõ ràng.

Ngón tay Trình Ca khẽ gõ lên màn hình. Cổ anh rấ t gợi cảm... Cảnh nề n trở nên hư ảo, bao gồ m cả quán trà dân tộc Tạng bắ ng gỗ mộc và những bóng áo choàng lại qua với sắ c màu rực rỡ.

Cô bình tĩnh thở ra một hơi, quyế t định giữ lại giờ khắ c này. Những thứ tồ t đẹp dễ làm người ta nghiện.

Trình Ca chụp một tâ m thầ n không biế t quý không hay, còn muố n chụp thêm tâ m thứ hai, nhưng anh không quay đầ u lại.

“Không chụp nữa, tôi không bao giờ ép buộc người khác”. Trình Ca nói.

Bành Dã quay lại, ánh mắ t như cảnh cáo. Nế u không phải lâ n tìm manh mớ i, anh đã đứng dậy bỏ đi từ lâu rồ i.

Người đàn ông này không biế t một điề u, trong mắ t Trình Ca, ánh mắ t kiên định, lạnh lùng và tức giận của anh lại đầ y nam tính. Cô nhìn anh như đàn ông ngắ m nhìn phụ nữ, cảm thắ y anh là một báu vật.

Trình Ca đặt máy ảnh xuô ng, câ m chén lên chậm rãi uố ng một ngụm trà. Sau vài giây yên tĩnh, cô hừ một tiế ng lạnh nhạt: “Anh là đàn ông mà không phóng khoáng chút nào”.

Cô kích anh nhưng anh không hê ề phản ứng, vừa mở miệng lại nói đê ề n chính sự: “Hôm qua cô đã nhìn thắ y kẻ khả nghi”.

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh cảm thắ y tôi nhìn có giồ ng công dân tồ t, lương thiện và tuân thủ các phép tắ c không?”

“Không giồ ng”. Bành Dã nói: “Nhưng cung câ p manh mớ i trợ giúp phá án là nghĩa vụ tồ i thiề u”.

“Ra khỏi nhà, bảo vệ chính mình mới là chuyện quan trọng nhất. Tôi cung cấp manh mối cho anh, anh đi tìm người ta, rồi người ta lại trả thù tôi. Nhưng tôi còn chưa chuẩn bị hy sinh cho sự nghiệp chính nghĩa ở đây”.

Bành Dã yên lặng hai giây rồi hỏi: “Cô đi một mình à?”

Trình Ca cười lạnh lùng: “Anh cho rằng tôi cùng hội với bọn họ hay cho rằng tôi là cave như tên lùn đó?”

Trong lúc cô nói thì trà bơ đã được mang lên.

Bành Dã không nói nữa, cũng không giải thích, thậm chí một câu lịch sự “Tôi không có ý đó” cũng không nói.

Trình Ca chợt thấy tức ngực. Cô rót cho mình một chén trà, vừa uống vừa cúi đầu loay hoay chiếu máy ảnh.

Thấy cô không nói nữa, Bành Dã hỏi: “Cô tên là gì?” Trình Ca chẳng buồn để ý, không thèm ngẩng đầu lên:

“Anh cho rằng tôi nên tên là gì?”

Bành Dã nói: “Trương Hòe Hoa”.

Trình Ca nuốt nửa phun nệm trà trong miệng ra. Cô liếc mắt nhìn anh, nghi ngờ anh là mẫu người thích giả vờ làm lì ít nói, nhưng anh ấy thoát nhìn rất nghiêm túc, đáy mắt không hề có nét trêu chọc.

Người đàn ông này thật khó đoán, rất thú vị.

Hành trình của cô buồn tẻ, muốn trò chuyện gì đó với anh để giết thời gian, nhưng đề tài của anh chỉ có một.

Anh nói: “Bây giờ cô vẫn không thay đổi cách nghĩ à?”

Trình Ca: “Hôm qua ở khách sạn tôi nhìn thấy một người đàn ông, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng”.

“Cô lại nói dối rồi”.

“Sao?” Trình Ca nhướn mày: “Vì sao anh lại nói thế?” “Cô là nhiếp ảnh gia, quan sát chi tiết là thói quen của cô”.

Trình Ca chậm rãi mỉm cười: “Anh lại nói sai rồi, tôi là khách lẻ hành”.

Bành Dĩ đánh giá cô một lát, cuối cùng nói: “Vậy thì tôi đã đoán sai. Tiếp theo cô đi đâu?”

“Lhasa, Dram, Nepal”.

Anh gạt đầu một cái, cầm đĩa bắt đầu ăn, không còn hỏi nữa, có vẻ không thấy hứng thú với bất cứ chuyện gì khác của cô.

Anh nhanh chóng ăn xong, uống hết chén nước rồi đứng dậy đi thanh toán tiền.

Trình Ca không ngờ anh lại uống chén nước đó thật. Cô ngẩng đầu lên nhìn. Anh đã đi tới cửa, do bắt gặp ánh mắt cô nên mới gạt đầu với cô một cái xem như tạm biệt.

Trình Ca chậm rãi một nhịp, không kịp ngăn lại, anh đã ra khỏi quán. Cô có chút trở tay không kịp, vốn tưởng rằng anh sẽ ở lại, kiên quyết phải hỏi ra manh mối gì đó.

Cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc đuổi ra theo. Buổi sáng đường phố đông đúc, người đàn ông đó đã không còn bóng dáng.

Cô nhìn trước nhìn sau mà không thấy, xoay người đi tới góc phố, co chân đá vào chân tường: “Đáng ghét!”.

Bành Dã đi chưa được mấy bước đã nhận được điện thoại.

Giọng nói bên kia vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng như có thể vẩy t ra nước: “Dã Ca, anh sắp đi rồi mà không đến thăm em à?”

Bước chân anh dừng lại một chút: “Em biết anh đến à?” “Đúng vậy, còn là nghe người khác nói mới biết, anh làm thế có được không?”

“Lần này đến hơi vội”.

“Qua cổng không vào nhà, xì”. Nghe qua điện thoại cũng biết đó là phương bữu môi.

Bành Dã cười mơ hồ: “A, còn giận cơ à?”

“Không giận nữa”. Bên kia nói: “Bao giờ lên đường?” “Hai tiếng sau”.

“Thế ... đến chỗ em đi”.

Bành Dã vừa định trả lời thì điện thoại rung lên một cái. “Chờ chút, anh có cuộc gọi khác”.

Là Thập Lục gọi tới.

“Thật Ca, thế nào? Một mình đến hỏi cô ta có hỏi được đâu mọi gì không?”

“Không”.

Thập Lục cô nhìn một lúc, nói: “Dứt khoát giao cho cảnh sát đi, dẫn cô ta đến đồn cảnh sát thẩm vấn”.

Bành Dã đáp lại hai chữ.

Trình Ca đi một hồ i không có mục đích, không biế t có phải nhiệt độ lên cao hay không mà càng ngày càng nóng.

Lúc gầ n mười giờ, cô trở lại nhà trọ.

Nhưng vừa vào cửa cô đã có một cảm giác khác thường, có người đã vào phòng cô, lục lợi đồ` đạc của cô.

Mặc dù chẵn ga, vali, ba lô máy ảnh vẫn chỉnh tề` như lúc cô ra ngoài, nhưng cô vẫn phát giác tình hình không đúng.

Khóa kéo vali đúng là ở chính giữa giồ ng như lúc cô ra ngoài, nhưng lại lệch sang trái chứ không lệch sang phải. Cô mở vali ra xem, quầ n áo gắ p gọn xé p chỉnh tề`, nhưng quầ n áo cô gắ p luôn vuồ t góc vuông vức. Ba lô máy ảnh cũng thế`, những chiế c túi đựng ô`ng kính và thân máy xé p đúng thứ tự, nhưng sợi dây thắ t miệng túi lại không đúng cách.

Trình Ca sầ m mặt yên lặng mười má y giây rồ i chầ m một điế u thuồ c. Sau khi hút xong cô thu dọn đồ` đạc xuồ ng lầ u.

Khi trả phòng, Trình Ca bầ ng quơ hỏi bà chủ: “Hôm nay làm ăn thế` nào? Có khách vào thuê hay không?”

Bà chủ thờ dài: “Không tô t lắ m. Nơi này vô`n hẻo lánh, không có du khách má y, hôm nay một khách cũng không có. Hơn nữa lại vừa mới xảy ra chuyện, tiế ng xầ u lan xa ngàn dặm, chỉ sợ chẳng bao lâu là nhà trọ này phải đóng cửa”.

“Vâng”. Trình Ca an ủi vài câu cho phải phép rồ i lại hỏi: “Vì sao lại nói tiế ng xầ u lan xa ngàn dặm? Đám người hôm qua lại đế n điề u tra à?”

Bà chủ hừ một tiế ng, rõ ràng không muồ n nhắ c tới chuyện không hay này nữa.

Trình Ca đã có câu trả lời. Cô trả phòng, đi lấy xe rồi tiếp tục hành trình.

Lần sau gặp lại người đàn ông đó, cô phải đích thân cho anh ta máy cái tát.

Trình Ca nghĩ.

Xe của Trình Ca chạy trên vùng đồng không mông quanh mênh mông, máy trăm cây số không thấy có người ở, chỉ có từng đàn lừa hoang Tây Tạng chạy qua vội vã.

Hoang nguyên cỏ úa như một tấm thảm màu vàng kéo dài vô biên vô hạn, lúc gió mạnh thổi qua lại như mặt hồ lấp lánh sóng vàng. Phía cuối hoang nguyên là một dãy núi màu xám bạc, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh ngắt như biển, xanh ngút tấm mắt, thấm vào lòng người.

Xe của Trình Ca nhấp nhô trên cỏ vàng dưới trời xanh. Cô hạ cửa kính hóng gió, ngẩng đầu nhìn thấy chim ưng lượn vòng trên trời cao.

Cô mãi nhìn lên trời, không nhìn đường phía trước. Đột nhiên chạy qua một đoạn được đá gập ghềnh, xe lắc lư vài cái rồi chết máy.

Trình Ca thử khởi động máy lần nhưng chiếc xe chỉ có vùng vẫy máy cái rồi chết hẳn. Cô đã nghĩ chiếc xe này sẽ hỏng, nhưng không ngờ lại hỏng sớm như vậy, hỏng triệt để như vậy.

Trình Ca mở cửa xe, bước xuống thăm cỏ khô vàng óng, nhìn trước nhìn sau, trời xanh cỏ dại không có người ở.

Cô dứt khoát nắm xuông thăm cỏ vàng phơi nắng, nhắm mắt lại, ánh mặt trời nhuộm thế giới của cô thành màu đỏ.

Chỉ có gió vẫn thổi.

Thế giới cực kỳ yên tĩnh, mênh mông, rộng lớn, ảm sâu một sức mạnh cuộn cuộn.

Mặt đất phủ lớp cỏ khô ấm áp, dịu dàng, như da thịt con người.

Cô đột nhiên có thấy khao khát làm tình. Ánh nắng ấm áp, cỏ khô thơm dịu.

Không biết là may mắn hay là không may, tiếng bánh xe xa xa đánh thức cô dậy. Ngực nhẹ nhàng nhấp nhô, cô chậm rãi mở mắt, nhìn lên không trung một lát, đáy mắt không có tâm tình.

Cỏ khô bị cô lấn xơ xác rồi bời.

Cô mơ một giấc mơ lẫn lộn. Có lẽ cuộc sống gần đây quá buồn tẻ, cho nên cô thỉnh thoảng lại nhớ tới người đàn ông với ánh mắt cảnh cáo đó.

Cô đứng dậy vuốt mái tóc rồi, quay đầu lại nhìn. Một chiếc xe Jeep màu xanh lá cây chạy đến, cùng loạt với chiếc xe của cô nhưng phải cao hơn mấy cấp bậc.

Xe tới gần rồi dừng lại. Một nam thanh niên đeo kính đen ăn mặc kiểu hippie thò đầu ra chào: “Hê, xe chết máy à?”

“Chắc là hỏng hẳn rồi”. Trình Ca trả lời.

“Để tôi xem giúp cô”. Gã hippie cực kỳ thân thiện nhiệt tình, chuẩn bị xuống xe, cô gái trẻ ngồi trên ghế phụ lái lại giữ tay ga không buông ra, có vẻ như không muốn giúp đỡ.

Gã hippie nói với bạn gái mấy câu rồi xuống xe, cười với Trình Ca: “Ra ngoài phải giúp đỡ lẫn nhau đúng không?”

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Cảm ơn”.

Gã thanh niên hippie lấy dụng cụ kiểm tra xe cho cô. Cô bạn gái gã xuống xe theo, đánh mắt kiêu khôi khói hun đen như mắt gấu trúc, không ngừng đi tới đi lui bên cạnh, ánh mắt rơi vào chiếc vali màu đen trên xe của Trình Ca.

Gã hippie hỏi: “Cô ra ngoài mang theo nhiều đồ như vậy cơ à?”

Trình Ca đáp: “Đi làm việc phải mang đồ nghề theo”.

Gã hippie ở một tiếng, vừa sửa xe vừa tán gẫu câu được câu chẳng với Trình Ca.

“Cô làm nghề gì? Vì sao lại đi một mình tới vùng đô ng không mong quanh này?”

“Bác sĩ thú y”. Trình Ca trả lời ngay, nói dõ i không hề đỏ mặt.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô đã quá chán những câu hỏi giở ng nhau như đúc của người khác lúc mới biết cô là một nhiếp ảnh gia.

“Bác sĩ thú y?” Gã hippie trợn mắt nhìn cô.

Trình Ca quan sát vẻ mặt gã, nói: “Xem như bác sĩ động vật hoang đại”.

“Chuyên môn chữa bệnh cho động vật hoang đại?” “Ờ”.

“Đã chữa cho voi bao giờ chưa?”

“Truyện nước cho voi phải dùng loại bình to như bình nước khoáng”. Trình Ca có một năm đô ng hành với một bác sĩ động vật hoang dã người da đen ở châu Phi cho nên biết rõ chuyện này.

“Su tử hổ báo thì sao?”

“Khi tiêm phải dùng súng bắ n xi lanh, hoặc gây tê trước”. “Cô là người ở đâu?”

“Thượng Hải”.

“Cô đi một mình, dũng cảm thật đầ y”. Trình Ca: “...”.

Gã hippie rắ t lắ m lời, khoảng chừng hai mươi phút đã qua mà gã vẫn còn đang hỏi: “Cô thích nhắ t loài động vật nào?”

Trình Ca nói: “Xe không sửa được thì thôi, cứ kệ nó đầ y đi”. Gã hippie cũng bỏ cuộc: “Ồ, xe này không sửa được rồ i.

Hay là... cô đi đâu, chúng tôi cho cô quá giang”.

Cô bạn gái mắ t gắ u trúc của gã không vui, trách móc bạn trai: “Anh hỏi ý kiế n em chưa? Đồ của em để trên ghế sau xe, nhớ đâu ngồ i bẹ p mắ t thì làm thế nào?”

Trình Ca không định đi cùng bọn họ, nói: “Không câ n, một lát nữa tôi gọi điện thoại cứu viện”.

Gã hippie liên tục xin lỗi, bị bạn gái kéo lên xe. Gã lái xe, thò đầ u ra vẫy tay với cô: “Tạm biệt, sau này chúng ta còn gặp lại!”

Tiế ng chào tạm biệt thân mật cởi mở của thanh niên hippie còn vang vọng trên cao nguyên, Trình Ca lại nhanh chóng ngửi thắ y một mùi lạ. Mùi xăng?

Xung quanh có mùi xăng.

Trình Ca đi một vòng quanh xe, lâ n theo vế t xăng tìm kiế m, mở bình xăng ra xem. A, bị đục thủng một lỗ dưới đáy, nguyên một bình xăng mới đổ đầ y bị lắ y trộm sạch.

Trình Ca cười một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn. Đôi nam nữ thanh niên đó đã mất dạng.

Cô không quá bức bối vì chuyện nhỏ nhặt này, ngò ì xuông dựa vào thân xe, lấy thuốc ra hút.

Gió vẫn cứ thổi, cỏ vẫn lay động.

Thế giới rất trống trải, cô không nghĩ gì cả, tay đặt trên đùi khẽ búng tàn thuốc. Hút xong cô cúi đầu lọc xuông đất, cúi mấy cái rất mạnh tay. Đất bám vào ngón tay, cô lại vắn chai nước ra rửa sạch.

Cô không có việc gì để làm, ngò ì nhìn xung quanh không biết bao lâu, đột nhiên có một cảm giác mênh mang không biết mình đang ở nơi nào.

Lúc này phía sau xe vang lên tiếng bước chân khe khẽ, cỏ đại xào xạc, nhẹ mà đường đột, không phải người.

Trình Ca quay lại, thấy một con linh dương Tây Tạng nhỏ thò đầu ra bên kia xe. Nhìn thấy Trình Ca, chân trước vừa bước ra lại rút về, nó chần chừ một lát rồi cuối cùng vẫn bước tới.

Con linh dương nhỏ này có lẽ còn chưa từng thấy loài người, không biết nguy hiểm. Bộ lông mềm mại màu vàng nhạt, hai cái tai nhỏ nhỏ phe phẩy trong gió, con người nó đen láy nhìn Trình Ca, vừa cảnh giác vừa tò mò như một em bé ngây thơ.

Trình Ca nín thở, ngay cả con người cũng không động. Con linh dương Tây Tạng do dự tới gần, đi tới chỗ cách

Trình Ca mấy mét. Chai nước khoáng đổ ra, nước chảy ướt

đám cỏ. Nó cúi đầu liếm nước, liếm một cái, ngẩng đầu lên nhìn rõ lại tiếp tục liếm.

Trên mông nó, cái đuôi ngắn ngùn vẫy vẫy một chút.

Trình Ca không muốn dọa nó chạy mất, thậm chí bỏ đi cả ý nghĩ dùng máy ảnh lưu lại thời khắc quý giá này.

Nhưng đột nhiên tiếng chuông điện thoại di động vang lên phá tan sự yên lặng bình thản lúc này. Con linh dương Tây Tạng giật mình bỏ chạy, chỉ chốc lát sau đã biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Trình Ca lấy điện thoại ra, cuộc gọi đến từ một số lạ. “A lô!”

“Trình Ca, có phải em chặn số chị rồi không?” Người gọi là bác sĩ Phương.

“A, đúng thế”.

“...”, Phương Nghiên cô kìm chế: “Mấy hôm nay em đi đâu?” “Không nói với chị”. Trình Ca bật lửa, châm một điếu thuốc nữa.

“Hôm trước em đã hẹn gặp chị cơ mà? Em nói sẽ đến chỗ chị khám lại”.

“Em là người bệnh, lời hứa của em không thể tin được”.

Phương Nghiên ghen lời không nói được gì, một hồi lâu sau mới thở dài nói: “Xem ra không chuyên biến tốt. Em đang tránh chị đấy à?”

“Đúng là không muốn thấy chị thật”. “Trình Ca, em không thể như vậy được”.

“Không thể như thế nào?” Trình Ca nói lạnh lùng.

“Sao tính em tự nhiên lại... lại nóng lên rồi? Có phải em lại có quan hệ tình dục với người khác không? Em đang ở đâu? Tại sao tiếng gió lớn như vậy? Trời ạ, Trình Ca! Không phải em định nhảy lầu đấy chứ?”

Trình Ca nói: “Em đang chụp ảnh ở Khuong Đường”. “Khuong Đường? Đó là nơi nào?”

“Miền Tây... gần Khả Khả Tây Lý”.

Phuong Nghiên yên lặng, một lát sau nói: “Trình Ca, chị đã nói đúng”.

“Nói đúng cái gì?”

“Nguyên nhân bệnh của em. Áp lực tâm lý quá lớn, do nôn nóng, uất ức và bí bách dẫn đến khát vọng không thể đạt cả, cùng với cảm giác trống rỗng, cảm giác mất mát và cảm giác hoang mang khi không thể không được mọi thứ. Điều này buộc em theo đuổi những gì khác thường và kích thích, dẫn đến bây giờ em không thể không được chính mình...”.

“Phuong Nghiên”. Trình Ca nói bình thản: “Chị có bệnh”. “Cái gì?”

“Những người lúc nào cũng không tự chủ được, muốn phân tích người khác, giải phẫu người khác để có bệnh. Chị cần tìm được cảm khác không người khác, chị không thể không bản thân dùng phân tích người khác”. Trình Ca dùng gậy ông đập lưng ông, trả lại nguyên lời cho Phuong Nghiên.

“Trình Ca, em nghe chị nói...”.

Trình Ca ngắt lời: “Vì sao em phải nghe chị nói? Chị rất muốn tìm người nghe chị nói đúng không? Chị không thể không bản thân mình đúng không?”

“Trình Ca, em nói vậy chị sẽ không tức giận, cũng sẽ không vì thế mà bỏ mặc em. Em càng ngày càng quá đáng rồi đây, nhưng em là bệnh nhân, chị biết em có áp lực tâm lý rất lớn, em không có linh cảm, không chụp được tác phẩm tốt nữa, chính là bởi vì năm đó Giang Khải và...”.

Trình Ca cắt cuộc gọi, ném điện thoại xuống thảm cỏ.

Cô vò đầu mà y cái rất mạnh tay, lại cầm điện thoại lên tìm số của mẹ, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn: “Mẹ còn dám nói chuyện của con cho người khác nghe thì cứ thử xem!”

Cô tắt ngòi, ngò i một lát rồi đứng dậy cố gắng khởi động xe nhưng vẫn vô dụng.

Trình Ca không hề có ý định gọi điện thoại tìm cứu hộ. Cô mang máy ảnh ra đứng chụp ảnh trên bãi cỏ gần đó. Đã qua rất lâu mà vẫn không có xe cộ chạy qua. Cô dựng giá ba chân, khởi động tính năng chụp hẹn giờ, đứng tạo dáng tự sướng.

Bầu trời, núi tuyết, thảm cỏ, chiếc xe Jeep màu đỏ rách nát, kính đen và vali, mọi thứ đều có thể làm nên và đạo cụ.

Weibo của cô đăng một loạt ảnh như áp phích quảng cáo, cảnh sắc đẹp, kỹ thuật tốt, dáng người chuẩn, phong cách cao ngạo lạnh lùng. Số fan lên đến cả triệu, trên tường toàn là những lời khen ngợi, thỉnh giáo, hâm mộ.

Mọi người đều cho rằng cô là một người tích cực, lạc quan, tươi sáng, có chí tiến thủ.

Tất cả các ý tưởng bộ cục đều đã chụp xong, Trình Ca ngò i phoi nắng trên mũi xe, cầm máy ảnh sàng lọc ảnh mới chụp.

Mặc dù cô không tìm được tác phẩm nào để dự thi, nhưng dùng để làm thương phẩm thì vẫn có thừa. Cô lật xem từng bức một, tất cả đều không tồi. Lật đến cuối cùng, trên màn hình hiện lên hình ảnh Bàn Dã.

Ánh nắng rực rỡ, màn hình rất tối.

Cô cúi đầu ghé sát vào máy ảnh, phải dùng tay che ánh mặt trời mới có thể nhìn rõ được.

Anh quay mặt đi không nhìn cô, xương quai xanh lộ rõ, rất rắn chắc, nổi liền với bó cơ và tĩnh mạch chủ trên cổ, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào tạo thành một vết lõm thật sâu đọng đầy bóng tối.

Nhìn thấy quán trà đơn sơ mộc mạc trên phong nền, cô bất giác nhớ tới buổi sáng sớm tràn ngập hương trà và mùi stampa hơi lả lả, cùng với cả ánh mắt anh.

Cô cảm thấy bức ảnh này rất ý vị.

Trình Ca thưởng thức một lát, đưa máy ảnh lên mắt lia xung quanh một vòng, phong cảnh xung quanh không có gì thay đổi. Đột nhiên xa xa trong ống kính xuất hiện bụi đất đầy trời, cỏ dại bay lên.

Có xe đi tới.

Trình Ca ngẩng đầu lên khỏi máy ảnh, thấy một chiếc xe địa hình Đông Phong.

“Phía trước có xe”. Thạch Đầu đang lái xe thông báo tình hình: “Chỉ sợ là chết máy rồi”.

Bành Dã đang nghỉ ngơi trên ghế sau mở mắt ra, nói: “Dừng lại xem xem”.

Xe chạy tới gần, Ni Mã thò đầu ra, đưa tay chỉ: “Là cô nàng con buôn đồ dùng sinh đẻ kế hoạch đó, cô ta lại xuất hiện”.

Thập Lục cũng hưng phấn nhìn quanh: “A, đúng là cô ta”.

Bành Dã nghe vậy đưa mắt nhìn theo. Khoảng cách giữa anh và cô ngày một thu hẹp, sau đó xe dừng lại.

Trời xanh, cỏ vàng, Trình Ca ôm máy ảnh trong lòng, ngò i xếp bả ng trên mui chiếc xe Jeep màu đỏ. Cô nheo mắt nhìn anh, không nói gì.

Ánh mặt trời rực rỡ, ánh mắt cô vẫn như ánh mắt nhìn anh đêm đó, thẳng thừng, tô i tằm, lãnh đạm, như cười như không, như một thực thể lạnh như băng nào đó.

Rấ t khó hình dung.

Nhưng lâ n này Bành Dã lại phát hiện, mắt cô rấ t giố ng ô ng kính máy ảnh cô đang ôm trong lòng.

Trô ng rộng, sâu thẳm.

Giố ng như ánh mắt bác sĩ thường sắc lạnh như con dao mổ cầ m trong tay, ánh mắt Trình Ca cũng giố ng ô ng kính máy ảnh trong tay cô.

Ánh mắt này cho thấ y cô nhấ t định là một nhiề p ảnh gia chứ không phải lữ khách thông thường.

Hai người lạnh nhạt đố i mặt với nhau, dường như cả hai bên đê u rấ t rõ ràng đố i phương đang nghĩ gì.

Mặc dù lời nói dõ ỉ bị lật tẩy nhưng Trình Ca lại không hề hổ thẹn chút nào, vẫn quang minh chính đại nhìn thẳng Bàn Dã, dường như người nói sẽ đi Lhasa, Dram, Nepal lúc trước không phải là cô.

Cô phui mông đứng dậy, đứng thẳng trên đỉnh mui xe cao cao, hỏi: “Tôi cần đến trạm bảo vệ Nam Kiệt, các anh có tiện đường không?”

“Chúng tôi chính là người ở đó”. Thập Lục gật đầu: “Ai da, tôi qua quen mà t không tự giới thiệu với cô”.

“Chết thật, lũ ngậ miê u long vương⁽²⁾ rô i”. Trình Ca nói. Thập Lục hỏi: “Cô đến đó làm gì?”

Trên thảo nguyên gió rất mạnh, Trình Ca phải nói rất to: “Trình Ca. Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca”.

CHƯƠNG 4: GIÓ NỔI LÊN RỒI

“Trình Ca. Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca”.

Lúc nói, mắt Trình Ca vẫn nhìn Bàn Dã. Anh cũng nhìn lại cô.

Trình Ca từ trên mui xe nhảy xuống.

Bốn người đàn ông trên chiếc xe địa hình Đông Phong xuống xe, bàn bạc sửa xe cho Trình Ca.

Họ không quen Trình Ca, cộng thêm tình hình đêm đó khá khó xử nên nhất thời không có gì để nói. Lúc này bốn người chụm đầu vào nhau bàn bạc, không có ai bắt chuyện với Trình Ca.

Trình Ca chầm một điếu thuốc, đứng cách đó không xa. Thịnh thoảng gió đưa tới mấy câu họ nói, đứt quãng, đều liên quan tới chuyện sửa xe.

Chẳng bao lâu sau Bàn Dã cầm dụng cụ tới bên cạnh xe của Trình Ca, Thập Lục và Thạch Đầu đứng bên cạnh hỗ trợ.

Trình Ca dựa vào thành xe nhìn bọn họ... nhìn Bàn Dã.

Anh không nhìn cô, bật nắp ca pô lên, khom người chăm chú xem xét. Mái tóc đen rủ xuống che khuất hai mắt anh, chỉ

lộ ra sống mũi cao cao. Thịnh thoảng anh lại nhỏ giọng nói tên một dụng cụ, hai người bên cạnh đưa cho anh. Giọng anh vẫn vậy, âm sắc cực thấp, rất có sức hút.

Như giầy ráp mài lên làn da phụ nữ.

Trình Ca thở ra một hơi thuở c, mỗi lần nghe đều cảm thấy giọng nói của anh rất gợi cảm.

Anh xắn tay áo, cơ bắp trên cánh tay cũng đẹp, rắn chắc mà vẫn mượt mà, làm người ta muốn sờ một cái, chắc là đầy sức mạnh.

Trình Ca đứng bên cạnh anh, mỗi lúc làm vướng tay anh lại dịch ra một chút. Cô nhìn không chớp mắt, rõ ràng là vật thể rất có mỹ cảm, cần gì phải khôنگ chế bản tính, không thoải mái thương thức?

Anh cúi người xuống sửa xe, qua cổ áo buông xuống, Trình Ca lại nhìn thấy xương quai xanh của anh và cả đường cong của cơ ngực lồ mờ.

Trình Ca kẹp điếu thuốc trên tay một hồi lâu không động đén.

Gió thổi rơi tàn thuốc, bay xuống trên mu bàn tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn Trình Ca, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt không hề tránh né, thẳng thắn và thản nhiên.

Bành Dã dừng lại một chút, đưa tay chỉ quần áo cô, nói: “Đừng dựa vào đây”.

Thành xe rất bản.

“Ờ”. Trình Ca rất nghe lời đứng thẳng người lên, lại phui bụi bám vào quần áo.

Anh nhìn cô một cái rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, nói: “Cờ lê”.

Thạch Đầu bên cạnh đưa cờ lê cho anh, ánh mắt vô tình gặp ánh mắt Trình Ca.

Đêm đó Trình Ca có ấn tượng sâu sắc với Thạch Đà u, người đàn ông này rất nóng tính nhưng vừa nói đến chuyện tiên nông và bô i thường đã bắt đà u căng thẳng.

Cô hỏi: “Anh tên là gì?”

Nhớ tới chuyện tô i qua, Thạch Đà u hơi lúng túng: “Cứ gọi tôi là Thạch Đà u là được”.

Cổ tay Bành Dã hơi căng lên nhưng lại chùng xuống rất nhanh. Trình Ca nhìn thấy, hiểu ra và cảm thấy hơi buồn cười. Anh cho rằng vừa rồi là cô hỏi anh?

Cô suy nghĩ giây lát rồi nhìn về phía Thập Lục bên cạnh Bành Dã, hỏi: “Còn anh?”

“Bọn họ đều gọi tôi là Thập Lục Lang”.

Bành Dã tiếp tục sửa xe, bình tĩnh và yên lặng. “Tên có ẩn ý gì không?”

Thập Lục chỉ cười mà không giải thích gì.

Trình Ca nhìn Thập Lục một hồi lâu, đột nhiên nói: “Tôi biết rồi”.

“Biết cái gì?”

“Nhất dạ bát thứ lang⁽¹⁾, anh lại còn gập đôi”.

Cô còn chưa nói xong, Ni Mã đang đứng bên cạnh uông nước đã phun hết nước trong miệng ra, Thạch Đà u đứng trước mặt cậu ta bị phun ướt hết mặt mũi.

“Tiên sư cái thằng này!” Thạch Đà u nhảy dựng lên, cốc một cái lên đầu Ni Mã.

“Thế mà cô cũng đoán được à?” Thập Lục cười ha ha: “Đúng rồi đấy”.

Trình Ca lại nhún mày, lắc đầu: “Khoác lác không biết gương”.

Thập Lục nói: “Tôi lừa cô làm gì? Thật đấy!”

“Chém vừa thôi”. Thạch Đầu không nhịn được nữa, tặc tặc lưỡi: “Còn chưa cầm tay phụ nữ bao giờ mà còn dám xưng Thập Lục Lang. Thực ra số phụ nữ hấn biết không vượt qua mười sáu người, cho nên hấn được gọi là Thập Lục”.

Trình Ca suýt nữa bị sặc. Ni Mã cũng theo Thạch Đầu cười ngặt nghẽo.

Thập Lục cầm chiếc giẻ lau ném về phía Thạch Đầu. Thạch Đầu nói: “Thật đấy. Lời này không phải anh nói, là Lão Thập nói. Không tin cậu hỏi Lão Thập xem”.

Thập Lục bước tới khoác vai Bàn Dã: “Lão Thập, anh đừng có chơi khăm em thế chứ”.

“Lão... Thập...”. Trình Ca ngơ ngác, chậm rãi nhắc lại cách xưng hô của Thạch Đầu đối với anh: “Lão... Thập...”.

Âm thanh của cô hòa lẫn trong gió, một chữ là một câu.

Bàn Dã nghe thấy, ngược mắt nhìn cô một cái, hốc mắt rất sâu, mắt rất đen, nhưng chỉ sau nháy mắt lại cúi đầu xuống.

Trình Ca nói: “Nếu nói như vậy, có nghĩa số phụ nữ anh biết không quá bảy người”.

Thập Lục ngán ra một lát, lập tức phá lên cười điên cuồng, không đứng thẳng người lên được, cuối cùng đặt mông ngồi bệt xuống đất: “Ha ha, đáng đời quân gian ác”.

Bành Dã cúi đầu sửa xe, nói lạnh nhạt: “Đại ca Đức Cát không có đây”.

Thập Lục lại cười khoái chí hơn, thầy Trình Ca không hiểu liền giải thích: “Đức Cát là Lão Đại ở trạm, lần này không đến”.

Trình Ca liếc mắt mỗi một lát, phản ứng của anh linh hoạt như trong tưởng tượng của cô, nhưng lại có một chút cứng rắn hơn.

Dường như sau nháy mắt đã trở nên thân quen, Thập Lục hỏi: “Trình Ca, tại sao cô lại vòng qua Khương Đường làm gì?”

“Chưa tới bao giờ, muốn đến xem xem”. “Cô đi một mình không sợ à?”

“Sợ cái gì?”

“Nguy hiểm. Có sói, có gấu, các loại mãnh thú, cẩn thận không bị ăn thịt”.

Trình Ca hỏi: “Khắp nơi toàn linh dương với lừa hoang đủ cho bọn nó ăn rồi, còn ăn tôi làm gì nữa?”

Thập Lục: “...”.

Thạch Đà không nhịn được hỏi: “Không sợ gặp phải cơn đói à?”

Trình Ca nói: “Nơi này nguy hiểm, có sói, gấu và mãnh thú, cơn đói không dám tới”.

Thạch Đà cười ô, cuối cùng lại nói: “Xin lỗi, đêm hôm qua nhát thối tình thế cấp bách, tôi nói hơi quá lời, mong cô đừng

trách. Không ai ngờ được bà chủ lại ghi nhậ`m phòng. Trình tiểu thư, cô đừng để trong lòng, nế`u không đánh tôi một trận cũng được”.

Đặc điểm lớn nhấ`t của Trình Ca là thích mê`m không thích cứng. Người khác càng ngang ngược cô lại càng cứng rắ`n, dù là ông trời cô cũng dám bật lại, nhưng nế`u người khác mê`m mòng nhận sai, cô sẽ dễ dàng phá`t tay cho qua.

“Gọi tôi là Trình Ca được rồ`i”. Cô nói.

Thạch Đầ`u lại xấ`u hổ, gấi đầ`u đi ra chỗ khác. Nhưng hắ`n nghĩ một lát lại thầ`m thờ` dài.

Thập Lục hỏi: “Làm sao thề`?”

Thạch Đầ`u không nói. Hắ`n giờ sổ sách ra xem, rắ`t ầu sầ`u. Đánh nhau xong trở thành bắ`ng hữu là một chuyện, kế`t bạn đồ`ng hành lại là một chuyện khác. Nế`u Trình Ca đi cùng bọn họ, trên đường sẽ phải thêm một phầ`n chi phí.

Không có tiề`n, không có tiề`n, tiề`n sinh hoạt của bọn họ rắ`t eo hẹp!

Bành Dã còn đang sửa xe, điện thoại di động đã đổ chuông.

Hai tay anh dính đầ`y đầ`u máy. Thập Lục nhìn màn hình gọi đế`n, bắ`m nghe rồ`i đưa đế`n bên tai Bành Dã. Thập Lục nhắ`y mắ`t với Ni Mã và Thạch Đầ`u, dùng khẩu hình nói: “Là A Hề`”.

Mầ`y người lập tức chạy tới dỏng tai nghe trộm.

Bành Dã liế`c Thập Lục một cái nhưng lại không hề` quan tâm. Thầ`y tình hình này, trong lòng Trình Ca như gương sáng, chắ`c chắ`n là phụ nữ.

“A lô?”

Âm thanh bên kia quá nhỏ, gió lại quá to, đám Thập Lục không nghe được gì cả.

“Xuất phát rồi... Đi được khoảng hơn một trăm cây số”.

Nói chuyện với phụ nữ, giọng Bành Dã rõ ràng có thay đổi, nhẹ nhàng hơn bình thường một chút.

Trình Ca mím chặt môi, nhớ lại giọng Bành Dã khi nói chuyện với cô. Dường như anh không coi cô là phụ nữ.

Bên kia điện thoại lại nói gì đó, Bành Dã nghiêng đầu kẹp điện thoại di động từ tay Thập Lục, đi sang bên cạnh hạ thấp giọng nói: “Là của em, em cứ nhận đi”.

Thập Lục bên cạnh giật dây Ni Mã: “Lát nữa Thất Ca quay lại, cậu hỏi thế này...”.

Ni Mã là đội viên nhỏ tuổi nhất, cậu nói gì làm gì Bành Dã cũng không nổi giận.

Đội Bành Dã gọi điện thoại xong về, cậu bé ngoan Ni Mã nghe lời xúi bẩy, giúp Bành Dã cầm điện thoại từ trên vai xuống, hỏi: “Thất Ca, trước lúc xuất phát anh biến mất một tiếng đi làm gì vậy?”

Thập Lục cười tít mắt khoác vai Ni Mã: “Một tiếng? Cậu đánh giá Thất Ca thấp quá rồi đấy, rõ ràng là hai tiếng mà”.

Lúc đầu Ni Mã còn chưa hiểu, sau đó lại đỏ mặt lên. Bành Dã nhìn Thập Lục một cái: “Im mồm!”

Trình Ca hút thuốc, hờ hững nhìn.

Bành Dã vô tình chạm phải ánh mắt thẳng thắn mà lãnh đạm của cô, yên lặng nửa giây rồi hỏi: “Hồng thế nào?”

Trình Ca đáp: “Đường gập ghềnh, khúc khúc máy cái rồi chết máy”.

Anh cầm lái y dụng cụ tiếp tục sửa xe: “Hồng bao lâu rồi?”
Trình Ca: “Một, hai tiếng”.

Bành Dã: “Cô vẫn ở đây chờ người đi qua à?” Trình Ca: “Nếu không thì làm gì?”

“...”. Bành Dã bị câu hỏi chính khí lẫm liệt của cô làm cho nghẹn lời: “Không biết gọi điện thoại cứu hộ à?”

“Không biết”. Trình Ca trả lời rất nhanh.

Bành Dã không biết nói gì nữa. Người phụ nữ này không phải ngu ngốc, ngược lại còn rất thông minh, chỉ là thích gây sự với người khác, hơn nữa còn rất đường hoàng.

Anh nói: “Cô không hiểu xe cho nên bị chủ hiệu lừa, thuê phải chiếc xe hỏng, sau này ra ngoài phải tỉnh táo hơn một chút”.

Trình Ca nói: “Hiểu chứ. Đây là Bắc Kinh 2020, động cơ 472, tải trọng trực trước 1.135 cân, sản xuất năm 2006, hết hạn sử dụng lâu rồi, mui xe đã được thay mới...”.

Cô nói một lèo.

Bành Dã vẫn cúi người, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt dường như đang hỏi thế cô có bệnh à, nhưng lời nói ra lại vẫn khách sáo: “Vậy mà cô còn thuê?”

Trình Ca nói: “Tôi thấy nó nhìn vừa mắt thôi”.

Bành Dã lại một lát nữa không biết nói gì, một lát sau mới nói: “Tôi biết cô có bệnh gì rồi”.

“Bệnh gì?”

“Chảnh”. Bành Dã đáp một tiếng, không thèm nhìn cô. Trình Ca không trả lời nhưng cũng không tức giận.

Những người xung quanh hoàn toàn không hiểu được bà u không khí kỳ lạ đột nhiên xuất hiện xung quanh hai người này. Ni Mã thà m nghĩ một giây trước vẫn còn tốt đẹp cơ mà? Thạch Đầu u với cầ m chai nước tới đưa cho Trình Ca: “Uông chút nước đi”.

“Cảm ơn”. Trình Ca cầ m trong tay ước lượng một lát, khẽ vắn nắ p rồi đưa cho Bành Dã: “Mở giúp tôi được không?”

Bành Dã đã sửa xong, vừa lau sạch dầ u máy trên tay. Trình Ca nắ m thời cơ rắ t chuẩn, anh không thể nào từ chồ i được.

Bành Dã cầ m lắ y, mở ra rắ t dễ dàng. Nước tràn ra một chút, chảy xuông theo cánh tay anh.

Trình Ca nhìn chắ m chắ m giọt nước trên cánh tay anh. Cô nhận lại chai nước, nhìn anh lau khô nước trên cánh tay. Miệng lưỡi khô khô c, cô đang cầ n uông nước.

Bành Dã đẩy nắ p ca pô lại, nói: “Sửa xong rồi. Bình xăng cũng bít lại rồi, nhưng có một phụ tùng có vắ n đề , tạm thời đừng nổ máy vội, cứ kéo theo phía sau xe chúng tôi, đế n thị trấn tiế p theo đi thay phụ tùng sau”.

Trình Ca ngậm nước trong miệng, ò một tiế ng.

Chuẩn bị xuất phát, Ni Mã tới chuyển hành lý giúp Trình Ca. Trình Ca giữ ba lô máy ảnh: “Cái này để chị tự làm”.

Ni Mã cười hê hê, đánh bạo bắt chuyện với cô: “Chị mang mang nhiều máy ảnh như vậy, mới đầu em còn tưởng chị buôn máy ảnh cơ”.

Trình Ca nói: “Cũng thế cả mà. Đầu là dựa vào máy ảnh mà kiếm sống”.

Ni Mã ngượng ngùng hỏi: “Thật Ca nói chị đến chụp ảnh linh dương, thế ... chị có chụp ảnh người không?”

“Tất nhiên là có chứ”.

Trình Ca nói xong phát hiện có một ánh mắt bên cạnh nhìn tới, là Bàn Dã.

Cô quay sang: “Nhìn cái gì?”

Bàn Dã liếc một cái, nói: “Trên đầu cô có cỏ”.

“Thật không?” Trình Ca sờ đầu, có ý không tìm đúng vị trí: “Đâu?”

Cô đi tới trước mặt anh, nghiêng người sát vào, nói lạnh nhạt: “Nhặt xuống giúp tôi”.

Bàn Dã không động đậy, ánh mắt lạnh lùng xem màn biểu diễn không hề cao siêu của cô, một hồi lâu mới mỉm cười không tiếng động.

Gió thổi mạnh hơn, mấy sợi tóc dài của cô lướt qua khuôn mặt khô ngô màu đồng của anh.

Trình Ca ngẩng đầu lên: “Anh cười cái gì?”

Anh yên lặng nhìn cô, dường như muốn nói gì đó. Nhưng anh đột nhiên nhíu mày lui lại một bước, quay lại nhìn phương xa sau lưng,

dường như có một sức mạnh vô hình đang vẫy gọi anh.

Anh giơ tay lên, năm ngón tay xòe ra như đang hứng gió, dường như ngọn gió là một dòng sông chảy thông thả, nước chảy len qua những kẽ tay anh.

Vài giây sau anh xoay người lại, lông mày nhíu chặt, nói: “Lên đường, bão tuyết sẽ tới ngay bây giờ”.

Trình Ca ngẩng đầu lên nhìn, trời xanh trong kéo dài vạn dặm, xanh thẳm như vừa được gột rửa, không có một vệt mây nào.

Ni Mã xách vali đi qua bên cạnh Trình Ca, thấy cô không hiểu liền giải thích: “Anh ấy nghe thấy lời của gió”.

Xe của Trình Ca được chiếc xe địa hình kéo đi, xe nặng quán tính lớn, để an toàn nên không có ai ngồi trên đó.

Trên đỉnh, phía sau và một nửa ghế sau chiếc xe địa hình buộc đầy túi vải bạt và can xăng, Bàn Dã và Ni Mã hai người ngồi thì vừa, nay có thêm Trình Ca nên hơi chật chội.

Ni Mã ngưng không dám ngồi giữa nên trèo lên xe trước ngồi vào trong cùng. Bàn Dã lên xem, vị trí để lại cho Trình Ca bên cạnh chỉ to hơn bảp đùi anh một ít.

Trình Ca vừa bước một chân lên đã nghe thấy Bàn Dã nói với Thập Lục đang ngồi trên ghế phụ lái: “Cậu xuống ghế sau để cô ấy ngồi phía trước”.

“Tôi thích ngồi phía sau”. Trình Ca bước lên xe, đặt mông ngồi xuống khoảng trống giữa Bàn Dã và thành xe. Chân cô cạ vào bảp đùi Bàn Dã, người từ từ lún xuống.

Sau khi ngô`i lọt xuô`ng, Trình Ca yên lặng vài giây không lên tiế`ng, đó là sự im lặng sau khi trải qua kinh hãi. Bắ`p đùi sau khi... Da mê`m mại, cơ bắ`p rắ`n rỏi, rắ`t khỏe mạnh, cách hai lớp quầ`n của hai người mà vẫn có thể tỏa ra nhiệt lượng.

Vừa rô`i cô ngô`i xuô`ng đề`ng quầ`n rộng của anh dưới đùi mình, ô`ng quầ`n anh căng ra, đường nét trên đùi hế`t sức rõ ràng, căng cứng chắ`c nịch, như dưới ô`ng quầ`n là một khúc gỗ bạch dương.

Trình Ca vẫn cho rằ`ng đàn ông gọi cảm phải có một đôi chân khỏe mạnh mà thon dài, đó là tượng trưng của sức mạnh nguyên thủy nhấ`t. Không phải cơ bắ`p cuồ`n cuộn như lực sĩ thể hình, cũng tuyệt đô`i không phải thư sinh da trắ`ng chân nhỏ tay mê`m.

Như Bành Dã là vừa đẹp, không có sự luyện tập cô` ý của con người, chỉ là sự chăm chút của tự nhiên, như tá`t cả các động vật giồ`ng đực chạy trên đờ`ng cỏ bao la.

Trình Ca không chuyên ánh mắ`t đi được, nế`u có thể chụp một bộ ảnh chân dung của Bành Dã thì thật tô`t.

Chắ`c chắ`n là kiệt tác.

Đầ`u bế`p nắ`u cơm, tay nghề` nắ`u ăn là mắ`u chồ`t, nhưng nguyên liệu nắ`u ăn cũng rắ`t quan trọng. Nế`u không sao lại có câu có bột mới gột nên hồ`?

Bây giờ Bành Dã chính là hạt gạo của cô. Cô rắ`t muồ`n sờ hạt gạo này của mình.

Bành Dã dường như cũng cảm thắ`y hai người ngô`i quá gầ`n, quá sát nhau nên hơi dịch người lên phía trước. Cách hai lầ`n vài

mỏng manh, đôi hai người không tránh khỏi cọ vào nhau, trong lòng Trình Ca run lên.

Cô nhớ lại thời đi học, sách vật lý dạy rằng ma sát sẽ sinh ra nhiệt.

Phía trước Thập Lục và Thạch Đâu đang tán gẫu, phía sau Trình Ca và Bàn Dã đều yên lặng.

Thập Lục mở radio trên xe, một bài hát cũ vang lên, quen thuộc mà mọi người lại không nhớ ra bài gì.

Trình Ca quay lại nhìn thảo nguyên trôi qua như bay ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, gió cũng đã ngừng, hoàn toàn không có dấu hiệu bão táp sắp đến. Đột nhiên người bên cạnh cô cử động, đôi chân bị chèn ép của Trình Ca chợt buông lỏng.

Bàn Dã đã đứng dậy.

Ni Mã bên kia phát hiện ý đồ của Bàn Dã, lập tức lập tức trượt xuống ghế dưới sàn xe, nói: “Thật Ca, anh ngồi trên ghế, em ngồi dưới này vẫn vừa”.

Bàn Dã không từ chối.

Chỗ ngồi trở nên rộng rãi, Trình Ca nghiêm mặt, nhíu mày.

Cô yên lặng một lát, mở điện thoại di động định chơi trò chơi, tiếng chuông lại vang lên.

Là Cao Gia Viễn.

Trình Ca không có tâm tình nghe máy nên bấm nút từ chối.

Cao Gia Viễn vẫn gọi, Trình Ca vẫn từ chối. Trên xe không còn ai nói chuyện, chỉ có tiếng chuông điện thoại của cô vẫn lúc có lúc không.

Bành Dã nói: “Dừng xe”. Thạch Đà ù dừng xe lại.

Bành Dã nói với Trình Ca: “Xuống xe nghe điện thoại”.

Trình Ca đoán Bành Dã cho rằng cô không tiện nghe điện thoại trên xe. Cô xuống xe thật, vừa nghe điện thoại vừa đi sang bên cạnh.

“Cao Gia Viễn, anh có việc gì vậy?” Giọng cô thiếu kiên nhẫn. “Hỏi em ấy, tại sao không nghe điện thoại của anh?” “Không nghe tức là không muốn nói chuyện với anh, ý nghĩa rất rõ ràng mà”.

Cao Gia Viễn yên lặng một lát rồi nói: “Lời anh nói hôm đó dọa em sợ chạy mất à?”

“Lời gì nhỉ?”

“Em đừng giả vờ nữa”.

Trình Ca lạnh lùng hừ một tiếng.

“Trình Ca, em cứ coi như anh chưa nói, chúng ta sẽ vẫn giống như trước kia”.

“Không thể”.

“Tại sao lại không thể?” Cao Gia Viễn kích cô: “Anh không thỏa mãn được em à? Biểu hiện của em trên giường hôm đó không giống như vậy!”

Trình Ca nổi đóa: “Cao Gia Viễn, ngay từ đầu chúng ta đã nói rồi! Chính anh đã phá hỏng quy tắc của cuộc chơi, cho nên game over!”

“Đúng là đã nói rồi, nói rằng quan hệ không thể tiến thêm một bước nữa. Anh chỉ không ngờ rằng em có thể tàn nhẫn với anh như vậy”.

“Chứ sao không?” Trình Ca cười ha ha mắ y tiế ng: “Anh thích tôi thì tôi phải thích lại à? Anh cho rằ ng cũng như vay tiế n chắ c? Cao Gia Viễn, tôi không nợ nằ n gì anh cả”.

Cao Gia Viễn lại yên lặng một lúc lâu: “Đúng là không nợ. Hừ, mới chỉ ngờ ý mà em đã rụt đầ u như đà điểu. Anh hiểu rồ i, em sợ cái gì sẽ vợi vắ tắ n công cái đó. Trình Ca, em thật là kém cỏi”.

Trình Ca đứng trong gió, cỏ xào xạc bên chân.

“Cao Gia Viễn, anh biế t Phương Nghiên là ai không?” “Chuyện này có quan hệ gì với cô ta...”. Âm thanh bên kia cao hơn một chút: “Em đang ghen đắ y à?”

“Cô ta là chị gái tôi”. “...”.

“Anh đã hiểu chưa?” “...”.

Trình Ca cảm thắ y hơi mệt mỏi. Cô xem giờ, bây giờ là một rườ i trưa. Cô mới đế n đây chưa quá một ngày mà lại có cảm giác như đã qua cả tháng.

Thời gian tại sao lại trôi chậm như vậy?

Cô quay lại mở cửa xe, ngắ ng đầ u lên đụng ngay vào đôi mắ t đen sắ m của Bàn Dã. Hơi bắ t ngờ không phòng bị kịp, cô vẫn chưa đeo chiế c mặt nạ lạnh lùng hờ hững.

Lầ n này ánh mắ t anh không hê` chuyển đi nhanh chóng mà dừng lại trong đắ y mắ t cô một, hai giây.

Bài hát cũ nhẹ nhàng với giai điệ u chậm rãi trên xe đột nhiên chuyển sang nhịp điệ u thanh thoát:

“Tình yêu đặc biệt dành cho người đặc biệt

Sự trố ng vắ ng của em không tránh được đôi mắ t anh”. Đúng vậy, sự trố ng vắ ng của ai có thể tránh được mắ t ai? Bành Dã thu ánh mắ t lại.

Trình Ca ngồ i lên xe, đố ng cửa lại. Cô nghĩ, thì ra là bài hát này, xưa quá rô i, xưa như Diễm.

Cô vận chai uồ ng nước, thắ y Ni Mã ngồ i dưới sàn lại đang nhìn cô.

Cô cau mày, nói: “Nhìn cái gì thề ?”

Ni Mã căng thẳng, lời nói thật lập tức bật ra: “Chị, da chị trắ ng thật đắ y. Em chưa từng thắ y ai trắ ng như vậy, ngoài đắ m dê nhà em nuôi”.

Trình Ca: “...”.

Hai người phía trước phá lên cười.

Trình Ca hỏi: “Em khen chị hay là nói xắ u chị đắ y?” Ni Mã đỏ mặt: “Đương nhiên là khen”.

“Đừng tưởng là chị không biế t dê nhà em trông như thề nào”. Trình Ca giơ ngón cái chỉ ra ngoài cửa sổ, linh dương Tây Tạng bên ngoài chạy thành đàn đuổi theo xe, tắ t cả một màu vàng như đắ t.

Ni Mã cuồ ng lên: “Không phải dê này, là sơn dương cơ”. Bành Dã hỏi mơ hô : “Sơn dương đen à?”

Ni Mã đã sắ p phát điên: “Thắ t Ca, sao anh lại nói thề ? Sơn dương trắ ng!”

“Em thích da trắ ng à?” Trình Ca ngắ ng đắ u uồ ng một ngụm nước, ánh mắ t lướt qua trên gương mặt Bành Dã, nói: “Chị thích đen

một chút, gọi cảm hơn”.

Ni Mã da đen càng xâu hổ vô cùng, nói: “Đen một chút em cũng thích...”.

Thập Lục quay lại: “Nhu Mạch Đóa á y à?” Ni Mã cười quát: “Anh đừng nói nữa”.

Trình Ca nhún mày: “Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa á y à?”

Ni Mã sáng mắt lên: “Chị biết bạn á y à?” “Sáng nay chị chụp ảnh cho bạn á y”. “Em có thể xem được không?”

“Bây giờ không được. Chị không bao giờ cho ai xem ảnh nguyên bản trong máy ảnh của chị”.

“Vâng ạ”. Ni Mã cười cười ngượng ngùng, có thể thấy là vẫn rất vui vẻ.

“Nhưng sau khi rửa ra có thể cho em một tấm”. Trình Ca hỏi: “Lúc vừa lên xe em hỏi chị là muốn chị chụp ảnh cho bạn á y à?”

“Đúng vậy”. Thập Lục nói chen vào: “Nó còn lo lắt sau cô không đi qua Khương Đường nữa”.

Ni Mã nói: “Em cho rằng chị đến chuyên chụp ảnh linh dương, không nghĩ chị lại chụp cho Mạch Đóa trước”.

Trình Ca cười khẽ, nói: “Vừa khéo mà”.

Vừa nói xong đã thấy Thạch Đầu nói: “Phía trước có xe, hình như chết máy rồi”.

Một chiếc xe Jeep dừng cách đó mấy trăm mét trước mặt, một nam một nữ thấy có xe đến vừa vẫy tay vừa nhảy không ngừng, sợ người đến coi như không nhìn thấy.

Khoảng cách ngắn dần, Trình Ca cười lạnh một tiếng, nói: “Cũng vừa khéo luôn”.

Chính là gã hippie và cô nàng mắt gấu trúc.

Bành Dã thuận miệng hỏi: “Sao thế?”

Trình Ca đáp: “Cái bình xăng thùng và rỗng tuếch của xe tôi là tác phẩm của hai đứa chúng nó đây”.

Bành Dã không bình luận gì.

Anh nói với Thạch Đà: “Dừng lại xem một chút”.

Trình Ca quay sang lạnh lùng nhìn anh: “Anh làm gì thế?” Bành Dã vẫn nhắc lại câu trước: “Dừng lại xem một chút”. “Tôi nói rõ rồi. Bọn nó lấy trộm xăng của tôi”.

“Tôi nghe thấy rõ rồi”.

Trình Ca tức giận bật cười: “Lấy ơn báo oán, anh là nhà đạo đức mô phạm hả?”

Bành Dã nhìn lại cô một cái, ánh mắt rất nhạt nhẽo: “Tôi là chủ xe”.

Thậm chí anh còn không thèm lý luận với cô: “Ngồi lên cái xe này là phải làm theo ý tôi. Hiểu chưa?”

Trình Ca yên lặng nhìn anh một chốc, lại nghe lời không phản đối nữa.

Xe còn chưa dừng hẳn, gã hippie và gã mắt gấu trúc đã lao tới, chỉ thiếu nước ôm đuôi cứu tinh: “Đại ca, xe của bọn em bị hỏng, đại ca sửa giúp bọn em một tay”.

Mắ t gắ u trúc đưa ra một phương án khác: “Thôn phía trước cũng không còn xa nữa, hay là các anh kéo xe bọn em đê ́ n đó?”

Nhìn thắ y Trình Ca ngô ̀ i trên ghê ́ sau, mắ t gắ u trúc hơi biê ́ n sắ c mặt nhưng chỉ thoáng qua rô ̀ i lại xem thường, xun xoe kéo Thập Lục ngô ̀ i bên cửa sổ xe xin giúp đờ .

Cả hai hoàn toàn coi Trình Ca như không khí, không có vẻ xắ u hổ một chút nào.

Thập Lục quay lại hỏi ý kiê ́ n Bành Dắ , mắ t gắ u trúc nhìn ra Bành Dắ là người quyê ́ t đđnh, ra vẻ hê ́ t sức đắ ng thương: “Đại ca, anh giúp em đi, một lát nữa trời tồ ̀ i có sói đê ́ n làm thê ́ nào?”

Bành Dắ xuồ ́ ng xe. Trình Ca nhường đờ ng cho anh, nói lạnh nhạt: “Thì ra là nhìn thắ y thiê ́ u nữ”.

Bành Dắ nghe thắ y nhưng không thềm nhìn cô lắ y một cái.

Trình Ca mím miệng, hít một hơi gió rô ̀ i dựa vào thành xe nhìn, sắ c mặt không biểu cảm.

Thập Lục và Ni Mã sửa xe, gã hippie và ả mắ t gắ u trúc lượn quanh, nhiệt tình trò chuyện làm quen mọi người.

Trình Ca nhìn một lát, hai người đó mắ y lâ ̀ n bắ t gặp ánh mắ t cô nhưng đê ̀ u nhanh chóng chuyển đi như không có chuyện gì.

“Này!” Trình Ca gọi một tiê ́ ng. Bành Dắ liê ́ c nhìn cô nhưng cô không buồ ̀ n đê ́ y.

“Gọi hai người đắ y”.

Hai người đó nhìn lại, vẻ mặt vô tội: “Sao? Có việc gì à?” Trình Ca cười cười, nói: “Không có việc gì”.

Hai người tiếp tục cười nói vui vẻ, Trình Ca đổi sắc mặt, đi đến chỗ xe của bọn họ.

Bành Dã phát hiện có chuyện không ổn.

Trình Ca đi tới sau xe, vừa định kéo cửa ra thì tay cô bị một người giữ chặt, là Bành Dã.

Giọng anh cực thấp, mang ý cảnh cáo: “Cô muốn làm gì?”

“Bây giờ tôi không ở trên xe anh, không được lướt anh quản”. Trình Ca giật mạnh nhưng tay Bành Dã vẫn như một chiếc kim giữ chặt tay cô.

Cô cúi đầu định cắn, Bành Dã nhẹ nhàng giật một cái, vặn chéo tay cô ra sau lưng.

Trình Ca giãy giụa mấy cái nhưng càng bị giữ chặt hơn. Cô bắt đầu nổi giận: “Anh còn không buông ra thì sẽ biết mặt tôi”.

Ánh mắt cô đầy hung hãn, mặt lạnh như một tảng băng.

Gió lại nổi trên đồng hoang, thổi mái tóc cô bay như gương nanh múa vuốt. Cô giận dữ đến đỏ cả mặt.

Bành Dã nhìn mặt cô một lát rồi đột nhiên buông cô ra, nói nhỏ một câu.

Trình Ca hất mạnh tay Bành Dã ra, đưa tay giật cửa xe nhấc thùng sơn lên. Cô mở nắp, không phải sơn mà mùi xăng lập tức tạt vào mặt.

Thấy Trình Ca đi tới phía trước xe, Thập Lục đang định hỏi gì đó, cô lại bước thẳng lên nắp ca pô.

Xoảng! Xoảng! Xoảng! Cô giẫm lên nắ p ca pô rô i bước dài lên nóc xe. Gã hippie và ả mắ t gắ u trúc ngắ ng đầ u lên nhìn,

Trình Ca đứng trên đỉnh xe cao cao, trên tay xách thùng sơn đựng xăng.

Cô đưa mắ t nhìn xuố ng, cười lạnh: “Tao không thèm đòi lại, cho chúng mày hế t!”

Hai người cực kỳ hoảng sợ, muố n chạy nhưng không kịp, dòng chấ t lỏng đầ y bọt trắ ng đã dội xuố ng.

Trình Ca vung tay ném thùng sơn ra thật xa. “Chó chế t...”.

“Khô n nạn...”.

Hai người ngắ ng đầ u chửi bới, lại đờ ng loạt câm miệng, hoảng sợ nhìn Trình Ca chòng chọc.

Trình Ca như cười như không, chiế c bật lửa màu đỏ xoay tròn trên đầ u ngón tay cô, rắ t linh hoạt.

“Đừng! Cứu mạng! Tôi sai rô i! Xin tha mạng! Xin lỗi, cứu cứu tôi với!” Hai người vừa khóc lóc vừa gào thét, chạy như điên đế n chỗ Thạch Lục câ u cứu.

Tách! Chiế c bật lửa được mở nắ p ra.

“Đừng cho cô ta đố t chúng tôi, đừng đố t chúng tôi!” Gã hippie và ả mắ t gắ u trúc kêu thảm thiế t, nước mắ t nước mũi rờng rờng: “Chúng tôi sai rô i, xin lỗi xin lỗi, chúng tôi sai rô i! Đừng đố t chúng tôi!”

Thạch Đầ u: “...”.

“Không có việc gì đâu”. Thạch Lục nhẹ nhàng sờ sờ mũi, nói.

Thầy Thạch Đà u và Thập Lục không hề căng thẳng, hai người ngẩng đầu lên nhìn, thì ra...

Trình Ca ngồi trên đỉnh xe phía trên kính chắn gió, bắt chéo chân, miệng ngậm một điếu thuốc.

Trời xanh, núi tuyết t, cô hơi cúi đầu, những ngón tay nhỏ dài che gió để châm thuốc.

Khói thuốc trắng bay lên, cô nâng mí mắt, khóe môi đỏ cong lên thành một nụ cười: “Đừng sợ, chị chỉ châm điếu thuốc thôi mà”.

Gã hippie và ả mắt gà u trúc xương cốt mềm nhũn ra. Trình Ca cong khóe môi, chậm rãi phun ra một hơi thuốc, ngược mắt lên nhìn trời. Nổi gió rồi.

Vừa rồi sau khi buông cánh tay cô ra, Bàn Dã nói nhỏ một câu: “Đi đi, nhớ đừng quá tay”.

CHƯƠNG 5: CƠ HÔNG NGƯỜI CÁ

Trình Ca đứng lên, chuẩn bị nhảy từ trên xe xuống. Nhìn thấy Bàn Dã đứng gần đó, cô liền giơ tay vẫy anh: “Này, đỡ tôi một chút”.

Bàn Dã thoáng nhìn vẻ ngạo mạn kiêu căng của cô, có chút ngán ngẩm, nhưng lần này anh không lơ cô mà giơ tay lên.

Trình Ca nắm bàn tay anh, cảm thấy rất to, rất ấm, lòng bàn tay rộng rãi mà rắn chắc, giống như trong giấc mộng xuân của cô. Tuyệt hơn nữa là lòng bàn tay anh có vết chai rất dày, cảm giác rõ rệt, như đệm thịt dưới chân chó hoặc là tay gấu chắc cũng thế này.

Vuốt ve trên da nhát định có xúc cảm tuyệt vời khó tả. Cô mượn sức anh, vũng vàng nhảy xuống đất.

Bàn Dã nhìn cô: “Phải làm thế mới nguôi giận à?”

“Cần phải làm thế”. Trình Ca hừ một tiếng: “Ai đánh tôi một cái, tôi phải đánh lại một trăm cái. Không ném đầu lọc theo đã là lấy ơn báo oán rồi”.

Cô vẫy vẫy điệu u thuốc trên tay, miệng cười mà ánh mắt lại lạnh lẽo.

Bàn Dã nhớ tới đêm đó trong phòng cô, lúc cô nhìn anh chằm chằm, nói có người sờ ngực cô, ánh mắt cô giống hệt lúc này. Tỉnh táo, bình tĩnh, xem như có thể xem nhẹ mọi thứ nhưng kỳ thực là quân tử báo thù mười năm không muộn.

Gã hippie và ả mắ t gắ u trúc đã tránh xa mười vạn tám ngàn dặm, cầ m khăn bông lau sạch xắ ng trên người. Quầ n áo từ trong ra ngoài đầ u phải thay hế t, lúc hai người lên xe lục hành lý tìm quầ n áo cũng không dám nhìn thắ ng vào Trình Ca, sợ không nhĩ n được dùn g ánh mắ t chém cô thành ngàn mảnh, còn cô thì lập tức ném đầ u lợ c tới.

Ánh mắ t người phụ nữ này khi đứ n g hắ t xắ ng trên nóc xe chính là ánh mắ t của một người điên!

Trình Ca tránh ra một đọ an, ngồ i hóng gió trên bãi cỏ khô.

Chỉ chồ c lát sau đã có tiế ng bước chân vang lên sau lưng. Bàn tay cầ m điể u thuố c dừng lại một chút, cô đở ng tai nghe, tiế ng bước chân này là...

Cô nhướ n mày quay lại, là Ni Mã. Cậu nư ợ n g ngừng gắ i đầ u, cười hì hì.

Trình Ca hỏi: “Em muồ n nói chuyện phiể m à?”

“Chị...”. Ni Mã dừng lại, ngồ i xế p bắ ng cách cô hai, ba mét: “Hai người vừa rồ i nói sau này sẽ că m thù người Thượng Hải”.

Trình Ca không hiể u: “Vì sao?”

“Bọ n họ nói chị là người Thượng Hải”.

Trình Ca: “Chị lừa bọ n nó chơi chơi thôi mà”. Ni Mã: “...”.

“Chị, chị là người ở đầ u?”

Trình Ca yên lặ ng một lát. Cô cũng không biể t cô nên coi như người ở đầ u. Thảo nào cô lại phiêu bậ t khắ p nơi, không thể an cư.

Cuồ i cùng cô nói: “Tề ` Tề ` Cáp Nhĩ⁽¹⁾”.

Ni Mã âm ờ một tiếng, một hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Chị đừng giận”.

“Giận cái gì?”

“Kỳ thực... đây là một quy định bắt thành văn. Ở khu vực không người, xe người khác hỏng, chị phải dừng lại. Bởi vì không biết chiếc xe tiếp theo xuất hiện là một ngày hay là một tháng sau”.

Trình Ca hiểu ra, cười nhạt một tiếng: “Đã hả giận rồi”. Cô suy nghĩ nửa giây rồi lại hỏi: “Ai bảo em đến giải thích?” “Sao cơ? Em thấy chị đến đây ngồi một mình, cho rằng chị đang giận, sợ chị nói trạm bọn em không đứng về phía chị, cho nên mới đến...”.

Trình Ca ở một tiếng, nhát thời không biết nên nói gì khác, chỉ nói: “Một cậu bé đơn thuần lương thiện”.

Cô nhớ ra cậu tên là Ni Mã, cảm thấy buồn cười, hỏi: “Lần trước dường như người kia gọi em bằng một cái tên khác”.

“Người nào?”

Trình Ca quay lại nhìn về phía Bàn Dã, đưa tay chỉ chỉ.

“Chị bảo Thát Ca gọi em à? Tang Ương... Tên đầy đủ của em là Tang Ương Ni Mã”.

“Ni Mã có ý nghĩa gì không?”

“Trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là mặt trời”.

“A, Ni Mã là mặt trời”. Trình Ca búng tàn thuốc. Cô quay lại, chỉ: “Người kia tên là gì?”

“Người nào?”

Bành Dã đang đứng gâ`n Thập Lục. Trình Ca nói: “Người sờ chị â`y”.

Ni Mã đỏ bừng mặt, nói: “Bành Dã”.

“Bành... Dã...”. Trình Ca nhắ`c lại, nói: “Tên hay đầ`y”. Một lát sau cô lại hỏi tiế`p: “Anh ta bao nhiêu tuổi rồ`i?” “Ngoài ba mươi, không biế`t chính xác”.

“Đã lâ`y vợ chưa?”

Ni Mã lắ`c đầ`u, hơi cảnh giác nhìn Trình Ca: “Vì sao chị hỏi chuyện này?”

“Em chỉ câ`n trả lời là đượ`c”. Trình Ca khẽ cau mày, hỏi: “Bên cạnh anh ta có phụ nữ không?”

“Không biế`t”. Ni Mã cúi đầ`u. “Có nhân tình không?”

Ni Mã mím chặt môi.

“Người của đội em có ra ngoài tìm phụ nữ không?” Môi Ni Mã mím thành một vệt nhỏ.

Trình Ca rít một hơi thuô`c, hỏi: “Anh ta tới đây làm việc từ bao giờ?”

“Rầ`t nhiề`u năm rồ`i, cụ thể em cũng không rõ”. Ni Mã lặ`ng lặ` tóm cổ khô.

Thầ`ng nhóc này rầ`t kín miệng.

Trình Ca mắ`t hứng không muố`n trò chuyện nữa, nói mơ hồ` : “Chị chụp cho em bức ảnh nhé”.

“Không cần!” Ni Mã liên tục xua tay, hết sức xấu hổ, vội vã nhảy dựng lên chạy đi mất.

Trình Ca hút xong điếu thuốc đứng dậy.

Đột nhiên có gió thổi tới, mang theo hơi lạnh với một cường độ khác thường.

Trình Ca quăn chặt áo khoác, ngẩng đầu lên nhìn. Màu xanh lam của bầu trời trở nên đậm hơn, cỏ khô bắt đầu cuộn sóng từ xa đến gần, dường như có hàng đàn bò sát từ phương xa nhanh chóng di chuyển đến gần.

Gió bão sắp tới, không khí nặng nề.

Cách đó mùi máy mét, sóng lưng Bàn Dã thẳng tắp. Anh ngẩng đầu nhìn phương hướng gió đến, lông mày nhíu chặt.

Trình Ca bước nhanh tới, xe của hippie và mắt gấu trúc đã tạm sửa xong.

Thạch Đầu nói: “Hai người nhanh chóng lên đường đi về phía trước, bão tuyết sắp tới rồi”.

Bàn Dã cau mày, nói: “Không kịp rồi, quay lại thôn vừa đi qua. Thập Lục!”

Thập Lục vâng một tiếng, lập tức thu dọn dụng cụ chuẩn bị lên xe.

Mắt gấu trúc kinh ngạc: “Cái gì? Đó mà là thôn? Chỉ có ba, bốn hộ gia đình mà, sao có thể gọi là thôn được?”

Gã hippie thì không tin: “Chỉ chạy một tiếng là có thể đến thị trấn phía trước, trời vẫn còn rất trong xanh, cao nguyên lúc nào cũng gió mạnh, một giờ nữa khác làm sao có bão...”.

“Thế hai người cứ tiếp tục đi về phía trước đi”. Bành Dã đóng cửa xe lại: “Tạm biệt”.

Hippie: “...”.

Xe chưa chạy được năm trăm mét, một tia sét từ trên trời đánh xuống như muôn xé tan màng nhĩ mọi người.

Nhưng trời vẫn màu xanh lam, chỉ có gió đột nhiên dừng lại, cỏ khô cũng yên lặng.

Toàn bộ các loài động vật trên thảo nguyên như linh dương Tây Tạng đều không thấy bóng dáng đâu nữa, một cảm giác yên ắng kỳ lạ bao phủ miền hoang dã. Dần dần Trình Ca thấy lòng bàn chân bắt đầu lạnh, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống.

Thập Lục ngồi trên ghế lái, xe chạy không khác gì máy bay. Đột nhiên trời đất tối sầm.

Mây đen từ dãy núi xa xa tràn tới, trời đất biến sắc, toàn bộ trời xanh, cỏ vàng, núi tuyết đều biến mất, chỉ còn lại những hình ảnh mờ tối tăm.

Mây đen vùn vủ, cuồng phong tàn phá.

Tuyết thoáng cái đã bắt đầu rơi, rơi kín trời. Tuyết quá dày, đèn xe cũng không chiếu qua được. Tuyết rơi kèm theo mưa đá to bằng đồng xu, đập lên thân xe chan chát như đạn bắn.

Đời này Trình Ca chưa từng thấy tuyết hung tàn như vậy.

Gió tuyết càng ngày càng hung bạo, nhiệt độ vẫn tiếp tục giảm xuống, mặt đường bắt đầu đóng băng, Thập Lục không thể không giảm tốc độ xe. Mọi người trên xe như ngồi trên một chiếc thuyền

nhỏ không ngừng lao lên ngụp xuống trên biển trong đêm tối mưa dầy gió giạt.

Khoảng cách vốn chỉ cần chạy xe mười phút mà phải đi nửa tiếng mới tới.

Đoạn đường này đi quá vất vả, lúc xuống xe tất cả mọi người đều ủ rũ cùng cực, sắc mặt rất kém.

Thôn nằm dưới những lùm cây thấp trong một khe núi nhỏ, ngoài hai, ba hộ gia đình phân tán các nơi còn có một trạm dừng chân cũ nát.

Không biết là vì quá lạnh hay là đường đi quá xóc, Trình Ca cảm thấy hơi tức ngực. Cô cầm chìa khóa, rồi bước vào nhà.

Trong nhà không có giường, chỉ có một chiếc giường đắp đầy đệm lông thú.

Trình Ca đưa tay sờ, rất ấm áp. Cô soi gương trang điểm lại, phát hiện sắc mặt mình tái nhợt, môi tím ngắt, có lẽ là vì quá lạnh. Nhưng trong nhà lại rất nóng. Cô cởi áo khoác mà vẫn cảm thấy nóng đến choáng váng đầu óc.

Mưa đá đập vào cửa sổ chan chát. Trạm dừng chân hoàn toàn làm bằng gỗ, thoát nhìn tuổi tác rất cao.

Trình Ca đẩy cửa sổ ra, mới hé một khe nhỏ mà vô số bông tuyết đã tràn vào theo gió, một hạt mưa đá tấp thẳng lên trán cô.

Chưa đến bốn giờ chiều mà bên ngoài tối đen như mực.

Cô nghe thấy tiếng đàn ông cười đùa từ phòng bên cạnh.

Có cô ở bên cạnh và không có cô bên cạnh, trạng thái của bọn họ khác hẳn nhau.

Gió đóng sập cửa sô lại.

Trình Ca ra khỏi phòng. Trạm dừng chân này mặc dù cũ nát nhưng lại vẫn giữ được phong cách cổ đại, trên xà ngang khắc tượng Phật, mây lành và những phụ nữ nhảy múa, dường như có rất nhiều năm lịch sử.

Trình Ca muốn xuống lầu xem, đi tới chỗ rẽ mới phát hiện đi nhầm hướng.

Đúng lúc này cô nghe thấy tiếng nước róc rách. Chỗ rẽ là nơi có phòng tắm.

Trình Ca vừa nghe thấy tiếng cười đùa từ phòng bên cạnh, biết có một người không ở trong phòng.

Bên ngoài gió tuyết gào thét, bên tai Trình Ca lại yên lặng, chỉ có tiếng nước chảy ào ào và tiếng tim đập của cô.

Thịch thịch, thịch thịch, thịch thịch...

Trạm dừng chân cổ xưa, phòng gỗ đơn sơ, cánh cửa gỗ nứt toác, ánh đèn lò mờ từ khe hở chiếu ra như từ một chiếc đèn lồng giấy trong gió.

Trình Ca yên lặng đi tới ngoài cửa. Ánh đèn len qua khe nứt trên cánh cửa chiếu vào gương mặt cô. Cô thấy rõ ánh nến trong đèn lồng.

Bàn Dã đang tắm, không mặc gì hết.

Nước tràn từ đỉnh đầu anh xuống, mái tóc đen ướt đẫm, thân hình màu đồng cổ thon dài tinh tế chắc nịch, những cơ thịt cuộn cuộn tựa như bức tượng thạch cao.

Anh đang xối nước lạnh, không có hơi nước bốc lên, nước chảy từng giọt rõ ràng trên làn da của anh.

Dường như Trình Ca ngửi thấy mùi của nước, còn có mùi của hormone, qua khe cửa chật hẹp tràn tới ứa vào mặt cô.

Ánh mắt cô xộc thẳng đến, dán mắt chầm chầm vào cơ thể anh, từng tấc từng tấc, trượt từ trên xuống dưới: Chỗ hõm dưới bờ vai rộng hình tam giác ngược, cơ lưng cuộn cuộn hình nước chảy, đường rãnh lưng lộ lổm gọi cảm, bộ môn khí và mây, cặp đùi thẳng tắp...

Đặc biệt là máy vết sẹo do dao và vết đạn bắn ở trên lưng anh, vết sẹo của đàn ông.

Anh còn gọi cảm hơn cả sự tưởng tượng của cô, nếu như ở giữa quần thể động vật hoang dã, anh nhất định sẽ là thủ lĩnh trong các loài động vật giống đực.

Trình Ca vô tình thở dài một tiếng, nếu bây giờ trong tay cô có một điếu thuốc thì tốt quá. Cô lại chậm rãi hít một hơi, rồi đột ngột cảm thấy mình hít thở khó khăn, tim đập loạn nhịp.

Bên kia, anh đang vò mái tóc một lúc, nước bắn tung tóe phía, anh hơi nghiêng người, Trình Ca mím chặt môi, dán mắt vào phần eo tinh tế của anh.

Đột nhiên – Tim cô đập nhanh hơn, thậm chí đầu óc choáng váng. Thân thể cô lác lác không kiềm chế được, một thứ gì đó ấm nóng, dính đặc rõ xuống tay cô.

Cô cúi đầu xem, không ngờ lại là máu mũi. Chết tiệt!

Máu chảy ra rất nhiều, không thể khống chế, nhanh chóng rò xuống sàn nhà.

Trình Ca càng lúc càng khó thở, đột nhiên cô loạng choạng, sàn nhà kêu cọt kẹt.

Cô vội ngẩng đầu lên, bên trong khe hở, thân thể Bành Dã hơi cứng đờ nhưng chỉ phút chốc sau đã quay lại nhìn, hai mắt ướt át mà tối tăm đùng ngay vào ánh mắt cô.

Nếu là lúc khác, có phát hiện cũng mặc kệ, Trình Ca sẽ không trốn tránh, thậm chí cô còn đang hoang...

Nhưng bây giờ cô đang chảy máu mũi.

Trình Ca lao vào phòng, nhanh chóng khóa cửa phòng lại. Cô dựa vào tường, ngẩng đầu bịt mũi đang trào máu, hoàn toàn bị chấn động.

Lúc Bành Dã xoay người lại, cô nhìn thấy, chỉ một thoáng nhưng đã nhìn thấy tất cả. Cơ bụng, cơ hông người cá⁽²⁾, và cả một thứ gì đó lác lác khi xoay người lại.

Như một tiếng sét, hết thảy đều mất khống chế trong phút chốc. Tim cô đập như điên, máu mũi cũng chảy như điên.

Tiếng bước chân của Bành Dã lập tức tới gần, dừng lại bên ngoài phòng cô.

“Mở cửa”. Cách một cánh cổng, giọng anh cực thấp, ngữ khí cũng không tốt.

Một giây, hai giây, người trong phòng không trả lời, người bên ngoài nhẫn nại đã đủ, đột nhiên vung tay vỗ mạnh vào cửa: “Mở cửa!”

Khí thế này khiến tiếng cười đùa trong phòng bên cạnh cũng dừng lại.

Đám người Thập Lục từ phòng bên cạnh nhanh chóng mở cửa đi ra, thầy Bành Dã sầm mặt đứng ngoài cửa phòng Trình Ca.

“Chuyện gì thế?” Thập Lục cúi đầu nhìn thấy một vệt những giọt máu chạy dài dưới hành lang, kinh hãi: “Chết thật, có chuyện gì thế?”

Bành Dã yên lặng một giây, không cần lui lại lấy đà, đột nhiên phát lực đập vỡ cửa phòng Trình Ca.

Trình Ca ngã xuống đất, ý thức hoàn toàn biến mất, trên mặt toàn là máu.

Bành Dã bước dài vào phòng, ôm cô dậy, nói cực nhanh: “Phản ứng cao nguyên, rất nghiêm trọng”.

Thập Lục lập tức hiểu ra: “Em đi lấy thuốc”.

Ni Mã vừa lo lắng vừa thắ c mắ c: “Sao chị ấy cứ trồ n trong phòng nhấ t quyế t không ra?”

“...”. Bành Dã liế m liế m rắ ng cửa, lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang hôn mê một cái.

Nửa giây sau nói: “Cô ta bị thầ n kinh!”

Trên chiế c giường sườ i kiể u cổ, hơi nóng nghi ngút.

Thạch Đà`u ngô`i trên đôn gỗ thêm củi vào bệ`p, Thập Lục thả hoa rễ vàng vào nõ`i cháo gạo.

Thạch Đà`u nhìn mà mí mắ`t giật giật: “Cô ta đã đỡ rô`i mà, cậu cho ít ít thôi”.

Thập Lục đáp: “Thấ`t Ca bảo em cho vào đấ`y chứ”.

Thạch Đà`u ném một cành củi vào bệ`p, củi cháy lách tách. Hắ`n đứng lên đi tới trước mặt Thập Lục, mở gói giấ`y ra: “Thầ`ng nhóc Ni Mã lại lấ`y cho Mạch Đóa rô`i”.

“Em nhìn rô`i, nó cho Mạch Đóa không bao nhiêu cả”.

Thập Lục nói, lại tiế`p tục thả vào trong nõ`i.

Thạch Đà`u giậm chân, xót như đứt ruột: “Đủ rô`i đủ rô`i, còn lại không đủ bán lấ`y tiề`n”.

Kinh phí của đội eo hẹp, bình thường phải bán dược liệu để bù vào. Thạch Đà`u quản lý sổ sách chi tiêu, thứ Thập Lục thả vào nõ`i không phải hoa rễ vàng mà là tiề`n, đương nhiên là hắ`n xót của.

Thập Lục dừng tay, nói: “Anh Thạch Đà`u, cô ta phải khỏe mạnh mới có thể chụp được ảnh đẹp”.

Thạch Đà`u không muố`n nghe, giành lấ`y gói giấ`y gói kỹ lại.

Thập Lục nói: “Cô ta chụp ảnh để tuyên truyề`n, tổ chức triển lãm ở thành phố lớn, tiề`n kiế`m được đê`u cho khu bảo tồ`n. Đế`n lúc đó bên trên sẽ tăng kinh phí cho đội”.

Thạch Đà`u sáng mắ`t lên: “Mẹ nó chứ, sao cậu không nói sớm?”

Hắ`n mở gói giấ`y ra, lại lấ`y một ít cho vào trong nõ`i.

Sau này phải nuôi Trình Ca như nuôi cừ mới được, nuôi cho cừ khỏe mạnh để có thể xén lông cừ.

Có người mở cửa gỗ ra, két một tiếng.

Trình Ca tỉnh lại, mở mắt ra. Trong phòng bật đèn sáng chói mắt.

Bành Dã vào phòng, trên tay bưng bát cháo.

“Tỉnh rồi à?” Anh nhìn cô một cái, đặt bát cháo lên trên tủ đầu giường, nói: “Lát nữa ăn cháo”.

Anh đặt bát xuống, xoay người đi ra.

Trình Ca mở miệng: “Tôi không dậy được”.

Bước chân Bành Dã dừng lại, anh quay về bên giường, luôn tay vào chặn đỡ Trình Ca ngồi dậy.

Cô nhẹ hơn tưởng tượng rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, đôi môi khô nẻ, mí mắt sưng thấp, không sắc bén như bình thường.

Tay anh rất vững, lại hơi hơi lạnh. Trình Ca khẽ nhú mày. Bành Dã hỏi: “Người không thoải mái à?”

Trình Ca đáp: “Tay anh quá lạnh”.

Bành Dã nói: “Tại tôi không ướm tay trước”. “...”. Trình Ca cười nhạt một tiếng.

Bành Dã không đề ý đến chuyện này nữa, im lặng nhét chiếc gối vào sau lưng cho cô dựa. Ngực và cánh tay anh bao quanh Trình Ca, có mùi xà phòng thoang thoảng.

Trình Ca chôn g tay ngò i dựa vào đầ u giường, má “vô tình” cò vào cắ m Bành Dã, hơi cứng, á m áp, không giồ ng tay anh.

Mặt Bành Dã đông cứng một lát.

Anh vẫn cúi người, quay sang nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người rấ t gầ n, ánh mắ t anh bình thản, Trình Ca cũng bình tĩnh nhìn anh. Trong mắ t cô như có chứa một sức mạnh đặc biệt khiế n cô chưa bao giờ biế t ngưng ngừng e lệ.

Anh chỉnh gồ i xong, buông cô ra, bung bát cháo lên: “Ăn hế t bát cháo này đi”.

Trình Ca đỡ bát cháo, đường hoàng vuồ t ve bàn tay Bành Dã. Da thô cứng, khớp xương rõ ràng.

Bành Dã nhìn cô chắ m chắ m, chậm rãi thở ra một hơi qua mũi, khế cắ n răng như có như không.

Vẻ mặt thản nhiên như không, Trình Ca ăn một thìa cháo, á m áp, dạ dày lập tức dễ chịu hơn nhiề u: “Cháo ai nắ u thế ?”

Bành Dã xem cô ăn, đáp: “Thạch Đầ u”.

“Hắ n dùng nô i loại gì mà nắ u ngon thế ?” Gạo và nước như tan vào nhau, Trình Ca nói: “Sau này tôi cũng mua một cái”.

“Nô i gang”. Bành Dã đáp.

“...”. Trình Ca cho rắ ng là một nhãn hiệu nô i cơm điện nào đó. Cô ngắ ng đầ u nhìn Bành Dã: “Nô i gang?”

Bành Dã đưa tay lên, vòng lại thành một vòng tròn để diễn tả: “Nô i đúc bắ ng gang, loại nguyên thủy nhắ t, nắ u trên bế p củi”.

Trình Ca gật đầu, nói: “Cái này siêu thị không bán”. Bành Dã không nói gì.

Trình Ca hỏi: “Tôi bị phản ứng cao nguyên à?” “Còn bị viêm phổi nhẹ nữa”.

Giọng Trình Ca rất nghiêm túc: “A, thảo nào lại chảy máu mũi”.

“...”. Bành Dã không nói được gì nữa. Cô ta còn có mặt mũi nhấc tới chuyện chảy máu mũi cơ đấy.

Nếu không phải anh phát hiện cô gặp phản ứng cao nguyên và đập cửa xông vào, nói không chừng bây giờ cô đã cười hặc về Tây rồi.

Anh chuẩn bị đi ra, thoạt nhìn không có tâm tư ở lại, trước khi đi còn dặn dò vài câu máy móc: “Chú ý nghỉ ngơi, bình oxy ở đây”.

Trình Ca nuốt một ngụm cháo, hỏi: “Tang Ương Ni Mã nói anh nghe được gió, anh làm thế nào vậy?”

“Cảm giác”. Anh trả lời cộc lốc, khó có thể nghĩ rằng không phải trả lời cho có lệ.

“Anh lừa trẻ con thì còn được”. Trình Ca nói: “Anh hiểu khí tượng. Học ở đâu? Tôi hỏi là học ở trường đại học nào?”

Bành Dã nhìn cô một giây, cười mà không giống đang cười: “Đại học?”

Trình Ca nói: “Ồ, cảm giác”. “Cảm giác?”

“Đúng, cảm giác”.

Bành Dã cười hừ một tiếng, kéo ghế đến ngồi xuống trước mặt cô, khuỷu tay chống trên đùi, cúi người xuống ghé sát vào cô.

Nụ cười của anh nhạt dần: “Cô muốn gì?”

Anh ta rất cao, ban ngày cách xa không chú ý lắm. Bây giờ anh ngò i xuống cạnh cô, vừa cúi người xuống đã che hết ánh sáng trên đỉnh đầu Trình Ca.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, nhấ t thời không trả lời.

Mắ t anh đen láy, rấ t lạnh lùng tinh táo: “Cô muốn nhận được thứ gì từ nơi này?”

Trình Ca trả lời: “Tôi là nhiếp ảnh gia”.

Bành Dã nhếch môi hỏi: “Tôi hỏi cô muốn nhận được cái gì từ tôi?”

Trình Ca hóp má vào. Màu mắ t cô rấ t nhạt, lông mi rung rung, lại rấ t bình tĩnh: “Thân thể”.

Đế n lượt Bành Dã ghen hợng không nói nên lời.

Anh khẳng định Trình Ca bị động kinh. Chuyện này mà nói thẳng ra như vậy, đừng nói là phụ nữ mà đàn ông cũng sẽ hoảng sợ, sẽ bị dọa chạy mắ t. Nhưng cô lại nói cực kỳ đơn giản rõ ràng.

“Tôi cần chụp một bộ ảnh. Thân thể anh”.

Lúc này ánh mắ t cô nhìn anh cực kỳ trong trẻo, bình thản, không mang dục vọng, dường như anh mới là người đầu óc đen tối i. Ánh mắ t cô thậm chí còn hơi thành kính, như một người yêu thích nghệ thuật đứng ngắ m nàng Mona Lisa trên hành lang bảo tàng Louvre.

Gió tuyế t bên ngoài trạm dừng chân hình như lại mạnh lên, mưa đá đập đỉnh tai nhưc óc.

Bành Dã yên lặng nhìn cô một hồi, cuối cùng nói: “Ăn xong cháo đi nghỉ sớm một chút”.

Anh đứng dậy, bao quát cô từ trên cao, nói: “Sau này nên bớt làm những chuyện không nên làm”.

Giọng nói của Trình Ca lạnh đi: “Lời này trả lại y nguyên cho anh”.

Bành Dã nheo mắt lại, quay lưng về phía ánh đèn, khuôn mặt anh rât tối: “Cô thật là cứng đầu cứng cổ, chẳng lẽ bắ t tôi phải nhắc tới chuyện cô làm khi bị chảy máu mũi vừa rồi?”

“Không phải tôi nói chuyện đó. Trong lúc tôi không ở nhà trọ, các anh để n phòng tôi lục lọi cái gì?”

Bành Dã suy nghĩ một lát, cau mày: “Bao giờ?”

“Sáng sớm, sau khi tôi rời khỏi phòng, trước khi trả phòng”.

Bành Dã đáp: “Không có”.

“Anh không lên vào phòng tôi lục lọi bởi vì không hỏi được manh mớ i từ tôi?”

“Không có”.

“Vậy chính là thủ hạ của anh”. “Không phải”. Bành Dã nói.

Thập Lục gọi điện thoại cho anh hỏi có câ n giao Trình Ca cho cảnh sát thẩm vấ n hay không, Bành Dã trả lời hai tiế ng: “Thôi kệ”.

Nế u Trình Ca bị dẫn đế n đờ n cảnh sát, cô nhấ t định sẽ trở thành mục tiêu của bè lũ Chờ n Đen. Như cô đã nói, ra khỏi nhà, bảo vệ chính mình là quan trọng nhấ t.

Khi đó Bành Dã nghĩ, nếu không thể bảo vệ người ngoài cuộc này thì không được bắt cô dính dáng vào chuyện đó.

“Bọn họ cũng không làm vậy”.

Trình Ca khẽ cười một tiếng như châm biếm. Bành Dã hỏi: “Có người lục soát phòng cô à?”

“Đồ đạc thoát nhìn vẫn giống như trước kia, nhưng chắc chắn đã bị động vào”.

“Để lát nữa tôi đến hỏi Thập Lục và mọi người”.

Trình Ca ờ một tiếng, khuấy cháo trong bát, chậm rãi hỏi: “Anh cho rằng họ không vào lục soát phòng tôi mà anh không hay biết?”

“Đúng thế”.

Trình Ca nhướn mày: “Anh tin tưởng họ thật đấy”. “Huynh đệ cùng nhau vào sông ra chết, đương nhiên phải

tin tưởng”.

Trình Ca húp một ngụm cháo, nói: “Tôi thấy phía sau xe các anh chở đầy da linh dương?”

“Ờ”. Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Bành Dã hơi thay đổi, có vẻ như không còn chán ghét đối tượng như trước nữa, tạm thời không có ý định đi ngay: “Thu được ngoài ý muốn”.

Trình Ca: “Làm công việc này rất vất vả”. Bành Dã: “Cũng tạm tạm”.

Trình Ca: “Cả năm đóng ở khu vực không người à?” Bành Dã: “Đại loại là thế”.

Trình Ca yên lặng một lát, khuấy cháo trong bát, nói với ngữ điệu rất thong thả: “Không cô quạnh sao?”

“...”.

Bành Dã khẽ mím môi, liếc mắt nhìn Trình Ca. Trình Ca dựa vào đầu giường, dáng vẻ vẫn không nóng không lạnh như trước, thậm chí còn có chút hờ hững.

Nhưng anh biết rõ lời cô nói vừa rồi có ám chỉ nào đó. Cô không hề quan tâm đến da thú và Khương Đường,

đêm nay cô chỉ quan tâm đến câu trả lời của anh.

Gió ngoài cửa sổ tràn vào, chiếc đèn treo đung đưa.

Bành Dã nhìn thấy bóng mình lác qua lác lại trên mặt cô.

Gương mặt cô khi thì sáng rõ, khi thì tối tăm.

Anh nhìn cô một lát rồi nhấc lại: “Ăn xong đặt bát lên trên tủ là được”.

Lần này anh không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Anh đứng một lát ngoài cửa, rút một điếu thuốc ngậm vào miệng, không biết tại sao đi từ trong phòng ra ngoài mà lại khó khăn như vậy.

Bành Dã đi xuống lầu, vào phòng bếp. Đám Thập Lục đang nấu cơm, mùi thơm lan tỏa.

“Chị ấy tỉnh rồi à?” Ni Mã hỏi. “Tỉnh rồi”. Bành Dã đáp.

Thầy sắc mặt anh khác thường, Thập Lục hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bành Dã trả lời: “Sau khi chúng ta đi, có người đã đến lục soát phòng cô ta ở nhà trọ”.

“202?”

“Ờ”.

Thập Lục: “Anh, anh nghi ngờ chuyện gì à?”

Bành Dã: “Đồ của cô ta bị người khác lục soát rồi lại xếp gọn gàng như cũ, không phải đột nhập vào phòng trộm cắp. Đồ phương tương đồ cẩn thận”.

Thạch Đầu ngần ngừ phất đầu lên khỏi bếp: “Anh cho rằng có liên quan đến bọn Chờn Đen?”

Bành Dã cau mày: “Nhưng buổi tối hôm trước Chờn Đen giết Kế Vân, hẳn biết rõ Kế Vân không ở phòng 202 mà ở 203, 202 là phòng người khác”.

“Quả đúng là như vậy”.

Bành Dã nói: “Các cậu nói xem, vì sao hôm sau hẳn lại quay về phòng bên cạnh để lục lợi đồ đạc của Trình Ca?”

Mọi người suy nghĩ một lúc lâu, Thập Lục đột nhiên vỗ đầu: “Trình Ca có thứ mà hẳn cần”.

“Chỉ có một cách giải thích đó”. Bành Dã nói.

Ni Mã thắc mắc: “Nhưng chỗ chị Trình Ca làm sao lại có thứ Chờn Đen cần? Hai người bọn họ đâu có quan hệ gì với nhau?”

Bành Dã suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Hiện nay chỉ có thể khẳng định, cô ta và Chôn Đen đã từng chạm mặt”.

Thạch Đà nói: “Chôn Đen rất cẩn thận, cô ta sẽ không thấy mặt mũi hấn”.

Bành Dã cười nhạt một tiếng: “Nếu nhìn thấy, bây giờ cô ta đã chết rồi”.

Thập Lục nói: “Bây giờ cô ta xem như cùng đội với chúng ta. Lần trước cô ta không nói, biết đâu lần này sẽ nói với chúng ta? Không biết chừng lần này có thể tìm ra manh mối khác. Thát Ca, anh quay lại hỏi cô ta xem”.

Bành Dã yên lặng hồi lâu không trả lời. Anh thật sự không muốn đi hỏi cô.

Nói chuyện với người phụ nữ đó quá đau đầu.

Bành Dã ra đến cửa bếp, rút điện thoại di động ra xem, lưu số điện thoại của Trình Ca vào danh bạ.

Thập Lục đi ra vỗ vai Bành Dã. Bành Dã hỏi: “Có việc à?”

Thập Lục thấp giọng: “Thát Ca, anh thấy cô ta thế nào?” Bành Dã hỏi: “Ai?”

“Nhiếp ảnh gia”. “...”.

Thực ra Thập Lục muốn hỏi có phải bọn họ làm hơi quá không. Hấn và Bành Dã là anh em đã lâu, khứu giác thính như sói. Tạm không nói vết máu kỳ lạ từ phòng tắm đến cửa phòng Trình Ca, hấn phát hiện Bành Dã rất lạnh lùng với Trình Ca, có lẽ là rất phản cảm với người phụ nữ này.

Nhưng hắ n cũng không tiện hỏi thẳng có phải Bành Dã có gì khúc mắ c với Trình Ca hay không. Thập Lục nghĩ, có thể là trong sự kiện sờ ngực hôm đó, biểu hiện của Trình Ca quá mức hùng hổ dọa người.

“Thắ t Ca!”

“Sao?”

“Anh cảm thắ y cô cô Trình Ca này thề nào?”

Bành Dã chuyển mắ t nhìn anh: “Thề nào là thề nào?” “Thạch Đầ u cảm thắ y cô ta tính tình quái gở, em lại thắ y cô ta rắ t thú vị”.

Bành Dã đang cúi đầ u lưu sớ , khẽ cau mày, chữ “Ca” trong Trình Ca quá khó tìm.

Thập Lục khoác vai Bành Dã xem anh tìm chữ, thuận miệng hỏi: “Thắ t Ca, anh có thích kiểu phụ nữ này không?”

Bành Dã trả lời: “Cậu thắ y anh giớ ng một người thích phiề n phức quá hả?”

Vừa mới nói xong, phía sau vang lên tiế ng bước chân không nhẹ không nặng.

Bành Dã nghe ra, không ngắ ng đầ u lên. Thập Lục giật mình vội cười quay lại nhìn.

Trình Ca chỉ mặc một chiề c áo sơ mi dài, câ m chiề c bát và máy ảnh, đi thẳng qua chỗ hai người vào phòng bê p, mắ t không hề nhìn ngang ngó dọc.

Bành Dã cúi đầ u nhìn điện thoại di động, thoáng thắ y vạt áo sơ mi của Trình Ca lướt qua bên người anh, hoa văn rắ t nhỏ màu xanh

trắ ng, phía dưới là đôi chân dài trắ ng muố t. Cô đi giầ y cao gó t, chân trầ n không tắ t, ở cổ chân có xăm một hình con rắ n màu đen.

Bành Dã tìm đượ chữ “Ca”, lưu vào danh bạ.

Đúng lúc này có người gõ công trạm rắ t mạnh, rắ m rắ m rắ m...

Chín giờ tồ i.

Mầ y người trao đố ánh mắ t, không ai nói gì. Xung quanh yên tĩnh lại, chỉ có nô i cơm sôi đắ vung nô i lạch cạch, ngoài phòng tiế ng gió vù vù.

Ban đêm bão tuyề t, ai lại chạy đế n một thôn nhỏ giữa khu vực không người không có đắ nh dầ u trên bản đồ ?

CHƯƠNG 6: VE VẤN

Nhà bếp cách gian chính rất gần, đưa mắt lên là nhìn thấy công.

Trình Ca ôm máy ảnh, bước ra cửa nhà bếp theo bản năng, đột nhiên cổ cô bị giật về phía sau. Bàn Dã nắm chặt cổ áo cô, kéo cô dán sát lưng vào tường, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô im lặng không được lộn xộn.

Trình Ca liếc anh một cái, quả thật không động đậy nữa.

Cô bị chấn bởi tầm lưng cao lớn của anh, ngược mắt lên nhìn gáy anh chầm chầm. Tóc anh không ngắn, chắc là đã một thời gian không cắt tóc, sờ vào có lẽ sẽ không gai tay.

Cô nhìn thấy anh vô thức đặt tay lên bên trái hông, vị trí đó có một chỗ hơi gồ lên. Trình Ca biết đó là súng.

Trình Ca giờ máy ảnh lên chụp bóng lưng anh. Trong góc khuôn hình có Ni Mã và Thạch Đầu với vẻ mặt nghiêm túc đang sẵn sàng hành động, còn có cả khói bếp bốc lên.

Trong bếp toàn là mùi cơm gạo, bầu không khí lại cực kỳ căng thẳng. Tiếng gió bên ngoài lại lớn hơn, mưa đá vẫn đập vào nhà gỗ chan chát.

“Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm!” Người bên ngoài rất cau kính, từ gõ cửa chuyển sang đập công.

Bà già trông coi trạm từ trên lầu loạng choạng đi xuống: “Đây rô... Đây rô...”.

Thập Lục dựa vào bên kia khung cửa, dùng ánh mắt trao đổi với Bành Dã.

Bành Dã nghiêng người dựa vai vào tường nhìn chằm chằm ra công, đồng thời tay trái đưa ra phía sau, quơ quơ giữa không trung.

Trình Ca cúi xuống nhìn bàn tay rộng rãi của anh. Cô thận trọng đưa tay lên, thế là đầu ngón tay Bành Dã chạm được vào đầu ngón tay cô.

Tay Trình Ca chợt dừng lại một chút. Bành Dã vươn tay ra xa hơn, cố gắng nắm lấy cổ tay Trình Ca, nhưng Trình Ca linh hoạt rút lại. Kết quả là anh bắt được bàn tay Trình Ca, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay cô.

Tim cô khẽ run lên, cô làm như bị anh kéo tới, dán sát vào sau lưng anh.

Cô cảm thấy người anh cứng lại một lát.

Mặt cô dán vào sau gáy anh, cô chậm rãi thở ra một hơi, anh lại cứng đờ.

Anh đã biết tại sao lại có câu lúc địch gặp nguy, ta càng lặn tới.

Nhưng trong thời khắc như thế này, anh không có tâm tư đầu với cô.

Trình Ca nắm chặt tay anh, dán sát vào sau lưng anh. Nhiệt độ bàn tay anh rất cao, lưng rất vững vàng, khiến cô bất giác muốn ngủ.

Tất cả mọi người đều căng thẳng đợi lệnh. Trình Ca thấy trên cổ anh có một mùi thơm tự nhiên thoang thoảng. Cô nghi ngờ thứ xà phòng anh tắm kỳ thực để giặt quần áo, chẳng hạn như bồ kết⁽¹⁾?

“Đây rồi”. Bà già rút then cài công, mở công ra.

Trong khoảnh khắc, gió tuyết và khí lạnh ðùng loạt tràn vào, mang theo hai cô gái ðang sốt ruột giậm chân. Một cô gái trang ðiểm lòe loẹt mặc jacket màu hổ phách và quàn bó sát người không ngừng oán thán: “Mẹ ơi, thời tiết quý quái gì thế này? Chết công rồi, chết công rồi!”

Một cô gái khác nhìn mệc mệc hơn một chút, mặc nguyên bộ ðồ gió màu xanh lá, răng va vào nhau lập cập: “Dự báo thời tiết có nói gì ðâu chứ”.

Làm mọi người hú hồn hú vía một phen.

Trình Ca phản ứng lại trước tiên, rất quyết đoán giật tay ra khỏi tay Bành Dã, xoay người ði.

Bành Dã quay lại, chỉ nhìn thấy bóng lưng bình tĩnh của cô. Cô lại cầm máy ảnh ði chọn cảnh.

Xem dáng vẻ như thể vừa rồi anh nhân cơ hội lợi dụng cô, kéo cô tới dán ngực vào sau lưng anh. Cô bị tình thế thúc ép chỉ có thể miễn cưỡng nghe lời, bây giờ nguy cơ ðã qua nên cô vội vã hất tay ði.

Không có ngôn ngữ nào có thể hình dung tâm tình của Bành Dã lúc này.

“An An, ðiện thoại ði ðộng của tớ ðâu rồi nhỉ? Bạn có nhìn thấy ðiện thoại của tớ ðâu không?” Cô gái mặc áo jacket quay trái quay phải lục tìm hành lý.

Cô gái tên là An An trả lời: “Bạn vẫn cầm mà, tìm trong túi xem... Tiêu Linh, bạn ðừng sốt ruột, ðể tớ gọi ðiện thoại cho bạn...”.

Tiêu Linh dừng lại đợi tiếng chuông vang lên, nhưng mười mấy giây trôi qua mà vẫn không có âm thanh nào. Khuôn mặt trang điểm lòe loẹt trở nên nhăn nhó: “Roi rô`i, nhấ t định là roi má t rô`i. Tớ phải đi ra ngoài tìm. Quách Lập phải liên lạc với tớ”. Nói rô`i định xoay người ra ngoài.

“Bây giờ không thể ra ngoài được...”. Bà già ngăn cản Tiêu Linh, nhìn về` phía An An: “Cháu phải khuyên nhủ bạn cháu. Tuyền t lớn thể` này, trời lại sắ p tồ i rô`i, không ra ngoài được...”

An An giữ chặt Tiêu Linh lại: “Ngày mai đi tìm sau. Xe hỏng rô`i, ngoài đường không có một bóng người, bạn chưa chế` t cóng là may đầ y”.

Tiêu Linh bực tức: “Quách Lập gọi điện thoại cho tớ thì làm thể` nào? Anh á y cũng không có số` của bạn, không liên lạc được với tớ làm thể` nào? Có lẽ chỉ roi gầ n đây thôi, bạn cứ gọi sang máy tớ liên tục, tớ nhấ t định sẽ tìm được”.

Bà già không giữ nổi, quay vào gọi những người trong bê` p: “Mấ y thanh niên ra khuyên bảo giúp bác cái nào”.

Lúc này hai cô gái mới phát hiện trong nhà bê` p có người, vội quay lại nhìn. Đúng lúc Ni Mã tò mò nhìn hai người, mặt Tiêu Linh lập tức trắ ng bệch, vội vã tránh ra phía sau An An, hạ giọng thật thấ p, sợ đê` n lạc cả giọng: “Đen như thể`, nhìn là biế t không phải người tồ t!”.

Tiêu Linh nắ m chặt cánh công, nhỏ giọng run rẩy: “An An, chỗ này chắ c chắ n có vắ n đê`, chạy mau!”

An An cũng bị Tiêu Linh làm cho sợ hãi. Ni Mã hiểu ra tình hình lúc này là thể` nào, cười cười khó xử rô`i tránh vào trong bê` p.

Bóng dáng Ni Mã biếc nôm, An An và Tiêu Linh nhìn thấy một phụ nữ mặc sơ mi dài dựa vào kệ bếp lờ mờ trắng, gương máy ảnh lên chụp ảnh. Ông kính đen lấp lánh che khuất mặt cô.

Cô đi giày cao gót, lại không mặc quần, áo sơ mi dài màu lam nhạt che đến bắp đùi. Chân cô trắng muốt, vừa dài vừa thẳng, cực kỳ đẹp.

Cô đặt máy ảnh xuống, lạnh lùng nhìn lại An An và Tiêu Linh rồi tránh vào theo Ni Mã.

Trình Ca lạnh lùng buông một câu: “Bọn đàn độn”.

Ni Mã nghe thấy, hơi khựng lại, vội xoa tay cười chật phác: “Chị Trình Ca, không việc gì đâu, em quen rồi”.

Trình Ca không thèm trả lời, chậm rãi thu hút một hơi rồi mới quay lại, sắc mặt không được tốt, giọng nói cũng lạnh: “Qua chỗ chị... Còn chưa cho em xem ảnh Mạch Đóa”.

Ni Mã ngớ ngẩn ch: “Sao chị nói chị không cho người khác xem ảnh nguyên bản bao giờ?”

“Bảo em qua thì em cứ qua đây đi”. “Vâng”.

Ba người kia đã ra ngoài khuyên hai cô bé ở lại.

Thạch Đầu nói: “Bão tuyết to quá, bây giờ hai cô ra ngoài kiểu gì cũng bị lạc đường”.

Thập Lục nói: “Nhiệt độ còn tiếp tục giảm xuống, chẳng may hai cô không chịu nổi mà ngã xỉu, có thể sẽ bị chết công”.

Tiêu Linh nghe vậy hơi do dự nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, suy nghĩ một lát rồi giữ tay Thập Lục: “Đại ca, hay là các anh cùng đi với

bọn em đi, xin các anh giúp bọn em. Điện thoại của em thật sự rất quan trọng”.

Thập Lục: “...”.

An An xâu u hồ kéo Tiêu Linh một cái. Người ta đã nói rồi, nhiệt độ hạ thấp sẽ bị chết công, tính mạng người ta thì không quan trọng chắc?

Lúc này bà lão thở dài, nói: “Mấy anh này không thể đi được”. “Vì sao?”

“Ở đây còn có một cô gái, đàn ông không thể phân tán ra được”.

Lời này nghe rất kỳ lạ. An An cảnh giác phát hiện ra gì đó, hỏi: “Bà có chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ”.

“Vô n bà không muốn nói đâu. Chỗ này nhiệt độ tiếng xâu u lắ m, xâu u đến mức mọi người trong thôn đều bỏ đi không quay lại”.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

Bà lão nói chậm rãi, giọng khàn khàn: “Phụ nữ buổi tối đừng ra khỏi nhà, nguy hiểm lắ m. Trong thôn này không có phụ nữ...”.

Bão tố, đêm khuya, trạm dừng chân, âm điệu chậm rãi của bà lão, sắc mặt An An và Tiêu Linh không ngừng thay đổi.

“Không có phụ nữ, chỉ có đàn ông chuyên nhắ m vào nữ du khách thôi”.

Tiêu Linh run run: “Không ai bắt bọn chúng à?”

“Trên đường đi đến đây các cháu nhìn thấy không ít thông báo tìm người đúng không?”

“Vâng ạ”.

“Không tìm được người thì bắt ai?”

Bà lão nói chuyện, Bành Dã và hai người khác đều yên lặng. Tiêu Linh sợ đến mức tái mặt, hoàn toàn bỏ ý định ra ngoài.

Bà lão lại nói: “Mấy anh này là nhân viên công tác ở trạm bảo vệ, trên đường đi bị kẹt bão tuyết ở đây. Có mấy anh ấy các cháu cũng an toàn hơn một chút, nếu không bà cũng không dám cho các cháu ở đây”.

Mấy người Bành Dã vẫn không nói gì.

An An và Tiêu Linh nhìn về phía ba người, nhanh chóng quyết định không ra ngoài nữa.

Hai cô gái thu xếp xong xuống lầu, Thạch Đầu và Ni Mã bày bàn gỗ vuông và ghế băng, từng đĩa thức ăn nóng hổi được bung lên bàn. Có chút đồ mặn, chỉ có một đĩa thịt xào với cà, còn lại ba đĩa toàn là đồ chay.

Mấy món ăn này nhìn không hấp dẫn, nếu là lúc khác hai cô gái sẽ không ăn, nhưng bây giờ vừa mệt vừa đói nên chỉ nhìn đã thấy thèm rồi.

Hai cô gái lại nhìn thầy Trình Ca. Trình Ca bắt chéo chân ngồi nhàn hạ hút thuốc lá trên ghế băng chờ mọi người. gương mặt cô bình thản mà lạnh nhạt.

Nhìn thầy Trình Ca đeo một chiếc vòng tay Cartier màu vàng kim nhạt trên cổ tay nhỏ nhắn, trên vòng tay có mấy viên kim cương lấp lánh, Tiêu Linh cúi xuống thoáng nhìn chiếc vòng giống hệt trên tay mình.

An An biế t vừa rồ i Tiêu Linh làm Ni Mã và Trình Ca không vui nên tới xin lỗi: “Xin lỗi chị, vừa rồ i...”.

Trình Ca không quay đầ u lại, giờ ngón cái chỉ sang bên Ni Mã: “Nói với nó á y”.

Tiêu Linh uấ t ức, An An giữ lấ y Tiêu Linh, lại ngượng ngừng nói với Ni Mã: “Xin lỗi, vừa rồ i chúng tôi không có ý đớ”.

Ni Mã vô ́n tính bển lển, lại ngại nói chuyện với phụ nữ, vội đỏ mặt xua tay liên tục rồ i chạy vào bế ́p lấ y com: “Không sao, không sao”.

An An càng áy náy hơn.

Tiêu Linh thì nhìn chấ m chấ m thức ăn trên bàn. Cô nàng đã sắ p chề t đố i rồ i. Nơi rừng núi hoang vu quỷ quái này đừng nói là hàng ăn hay cửa hàng tạp hóa, ngay cả gia đình bình thường cũng chẳng có má y nhà. Tiêu Linh thương lượng với Trình Ca: “Cho... cho bọn em ăn cùng với”.

Trình Ca chậm rãi quay đầ u lại nhìn Tiêu Linh, khói thuố c trắ ng lượn lơ quanh mặt cô, ánh mắ t cô như sương mù, thoạt nhìn lại có một vẻ gợi cảm khác lạ.

Tiêu Linh không thích vẻ mặt bình tĩn mà lãnh đạ m của Trình Ca, như thể coi thường tấ t cả.

Trình Ca cúi đầ u xuố ng, ngón tay búng tàn thuố c, tay còn lại chìa ra: “Trả tiề n trước”.

“Vâng”. Tiêu Linh giờ ví tiề n lấ y ra hai mươi tệ, nghĩ một lát lại lấ y thêm năm tệ, miệng hỏi: “Bao nhiêu tiề n?”

Trình Ca trả lời: “Một trăm”.

“Một trăm?” Con người Tiêu Linh suýt nữa rơi ra ngoài: “Chị nói cái gì? Mấy món này mà một trăm tệ?”

Trình Ca quay lại nhìn Tiêu Linh một cái, nói: “Mỗi người một trăm”.

Tiêu Linh khiếp sợ, người phụ nữ này quả thực là cao thủ bắt chẹt người khác.

An An nhỏ giọng thắ c mắ c: “Có đắ t quá không chị?”

Trình Ca chậm rãi thở ra một hơi thuố c, nói: “Năm 2008 miề n Nam có nạn tuyế t, giao thông tê liệt. Em biế t khi đó một bát mì ăn liề n trên đường cao tồ c giá bao nhiêu tiề n không? Chính là giá này”.

An An lập tức ghen lờ i. Tiêu Linh nói: “Nhưng mà chị hết giá cao quá, đúng là giá trên trời”.

Trình Ca trả lời rắ t bình thắ n: “Chị không ép ai mua cả”.

Cô còn chưa hoàn toàn bình phục, không muố n nhiề u lờ i, giọng nói lạnh nhạt hơn bình thường, lắ ng đắ ng như làn khói thuố c.

Tiêu Linh bị cô làm cho tức chề t.

Tiêu Linh nghĩ người phụ nữ này chắ c chắ n là loại phụ nữ kên kiệ u chắ nh chọ e cô ắ chắ p gian manh ghen ghét các cô gái trẻ.

An An và Tiêu Linh ra một góc bàn bạc với nhau rồ i đặt hai tờ một trăm tệ xuố ng trước mặt Trình Ca.

Thạch Đầ u bưng âu cơm to đi ra, Trình Ca đưa tiề n cho hắ n: “Hai cô gái này muố n góp gạo thổi cơm chung”.

Thạch Đầ u sừng sồ t, lập tức vui ra mặt, vội lau khô tay rồi cầm lá y tiề n. Nhìn thầ y hai tờ một trăm tệ, Thạch Đầ u nhú mắ y, lập tức trả lại một tờ: “Thế này thì nhiề u quá”.

An An không dám nhận, quay sang nhìn Trình Ca. Tiêu Linh bước tới nhận lá y.

Trình Ca nhìn Thạch Đầ u, cũng không ngăn cản.

Nhưng Thạch Đầ u vẫn lục túi, lắ m bắ m: “Chờ một chút, anh trả lại tiề n thừa cho hai đứ a”.

Hắ n lá y ra một cuộn tiề n nhỏ, rút ra chín tờ mười tệ nhắ n nhúm cũ bắ n đứ a cho hai cô gái: “Này”.

An An sừng sồ t. Lầ n này ngay cả Tiêu Linh cũng xắ u hỏ không nhận.

An An nói: “Không phải trả lại. Bọn em đi tàu ăn cơm hộp cũng mắ t gầ n đầ y tiề n, còn ăn không đủ no”.

Tiêu Linh vội nói: “Tuyế t lớn thế này, biế t đầ u ngày mai bọn em vẫn phải ăn chung với các anh thì sao”.

“Được được”. Thạch Đầ u cười nói: “Thế để lúc đó trả lại sau”.

Trình Ca hút thuồ c, yên lặng không nói lời nào.

Tiề ng bước chân vang lên sau lưng, nhanh chóng đế n gầ n, sau đó là giọng nói trầ m thắ p lạnh lùng của Bành Dẫ : “Ai cho phép cô hút thuồ c lá?”

Trình Ca không quay lại, yên lặng một lát rồi ngoan ngoãn bỏ điề u thuồ c ra khỏi miệng, còn cười cười lạnh nhạt. Cô vẫn chờ anh nói câu này.

Trình Ca chuẩn bị cúi xuống đợi điếu thuốc xuống đất nhưng Bành Dã đã bước tới cầm lấy điếu thuốc trên tay cô. Giọng anh dường như không có gì khác thường, lại dường như hơi khó chịu: “Đừng cúi xuống”.

Trình Ca không cúi xuống, nhìn anh đợi điếu thuốc xuống sàn nhà. Ánh lửa lóe lên rồi tắt phụt.

Bành Dã vẫn đang cúi xuống, ngược mắt lên nhìn thầy cặp chân trần của cô và vạt áo sơ mi màu xanh nhạt.

Anh nói: “Lên thay quần áo”. Trình Ca hỏi: “Vì sao?”

Trong nhà rất ấm, hoàn toàn không lạnh. Cô nhẹ nhàng đổi thế ngồi, hai chân trắng muốt bắt chéo, khẽ cọ vào nhau ngay trước mắt Bành Dã.

Bành Dã yên lặng đứng thẳng lên. Anh nhìn cô một cái, biết cô lại đang gây sự.

Vẫn giống như trước, anh cũng không giải thích gì cả, chỉ nói thẳng: “Chân cô khó coi quá”.

Trình Ca: “...”.

Người đàn ông này chỉ thô lỗ cục cằn với một mình cô hay sao? Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ?

Trình Ca thay quần áo đi ra cửa, Ni Mã đứng cách đó không xa.

Trình Ca hỏi: “Sao em lại lên đây?”

Ni Mã gái đầu, trả lời: “Thất Ca bảo em lên gọi chị xuống ăn cơm”.

Trình Ca liếc xéo Ni Mã một hồi lâu, đến lúc Ni Mã sờn gai óc mới lên tiếng: “Ni Mã, em nhìn chị này... Nhìn mặt chị xem có giống tin lời em nói không?”

Ni Mã: “...”.

“Em mà cũng định lừa chị cơ à?”

Ni Mã quần bách xoa tay: “Chị, thật mà...”.

“Anh ta gọi chị xuống ăn cơm? Có mà mặt trời mọc đằng tây”. Cô đóng cửa phòng lại, tiếng giầy cao gót đi trên sàn gỗ lạnh lạnh, đi được một bước lại dừng chân, vẫn tươi cười: “Gió thổi từ trên mặt trăng xuống”.

Ni Mã không dám nói dối nữa: “Chị, em sợ chị giận nên lên xem chị”.

Trình Ca nói: “Chị sẽ không giận anh ta”.

Tảng đá trong lòng Ni Mã rơi xuống đất: “Vậy thì tốt. Chị Trình Ca, chị tốt thật đấy”.

Trình Ca thật sự không giận Bành Dã, chưa bao giờ giận. Cô nghĩ, với dáng người của anh, muốn nâng niu chiêng chuông còn không kịp, ai hơi đâu mà giận chứ?

Hơn nữa cô biết rõ anh có ý chọc giận cô.

Cô nói thản nhiên như không: “Anh ta nói khó coi thì khó coi thật à? Cả ngày chỉ thấy toàn chân dê với cả chân trâu, anh ta biết dễ coi là gì chứ?”

“Đúng rồi đúng rồi”. Ni Mã hòa theo, thậm chí Trình Ca đúng là kiên cường. Cậu đang muốn hòa giải, liền nói: “Thật Ca

nói thê´ chứ không có ý gì. Thực ra anh â´y còn rấ´t quan tâm chị. Lúc ta chúng ta chưa quen nhau, cho rằ´ng chị đi buôn đồ´ dùng sinh đê´ kê´ hoạch, anh â´y cũng nhắ´c tới chị”.

Đi buôn đồ´ dùng sinh đê´ kê´ hoạch? Trình Ca choáng mắ´t mắ´y giây.

Cô thuận miệng hỏi: “Anh ta có nhắ´c tới chị à?” “Đúng vậy”.

“Nói chị thê´ nào?”

Mắ´t Ni Mã long lanh, ăn ngay nói thật: “Anh â´y nói chị là mẫu dạ xoa”.

Trình Ca: “...”.

Ni Mã nói xong lại vội vã xua tay giải thích với cô: “Chị đừng hiểu lầ´m, thực ra là anh Thạch Đầ´u nói chị là nữ dạ xoa, Thấ´t Ca nói không phải, chị là mẫu dạ xoa”.

Thê´ thì có gì mà hiểu lầ´m?

Trình Ca cười nhạt, nói: “Chị cảm ơn cả đội của em”. Ni Mã cười hì hì: “Không có gì, không có gì”.

Trình Ca còn chưa xuô´ng lầ´u, mọi người ngồ´i quanh bàn ăn ở lầ´u dưới đã nghe thấ´y tiế´ng giầ´y cao gót của cô, vang giòn, nhanh nhẹn, thông báo cô sắ´p xuấ´t hiện.

An An và Tiêu Linh quay lại nhìn Trình Ca, sau đó không dời đờì đượ´c mắ´t đi nữa. Trình Ca ăn mặc rấ´t đôn giản, áo len màu trắ´ng, váy ngắ´n màu đen, chân mặc quầ´n tắ´t mỏng, gọn gàng đứng đắ´n.

Rõ ràng váy áo đôn giản nhưng lại nhìn rấ´t có phong cách.

Dáng người cô cao gầy mà vẫn nở nang, bộ váy áo này mặc trên người cô nhìn không khác mặc trên người các người mẫu trên tạp chí thời trang.

Thập Lục nhìn cô một lát, nói: “Trình Ca, lúc trước cô mặc áo khoác gió không nhìn ra, bây giờ mặc thế này nhìn đẹp quá”.

Thạch Đầu hỏi: “Làm từ lông cừu à?”

Trình Ca hỏi lại: “Ngoài dê với cừu không thể nghĩ đến động vật nào khác à?”

Thạch Đầu: “Trâu?” Trình Ca: “...”.

Bành Dã thì vẫn chia bát đĩa xới cơm cho mọi người như thể không nhìn thấy cô.

Bốn chiếc ghế băng, Thập Lục và Thạch Đầu ngồi một chiếc, Ni Mã và Bành Dã ngồi một chiếc, An An và Tiêu Linh ngồi một chiếc, không ai dám ngồi cùng Trình Ca, khiến cô một mình một cạnh bàn trông như người cầm đầu ở đây.

An An và Tiêu Linh sắp tốt nghiệp đại học, các cô gái trẻ thấy cái gì cũng tò mò, vừa hoạt bát vừa thích trò chuyện, chỉ sau thời gian ăn một bữa cơm đã nói cười với Thập Lục và Thạch Đầu rất thân thiện.

Cơm nước xong, Thạch Đầu và Ni Mã dọn dẹp bát đĩa. An An ngồi không thì ngại nên cũng hỗ trợ. Tiêu Linh thì tiếp tục tán gẫu với Thập Lục.

Trình Ca lên lầu về phòng trước.

Mười giờ tối đối với cô là quá sớm. Bình thường đây là giờ cô bắt đầu cuộc sống về đêm. Nhưng tối nay cô không có chỗ để đi,

cũng không có việc gì để làm.

Cô rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc ra ngậm lên miệng, vừa bật lửa lên lại dùng tay lại, nhớ tới giọng nói hơi giận dữ đó: “Ai cho phép cô hút thuốc?”

Cô nhìn ngọn lửa đỏ lay động, im lặng mỉm cười, bỏ điếu thuốc xuống rồi tắt lửa.

Trình Ca thả người nằm xuống giường, giờ điếu thuốc chưa châm lên lửa qua lửa lại.

Ngôi nhà gỗ không hề có cách âm, không lâu sau có tiếng bước chân vang lên trên hành lang, Trình Ca nghe ra được là ai.

Cô dùng tay lại.

Vài giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại, tiếng bước chân trên sàn nhà bằng gỗ vang lên.

Trình Ca nghĩ một lát rồi ngơ ngác dậy, vừa định ném điếu thuốc bị ngón tay cô giầy vò thê thảm vào thùng rác nhưng nghĩ ở đây có tiền cũng khó mua nên lại nhét vào trong bao.

Cô đi giày cao gót vào, bước trên sàn gỗ, cô biết người trong phòng bên cạnh nghe được.

Cô mở cửa rồi lại đóng cửa, động tĩnh không lớn không nhỏ, không nhẹ nhàng cũng không mạnh tay, căn ke rất vừa vặn. Bước chân cô đi tới cửa phòng anh cũng giống như vậy.

Trình Ca dựa vào cạnh cửa phòng anh, lẳng lặng chờ đợi.

Tôi chờ ngoài cửa phòng anh, anh nhất định biết rõ.

Ánh đèn ngoài hành lang lơ mờ, tiếng nói cười của hai cô gái từ dưới lầu truyền tới, nhưng phía trong cánh cửa lại cực kỳ yên tĩnh.

Lòng bàn tay Trình Ca ướt mồ hôi, bắt đầu ngấm nghĩa chết bật lửa.

Sau không biết mấy phút mấy giây yên tĩnh, giọng nói trầm thấp của anh vang lên trong phòng: “Ai ở ngoài đó?”

Trình Ca cười không tiếng động, trả lời: “Gió”.

Bành Dã yên lặng một lát, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi: “Phương hướng nào?”

Cô đứng trên hành lang chạy dọc Đông Tây, cửa phòng anh mở ra hướng Nam.

Trình Ca trả lời: “Anh mở cửa, là gió Nam. Anh không mở cửa, là gió Tây”.

Trong phòng lại yên lặng, tiếng nói chuyện dưới lầu vẫn rõ ràng như trước.

Một giây sau tiếng bước chân càng ngày càng gần, Bành Dã đi ra mở cửa phòng.

Trình Ca nghiêng người dựa vai vào bên cửa, tay nghịch bật lửa. Ngọn lửa lúc cháy lúc tắt chiếu sáng mặt cô. Khóe miệng cô vẫn còn nét cười mơ hồ, đôi mắt cô bình tĩnh như mọi ngày.

Anh giữ cửa, không hề có ý định mời gió Nam vào cửa. Cô đã nhìn ra mà vẫn còn hỏi: “Không mời tôi vào à?” Anh cúi đầu nhìn cô: “Có việc à?”

Trình Ca chân đi giày cao gót mà vẫn phải ngược lên nhìn anh.

Cô hơi đứng thẳng dậy, cô ý nghiêng người tới sát cánh cửa. Bàn Dã nắm chặt nắm đấm cửa. Ánh đèn trong phòng

hắt ra, mặt anh ngược sáng, đường nét quanh khuôn mặt rất rõ nét.

Cô cảm nhận được sự bối rối của anh, miệng cười mà mắt không cười, ánh mắt thẳng thắn: “Đi vào nói”.

Bàn Dã đáp: “Nói ở đây”.

Nét cười trên mặt cô mờ đi: “Không có việc gì”.

Cô đứng thẳng người lên, quay người đi, không cẩn thận đánh rơi chiếc bật lửa xuống đất.

Trình Ca vẫn đứng yên, nhìn Bàn Dã như thể tôi mà cúi người sẽ có thể bị chảy máu mũi.

Bàn Dã nhìn cô chầm chầm, đoán chắc cô có mục đích gì đó, nhưng vài giây sau vẫn cúi xuống nhặt bật lửa giúp cô.

Trình Ca cúi đầu nhìn, đầu anh cách chân cô một đoạn. Cô hơi hạ thấp người, năm ngón tay luồn vào mái tóc anh, khẽ sờ sờ.

Tóc anh mềm mại, chỉ hơi gai tay một chút. “Mềm giống như tôi nghĩ”. Cô nói.

Bàn Dã đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô: “Cô nói cái gì đấy?”

Trình Ca trả lời: “Tôi nói mềm ý là tóc anh mềm”. Bàn Dã: “...”.

Ánh mắt anh rất tội: “Có lần sau, tôi sẽ không khách khí”. Cuộc tán tỉnh kết thúc.

Trình Ca nhìn anh chăm chú, như đang lặng lẽ hạ quyết tâm gì đó.

Vài giây sau Trình Ca bình tĩnh mở miệng: “Bành Dã”.

Đây là lần đầu tiên cô chính thức gọi tên anh, Bành Dã không thể tiếp lời.

Cô nói: “Sau này anh đừng rơi vào tay tôi”.

Vẻ mặt cô không hề e ngại, ánh mắt lạnh nhạt như nước, lại giống như đang nói: Nếu không tôi sẽ hành hạ anh đến chết.

Bành Dã hiểu được, không nói gì.

Dưới lầu, Thạch Đầu gọi: “Thật Ca, Trình Ca, mau xuống đây”.

Hai người đối mặt nhau, đang phân cao thấp, đều không trả lời.

“Thật Ca? Trình Ca?” Thạch Đầu vẫn gọi tiếp. “Đây rồi”.

Trình Ca nhìn Bành Dã, trả lời.

“Xuống đi”. Cô nói lạnh nhạt, đứng thẳng người lên, quay người đi.

Bành Dã lạnh mặt nhìn bóng lưng Trình Ca trên hành lang gỗ, bên tai tự nhiên lại vang lên lời cô nói vừa rồi.

Anh không nghĩ tới cô sẽ dùng phương thức đó để trả lời, một phương thức khiến anh kinh ngạc mà lại lập tức tiếp nhận, hiểu được, như nói mật ngữ chỉ có hai người hiểu. Không hẹn trước, lại vẫn rất ăn ý.

“Anh mở cửa, là gió Nam. Anh không mở cửa, là gió Tây”.

Cửa phòng anh mở ra hướng Nam, mở cửa, gió Nam thổi vào nhà.
Không mở cửa, gió Tây bay đi, dọc theo hành lang.

Cô nói cô là gió, anh mở cửa sẽ vào phòng anh, không mở cửa sẽ về phòng mình.

Sau đó anh mở cửa.

Còn một câu khác thì rất giống nguyên rủa: “Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi”.

CHƯƠNG 7: MÁU, TUYẾT

Do bữa tối có thêm hai cô gái, Thạch Đà`u lo mọi người ăn không đủ no nên nướng thêm khoai tây ăn.

Một đám người quây quanh bếp lửa, mùi khoai tây nướng dần dần tỏa ra, ấm áp, thơm lòng.

Trình Ca lấy một củ, nghe lời Ni Mã bóc vỏ ra. Hơi nóng tràn ra, rắc muối lên ăn một miếng, rất mềm, vừa ngọt vừa mặn. Cô xưa nay không thích khoai tây, nhưng khoai tây nướng lần này lại rất ngon.

An An và Tiêu Linh không ngừng khen ngon, Thạch Đà`u cười không ngậm được miệng.

Tiêu Linh vừa ăn vừa hỏi: “Lúc mới vào đây em nhìn thấy hai chiếc xe. Đó là của các anh à?”

“Đúng vậy”.

“Đều bị tuyết phủ kín rồi”. “Ngày mai tuyết sẽ dừng”.

“Dừng thật không?” Tiêu Linh kinh ngạc: “Các anh xem dự báo thời tiết à?”

Thập Lục chỉ Bành Dã: “Anh ấy biết”.

Tiêu Linh vâng một tiếng bán tín bán nghi.

Mười một rưỡi đêm mọi người giải tán đi ngủ. Tiêu Linh và An An sợ ban đêm có kẻ xâu đột nhập, đổi sang phòng đối diện với phòng Thập Lục, cũng chính là phòng bên cạnh Trình Ca.

Tiêu Linh vừa vào phòng đã trèo lên giường xoa chân: “Tớ đúng là điên rồi mới chạy tới chỗ này, lần sau có đánh chết tớ cũng không đến nữa”.

An An không nói gì.

An An và Tiêu Linh là bạn học đại học. Bây giờ không phải mùa du lịch Tây Tạng, hai người chọn đi để đến cho chuyến du lịch trước khi tốt nghiệp là Khương Đường. Vô n Quách Lập, bạn trai của Tiêu Linh cũng đi cùng, nhưng trước khi đi hai người cãi nhau, Tiêu Linh ám ức thay đổi ngày tháng và lộ trình, kéo cô bạn thân An An cùng đi.

Tiêu Linh nói giận dỗi: “Điện thoại di động rơi mất cũng tốt, không liên lạc được với tớ cho hẳn số t ruột chết đi”.

An An nói: “Thực ra Quách Lập rất oan uổng. Giáo viên hướng dẫn của cậu ấy đột nhiên dẫn cậu ấy đi dự hội thảo, cậu ấy cũng không làm thế nào khác được. Bạn cứ đóng đánh giận hờn đi, đến lúc nào cậu ấy chạy mất để xem bạn có hối hận không”.

Bị An An nói như vậy, Tiêu Linh lại hơi ảo não, bực bội lẫn lộn trên giường: “Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa”.

Một lát sau Tiêu Linh lại nói: “Mấy người đàn ông vừa rồi rất tốt”.

An An nói: “Đúng vậy. Lúc đầu chúng ta còn tưởng họ là người xấu, thật là có lỗi với họ”.

“Nhưng cái bà kia thì quá đáng ghét”. Tiêu Linh hừ một tiếng: “Hám lợi, thích tiền, giống như đời này chưa từng thấy tiền ấy”.

An An nói: “Không phải, tớ thấy quần áo chị ấy mặc có vẻ rất đắt tiền. Vòng tay của chị ấy cũng giống của bạn”.

Tiêu Linh nói: “Bây giờ đây hàng nhái. Có tiền mà lại ở nơi như thế này, chẳng lẽ đi du lịch bụi”.

“Nhưng máy ảnh của chị ấy có vẻ rất có giá trị”.

Tiêu Linh nói: “Loại người như chị ta ở trường nghệ thuật gần trường mình thiếu gì. Hàng hiệu đây người toàn là người khác mua cho. Trường mình là trường danh giá, các bạn học của chúng mình đều hiền lành đoan trang, làm gì có bạn nữ nào như vậy?”

An An nói: “Bạn đừng quá tuyệt đối”.

Tiêu Linh nói: “Chúng mình không có nhiều trang bị như người có tiền, nhưng chúng mình có văn hóa, có chí khí, có danh dự”.

An An nói: “Điều này không có nghĩa người khác không có”.

“Tớ có bằng chứng”. Tiêu Linh nói: “Vừa rồi tớ đã quan sát, chị ta lạnh nhạt với tất cả mọi người, bạn thấy cả buổi tối chị ta nói được mấy câu? Chị ta và nhóm người này không quen nhau, có lẽ là nhập bọn trên đường”.

Tiêu Linh cười cười khinh thường, nói tiếp: “An An, bạn không biết chứ, rất nhiều phụ nữ đi một mình tới đây du lịch bụi, đi nhờ xe không trả tiền, dùng thân thể làm trao đổi, ngủ với người ta từ đầu đến cuối hành trình. Ở đây có bốn người đàn ông, vậy mà chị ta cũng chịu được”.

Nói đến đây, Tiêu Linh đảo mắt: “Có điều đáng người của họ ai cũng chuẩn, chị ta cũng không thua thiệt gì. Có người xui xẻo đi nhờ xe của tài xế lười thôi nhem nhuốc, còn có cả ông già nữa”.

“Tiêu Linh, bình thường tám chuyện ở ký túc xá thì khác, bây giờ bạn nói người ta như vậy thì quá...”.

An An muốn nói là độc ác, nhưng vì tình bạn với Tiêu Linh nên lại nuốt vào.

“Khả năng này quá lớn”. Thầy An An phủ nhận suy đoán của mình, Tiêu Linh bắt đầu kích động: “An An, bạn đừng nghĩ thế giới này quá đơn giản...”.

Tiêu Linh còn chưa nói dứt lời, tiếng gõ cửa của Thập Lục vang lên từ phòng bên cạnh: “Trình Ca, cô đã ngủ chưa?”

Trình Ca trả lời: “Còn chưa”.

“Mở cửa đi. Có phải buổi tối cô quên uống thuốc không?” “A, tôi ra đây”.

Tiêu Linh và An An nhìn nhau, tròn tròn mắt kinh ngạc. Giọng Trình Ca vẫn không mặn không nhạt, nhưng hai cô gái lại nghe hết sức rõ ràng.

Điều này có nghĩa...

Những gì hai người vừa nói, Trình Ca đều nghe thấy hết.

“Làm thế nào bây giờ?” Tiêu Linh hạ giọng hỏi.

An An chỉ hận không thể chui xuống đất: “Tớ đâu biết làm thế nào? Đã bảo bạn đừng nói lung tung mà”.

“Ai bảo chị ta nham hiểm, nghe trộm chúng ta nói chuyện lâu như vậy mà không nói câu nào. Người bình thường nghe thấy thì đã làm ra động tĩnh gì đó để tớ biết ý dừng lại rồi”.

An An hùng hổ tròn mắt nhìn Tiêu Linh, ánh mắt cảnh cáo: Im miệng.

Bên kia Trình Ca uổng thuở c rô i đóng cửa lại, hình như nằ m lên giường, không có động tĩnh nào nữa.

Tiêu Linh đợi một lát rô i buông lỏng, thì thằ m bên tai An An: “À này, bạn có để ý người đàn ông khá đẹp trai đó không?”

“Đáng người rằ t chuẩn â y hả?”

“Ồ. Ít nói, nhưng rằ t manly, rằ t hiề m thằ y. Đàn ông bây giờ đa số không có một chút khí khái đàn ông nào”.

“Chính xác”. An An đờ ng ý.

Tiêu Linh thở dài: “Đáng tiề c thật”. “Đáng tiề c cái gì?”

“Đáng tiề c anh chỉ là nhân viên một trạm bảo vệ nhỏ, nơi này vừa heo lánh vừa nghèo khô, tiề n lương không cao, không có tiề n đờ ”.

An An không đờ ng ý: “Làm thêm giờ, ngày ngày chen chúc trên tàu điện ngằ m, chắ t bóp trả góp mua nhà thì có tiề n đờ hơn à? Cái gì cũng có mặt tồ t của nó, lựa chọn cuộc số ng mình thích là được. Tớ thằ y họ đờ u rằ t yêu công việc của mình”.

Tiêu Linh bữ môi: “Dù sao thì tớ ở đây một tiề ng là chán ngằ y rô i. Sáng mai cùng tớ đi tìm điện thoại nhé!”

Hai người bên này ngủ một đêm không yên giắ c, Trình Ca lại ngủ rằ t ngon.

Cô nghe rằ t rõ tiề ng nói chuyện từ phòng bên cạnh, nhưng cô không có bằ t cứ cảm giác nào.

Cô ngủ ngon, còn có một giắ c mơ đẹp. Đã nhìn thằ y hiện vật, giắ c mơ đêm nay càng trở nên số ng động, nhưng đờ n lúc có tiề n triển thực tề thì lại có người gõ cửa phòng cô.

Trình Ca bình tĩnh mở mắt ra, khó có ngôn ngữ nào diễn tả được sự thất vọng của cô. Bây giờ cô có thể nhảy xuống giường bóp chết người gõ cửa.

“Trình Ca”. Là giọng nói đặc trưng của Bành Dã. Trình Ca: “...”.

Cô đưa tay che mắt, thở ra một hơi thật dài. “Trình Ca”.

“Gì thế?”

Cô nằm trên giường hỏi, ngữ điệu rất không vui. Tôi qua hai người còn khá nặng lời với nhau.

Giọng nói sột ruột của cô truyền ra ngoài cửa được hiểu là bực bội vì bị đánh thức dậy, người bên ngoài yên lặng không gọi nữa.

Sau một lát yên tĩnh này, Trình Ca đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Tuyệt ngừng rồi”. Anh nói.

Trình Ca cũng cảm nhận được, bởi vì thế giới cực kỳ yên tĩnh. Không có gió, cũng không có mưa đá, trong phòng sáng bừng, đó là ánh sáng từ bên ngoài hắt vào.

Giọng anh lộ rõ ý hòa giải. Cô liền đồng ý.

Cô nằm trong chăn ấm, nói chuyện với anh cách một cánh cửa, cảm giác này không thể tốt hơn được.

“Cô nghỉ ngơi cho khỏe, buổi chiều phải lên đường”. Trình Ca: “...”.

Cô bực mình trách móc: “Anh đánh thức tôi dậy là để bảo tôi tiếp tục ngủ đi à?”

Bành Dã: “...”.

“Tuyệt rất rất dày, cô đừng đi lại lung tung”. Anh nói, sau đó hình như định đi.

“Ồ này”. Trình Ca lật chặn ngô`i dậy: “Anh đi đâu đâ`y?” “Chúng tôi đi kiế`m ít củi cho bà lão trông trạm”.

Trình Ca chậm rãi ò một tiế`ng: “Các anh đi hế`t à?”

“Ồ. Đi hế`t”. Anh đi vài bước lại quay lại dạn dò, lầ`n này giọng nói hơi nặng: “Cô đừng đi lung tung. Quáng tuyế`t sẽ làm cô lạc đường”.

Trong phòng rấ`t ấm áp, Trình Ca ôm chặn nói: “Không đi lung tung”.

Bành Dã dường như suy nghĩ một giây, lại cảnh cáo một câu: “Cẩn thận gặp phải người mà bà lão nói”.

Trình Ca không nói được gì. Anh lừa trẻ con chấ`c.

Cô biế`t thừa bà lão trông trạm nói như vậy là để` hù dọa hai cô gái, nhưng cô không hế` vạch trầ`n, chỉ cười không ra tiế`ng, nói: “Ồ, tôi sẽ không đi đâu”.

Tiế`ng bước chân xa dầ`n, Bành Dã đã đi.

Trình Ca lại nằ`m xuố`ng giường, đấ`p chặn lên. Thế` giới thật là yên tĩnh, cô nghe thấ`y tiế`ng tim đập của chính mình.

Cô xoay người tìm một tư thế` thoải mái rồ`i ngủ tiế`p. Ánh sáng mờng lung, thế` giới yên tĩnh.

Trình Ca nằ`m một lát không ngủ được, bò dậy mở cửa sổ ra xem.

Hay thật, khắ`p núi đầ`i toàn là tuyế`t trắ`ng mịn mờ vô biên vô hạn, như đánh đổ lon sữa bò, không lẫn một chút tạp chấ`t nào.

Trình Ca mặc áo lông vũ, xỏ đôi ủng đi xuống lầu.

Lúc đi qua nhà bếp, cô ngửi thấy mùi cháo kê và bánh ngô. Đi vào mở vung nồi ra, trong lòng hấp có ba bát cháo và sáu chiếc bánh ngô.

Trình Ca bung một bát ra, cầm hai chiếc bánh ngô, ngõi xếp bằ ng trên đồ ng rom bắ t đầ u ă n. Cô cắ n một miế ng bánh ngô, húp một ngụm cháo rô i đặ t bát xuố ng đầ t.

Trong bê p cũ ng có ánh sáng mông lung, chỉ có tiế ng tim đập của cô làm bạn.

Buổi sớm hôm nay thật thanh tĩnh.

Trình Ca ăn sáng xong ra mở cổng. Gió đã dừng, chỉ có tuyế t trắ ng xóa khắ p nơi.

Cô thật sự không định đi đâu, kéo một chiếc ghế ra ngõ i trước cửa ngắ m phong cảnh. Xung quanh không có động tĩnh gì, cô ngõ i hơn nửa tiế ng, lắ y thuồ c lá ra hút.

Hút được nửa điế u, có tiế ng bước chân trên tuyế t sần sạt vang lên. Là An An, rắ t vội vàng.

An An vừa vào cổng đã nhìn thấy Trình Ca. Trình Ca mặc một chiếc áo lông vũ màu trắ ng, ngõ i trên chiếc ghế đầ u nhỏ, tóc chưa chải, có vẻ rắ t lười nhác. Cô không nhìn An An.

An An nhớ tới chuyện tô i qua, cũng khó xử, vòng qua cô chạy vào nhà. Chạy lên tâ ng trên lại xuố ng tâ ng dưới mà không tìm được một ai, An An lại chạy về gian chính.

“Trong nồi i có cháo và bánh ngô Thạch Đầ u phầ n em”.

Giọng Trình Ca lạnh nhạt.

An An được ưu ái quá mà sợ, cảm ơn Trình Ca, nhưng lúc này cô bé không có tâm tình ăn uống gì.

An An đứng sau lưng Trình Ca nhìn cô chằm chằm.

Vài giây sau Trình Ca quay lại liếc An An, ánh mắt lãnh đạm: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Khói thuốc bay lên từ đầu ngón tay cô.

An An lúng túng cười cười: “Hình như chị rất thích hút thuốc lá, không tốt cho sức khỏe”.

Lời này là tôi qua Tiêu Linh nói với An An. Trình Ca nhìn An An một giây rồi quay đầu lên. An An cảm thấy mình lại nói sai rồi.

Trình Ca nói: “Trên cây kia có một tổ chim. Trong mảnh băng đóng dưới mái hiên có một chiếc lá vàng, dưới chân tường bao có một cái hang thỏ tuyệt, kia là tai thỏ tuyệt, nó thò đầu lên rồi”.

An An nhìn theo lời Trình Ca, cảm thấy rất lạ lẫm. Cô bé cho rằng hôm nay thế giới chỉ còn một màu trắng.

Trình Ca nhìn phương xa, nói: “Chị nhìn thấy thỏ tuyệt, em lại chỉ nhìn thấy thuốc lá. Em với chị ai không khỏe mạnh?”

An An sững sờ, lại nghẹn lời không nói được gì. Trình Ca hỏi: “Bạn em xảy ra chuyện à?”

“Làm sao chị biết?” “Bởi vì nó đáng bị thế”. “...”.

An An đi tới trước mặt Trình Ca: “Bạn ấy nhất quyết đòi đi tìm điện thoại di động, em đành phải đi theo bạn ấy. Tuyệt phủ rât

rộng, không thể nắm tay nhau tìm mà phải chia ra. Em tìm một lát, quay lại không thấy bạn ấy đâu nữa”.

Trình Ca nghe xong nói: “Bọn em tìm điện thoại không đúng cách”.

An An hỏi: “Có gì không đúng cách?”

Trình Ca nói: “Hôm qua tuyế t lớn như vậy, điện thoại bị tuyế t vùi rồ i. Bọn em phải lái máy xúc với xe hút bụi đi tìm”.

An An: “...”.

Trình Ca cười lạnh một tiế ng: “Nó là đi tìm cái chề t, em cũng không có não”.

An An đỏ mặt tía tai, suy nghĩ một lát lại khản câ u: “Chị em mình cùng đi tìm được không?”

Trình Ca lạnh nhạt liế c An An một cái, không trả lời cũng không đứng dậy.

An An nhìn ra ý cô là “NO”.

An An nói: “Bạn ấy chỉ độc mô m độc miệng chứ không có ác ý. Những gì hôm qua bạn ấy nói chị đừng để trong lòng”.

Trình Ca cảm thấ y nực cười: “Chị không để để thứ gì trong lòng đâu”.

An An nói: “Chị đã không trách bạn ấy nữa thì giúp bạn ấy đi, em xin chị đầ y”.

Trình Ca nói: “Bành Dã dặn chị không được đi lung tung”. An An hỏi: “Bành Dã là ai?”

Trình Ca trả lời: “Một người đàn ông sẽ rơi vào tay chị”.

An An không hiểu, yên lặng nửa giây rồi lại cất u xin: “Chị đi cùng em đi. Cảm giác phương hướng của em thật sự không tốt, nếu không em sẽ đi một mình chứ không cất u xin chị”.

Trình Ca nói: “Chị rất bội phục em, dám đi một mình bất chấp nguy hiểm lạc đường”.

An An vội nói: “Bạn ấy là bạn em mà. Bạn ấy xảy ra chuyện gì em sẽ áy náy cả đời”.

Trình Ca không đáp.

An An hỏi: “Cảm giác phương hướng của chị thế nào?”

Nếu không tốt em cũng không nhờ chị”.

Trình Ca không bịa đặt: “Rất tốt”.

An An sáng mắt lên, Trình Ca lại nói: “Quáng tuyệt, vô dụng”.

Trên vùng tuyệt không có vật chuẩn, người ta cho rằng mình đi thẳng nhưng kết quả lại sẽ đi một vòng tròn.

An An khẽ cắn môi, nói: “Em đi đây”.

Trình Ca cau mày, thiếu kiên nhẫn: “Em có thể đừng đâm đầu vào chỗ chết được không?”

An An đứng cách cô vài bước, quay mặt đi không lên tiếng. “Không xác định được phương hướng, ở đây lại không có tín hiệu điện thoại. Đợi họ về”.

“Không được. Tiêu Linh sẽ không đợi một chỗ, nhất định sẽ tìm đường về, em sợ bạn ấy lại càng lạc xa hơn, đến lúc mọi người đi

tìm cũng không tìm được, bạn ấy sẽ nguy mất. Hơn nữa nhờ đâu bạn ấy gặp bọn lưu manh bà lão nói thì làm thế nào? Nhờ đâu bạn ấy mất khả năng hành động thì làm thế nào?”

Trình Ca im lặng.

Lưu manh là chuyện bịa, nhưng tình hình bây giờ đích xác nguy hiểm. Nếu Tiêu Linh lạc xa hơn, máy tiếng sau đám

Bành Dã về chỉ sợ cũng không tìm được. Huống hồ nếu Tiêu Linh ngã xuống hố tuyền thì sẽ chết cóng trong thời gian ngắn.

Trình Ca đập điếu thuốc trên tay, nói: “Đi thôi”. An An kinh ngạc.

“Phải nói trước”. Trình Ca đứng dậy, chỉ sườn núi xa xa: “Đi tới sườn núi đó là quay lại. Đến đó không tìm được cũng phải quay lại”.

Cứu người phải gắng hết sức, cũng phải bảo vệ chính mình. “Vâng”. An An gật đầu thật mạnh, lại thắ c mắ c: “Vừa rồi chị nói quáng tuyền sẽ mất phương hướng, đi thành vòng tròn

cơ mà?”

Trình Ca nhìn An An một cái: “Điện thoại di động có la bàn”.

An An: “...”.

Thì ra vừa rồi Trình Ca chỉ muốn ngăn cản cô bé làm liều.

An An đi theo sau lưng Trình Ca, nhìn mái tóc dài của cô lay động trong tuyền, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn chị nhắc em, tự em dùng la bàn là được rồi”.

Trình Ca nói không mắ n không nhắ t: “Không có việc gì làm cũng buồn, đi một lát cũng tốt”.

“Vâng”. An An mỉm cười sau lưng cô, cảm thấy đi trên tuyết cũng ấm áp.

Cô bé đoán nhất định là Trình Ca lo lắng một mình mình không cứu được Tiêu Linh nếu như Tiêu Linh rơi xuống hố tuyết hoặc đã mất ý thức.

Trình Ca bước dài đi phía trước, An An cố gắng đuổi theo: “Có phải chị từng đi qua rất nhiều...”.

“Đừng làm quen”. Trình Ca lạnh lùng ngắt lời: “Chị với em không phải một loại người, cũng sẽ không trở thành bạn”.

“Vâng”. An An rụt cổ, ngậm miệng lại.

Hai người một trước một sau đi trên tuyết ngập đến bắp chân.

Cả thế giới trở nên xóa chìm trong yên tĩnh, bóng dáng hai người biến thành hai điểm đen trên tuyết.

Sắp tới trưa, An An lại một lần nữa vội vã chạy vào trạm dừng chân. Cả trên mũ lẫn trên quần áo cô đều toàn là tuyết.

An An lao vào công, lớn tiếng gọi: “Trình Ca!”

Hai người đã giao hẹn nếu lạc nhau thì tự mình về, không được đi lung tung.

Có tiếng bước chân bước xuống cầu thang. An An vui mừng chạy tới, lại lập tức sững sờ: “Tiêu Linh? Bạn về rồi à?”

“Ừ, vừa về”. Tiêu Linh vuốt tóc, ánh mắt lảng tránh.

An An vui lắm, lại lập tức hoang mang: “Bà chị kia chưa về à? Chúng ta đi tìm xem”.

Cô bé kéo Tiêu Linh chạy ra bên ngoài, Tiêu Linh lại gạt tay cô bé ra: “Ai?”

“Ở phòng bên cạnh phòng mình á y. Tớ và chị á y cùng đi tìm bạn, không ngờ bị trượt xuống hố nên lạc nhau”.

“Bạn đã về rồi, có lẽ một lát nữa chị ta cũng về”.

“Theo lý mà nói thì chị á y đi nhanh hơn tớ. Nhất định là bị kẹt ở đâu rồi, hoặc là bị vật gì đập trúng”. An An kéo Tiêu Linh ra cổng chỉ cho bạn xem: “Chỉ từ đây đến sườn núi kia, sẽ không lạc đường. Tớ với bạn cùng đi, nhờ đâu chị á y bị thương chúng ta còn có thể đỡ chị á y về. Một mình tớ không kéo nổi...”.

“Không đi”. Tiêu Linh thiếu kiên nhẫn: “Chị ta rất xem thường chúng mình”.

An An nói: “Vì tìm bạn nên chị á y mới ra ngoài đây!”

“Tớ mệt rồi, không đi nổi nữa. Có đi cũng chẳng cứu nổi người, có lẽ là bị rớt xuống hố. Bạn cứ ở đây chờ đi”.

“Ngộ ngữ Trình Ca chị á y không đợi được thì sao?”. “Làm gì có ngộ nhớ lắm thế?”.

An An nghiến răng, tức giận nói: “Tớ đi, nếu bọn họ về, nói với bọn họ đến sườn núi đó hỗ trợ. Nhờ bạn chuyển lời được chứ?”

An An đi ra ngoài, Tiêu Linh giữ lại: “An An, nguy hiểm lắm! Bạn không thể đi được!”

An An cảnh giác: “Vì sao đột nhiên bạn lại nói như vậy?” Tiêu Linh ngó người, lui lại một bước.

An An quay lại nhìn sườn núi đó, không biết tại sao nước mắt lại chảy xuống. Cô bé nhớ tới lời Trình Ca: Đi tới sườn núi đó sẽ quay lại.

An An tròn mắt nhìn Tiêu Linh: “Vừa rồi bạn nói như vậy là có ý gì? Cái gì mà nguy hiểm tới không thể đi được? Có phải bạn biết chuyện gì đó không? Có phải bạn nhìn thấy gì đó không?”

Tiêu Linh sững sờ, nói: “Tôi nói là tuyệt quá dày, không thể biết chỗ nào có hồ, không cần thận rơi xuống thì làm thế nào?”

Nhưng vẻ mặt Tiêu Linh không qua được mắt An An: “Không đúng, nhất định bạn biết gì đó. Tiêu Linh, vừa rồi bạn đi đâu? Bạn làm thế nào về được?”

“Tôi nói rồi, tự tôi tìm đúng hướng đi về. Bạn thích đi tìm thì đi đi”.

An An giữ Tiêu Linh không buông ra, sắp bị Tiêu Linh làm cho phát điên vì sờ ruột: “Tiêu Linh! Chuyện này liên quan đến mạng người đây!”

“Có phải tới hại đâu”.

Hai người già ng co. Tiêu Linh há tay, một vật từ túi áo rơi xuống tuyệt, tạo thành một hồ sâu.

An An thấy quen quen mắt, Tiêu Linh hoang mang lúng túng.

Hai người nhào xuống tuyệt tranh giành.

An An tìm được trước, giơ lên xem. Một chiếc bật lửa kim loại màu đỏ, hiệu Zippo, có hình một cô gái xinh đẹp hút thuốc lá.

An An vặn hỏi: “Cái bật lửa này ở đâu ra?” Tiêu Linh đáp: “Nhật được!”

“Tiêu Linh!” An An quát lên.

“Đúng là tớ nhật được”. Tiêu Linh cũng lớn tiếng: “Chị ta làm rơi cả bật lửa, chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, cho nên tớ không cho bạn đi”.

An An nhìn Tiêu Linh chầm chầm, ánh mắt cực kỳ lạ lẫm, thất vọng, khinh bỉ, giận dữ, đủ mọi cảm xúc.

Nhìn một hồi lâu, An An xoay người đi: “Biết trước bạn là loại người như vậy, vừa rồi tớ đã không quay lại tìm bạn”.

Tiêu Linh tức giận: “An An, nếu là bạn, tớ cũng sẽ đi tìm. Nhưng loại người đó hoàn toàn không đáng để chúng ta phải mạo hiểm”.

“Bạn sẽ không đi tìm tớ. Hơn nữa chị ấy xứng đáng hơn bạn nhiều”. An An quay lại: “Bạn biết không? Chị ấy đã tốt nghiệp hạng xuất sắc khoa nghệ thuật đại học Princeton. Cái vòng Cartier của chị ấy cũng là đồ thật, không phải đồ nhái như cái của bạn”.

Tiêu Linh lên lầu thu dọn hành lý, nhưng không cách nào rời khỏi nơi này vì còn phải đi nhờ xe của trạm bảo vệ. Cô nàng hơi hối hận, lẽ ra không nên lấy bật lửa của Trình Ca, nhưng chiếc bật lửa này quá tinh xảo hoa lệ nên nhất thời không kìm được lòng tham.

Nếu không có người đàn ông đó đột nhiên xuất hiện, Tiêu Linh cũng sẽ không chạy. Bây giờ nhớ lại ánh mắt cuối cùng của Trình Ca, lạnh lẽo giống như lưỡi dao ngâm thuốc độc, cả người Tiêu Linh vẫn run lên. Chắc là mẹ ta sẽ chết, không về được.

Không biết bao lâu sau, đám người Bàn Dã về đến nơi. Tiêu Linh hơi căng thẳng, đóng cửa phòng lên giường ngủ.

Một thời gian rất dài trôi qua, mọi người không lên lầu mà chỉ chuyển đồ bên dưới. Thập Lục và Thạch Đầu nói chuyện chuẩn bị thực phẩm cho bữa trưa, không có ai phát hiện Trình Ca không có ở đây.

Không lâu sau có người lên lầu.

Tiêng bước chân đi qua phòng Tiêu Linh tới phòng bên cạnh, ngay sau đó là tiếng gõ cửa: “Trình Ca”.

Tiêu Linh đóng tai lắng nghe.

Sau vài giây yên tĩnh, Bàn Dã lại gõ cửa: “Trình Ca? Cô có trong phòng không?”

Bàn Dã vặn tay nắm, cửa không khóa.

Anh mở cửa ra xem, trong phòng sạch sẽ, chăn gấp ngay ngắn, không có người.

Bàn Dã cau mày đi vào, mở chiếc vali to đựng ra nhìn, thiếu áo lông vũ và đôi ủng.

Lần đầu tiên gặp mặt anh đã lục tung vali của cô, trong vali có những gì anh đều nhớ cả.

Trình Ca đã ra ngoài.

Bàn Dã cau mày chặt hơn.

Anh đi sang gõ cửa phòng Tiêu Linh, giọng hơi lạnh lạnh: “Có người trong phòng không?”

Tiêu Linh chần chừ một lát rồi ngò ì dậy, hỏi bằng giọng ngái ngủ: “Em đang ngủ. Có việc gì không?”

Bành Dã hỏi: “Sáng nay có nhìn thấy người phụ nữ phòng bên cạnh hay không?”

Tiêu Linh trả lời: “Không”.

Tiêu Linh cho rằng trả lời như vậy đối phương sẽ không hỏi gì được nữa.

Nhưng...

Bành Dã hỏi: “Phòng cách âm không tốt, cô ấy ra ngoài lúc nào?”

Tiêu Linh ngần ra, nhất thời không biết trả lời thế nào, sau khi suy nghĩ một lát mới nói: “Em không để ý thời gian”.

Bành Dã không hỏi tiếp. Anh quay lại phòng Trình Ca, mở ba lô máy ảnh của cô ra xem. Máy ảnh và ống kính đều đầy đủ, cô không mang máy ảnh ra ngoài.

Bành Dã lại sang phòng bên cạnh, gõ cửa. Lần này anh không lên tiếng.

Tiêu Linh chờ anh hỏi, anh lại gõ cửa lần nữa, mạnh tay hơn lần trước.

Tiêu Linh hỏi: “Có chuyện gì không?” “Bạn em đi đâu rồi?”

Tiêu Linh lại ngần ra. Tại sao anh biết An An không có trong phòng?

Tiêu Linh nói: “An An dậy sớm, nói chuyện với người phụ nữ đó, sau đó chị ta nói ra ngoài đi dạo. Thấy chị ta đi lâu không về nên An An đi tìm chị ta”.

Bành Dã không hỏi nữa, dường như đứng ngoài cửa một lát rồi mới xuống lầu.

Bành Dã không tin lời Tiêu Linh nói, tìm bà lão phụ trách trạm dừng chân hỏi thăm. Bà lão chỉ nghe thấy Trình Ca ra ngoài rồi, An An muốn đi tìm Trình Ca mà Tiêu Linh không chịu đi.

Sắc mặt Bành Dã càng ngày càng khó coi.

Dưới lầu, đám người Thập Lục đang nhặt rau trong nhà bếp. Bành Dã nói: “Anh ra ngoài một lát”.

Thập Lục hỏi: “Đi làm gì thế?”

Bành Dã trả lời: “Trình Ca ra ngoài rồi”. Thập Lục hỏi: “Đi bao lâu rồi?”

Bành Dã nói: “Không biết”.

Thạch Đầu hỏi: “Hay là cô ấy chỉ đi dạo quanh đây, một lát nữa sẽ về?”

Sắc mặt Bành Dã rất lạnh, không đáp lời.

Ni Mã xem đồng hồ, mười hai rưỡi trưa: “Không đúng, đã đến giờ cơm trưa, đáng lẽ về rồi chứ. Gần đây cũng không có gì hay ho, khắp nơi toàn là tuyết”.

Thập Lục cau mày suy nghĩ, nói: “Chúng ta cùng đi. Nơi này quá rộng, ngộ nhỡ gặp phải sói hay gì đó...”.

Bành Dã nói: “Cũng được”.

Mấy người lại ra công, xung quanh vẫn một màu trắng ngút tầm mắt.

Ni Mã nói: “Hôm nay chị Trình Ca mặc quần áo màu gì?

Biết sẽ dễ tìm hơn”.

Bành Dã trả lời: “Màu trắng”. “...”. Mọi người ngẩn ra, yên lặng.

Tuyệt phản xạ ánh sáng, chiếu lên trên gương mặt mỗi người.

Thập Lục lo lắng: “Áo trắng... vậy nếu rơi xuống hồ tuyệt sẽ rất khó tìm”.

Ni Mã tự mình an ủi: “Có lẽ chị ấy mới ra ngoài, nhờ rơi xuống hồ tuyệt như anh nói thì chúng ta sẽ nghe thấy tiếng kêu cứu”.

Bành Dã lại nói: “Cô ta có thể ra ngoài từ rất sớm”. “Vì sao?”

Bành Dã nghiến răng không nói. Người phụ nữ này đúng là chỉ thích chui đầu vào chỗ chết. Anh dặn cô không đi lung tung, cô lại cố tình ra ngoài trái ý anh, còn cố ý mặc áo trắng nữa.

Bây giờ anh rất khó thuyết phục chính mình rằng cô không cố ý.

Sáng nay chắc đầu óc anh bị nước vào nên mới dặn dò cô, nếu không dặn dò có lẽ cô sẽ không làm như vậy.

Cô muốn bắt anh đi tìm cô?

Cô không biết bao giờ bọn họ về, cho nên phải đi ra từ sớm. Lúc này không biết đã lạnh đến mức nào, chẳng may rơi vào hồ tuyệt thật...

Bành Dã siết chặt nắm đấm, thật sự muốn bóp chết người phụ nữ đó.

Thập Lục nhìn ra chút gì đó nhưng lại không hiểu rốt cuộc là gì. Thập Ca đang bực mình với ai thế nhỉ?

Một lát sau Bành Dã lại nói: “Một trong hai cô gái đó cũng không có nhà”.

Thập Lục: “Sao? Ý anh là gì?”

Bành Dã nhăn nhin, nói: “Đi tìm Trình Ca rồi”. Thập Lục: “...”.

Ni Mã: “Cho nên chúng ta phải tìm hai người?” Bành Dã: “Ừ”.

Ni Mã: “Vậy tìm người nào trước?”

Bành Dã bước đi trên tuyết, không lên tiếng. Một hồi lâu sau mới nói: “Tìm được người nào hay người này”.

Tìm được Trình Ca sẽ bóp chết cô ta.

Đi được một đoạn đường, bọn họ phát hiện mấy dấu chân tới tới lui lui, rất không có quy tắc.

Thập Lục phân tích một lát, nói: “Đây là vết chân họ chạy qua chạy lại”.

Bành Dã nói: “Tìm theo dấu chân”.

Một thời gian sau An An về đến trạm dừng chân. Cô đi vào nhà bếp xem, có thêm rất nhiều củi, mọi người đã về nhưng bây giờ không có đây, chắc chắn là đi tìm Trình Ca rồi.

An An hơi an tâm, quyết định không ra ngoài lần nữa, không muộn sau khi mọi người tìm được Trình Ca lại phải đi tìm mình.

Cô bé đi vào phòng, không nhìn Tiêu Linh, cũng không nói gì với Tiêu Linh, thu dọn hành lý của mình xong rồi ra khỏi phòng. An An

vừa lạnh vừa mệt, đợi một lát mà mọi người đều không về, gật gù ngủ mà t mà không biết.

Đám người Bành Dã đi theo dấu chân chẳng bao lâu, dấu chân lại phân tán ra thành rất nhiều đường.

Bốn người bàn bạc rồi chia làm hai nhóm. Bành Dã và Ni Mã một nhóm đi theo mấy dấu chân phía Đông. Tìm đại khái hơn một tiếng, lúc đi qua một con dốc nhỏ, Ni Mã phát hiện: “Ừng!”

Là một chiếc ừng.

Bành Dã nhìn xung quanh, chắc là Trình Ca trượt từ sườn dốc tuyệt tung.

Ni Mã hoảng lên: “Tại sao chị Trình Ca không đi ừng?”

Bành Dã cắn răng không lên tiếng, một lát sau mới nói một câu: “Tìm tiếp”.

Dấu chân gần đó bắt đầu hỗn loạn, có lớn có nhỏ, có của động vật, có của người, thậm chí...

Ni Mã hoảng sợ đến lạc cả giọng: “Thật Ca, những dấu chân này là của đàn ông”.

Bành Dã vẫn yên lặng.

Chẳng mấy chốc Thập Lục và Thạch Đầu đã tới tụ lại, bốn người tìm rất lâu mà không thu hoạch được gì. Dấu chân đàn ông khiến trong lòng tất cả mọi người đều phủ đầy bóng tối. Nếu như có thôn dân gần đây cứu cô, cô đã về đến trạm dừng chân từ lâu rồi.

Bành Dã bắt đầu nghi ngờ có phải người của Chôn Đen bắt cô đi không.

Hai giờ chiều, cuối cùng Bành Dã ra lệnh: “Về”.

Mọi người đều không lên tiếng. Ni Mã nói nhỏ: “Có lẽ chị ấy về rồi cũng không biết chừng”.

Bành Dã nói: “Có lẽ về rồi”.

Bốn người sức cùng lực kiệt về đến trạm dừng chân, Trình Ca vẫn chưa về.

Bà không khí càng thêm căng thẳng.

Ni Mã sốt ruột sắp khóc: “Mau báo cảnh sát”. Thạch Đầu nói: “Không có tín hiệu”.

Bành Dã nói: “Vào trong thôn tìm điện thoại cố định”. “Tuyệt vời lớn như vậy, dù có liên lạc được, có khi cảnh sát

cũng không đến được”.

Bành Dã: “Dù thế nào cũng phải đi tìm!”

Giọng anh lạnh đến mức khiến ba người còn lại toàn bộ khiếp sợ.

Đúng lúc này có người mở cổng lớn. Mọi người lập tức quay ra nhìn.

Trình Ca đã về.

Cô bình yên vô sự, hai chân đều đi ủng.

Bành Dã chợt hiểu, có lẽ chỉ là ủng của cô từ chỗ cao rơi xuống. Cô tìm được ủng rồi quay về.

Cô đóng cổng lại, chiếc mũ rộng trùm kín đầu, vành mũ có lông trắng múa trong làn gió len vào qua khe cổng.

Cô quay lưng về phía mọi người, đi qua phòng chính đến cầu thang gỗ.

Ni Mã gọi to: “Chị Trình Ca!”

Trình Ca không trả lời, bước chân rất nhanh.

Sắc mặt Bàn Dã sầm sì như bầu trời sắp mưa, mấy tiếng cẳng thẳng và lo lắng toàn bộ biến thành giận dữ. Anh lạnh lùng gọi một tiếng: “Trình Ca”.

Bước chân Trình Ca không ngừng giông như không nghe thấy.

“Trình Ca!” Bàn Dã mặt mày tối sầm, rảo bước đi đến chỗ cô.

Trình Ca đột nhiên tăng tốc chạy lên cầu thang.

Bàn Dã vội chạy theo, đám người Thập Lục cũng theo sau.

Trình Ca lao thẳng vào phòng Tiêu Linh. Tiêu Linh đã nghe thấy Bàn Dã gọi tên cô, sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Tốc độ của Trình Ca nhanh như tên bắn, cô bước dài tới vung tay cho Tiêu Linh một cái tát.

Bàn Dã chạy tới nắm vai kéo cô lại, nhưng Trình Ca ra tay quá nhanh, quá tàn nhẫn, tiếng bạt tai vang lên, Tiêu Linh ngã vật xuống giường.

Tiêu Linh ôm mặt, khóc nức nở vì đau.

“Đủ rồi đấy!” Bàn Dã không thể nhịn nổi, đẩy Trình Ca ra.

Trình Ca không đứng vững được, va vào chiếc tủ nhỏ trong phòng.

Rầm một tiếng, góc tủ đụng vào xương sườn, cô khom người một hồi lâu không đứng thẳng lên được.

Bành Dã không ngờ cô lại va vào tủ, sững sờ t, lập tức bước tới đỡ cô. Nhưng cô hùng hổ há t tay anh ra, quay lại nhìn Tiêu Linh chằm chằm, Tiêu Linh sợ hãi kêu cứu.

Trình Ca bước dài đến gần Tiêu Linh, giơ tay lên như định đánh tiếp.

Lửa giận vừa nguôi bớt lại bùng cháy, Bành Dã tóm cổ tay Trình Ca kéo lại: “Mẹ kiếp p, cô ồn ào đủ chưa?”

Nhưng... Anh đột nhiên chết sững.

Khóe mắt anh thoáng nhìn thấy trên mặt Tiêu Linh in một vết máu hình bàn tay, còn tay anh thì chạm vào chát lỏng dính dính.

Bành Dã lập tức cúi xuống nhìn Trình Ca. Vành mũ che khuất nửa khuôn mặt cô, nhưng anh vẫn nhìn thấy trên tóc, trên khóe miệng, trên cổ, trên vành mũ cô... toàn là máu.

CHƯƠNG 8: PHẦN NỘ

Bành Dã không nhìn rõ, đưa tay định bỏ mũ Trình Ca xuống để nhìn cho rõ hơn.

Trình Ca vội lùi về sau, kéo mũ xuống che kín mặt mình.

Cô gạt tay Bành Dã ra, đi thẳng đến chỗ Tiêu Linh đang co ro trong góc giường. Cô tóm lấy tay Tiêu Linh, Tiêu Linh hoảng sợ hét lên, tay bám lấy mép giường nhưng vẫn bị Trình Ca kéo ra bên ngoài giường, chăn ga trên giường toàn bộ rơi xuống đất.

Không ai ngờ cô lại có sức khỏe như vậy. Trình Ca gằn giọng nói: “Bật lửa”.

Đây là câu đầu tiên cô nói sau khi về.

Những người khác đang nhìn, Tiêu Linh không mặt mũi nào để mọi người biết mình đã gặp Trình Ca trong lúc Trình Ca lâm nguy, nghẹn ngào nói: “Chị nói cái gì? Tôi không...”.

Trình Ca bóp cổ tay Tiêu Linh, gằn như là gằn từng chữ một: “Bật lửa của tôi”.

Tiêu Linh hai mắt ngấn lệ: “Tôi không...”. Trình Ca: “Tôi nói một lần cuối cùng. Bật - lửa!”

Tiêu Linh nhìn Bành Dã xin giúp đỡ, nhưng Bành Dã không ngăn cản Trình Ca nữa, đôi mắt đen mà lạnh nhìn Tiêu Linh chằm chằm. Tiêu Linh không chống đỡ được, vừa khóc vừa nói: “Bị An An lấy mất rồi”.

Tiêu Linh vừa nói xong thì An An xông vào phòng: “Chị về rồi à? Chị không sao chứ?”

Chiếc mũ áo của Trình Ca che kín mặt, không nhìn ra biểu cảm, An An nghĩ là cô không sao: “Tốt quá...”.

Trình Ca lạnh lùng ngắt lời: “Bật lửa”. An An lấy trong túi ra đưa cho cô.

Trình Ca giật lấy, lúc này mới há tay Tiêu Linh ra, bước ra khỏi phòng.

Bành Dã một lần nữa nhìn thấy vết máu lờ mờ. Anh bước dài ra khỏi phòng cùng với Trình Ca: “Trình Ca”.

Trình Ca bước trên hành lang, làm như không nghe thấy. “Trình Ca!” Bành Dã bước lên nắm lấy vai cô, xoay cô quay mặt về phía mình.

Trình Ca cúi đầu chống cự quyết liệt, không ngờ Bành Dã lại nhấc bổng cô lên ấn vào tường.

Trình Ca vùng vẫy không cho anh nhìn, lại không chống đỡ được sức mạnh kinh khủng của anh. Anh tóm cổ áo cô giật mạnh. Soạt một tiếng, chiếc áo khoác của Trình Ca bị kéo ra, mũ cũng bị lột xuống.

Tóc cô vừa bần vừa rối, trên mặt đan xen hai màu đỏ máu và trắng xanh, sưng vù kiêu bị người đánh, cả khóe miệng cũng bị rách. Đáng sợ hơn nữa là mấy vết thương trên cổ, máu thấm đỏ cả cổ cô.

Bành Dã chết sững, siết chặt vai cô: “Ai làm?” Trình Ca: “Nhìn đủ chưa?”

Bành Dã: “Tôi hỏi cô ai làm!” Trình Ca: “Tôi bảo anh buông ra”. Bành Dã không buông.

Mắ t Trình Ca đỏ như máu: “Buông ra!”

Thập Lục và Ni Mã đuổi theo ra nhìn thấ y cô thê thảm như vậy đê ù kinh hãi, không dám đoán Trình Ca đã gặp phải kiế p nạn gì trong má y tiế ng má t tích.

Mặ t Trình Ca sung vù, trá ng đỏ lẫn lộn, ánh má t hung dữ tàn nhẫ n như một con sói khát máu.

Bành Dã buông lỏng tay, Trình Ca thoát khỏi tay anh, xoay người về ù phòng đóng sập cửa lại.

Bành Dã nhìn theo đê ùn lúc bóng lưng Trình Ca biế n má t mới quay lại nhìn về ù phía Tiêu Linh trong phòng, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Linh chỉ cúi đầ u khóc, không lên tiế ng.

Bành Dã hỏi: “Em vẫn ngô ì ở đây không má t một sợi tóc nào, khóc lóc cái gì?”

Giọng anh rấ t kiề m chề , nhưng ngữ khí có bình thản đê ùn má y cũng vẫn không giấ u được sự tức giận kìm nén của anh.

Tiêu Linh nghẹn ngào, vẫn nhấ t quyế t không lên tiế ng.

Thạch Đầ u nổi giận: “Em nói đi xem nào. Trình Ca thì như vậy, tại sao bật lửa của cô â y lại ở chỗ em?”

Tiêu Linh không nói.

Bành Dã nói: “Nê ù em không mở miệng, lát nữa rời khỏi đây anh sẽ không cho em đi nhờ xe”.

Tiêu Linh hoảng sợ ngắ ng đầ u lên. Mặc dù tô ì qua lúc nói chuyện với Thập Lục, Tiêu Linh đã xin đi nhờ xe, nhưng bây giờ tình

hình đã thay đổi, người đàn ông trước mặt này mới là người có quyết định, không được đi nhờ có nghĩa phải qua đêm một mình ở cái thôn đáng sợ này, hoặc đi bộ ra cánh đồng tuyết mệt mỏi.

Nước mắt Tiêu Linh lại trào ra: “Cậu xin anh đừng làm như vậy”.

Bành Dã nói lạnh lùng: “Tôi nói là làm”.

An An kể lại đầu đuôi câu chuyện một lượt, Bành Dã mới biết tất cả không giống như anh nghĩ.

Anh yên lặng nghe An An nói. Nghĩ đến cảnh Trình Ca ngồi trên chiếc ghế nhỏ trước cửa, nói “Bành Dã dặn chị không được đi lung tung”, không biết vì sao anh đột nhiên lại cảm thấy rất chua xót.

Trình Ca là một người mà nếu bạn không khách khí với cô, cô sẽ hùng hổ đe dọa sẽ hành hạ bạn đến chết, nhưng chỉ cần bạn mềm mỏng với cô, cô sẽ tự động ngoan ngoãn nghe lời.

An An nói: “Chị ấy ra ngoài là để đi tìm Tiêu Linh”.

Dưới áp lực của vô số ánh mắt từ mọi người, Tiêu Linh cuối cùng sụp đổ.

“Em ngã xuống một con dốc, tuyết quá trơn, em không trèo lên được, lạnh cóng không phát ra âm thanh. Chị ta tìm được em, muốn kéo em lên. Nhưng em nặng hơn chị ta, kết quả là chị ta lại bị kéo xuống... Chị ta nói chị ta nhẹ hơn em, lại cao hơn em, bảo em giẫm lên vai chị ta trèo lên rồi kéo chị ta lên theo”.

Tiêu Linh ôm mặt: “Thế là em trèo lên...”.

Mấy người Thạch Đà và An An nghe mà biến sắc mặt. Bành Dã lại rất bình tĩnh, vẻ mặt không có bất cứ thay đổi nào.

Thập Lục nghiến rằng: “Sau đó em bỏ Trình Ca lại đó?” “Không phải! Em muốn kéo chị ta lên, nhưng em quá lạnh. Em bị lạnh quá lâu, thật sự không còn chút sức lực nào nữa... Mấy người đàn ông đi tới nhìn thấy em trên dốc, chỉ chỉ trở trở đi về phía này. Vừa nhìn bọn chúng đã biết không phải người tốt!”

An An nhìn trân trối: “Cho nên bạn bỏ chị ấy lại để chạy trốn một mình?”

“Tớ chỉ muốn giảm bớt thiệt hại! Tớ không thể xảy ra chuyện được. Nếu tớ bị cưỡng hiếp, Quách Lập sẽ bỏ tớ mất!”

An An gào lên: “Vì sao sau khi về bạn không nói với tớ chuyện này? Vì sao không đi cứu chị ấy?”

“Tớ với bạn chân yếu tay mềm đi có khác gì chịu chết? Cho nên tớ mới bảo bạn đừng đi”.

An An: “Sau khi các anh ấy về bạn cũng không nói”. Tiêu Linh: “Khi đó đã muộn rồi!”

Thập Lục tức giận đến mức định xông lên đánh Tiêu Linh, bị Ni Mã ôm chặt lấy.

An An nói: “Lúc chạy trốn bạn còn tiện tay nhặt chiếc bật lửa chị ấy làm rơi. Bạn khẳng định chị ấy sẽ chết, không quay về được!”

Tiêu Linh không thể nào phản bác. Cô ả hời hợt chết đi được, không nên nhặt bật lửa của mụ ta, không nhặt đã không có chuyện gì. Không nhặt thì sẽ không như thế này.

Bành Dã từ đầu đến cuối vẫn yên lặng.

Trình Ca không phải cô ý ra bên ngoài, cũng không phải nhát thối kích động mà là nghĩ Tiêu Linh không đợi được bọn họ về sẽ bị

chết công. Cô cũng không mù quáng đi tìm, cô mang theo la bàn, định trước tuyến đường, không đi quá sườn núi đỏ. Cô có mục tiêu, có kế hoạch, có kẻ thù, tìm người nhưng đồng thời cũng phải tự bảo vệ mình.

Kỳ thực Trình Ca đã rất cẩn thận, nhưng vẫn không chống đỡ được vì gặp phải loại người như Tiêu Linh.

Bành Dã không nói gì, xoay người ra khỏi căn phòng khiến anh ngạt thở này.

Tiêu Linh khóc lớn sau lưng anh: “Em đã nói hết rồi. Các anh đã đồng ý cho em đi nhờ ra khỏi nơi quỷ quái này”.

Trong phòng bên cạnh.

Trình Ca cực kỳ mệt mỏi. Cô ngồi dưới đất dựa lưng vào góc giường, nhìn chằm chằm chiếc bật lửa trên tay. Dưới đáy bật lửa có khắc mã y chữ cái: “JK&CJ”⁽¹⁾.

Cô nhìn bằng đôi mắt đờ đẫn, nhớ tới lần cãi nhau cuối cùng.

“Trình Ca, cô ấy chết rồi! Bạn của em chết rồi!”

“Liên quan gì tới tôi? Cả nhà nó chết cũng không phải việc của tôi!”

Trình Ca lạnh lùng nhếch miệng.

Bất kể cô xảy ra chuyện gì, cô đều sẽ không trách người khác, cũng không được bắt người khác chịu trách nhiệm. Vì sao người khác xảy ra chuyện gì, hậu quả đều phải do cô gánh vác?

Bà u không khí trong bếp rất nặng nề, mấy người đàn ông chán chường ngồi dưới đất.

Bành Dã dựa vào tường hút thuốc lá.

Ni Mã đứng bật dậy: “Em phải đi báo thù cho chị Trình Ca”. “Đứng lại”. Bành Dã nói: “Cậu đi tìm ai?”

Ni Mã dừng lại. Tiêu Linh tả má y người đàn ông không giống người tốt đó là “dân tộc thiểu số”.

Bành Dã nói: “Chuyện còn chưa tra rõ”. “Có cái gì chưa rõ?”

Bành Dã nói: “Các hộ trong thôn này chúng ta đều biết, không có loại người như bà lão nói. Phản ứng của Trình Ca cũng không bình thường”.

Mọi người hò ì tưởng lại. Đợi đã, phản ứng của Trình Ca chỉ là... đòi lại chiếc bật lửa?

Ni Mã kích động suýt chảy nước mắt: “Thật Ca, ý anh là chị Trình Ca không bị... Thết vết thương trên cổ chị ấy ở đâu ra? Không giống bị sói cào. Ai làm chị ấy bị thương?”

Bành Dã đứng thẳng dậy, hỏi Thạch Đà u: “Ná u xong chưa?”

Bành Dã bung bát lên lầu, vặn tay nắm cửa phòng Trình Ca, không khóa. Anh đẩy cửa ra, trong phòng rất yên tĩnh, Trình Ca nằm nghiêng dưới đất bên cạnh giường.

Bành Dã bước tới đặt bát xuống, cúi đầu nhìn cô. Cô chưa tắm rửa, tóc vẫn bồng bồng rối, trên cổ vẫn có vết máu. Cô nhắm mắt, hít thở đều đều, dáng ngủ uể oải, dường như không có cả sức lực trèo lên giường.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ngủ, không có ánh mắt lạnh lùng, thoát nhìn hiên lạnh và yếu ớt, mặt sưng phù như mặt em bé mũm mĩm.

Anh ngồ`i xuồ`ng, vén cổ áo cô ra xem. Có cả vết dao lẩn vết móng tay, cào rắ`t sâu, đủ thắ`y đố`i phương rắ`t khỏe mạnh, không phải phụ nữ.

Cô nắ`m chiế`c bật lửa trong tay, trên tay đầ`y rắ`y vết thương, vết máu đã khô.

Như bị ma xui quý khiế`n, anh khế` chạm vào tay cô, tay cô lạnh buồ`t.

Nhớ lại lúc thắ`y Trình Ca “bình yên vô sự”, “hờ hững” quay về`, anh đã rắ`t giận dữ, thật sự hế`t sức vô lý.

Anh bế` cô lên, đặt cô nắ`m xuồ`ng giường.

Anh trái chắ`n ra đắ`p lên người cô, phát hiện cô mở mắ`t ra, nhìn anh không chớp mắ`t.

Ánh mắ`t cô bình tĩ`nh, không có cảm xúc gì.

Bành Dã bị ánh mắ`t thẳng thắ`n của cô làm cho không nói được gì, liề`n đưa chiế`c bát trên tủ cho cô, nói: “Canh gừng Thạch Đầ`u nắ`u, đừng để cảm lạnh”.

Trình Ca ngồ`i dậy vuồ`t tóc, đưa bàn tay loang lổ vết máu ra đờ chiế`c bát, nói lạnh nhạt: “Tay tôi đau, anh bón cho tôi”.

Bành Dã yên lặng vài giây rồ`i ngồ`i xuồ`ng mép giường, định cắ`m chiế`c bát trên tay cô, cô lại nói: “Không cắ`n, tôi lừa anh thôi”.

Trình Ca uồ`ng mắ`y ngum, có cảm giác ánh mắ`t Bành Dã vẫn đừ`ng trên mặt mình liề`n ngắ`ng đầ`u lên hỏi: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã hỏi: “Tiêu Linh nói có đúng không?” Trình Ca hỏi ngược lại: “Nế`u đúng thì anh làm gì?” Bành Dã trả lời: “Tôi sẽ rắ`t tự trách

bản thân”.

Trình Ca hỏi: “Anh tự trách cái gì?”

Bành Dã trả lời: “Tôi nên dẫn cô cùng ra ngoài, dùng dây buộc cô lại”.

Trình Ca hỏi: “Buộc vào người anh à?”

Buổi chiều bắt đầu có ánh nắng, trắng lóa mắt chiếu vào trong phòng. Mặt anh nhìn hơi mông lung, lại rất rõ ràng.

Trình Ca phát hiện, bất cứ lúc nào ánh mắt anh đều luôn kiên định.

Cô nhìn anh một lát, tưởng tượng hình ảnh anh đang chặt củi, cô bị buộc vào một sợi dây chơi đùa bên cạnh. Cô cười mơ hồ, hỏi: “Đó là trước sự việc, còn sau sự việc thì sao?”

Bành Dã nhìn cô, mắt rất đen: “Rốt cuộc có hay không?”

Trình Ca nói: “Tiêu Linh tưởng tượng quá nhiều. Mà y người đàn ông dân tộc Tạng đi qua là người tốt, họ đã cứu tôi, còn không hiểu tại sao Tiêu Linh lại bỏ chạy”.

Giọng Trình Ca khàn khàn: “Nếu anh không tin, tôi coi quàn cho anh kiểm tra”.

Bành Dã: “...”.

Cô còn có thể nói đùa được, xem ra là thật sự không có việc gì.

Bành Dã nói: “Người dân ở đây chắt phác, bà lão nói vậy để dọa hai đứa nó”.

Mặc dù lý trí biết rõ người dân chắt phác, Bành Dã vẫn phải chờ chính miệng Trình Ca nói là không có việc gì mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Trình Ca nói: “Tôi biết. Buổi sáng lúc ra ngoài anh cũng dọa tôi như vậy, anh coi tôi là trẻ con chắt c?”

Bành Dã: “...”.

Trình Ca hỏi: “Anh cho rằng tôi có ý bắt anh đi tìm tôi nên mới chạy ra ngoài tự tìm đường chắt à?”

Bành Dã không lên tiếng.

Trình Ca cười hì hì: “Qua thái độ của anh đối với tôi lúc tôi về là có thể thấy được”.

Bành Dã cắn môi, nói: “Xin lỗi”. Trái tim Trình Ca giãn ra.

Cô vốn không trách anh, anh vừa xin lỗi cô đã mềm lòng.

Cô cúi đầu cầm thìa khuấy canh, nói bình thản: “Anh ra ngoài tìm tôi rất lâu đúng không?”

Bành Dã ở một tiếng.

Trình Ca nói: “Thế là đủ rồi”. Đã đi tìm, thế là đủ.

Trong phòng im lặng. Hai người đều không nói nữa.

Một lát sau, Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Cho rằng tôi có ý bắt anh đi tìm tôi, không nhìn ra anh lại tự yêu mình như vậy”.

Ánh nắng ngoài cửa sổ vừa lúc chiếu vào nửa bên mặt khôi ngô của người đàn ông này, như mang đến nhiệt độ cho khuôn mặt anh.

Lần đầu tiên trong đời bị người khác nói là “tự yêu”, anh từng cho rằng suy nghĩ của mình trước đó là cách giải thích hợp lý nhất sau một loạt hành vi của cô mấy ngày nay. Bây giờ xem ra cái mà anh “cho rằng” đó kỳ thực chỉ là giả tượng bề ngoài của cô.

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Cũng đúng, anh hẳn đã nghĩ rằng tôi sẽ không ra ngoài tìm người giúp người khác”.

Bành Dã nói: “Không phải. Tôi không hề nghĩ cô như vậy”. “Thế à?” Trình Ca cười như có như không, hỏi: “Thế anh nhớ tôi như thế nào?”

Gậy ông đập lưng ông, một câu hai nghĩa⁽²⁾.

Thế là nhiệt độ phạm vi một mét xung quanh hai người chọt ấm lên.

Bành Dã nhất thời lại cứng họng.

Anh chăm chú nhìn gương mặt Trình Ca. Vẻ mặt cô lạnh nhạt mà thản nhiên, dường như đang hỏi: “Thế anh nghĩ tôi như thế nào?”

Nhưng trực giác nói với Bành Dã, giọng nói lạnh nhạt như có như không của cô đang trêu chọc anh, hỏi: “Thế anh nhớ tôi như thế nào?”

Bất kể là câu hỏi nào, Bành Dã đều không muốn trả lời, cũng sẽ không trả lời.

Trình Ca bung bát canh gừng chậm rãi uống, thầy người ấm lên rất nhiều.

Thầy tâm tình cô đã khá ổn định, Bành Dã mới hỏi: “Về t thương trên cổ và trên tay cô là chuyện gì?”

Trình Ca bắ m bắ m vào trán, đau đê ́ n mức hơi buồ ́ n nôn, nhưng không để cho Bành Dã nhìn thấ y thầ ́ n sắ c của cô.

Cô nói: “Sau khi được cứu, tôi tự đi về ́ trạm dừng chân, trên đường gặp phải một thắ ́ ng điên”.

Bành Dã hơi nhúu mằ y: “Thắ ́ ng điên?”

“Ồ, tinh thầ ́ n hắ ́ n có vắ ́ n đê ́ ”. Trình Ca nói.

Cô nhớ lại cảnh tượng lúc đó, kẻ đó cứ lắ m bắ m nói nhắ m, ánh mắ t nhìn mọi thứ cũng không bình thường. Cô đã cố ́ gắ ́ ng tránh hắ ́ n nhưng hắ ́ n vẫn nhìn thấ y cô, lao tới bóp cổ cô, bóp rắ t mạnh, không chịu thả ra.

Cô tránh nhắ c đê ́ n cảnh kịch liệt nhắ t, kẻ vắ ́ n tắ t, “hắ ́ n có dao gắ m, tôi sợ bị thương đê ́ n cổ họng, chỉ có thể tóm chặt lưỡi dao không buông”.

Cô dừng lại vài giây, người hơi run lên vì đau. Cô tinh bơ rút tay vào trong chắ n, nhin đau một lát rô ́ i nói tiế p: “Hắ ́ n lồi tôi đi rắ t xa, còn trượt xuồ ́ ng dưới sườn núi. Tôi không trèo lên được, chỉ có thể chạy đường vòng, chạy rắ t lâu, khắ p nơi là tuyế t, điện thoại di động cũng hế t pin, không tìm được phương hướng nên mới mắ t nhiề u thời gian như vậy”.

“Hắ ́ n thế ́ nào?”

“Tôi chọc vào mắ t hắ ́ n, đá vào đứ ng quầ ́ n hắ ́ n, có thể còn đã bẻ gãy một ngón tay hắ ́ n”.

Bành Dã tưởng tượng ra sự sợ hãi bắ t lực lúc đó của cô, nhưng không biế t phải an ủi làm sao, cách một lâ ́ n chắ n bắ m vào cổ tay của cô, “Không sao rô ́ i, đừng sợ”.

Trình Ca im lặng một lát, mới chậm rãi nói: “Kỳ thực cũng không sợ. Khi đó trong đầu không có bất cứ ý nghĩ nào, không kịp sợ, chỉ muốn sống...”.

Nỗi sợ thực sự chính là lúc chạy trốn, chỉ sợ bị bắt được. Bành Dã không nói gì nữa.

Người điên? Bệnh nhân tâm thần?

Anh biết rất rõ thôn này, không có gia đình nào có người bệnh tâm thần.

Bành Dã suy nghĩ trong lòng, ngoài mặt lại không có biểu hiện gì.

Anh nói: “Lúc về cô quá giận dữ khiến đám Thập Lục, Tang Ương đều sợ hãi, cho rằng cô...”.

Trình Ca nâng mí mắt lên nhìn anh: “Chỉ có bọn họ sợ hãi thôi à?”

Bành Dã không đáp.

Trình Ca hỏi: “Anh cũng cho rằng tôi...”.

Bành Dã mím môi, nói: “Từng nghĩ vậy. Lúc cô về, Thạch Đầu nói còn sống là tốt rồi, quan trọng hơn tất cả mọi chuyện khác...”.

Trình Ca cười lạnh nhạt, nói: “Đôi với tôi thì tôn nghiêm quan trọng hơn mạng sống. Nếu gặp kẻ cưỡng hiếp, tôi chỉ có hai kết cục. Hoặc là tôi giết hắn thật bại mà chết, hoặc là tôi giết chết hắn”.

Lý trí biết bảo vệ tính mạng là quan trọng, nhưng cô là Trình Ca, cô không nuốt được mồi nhục này.

“Tôi không chấp nhận việc người khác ức hiếp tôi. Ai cũng không được. Ai ức hiếp tôi tôi sẽ giết chết kẻ đó. Tiêu Linh lấy bật lửa của tôi, tôi phải đánh nó. Dù chỉ để cho nó một cái bạt tai, có chết tôi cũng phải quay về”.

Bành Dã nhìn cô, không bình luận. Trình Ca hỏi: “Anh nhìn cái gì?”

Bành Dã nói: “Thế nên người điên cũng không làm gì được cô”.

“...”. Trình Ca lạnh lùng lườm anh một cái: “Tôi ghi nhận lời này, coi như một lời khen ngợi”.

Bành Dã: “...”.

Đích xác là anh khen ngợi cô.

“Đương nhiên tôi phải đánh nó”. Trình Ca nói: “Dù có bò dưới mộ lên cũng phải đòi lại được thứ thuộc về tôi”.

Bành Dã đã phát hiện từ trước, quan điểm của cô không giống người thường cho lắm.

“Cô không trách Tiêu Linh bỏ cô lại à?”

Trình Ca lại rất bình tĩnh: “Đi hoặc không đi đều là quyết định của nó. Nếu thật sự có nguy hiểm, nó có ở lại cũng không cứu được tôi. Sau khi trở về nó không báo cho mọi người đi tìm tôi, còn tiện tay lấy đồ của tôi, đó mới là thiếu đạo đức”.

Trình Ca dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Thực ra nếu máy người đàn ông đó không xuất hiện, Tiêu Linh đã không bỏ tôi lại. Nếu bật lửa của tôi không rơi ra, Tiêu Linh không nhất thời tham lam nhặt đồ của tôi thì sau khi về nó sẽ báo cho mọi người đi cứu tôi. Sau khi lên khỏi hố tuyền nó vẫn cố gắng kéo tôi lên. Chỉ tiếc...”.

Ca cảm thấy rất trào phúng: “Con người ta làm chuyện sai lầm thông thường đều bắt đầu từ một sai sót rất nhỏ. Có lúc là ý trời, có lúc là tham lam, có lúc là không kiểm soát được mình”.

Bành Dã nói: “Cô nhìn mọi chuyện thật thấu đáo”. Trình Ca nói: “Tôi có mắt mà”.

Bành Dã vô thức nhìn vào mắt cô, vẫn sâu thẳm và trống rỗng như ống kính máy ảnh.

Anh nhìn cô một lát, nói: “Nếu cô là Tiêu Linh, cô sẽ không bỏ chạy”.

Trình Ca nói bình tĩnh: “Đương nhiên sẽ không”. Cô nói: “Ai cứu mạng tôi, tôi sẽ trả lại bằng mạng mình”.

Bành Dã không còn chuyện gì hỏi cô, anh nhớ tới câu hỏi của cô vừa rồi: “Anh nghĩ tôi như thế nào?”

Quan điểm của Trình Ca cũng giống như anh.

Anh nhìn cô uống hết bát canh gừng, cầm lấy bát đứng dậy định đi.

Trình Ca hỏi: “Anh đi đâu đấy?”

Bành Dã quay lại nhìn cô một lát, nói: “Tôi đi lấy thuốc và băng gạc”.

“Thế à”. Trình Ca ngó nghiêng, một giây sau nói: “Vậy anh đi nhanh một chút”.

Xung quanh rất yên tĩnh, từng chữ từng câu cô nói đều rất rõ ràng.

Bành Dã cười một tiếng lạnh nhạt: “Ờ”.

Bành Dã đi ra ngoài, Trình Ca mới thở ra một hơi thật dài. Cô đau đến mức đã sắp cắn vỡ răng, rút khăn giấy lau mồ hôi lạnh trên trán và sau lưng rồi mới một lần nữa chui vào chăn.

Cô ép chính mình phân tán sức chú ý, hờ hững nụ cười của anh lúc gần đi, thậm chí vừa rồi anh cười như vậy là có ý gì.

Cô còn chưa nghĩ ra, Bành Dã đã quay lại. Cô hơi ngó nghiêng, nhìn thẳng vào anh.

Bành Dã hỏi: “Cô nhìn cái gì vậy?”

Trình Ca nói: “Vừa rồi lúc anh đi có cười một chút. Anh cười cái gì?”

Bành Dã hỏi: “Tôi đã cười à?” Trình Ca nói: “Anh đã cười”. Bành Dã nói: “Thế à? Quên rồi”. Trình Ca mím môi không hỏi nữa.

Bành Dã lấy ra một túi trứng gà luộc, nói: “Dùng cái này xoa mặt cho bớt sưng”.

Năm, sáu quả trứng gà đã bóc vỏ, trắng mềm nhẵn bóng, còn bốc hơi nóng.

Trình Ca nhìn một lát, nói: “Các anh ăn đi. Đừng lãng phí”. Cô không muốn dùng. Tay cô đau, không muốn chạm vào bất cứ thứ gì.

Bành Dã nói: “Thạch Đà luộc cho cô”. Trình Ca hỏi: “Hắn không xót ruột à?”

Bành Dã nói: “Cậu ta nói ngoài cho ăn cỏ còn phải dặt ra ngoài phơi nắng thì tâm tình cừ mới tốt được”.

Trình Ca không hiểu, cũng không định tìm hiểu. Cô hỏi: “Mặt tôi sung lắm à?”

Bành Dã không biết nên nói thế nào: “Như trẻ con mồm mĩm”.

Trình Ca nhướn mày nhìn anh: “Bị người ta đánh một trận, tôi lại còn trẻ ra à?”

Bành Dã nói: “Cô có thể nghĩ như vậy”.

Trình Ca nhìn xung quanh, thấp giọng lầm bầm: “Ồ hay, ở đây ngay cả gương cũng không có”.

Cô đột nhiên quỳ thẳng lên, còn Bành Dã đúng lúc này cũng quay lại nhìn cô, hai người suýt nữa đập mặt vào nhau.

Rất yên tĩnh.

Trình Ca không động đậy, nhìn bóng chính mình trong đồng hồ đen láy của anh. Chóp mũi hai người gần như chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện.

Bành Dã cực kỳ bình tĩnh đứng bên giường, để mặc cô và anh duy trì khoảng cách như vậy.

Một lát sau Trình Ca ngơ ngác xuống giường. Cô nhìn thấy gương mặt của chính mình trong mắt anh, ngọn lửa giận trong lòng bắt đầu bốc lên.

“Hừ, dám đánh vào mặt tôi. Lần sau để tôi gặp được...”.

Trình Ca nghiến răng suy nghĩ một lát, lại nói: “Tôi không muốn để mọi người thấy bộ dạng chật vật của tôi, vậy mà anh lại kéo mũ tôi xuống, dám Thập Lục đểu nhìn thấy tôi bị người ta đánh thế nào”.

Bành Dã nói: “Bọn họ rất hiếm khi nhìn thấy phụ nữ, cho nên bất kể cô thế nào cũng vẫn đẹp, trong lòng bọn họ cô luôn luôn xinh đẹp”.

Trình Ca: “Anh rất biết cách an ủi người khác. Cảm ơn anh”.
Bành Dã cầm bông băng và cùn sát trùng, nói với Trình

Ca: “Cởi áo ra”.

Nghe anh nói vậy, lông mày Trình Ca đang nhíu chặt vì đau đớn và tức giận chợt giãn ra. Cô tìm niềm vui cho khuây khỏa, cởi chiếc áo lông vũ ra, nói: “Anh là người đàn ông đầu tiên nói với tôi như vậy”.

Bành Dã nhìn cô một cái, ánh mắt như cảnh cáo cô không được quá đà.

Trình Ca ngẩng đầu lên để anh tiện lau sạch vết thương trên cổ cô. Đầu hơi choáng váng vì đau, cô nhìn anh chằm chằm, nhìn vào mắt anh.

Bành Dã hơi khựng lại một chút rồi mới ngồ i dịch vào gằn cô. Anh cúi đầu tới gằn cổ cô.

Da cô rất trắng, rất mịn màng.

Anh nhớ tới lời Mạch Đóa: “Chị ấy trắng lắm, như tuyết trên đỉnh Thiên Sơn”.

Bây giờ cổ cô bị rách mấy vết, như bình bạch ngọc có mấy vết nứt.

Bành Dã mím chặt môi, cố gắng lau vết máu trên cổ cô thật nhẹ tay, tay anh hơi dao động.

Trình Ca nhỏ giọng hỏi: “Anh run cái gì?”

Bành Dã ngẩng đầu lên. Cô nâng cằm, buông mắt nhìn anh. Bành Dã bình tĩnh nói: “Tôi không run”.

Trình Ca cũng nói bình tĩnh: “Anh có run”. Bành Dã: “...”.

Trình Ca nói: “Anh có run, tôi cảm thấy vậy”.

Bành Dã nói: “Cổ cô đang tê dại, làm sao lại có cảm giác?” Trình Ca nói: “Tôi nói tôi cảm thấy được”.

Bành Dã: “...”.

Vài giây sau, Bành Dã nói: “Tôi sợ làm cô đau”.

Nụ cười đầy ẩn ý chậm rãi nở ra trên mặt Trình Ca: “Kỹ thuật không tốt phụ nữ mới đau”.

Bành Dã: “...”.

Anh nhìn cô cảnh cáo.

Nhưng loại cảnh cáo này không có tác dụng với Trình Ca.

Nụ cười của cô ngày càng rõ hơn.

Dần dần anh ngửi thấy mùi thơm trên người Trình Ca. Ra ngoài thời gian dài, trên người cô có mùi băng tuyết,

còn mùi nước hoa bị gió thổi tan. Sau khi chạy về tự nhiên mùi cơ thể sẽ đậm lên, như là... mùi sữa thơm ngậy...

Mùi cơ thể phụ nữ dường như mang theo mùi hormone.

Bành Dã đột nhiên ý thức được khoảng cách này đã khá nguy hiểm.

Anh lui lại một chút, lại bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của Trình Ca. Cô vẫn đang nhìn anh.

Bành Dã cảm thấy cô đã nhìn thấu tất cả.

Anh lau sạch vết máu trên cổ cô, dùng bông thấm cồn y tế rửa vết thương. Cô không kêu đau, chỉ thỉnh thoảng gõng mình vì bị kích thích.

Thấy cô rất đau, Bành Dã không còn cách nào khác, đành phải thổi vết thương cho cô.

Trình Ca cảm thấy hơi lạnh lạnh, lại hơi nhột.

Anh thổi bên tai cô, buột miệng nói nhỏ: “Đau thì cứ kêu lên”.

Trình Ca lại chậm rãi mỉm cười. Cô ghé sát vào cổ anh, một âm thanh gằn như rên rỉ quanh quẩn bên tai anh: “Thế ... anh nhẹ nhàng một chút...”.

Toàn thân Bành Dã cứng đờ.

Anh liếc mắt nhìn Trình Ca, ánh mắt rất nghiêm khắc. Nhưng cô không hề sợ anh, từ trước đến nay đều không sợ.

Ánh nắng chiếu vào, trải ánh sáng lên mặt hai người, lấp lánh, mát lạnh.

Mắt Trình Ca nhạt màu, những sợi tóc trở nên hư ảo trong ánh nắng.

Má Bành Dã gằn bên môi cô, lông mi anh rất dài, sống mũi rất cao, môi mím chặt. Cô chợt kích động muốn cạy miệng anh ra.

Thế là cô đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào môi anh, hỏi: “Đã có ai nói với anh rằng đôi môi anh rất gợi cảm chưa?”

CHƯƠNG 9: NHẬN BIẾT HƯƠNG BẮC

“Đã có ai nói với anh rằng đôi môi anh rất gợi cảm chưa?” Ngón tay Trình Ca vuốt trên môi anh, nụ cười nhàn nhạt:

“Thì ra không chỉ có tóc anh mê m”.

Cô nâng mặt anh lên, ghé sát vào môi anh.

Bành Dã không trốn không tránh, không nói một lời, chỉ hơi mạnh tay hơn.

Trình Ca xuyết xoa vì đau, lập tức buông anh ra. Bành Dã lạnh nhạt trách cô: “Đừng gây sự”.

Anh đứng dậy, một tay kéo đầu băng gạc trên cổ cô như dặt dề, một tay cầm kéo cắt phụt.

Bành Dã cắt xong, quay đầu lại mới thấy mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng trên trán Trình Ca.

Đến lúc này anh mới chợt hiểu được, quá trình vừa rồi cô đều phải chịu đau, những lời đùa giỡn đó chẳng qua chỉ là phương pháp phân tán sự tập trung của cô.

Anh đột nhiên cảm thấy mình rất đốn mạt.

Nhưng nhìn thấy vết dao trên tay Trình Ca, anh cảm thấy mình càng đốn mạt hơn.

Anh hỏi cô về chuyện cô trải qua vào một thời điểm không thích hợp, mà không hề hỏi cô một câu có đau hay không. Đến tận bây giờ sắc mặt cô trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

Bành Dã nói nhỏ: “Xin lỗi”.

Trình Ca hơi ngần ra, nói: “Vừa rồi anh băng bó không đau”.

Bành Dã nói: “Tôi không chỉ xin lỗi vì chuyện vừa rồi”. Trình Ca nói: “Vậy thì càng không cần thiết”.

Bành Dã không nói gì nữa, ngón út sưng đỏ tấy thương trên tay cô. Về mặt cô vẫn bình tĩnh như trước, tay lại run rẩy không khống chế được. Ý chí đã không khống chế nổi phản xạ bản năng của cơ thể.

Bành Dã thỉnh thoảng nói chuyện với cô, muốn phân tán sự tập trung của cô, nhưng chiêu này không có hiệu quả gì.

Cô nghiêm mặt, mím môi, sắc mặt tái nhợt. Bành Dã biết cô đau đến mức không có cả tâm tư trò chuyện.

Boi thuốc xong, Bành Dã băng bó từng ngón tay một cho cô. Trên mặt cô toàn là mồ hôi, gập ghềnh như kiệt sức.

Bành Dã đỡ cô nằm xuống, đắp chăn cho cô, nói: “Cô ngủ một lát đi. Đến bữa cơm tôi gọi”.

Trình Ca không nói gì, nhắm mắt lại như muốn ngủ. Nhưng cô quá đau, căn bản không ngủ được.

Bành Dã vừa đi, cô đã mở mắt ra, ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Cô muốn hút thuốc lá, bỗng nhiên nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng nói.

An An hỏi: “Bạn kéo tôi ra đây làm gì? Tôi phải thu dọn hành lý”.

Giọng Tiêu Linh că u khản: “An An...”.

“Làm sao? Một lát nữa ăn cơm trước khi xuấ t phát, bạn không có mặt mũi đi xuô ́ng trước một mình à?”

Tiêu Linh: “Tớ muô ́n xin lỗi Trình Ca. Tớ hỏi bạn làm the ́ nào cho phải”.

Giọng An An dịu hơn một chút, nói: “Thành tâm”.

Tiêu Linh nói: “Khi đó chỉ là tớ muô ́n tự bảo vệ mình. Bây giờ... chị ta bị những người đàn ông đó... cũng rấ t đáng thương”.

An An nói: “Chị â ́y không xảy ra bấ t cứ chuyện gì. Đó là thôn dân ở đây, đề u là người tồ t, họ đã cứu chị â ́y. Tô i hôm qua bà cụ nói the ́ là để dọa bạn đừng ra ngoài. Bạn đã hiểu lâ m người tồ t, bỏ mặc chị Trình Ca”.

Tiêu Linh nói: “Chị ta đã không xảy ra việc gì thì bạn cũng đừng giận tớ nữa được không? Tớ với bạn không cãi nhau nữa, bình yên về trường, quên hế t mọi chuyện ở đây nhé!”

Trình Ca nghe hai cô gái nói chuyện với nhau, nhấ m mắ t lại.

Lúc này điện thoại đở chuông. Cô nhớ rõ ràng sáng nay không có tín hiệu.

Trình Ca nén đau đưa tay câ m điện thoại, lại là Phương Nghiên.

Trình Ca muô ́n từ chồ i nhưng ngón tay quấ n băng, bắ m một hồ i lâu mà không có phản ứng, tiế ng chuông vẫn vang â m ã.

Phòng bên vẫn còn tiế ng nói của Tiêu Linh.

Trình Ca bất giác nhớ tới lúc tát Tiêu Linh một cái, lại nhớ tới tâm tình khao khát tự tay giết chết Tiêu Linh khi ở dưới hồ tuyết nhìn Tiêu Linh nhật bật lửa của cô.

Trong đầu cô tự động xuất hiện phụ đề cho những hình ảnh này.

“Trình Ca, dạo này em có cảm thấy trống vắng không? Có sợ hãi vô cơ không? Có khó chịu muốn đánh người không? Có không khỏe được tâm tình của chính mình không? Có muốn tìm kiếm kích thích không? Có muốn làm tình không? Có muốn thương tổn chính mình không? Có muốn tự...”

Âm thanh ma quỷ xuyên vào tai như âm hồn không tiêu tan.

Trình Ca đột nhiên ném thẳng điện thoại vào tường.

Choang một tiếng. Điện thoại tự động tắt phụt, thế giới trở lại yên tĩnh.

Cô nhắm xuống giường, nhắm mắt lại, vẻ mặt khôi phục tỉnh táo.

Bành Dã đi xuống lầu. Thạch Lục nhận chiếc túi trong tay anh, nhìn một cái, kinh hãi kêu lên: “Dùng nhiều băng gạc như vậy cơ à?”

Bành Dã nói: “Rất nhiều vết thương”.

Thạch Đầu hỏi: “Sao không dùng trứng gà?” “Cô ấy nói không cần”.

“Nhưng đã luộc rồi”. “Các cậu ăn đi”.

“Vẫn nên để lại cho cô ấy ăn”.

Ni Mã hỏi: “Thật Ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ai làm?”
Bành Dã kể lại một lượt.

Thập Lục nói: “Trình Ca thật dũng cảm”.

Bành Dã yên lặng một giây, nói: “Cũng là bị ép buộc”.

Ni Mã hỏi: “Vừa rồi rửa vết thương bôi thuốc, chị Trình Ca có khóc không?”

Bành Dã trả lời: “Không”.

Ni Mã nhỏ giọng nói: “Chị ấy thật kiên cường”. Bành Dã không bình luận.

Vài giây sau anh nói: “Người điên đó rất khả nghi”.

Thập Lục nói: “Người trong thôn này chúng ta đều biết cả, không nhà nào có người điên... Có người nhả máu vào Trình Ca thật à? Chẳng lẽ cô ấy thật sự nhìn thấy tướng mạo Chờn Đen?”

“Một lát nữa hỏi cô ấy”. Bành Dã nói: “Đề cô ấy nghỉ ngơi một lát. Chúng ta mau rời khỏi nơi này, chạy tới Na Đê Cương Nhật trước khi trời tối”.

Thạch Đầu nói: “Vậy em sẽ khăn trương nấu cơm”.

“Mọi người phải nhớ”. Bành Dã nói: “Trên đường đi không thể để cô ấy rời khỏi tầm mắt chúng ta nữa”.

An An xuống lầu nhìn thấy Trình Ca. Trình Ca vẫn ngồi ở chỗ quen thuộc của mình, đợi mọi người xuống đầy đủ để ăn cơm. Lần này cô cũng đang hút thuốc lá, bàn tay và ngón tay đều quấn băng như đeo một đôi bao tay trắng dày.

Hai ngón tay to đùng kẹp điếu thuốc nhìn rất gượng gạo, đối lập với vẻ mặt lạnh nhạt tinh táo của cô, có một sự tương phản rất hài hước.

An An nhẹ nhàng cười.

Trình Ca liếc mắt nhìn tới, không lên tiếng, hỏi bằng ánh mắt.

An An nói: “Nhìn chị thế này rất đáng yêu”. Trình Ca lạnh lùng hừ một tiếng.

An An ngò ì xuông, định nói gì đó.

“Đừng làm quen”. Trình Ca hơi khó chịu, nói: “Đến điểm dừng chân tiếp theo, bọn họ... bọn chị sẽ bỏ hai đứa lại”.

An An chán nản, phát hiện lúc này không thích hợp để trò chuyện.

Tiêu Linh nói với Trình Ca: “Xin lỗi, em không nên bỏ chị lại...”.

Trình Ca đưa mắt sang, lạnh lùng mà bình tĩnh, Tiêu Linh không dám nhìn thẳng.

“Nếu tôi là cô, tôi cũng sẽ chạy. Bảo vệ chính mình là bản năng của con người”. Sau làn khói thuốc, mặt Trình Ca rất lạnh: “Cô không cần xin lỗi”.

Cô nói như vậy, Tiêu Linh lại thâp thỏm không yên. Trình Ca nói: “Cô nên xin lỗi vì một việc khác”.

Tiêu Linh hiểu ra, đỏ mặt: “Xin lỗi, em không nên lấy bật lửa của chị”.

Trình Ca không nói, quay đầu đi.

Bành Dã đi vào nhìn thấy Trình Ca đang hút thuốc lá, ngoài miệng không nói gì nhưng ánh mắt căm đoán đã nói rõ hết thấy.

Trình Ca cup mí mắt, nói nhẹ nhàng: “Đau”. Bành Dã không nói được gì nữa.

Cô vẫn lạnh nhạt như mọi ngày, nhưng lại lò mò lộ ra một sự tiêu cực và u ám.

Nhất thời lời gì cũng không nói ra được.

Ngón tay Trình Ca không tiện cầm đũa, Thạch Đâu chuẩn bị thìa gỗ cho cô.

Cô cầm thìa gỗ ăn cơm, không được tự nhiên lắm. Chiếc thìa hình thù kỳ dị, dày mà to nặng, hết dính cơm lên mép lại đến thức ăn rơi xuống bát. Mới ăn được mấy miếng, Trình Ca đã hết kiên nhẫn, nói lầy lè đã ăn no rồi.

Sau bữa cơm trưa muộn thành cơm chiều, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Người thì dọn dẹp tuyế t động trên xe, người thì đi qua đi lại chuyển hành lý. Trình Ca đứng bên ngoài hàng rào xem tuyế t.

Ni Mã tranh thủ chạy tới, nói: “Chị Trình Ca, em lột quần áo lên ghé rồi, lát nữa lên xe chị ngủ đi. Ngủ được sẽ không đau nữa”.

Trình Ca nhìn cậu, hỏi: “Nhỡ đau đau quá không ngủ được thì sao?”

“...”. Ni Mã gái đâu: “Đúng thế, tại sao em không nghĩ tới chuyện này nhỉ?”

Trình Ca cười nhạt: “Chị đùa em thôi...”.

Ni Mã nhoẻn miệng cười, lại thấ y Trình Ca lơ ãng nghịch tuyế t ãng trên hàng rào, căng thẳng nói: “Chị ãng ãng vào, tuyế t tan sẽ làm ướt băng gạc”.

“Ồ”. Trình Ca thu tay lại.

Thấ y cô không có tinh thầ n gì, Ni Mã nói: “Chị Trình Ca, chị ãng bực bội. Lầ n sau mà ãng phải kẻ bắ t nạt chị, chúng ta cùng xông lên ãng hắ n”.

Trình Ca nói: “Tồ t”.

“May mà chị không xảy ra việc gì, nế u không em...”. Ni Mã ãng bưng mặt, không tìm ãng từ ngữ thích hợp.

Trình Ca nhìn cậu một lát, nói: “Cảm ơn”. Ni Mã càng ãng mặt hơn, quay ãng chạy má t.

Trình Ca lầ y bao thuố c từ trong túi ra, ãng rút một ãng u thuố c hút, nhưng hai tay vướng víu loay hoay mãi không rút ra ãng. Cô nhúu mày, ãng ãng ném bao thuố c xuố ng ãng t...

“Trình Ca”. Bành ãng gọi cô.

Trình Ca ngắ ng ãng lên, suy nghĩ một lát mới quay sang. Bành ãng ãng đứng trên tuyế t cách ãng không xa, khẽ nheo má t nhìn cô. Ánh sáng trên tuyế t hắ t vào mặt anh.

“Sao?”

“Cô qua ãng”. “Ồ”.

Trình Ca nhét bao thuố c vào trong túi, ãng tuyế t ãng ãng chỗ anh.

Thầy cô đã đến gần, Bàn Dã xoay người đi vào vùng tuyết phủ.

Trình Ca im lặng đi theo anh. Bàn chân giẫm lên tuyết dày kêu kèn kẹt, sột soạt, rất dễ nghe.

Trình Ca hít một hơi thật sâu, không khí trên đỉnh tuyết mang mùi hương mát lạnh.

Bàn Dã đi được một hồi, đến lúc rời xa trạm dừng chân và đám người, anh quay lại đứng đợi cô.

Anh dẫn cô đi tới giữa đỉnh tuyết rộng rãi, trời xanh, tuyết trắng, nắng đẹp.

Cô đi tới trước mặt anh, nheo mắt ngẩng đầu nhìn anh. Anh đứng giữa ánh tuyết hắt tới từ khắp núi đồi, khuôn mặt rõ nét mà trong trẻo.

Bàn Dã nói: “Tôi dạy cô mấy phương pháp nhận Bắc”. Trình Ca hỏi: “Gì cơ?”

Bàn Dã nói: “Nhận biết hướng Bắc”.

Trình Ca: “À”.

Bàn Dã nhìn cô một lát.

Lông tơ trắng mềm mại trên chiếc mũ lông vũ bay trên má cô.

Ánh tuyết khiến mặt cô nhìn trắng hơn, sáng long lanh, trong suốt như hòa vào ánh sáng.

Nhưng cô hơi lơ đãng, hờ hững, nói chuyện cũng không hào hứng gì.

Bành Dã hỏi: “Cô biết những gì rồi?”

Trình Ca đáp: “Chòm sao Bắc Đẩu và chòm sao Nam Thập Tự”.

Bành Dã hỏi: “Còn gì nữa?”

Trình Ca đáp: “Phía lá cây thưa thớt là hướng Bắc, phía vòng tuổi
lối cây dày hơn là hướng Bắc”.

Cô đáp lạnh nhạt.

Khóe môi Bành Dã cong lên rất khẽ: “Trong sách giáo khoa tiểu
học”.

Trình Ca liếc anh, nhìn anh một thoáng, cho rằng anh đang giễu
cợt.

Cô chậm rãi hít một hơi không khí mát lạnh, nói: “Sườn núi tuyết
tan nhanh hơn là hướng Nam, mé rừng cây rậm rạp là hướng Nam...”.

Hai tay Bành Dã dứt túi quần, cúi đầu bước trên tuyết. Anh vô
thức đi vòng quanh Trình Ca, giẫm tuyết đọng quanh cô trở nên
bằng phẳng.

Trình Ca liệt kê xong, nói: “Đây là Bắc bán cầu, Nam bán cầu
ngược lại”.

Bành Dã dừng chân, quay lại nhìn cô: “Bây giờ nói với tôi hướng
nào là hướng Bắc?”.

Trình Ca nghẹn lời. Những phương pháp cô nói vừa rồi đều
không thể dùng được. Tay cô vừa động, Bành Dã đã lên tiếng ngăn
cấm: “Không được xem điện thoại”.

Trình Ca nhìn về phía mặt trời, dường như là hướng Tây.

Cô há t cắ m sang phải: “Bên kia”.

Bành Dã hỏi: “Bên nào?”

Trình Ca lại giơ tay lên chỉ sang bên phải mình: “Phía này là phương Bắ c”.

Cách cô má y bước, Bành Dã nheo má t nhìn cô. Trình Ca hỏi: “Đúng không?”

Bành Dã bước tới một bước, rút một tay ra khỏi túi, nhẹ nhàng nắ m cổ tay đang giơ lên của cô, đẩy về phía sau 45 độ: “Đây là hướng bắ c. Hướng vừa rồ i cô chỉ là Tây Bắ c”.

Trình Ca nhìn tay mình, lại nhìn anh: “Làm sao anh biế t?” Cô đã bắ t đầ u tập trung tinh thầ n.

Bành Dã nói: “Tuợng tợng có một mặt đờ ng hồ chỉ giờ địa phương, chẳng hạn như 10 giờ sáng, kim giờ chỉ vào số

Nế u cô ở Bắ c bán cầ u, xoay đờ ng hồ cho kim giờ chỉ về phía mặt trời. Đờ ng phân giác của góc giữa kim giờ và 12 giờ sẽ chỉ về hướng Nam. Nhưng tại Nam bán cầ u thì phải xoay

hướng 12 giờ về phía mặt trời, đờ ng phân giác góc 12 giờ và kim giờ sẽ chỉ về hướng Bắ c”.

Trình Ca mím môi, chăm chú suy nghĩ.

Bây giờ cô đang ở Bắ c bán cầ u. Giả sử cô có một chiế c đờ ng hồ để nắ m trên mặt đấ t. Nế u bây giờ là 10 giờ sáng, xoay đờ ng hồ cho kim giờ chỉ về phía mặt trời, phân giác giữa 10 giờ và 12 giờ là 11 giờ. Hướng 11 giờ của đờ ng hồ sẽ chỉ về hướng Nam. Ngược lại phía Nam chính là phía Bắ c.

Cô đã hiểu được, bất giác khẽ cong khóe môi. Bành Dã nói: “Cô thử xem”.

Trình Ca nhìn đồng hồ, bây giờ là đúng 3 giờ chiều.

Trình Ca suy nghĩ một lát, chủ động hỏi: “Nhưng nếu điện thoại di động hết pin, cũng không mang đồng hồ, không biết thời gian chính xác?”

“Một lát nữa tôi dạy cô sau”. Bành Dã nói: “Cứ thử cái này trước đã”.

Trình Ca quay về phía mặt trời, tưởng tượng mình đứng chính giữa một mặt đồng hồ. Hướng mặt trời là 3 giờ, hướng 12 giờ là bên trái cô.

Chia đôi góc này ra, đường phân giác là 45 độ phía trước bên trái, hướng 1 giờ là hướng Nam. Cho nên phía sau bên phải là...

Dường như hết thấy đều là vô tình, gió bắt đầu nổi trên mặt tuyết, trong khe núi, còn cô thì nở nụ cười.

Cô cười thật tươi, quay lại, giơ tay lên chỉ: “Phía Bắc!”.

Bành Dã đứng ở phía Bắc, trước mặt cô. Mắt anh nhìn mặt cô, trầm lặng, đen láy.

Cô đang cười, sợi tóc bay bay, tay giơ lên trước mắt anh.

Thế giới rất yên tĩnh, nghe thấy tiếng ánh mặt trời chiếu xuống tuyết đọng.

Anh nhìn thấy, khi đó gió đang thổi khắp núi đồi chột đứng lại vì cô.

Gió xoáy tròn trên tuyế t, thổi tung mái tóc Trình Ca. Cô cười nhìn anh, hỏi: “Đúng không?”

Ngón tay quấ n bằng của cô gạt lông tơ từ vành mũ vương trên má.

Bành Dã không trả lời, nhìn cô, mắ t rắ t sâu, như một cái giế ng.

Nụ cười của Trình Ca nhạt dầ n. Cô hỏi: “Không đúng à?”

Cô quay lại nhìn mặt trời, suy nghĩ một lát rồ i quay lại nhìn anh: “Là hướng này mà”.

Bành Dã xoay người đi về` phía trạm dừng chân, lắ y thuồ c trong túi ra hút. Cách làn khói xám, mắ t anh phản xạ ánh tuyế t.

Trình Ca lắ y điện thoại từ trong túi ra, đầ u ngón tay lộ ra ngoài bằng gạc chạm vào trên màn hình, mở la bàn ra.

Hướng Bắ c. Đúng rồ i.

“Phương pháp này rắ t chuẩn”. Trình Ca nói sau lưng Bành Dã.

Bành Dã đi rắ t nhanh, Trình Ca chạy mắ y bước không đuổ i kịp, nhú mầ y hừ một tiế ng: “Anh vội đi vệ sinh à?”

“...”.

Bước chân Bành Dã chậm lại.

Trình Ca theo kịp, hỏi: “Nề u không biế t giờ địa phương làm thề nào?”

Bành Dã hơi cúi đầ u nhìn cô một cái: “Cái gì làm thề nào?”
Trình Ca nói: “Nhận Bắ c á y”.

Bành Dã nhá t thời không trả lời. Trình Ca nói: “Nhận biế t hướng Bắ c”. Bành Dã: “...”.

Anh hơi lơ đãng, Trình Ca chán nản: “Phương pháp này phải biế t được giờ địa phương, nế u không có thời gian gầ n đúng thì nhận biế t hướng Bắ c thế nào?”

Bành Dã nói: “Tìm người hỏi giờ”. Trình Ca: “...”.

Trình Ca: “Nế u xung quanh không có người? Như tôi hôm nay thì sao?”

Bành Dã dùng chân, quay lại nhìn cô một cái, nói: “Cô đứng yên ở đây”.

Có gió thổi tới, Trình Ca ngửi thấ y mùi khói thuố c của anh, đậm mà gắ t. Cô lại thấ y thêm thuố c.

Bành Dã đi ra vài bước, hỏi: “Nhìn thấ y bóng cô không?” Trình Ca nói: “Nhìn thấ y”.

Mặt trời chiế u xuô ng người cô, in bóng cô xuô ng mặt tuyế t.

Bành Dã đi tới chỗ đầ u cái bóng cô, ngò i xuô ng dùng ngón tay chọc một lỗ không lớn không nhỏ xuô ng lớp tuyế t đầ u cái bóng.

“Đánh dấ u”.

Anh nói, nghe thấ y tiế ng sột soạt liề n ngắ ng đầ u lên nhìn. Trình Ca cúi đầ u loay hoay với bao thuố c, mười ngón tay vụng về mãi không rút thuố c ra được. Khuôn mặt lạnh lùng và đôi tay vụng về nhìn rấ t buồ n cười.

Bành Dã vươn tay ra: “Đưa cho tôi”.

Trình Ca vừa định bước tới, thân thể nghiêng về phía trước rồi lại đứng thẳng lên, cau mày nói: “Anh vừa dặn tôi đứng yên ở đây mà”.

Bành Dã: “...”.

Anh đứng dậy đi tới chỗ Trình Ca, lấy bật lửa và bao thuốc từ tay cô, rút ra một điếu thuốc, không nhìn được nhìn một lát. Thuốc của phụ nữ, điếu thuốc rất nhỏ.

Trong lúc anh đang quan sát, Trình Ca rút mất điếu thuốc đang hút dở kẹp giữa hai ngón tay anh.

Ánh mắt Bành Dã đưa theo, nhìn thấy Trình Ca ngậm điếu thuốc của anh lên môi, hút một hơi rồi ngược mắt nhìn anh.

Màu mắt cô rất nhạt, hình dạng mắt cô giống như cánh hoa đào, đuôi mắt sắc lạnh như mắt cáo con.

Thuốc quá nặng, cô khê ho mấy tiếng, phun khói thuốc ra.

Khói thuốc mờ mịt trước mặt hai người.

“Cảm ơn”. Cô trả thuốc lại cho Bành Dã, hai ngón tay giao điếu thuốc lên bên miệng Bành Dã, đầu lọc quay về phía miệng anh.

Bành Dã cúi đầu nhìn cô, ánh mắt hơi lạnh lạnh. Trình Ca nói: “Há mồm ra”.

Bành Dã không nhìn được nữa, cau mày nói: “Cô làm gì...”.

Cô nhét điếu thuốc vào miệng anh, lại cầm lấy bao thuốc của mình và điếu thuốc anh vừa rút ra giúp cô.

Bành Dã ngậm điếu thuốc, đầu lọc còn có mùi son môi của cô thoang thoảng.

Ánh mắt anh dừng trên mặt cô, hơi cúi xuống, miệng khẽ mở ra, điều thuốc rơi xuống tuyệt rồi nhanh chóng tắt ngấm.

Trình Ca nhìn anh, không nói gì.

Bành Dã cũng nhìn cô, không lên tiếng.

Vài giây sau, Bành Dã xoay người, lại lấy một điều thuốc, bật lửa lên.

“Bành Dã”. Trình Ca gọi anh. “Sao?” Anh quay lại.

Trình Ca nói: “Xin tí lửa”.

Anh giữ nguyên tư thế cúi đầu che lửa.

Tay cô vòng ra sau cổ anh, vít gáy anh. Cô kiễng chân, nghiêng đầu ghé sát vào môi anh.

Điều thuốc của cô và của anh chạm nhau ở trên ngọn lửa đỏ, diên cuồng bùng cháy. Cô rít vào, ánh lửa sáng lên, điều thuốc cháy một đoạn như thiêu thân quên mình lao vào ngọn lửa.

Cô buông anh ra, thôi kiễng chân, nói có tình có lý: “Đừng lãng phí”.

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô vừa tò mò vừa trĩu nặng. Trình Ca nheo mắt lại, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã mím miệng, liếm răng nhẩn nhẩn. Nhớ lại lần trước nói với cô “Còn như vậy nữa, tôi sẽ không khách sáo”, sau đó cô nói, ánh mắt thoáng lạnh đi: “Bành Dã, sau này anh đừng rơi vào tay tôi”.

Anh biết rất rõ lúc này cô hoàn toàn không muốn hỏi anh “nhìn cái gì”, cô chỉ đơn thuần đang khiêu khích.

Anh đột nhiên phát hiện không thể đi u với cô theo cách cũ nữa. Anh càng hung hãn cô càng bật lại, anh càng lạnh lùng cô càng ương ngạnh.

Bành Dã nhìn cô một lát, lạnh nhạt cười cười, xoay người đi. Làn này đến phiên Trình Ca bị động.

Cô hỏi sau lưng anh: “Anh cười cái gì?”

Bành Dã không đáp, giọng nói đầy sức hút: “Tại nơi hoang dã, dùng gậy hoặc cành cây thẳng cắm vuông góc xuống đất, đánh dấu ở đỉnh bóng gậy”.

Trình Ca hỏi: “Vừa rồi anh cười cái gì?”

Anh bỏ ngoài tai, bước đến chỗ đầu cái bóng của Trình Ca. Anh quay lại nhìn về cau có muốn phân cao thấp của cô, làn này thật sự cảm thấy buồn cười, thế là lại cười, nói: “Sau khi đánh dấu đi làm việc khác hoặc đứng đợi gần đó... Cô nhìn tôi làm gì? Trên mặt tôi không có ký hiệu, nhìn dưới đất kia kìa”.

Bành Dã chỉ ký hiệu dưới chân. Trình Ca: “...”.

Bành Dã nói: “Khoảng một tiếng, sai lệch một chút cũng không sao”.

Trình Ca không biết anh cười cái gì, lạnh lùng nhìn bóng mình dưới tuyết, nhanh chóng ngắt lời: “Bóng gậy sẽ di động bởi vì mặt trời chuyển động”.

Bành Dã lại cười.

Anh chọn một lỗ khác xuống tuyết làm ký hiệu: “Giả thiết sau một thời gian, đỉnh bóng chạy đến chỗ này”.

Ngón tay anh vẽ đoạn thẳng nhỏ i hai ký hiệu: “Mặt trời di chuyển từ Đông sang Tây, bóng sẽ di chuyển từ Tây sang Đông. Đoạn này chỉ hướng Tây Đông”.

Trình Ca suy tư một hồi lâu, gật đầu: “Hiểu rồi”.

“Đi thôi”. Bành Dã đứng dậy, lau nước tuyết t trên tay. Trình Ca hỏi: “Nếu u là buổi tối i?”

Bành Dã nói: “Ánh trăng cũng có hiệu quả như vậy”.

Trình Ca hỏi: “Ban đêm mây che mặt trăng, ban ngày trời mưa?”

Bành Dã nói: “Phía rể cây có tổ kiến là Nam, mặt tảng đá có rêu là Bắc, phía vỏ cây xì xì là...”.

Đợi anh nói xong, Trình Ca bất chợt hỏi: “Tại sao anh biết nhiều như vậy?”

Bành Dã đáp: “Đọc nhiều sách”.

Trình Ca hỏi: “Sách gì mà thú vị thế? Giới thiệu cho tôi đọc thử đi”.

Bành Dã quay lại nhìn cô một cái, không nói gì. Trình Ca cũng không hỏi tiếp.

Về đến chỗ mọi người, lúc chuẩn bị lên xe, Thập Lục khoác vai Bành Dã kéo sang một bên, cười gian xảo: “Thật Ca, cảm giác thế nào?”

Bành Dã nhìn hấn: “Cái gì thế nào?”

Thập Lục đã m mạnh vào cánh tay Bành Dã, nói bất mãn: “Em nhìn thấy hết rồi”.

Bành Dã hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

Thập Lục trả lời: “Nhìn thấy Trình Ca hôn anh”. Bành Dã: “...”.

Bành Dã há t cánh tay Thập Lục ra: “Cậu nhìn nhậm rô`i”.

Thập Lục nhún vai, quay lại nhìn An An và Tiêu Linh với gương mặt nặng nề đang ngồi trên chiếc xe của Trình Ca được kéo theo phía sau.

Bành Dã trèo lên xe, một thứ gì đó bay đến chỗ anh. Anh đưa tay bắt lấy, là một bao thuốc Ngọc Khê.

Trình Ca dựa vào cửa kính xe, nói: “Vừa hút một hơi thuốc của anh, trả anh”.

“Không cần”. Bành Dã trả bao thuốc cho Trình Ca.

Trình Ca nhíu mày, định nói “Loại thuốc rẻ tiền đó mà anh cũng hút được”, nhưng suy nghĩ một lát lại thôi, ném cho anh lần nữa: “Tôi không hút loại thuốc này”.

Bành Dã không trả lại nữa, làm như vậy không có ý nghĩa gì.

Anh hỏi: “Không hút mà còn mua?” Trình Ca nói: “Tôi nhìn nhậm”.

Bành Dã: “...”.

Bành Dã mở bao thuốc ra, rút một điếu ngậm lên miệng, cầm bật lửa.

Trình Ca đang hoảng nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng, đến tận lúc chiếc bật lửa màu đỏ quen thuộc của cô xuất hiện trong tay anh, đến tận lúc nghe thấy tiếng lách cách quen thuộc.

Trình Ca mở to mắt.

Bành Dã châm thuốc, vẫn bình chân như vại. Anh hút một hơi, phun khói thuốc ra rồi mới đưa tay về phía cô: “Bật lửa của cô”.

Trình Ca giật lấy bật lửa: “Đến tay anh từ bao giờ?” Bành Dã nheo mắt nhìn cô: “Làm sao? Tắt tôi một cái à?”

Anh chỉ chỉ má mình.

Trình Ca lạnh mặt mím môi. Hôm nay anh không bình thường lắm, cứ chỉ nói năng cũng không giống mọi ngày. Anh bị linh dương Tây Tạng đá trúng đầu à?

Bành Dã nhìn về mặt cô, cảm thấy buồn cười nhưng lại không cười. Anh đặt tay lên cửa sổ xe, nhẹ nhàng búng tàn thuốc một cái.

Ngọc Khê, đã rất lâu anh không hút loại này, không còn quen như trước nữa.

Nhiều năm đã qua, cuộc sống của anh, kể cả con người anh cũng đã trở nên thô kệch.

À mà, JK là cái quái gì?

Không thể là JK Rowling được. Anh khẽ cười trào phúng.

Đi mười mấy cây số, tuyết hoàn toàn biến mất, cỏ cũng càng ngày càng thưa thớt, trên đường toàn là băng mỏng lấp lánh.

Trong xe không có ai nói chuyện, rất yên tĩnh. Ni Mã ngồi trên ghế phụ lái, cho rằng tâm trạng Trình Ca không tốt nên quay đầu lại kể chuyện làm quà.

“Chị Trình Ca, chị xem bên ngoài...”. Bành Dã liếc mắt một cái.

Ni Mã ngậm miệng lại, thò đầu ra nhìn. Trình Ca đã ngủ, cau mày, nhắm mắt, nghiêng đầu dựa vào cửa kính xe.

Ni Mã lùi về chỗ ngồi.

Thạch Đầu lái xe, nói: “Cô nàng Trình Ca này được lắm, có thể chịu được gian khổ”.

Bành Dã nói: “Đến phía trước vòng qua Tú Phong Trại”. Thạch Đầu hỏi: “Có việc à?”

Bành Dã dừng một lát, nói nhỏ: “Trưa nay cô ấy gần như không ăn gì”.

Thạch Đầu sờ sờ ví tiền: “Cô ấy mua đồ ăn à?”

Bành Dã nói: “Cái thìa cậu làm không khác gì cái chày, dùng thế nào được?”

Ni Mã gạt đầu phụ họa: “Em nhìn mà cũng thấy khó chịu.”

Chị Trình Ca dễ tính nên mới không ném bát đũa”.

Thạch Đầu cắn răng: “Mua mua mua”.

Xe dừng lại, Trình Ca dụi mắt hỏi: “Đã đến rồi à?” Bành Dã nói: “Đi qua một làng trại, mua ít đồ ăn”. Trình Ca lại nghiêng đầu ngủ tiếp.

Bành Dã dặn Thập Lục đi tìm món phụ tùng bị hỏng thay cho xe của Trình Ca, lại vô tình nhìn thấy phía trước có một hàng rong bán đồ thủ công mỹ nghệ. Anh nheo mắt nhìn một lát, trên tấm vải đỏ dường như bày rất nhiều thìa gỗ làm thủ công.

Trình Ca đang ngủ chột gục đầu một cái, đầu dựa vào cửa kính tỉnh lại. Cô xuống xe hóng gió lạnh, hút điếu thuốc.

Thạch Đà`u và Ni Mã mua đồ` tại cửa hàng tạp hóa cách đó không xa, quay lại gọi to khiến cả con phố` nghe thấy: “Stampa, bánh lúa mạch, mì viên, phô mai, thịt khô, bánh nướng, quẩy...”.

Trình Ca nhìn không nói gì, thâ`m nghĩ hai người này động kinh hay sao mà mua nhiê`u như vậy, làm trò cười chắ`c, lại nghe thâ`y Thạch Đà`u nói tiế`p...

“Váng sữa, pho mát... Trình Ca, cô muố`n ăn món nào?” Trình Ca chung hửng, ra là mình tưởng bở.

Thạch Đà`u kêu: “Không nghe rõ thì tôi nhắ`c lại một lâ`n nhé!”

Trình Ca đau đầ`u, ôm trán kêu lên: “Bánh nướng”. “Cái gì? Trình Ca, cô nói gì cơ?”

Trình Ca tức muố`n nổ phỏ`i: “Bánh nướng!”

Tiê`ng hét to của cô khiến tất cả mọi người đi lại lác đác trên đường nhỏ đầ`u quay lại nhìn.

Ngay lập tức ánh mắ`t Trình Ca chuyển thành lạnh ngắ`t.

Có chín người trên đường quay lại nhìn cô, nhưng cô lập tức phát hiện “gã điên” muố`n giết cô trên đờ`ng tuyế`t.

Cô bóp nát điế`u thuố`c rô`i chạy nhanh về` phía hắ`n.

“Gã điên” đang ăn mì ở một quán ăn ven đường, nhận ra cô liê`n quăng đũa chạy như bay, phi lên xe mô` tô, vặ`n ga vặ`n về` phía trước.

Trình Ca quát to: “Là hắ`n!”

Bành Dã quay lại, thâ`y một người đàn ông đội mũ bảo hiểm lái chiế`c xe motor lao về` phía mình. Người qua đường và chủ quán ăn vừa kêu lên kinh hãi vừa né tránh. Bành Dã đứng ở chính giữa đường,

mắt đen như mực, chăm chú nhìn chiếc motor đang lao tới rất nhanh, nhét chiếc thìa gỗ vừa mua vào trong tay áo.

Chiếc xe motor càng lúc càng gần, càng lúc càng nhanh.

Gã đàn ông lái xe hùng hổ vít ga, điên cuồng tăng tốc.

Bành Dã đứng giữa giao lộ, ánh mắt tinh táo pha lẫn một chút ngang tàng.

Chiếc xe motor lao tới như bay, người đi đường hét lên kinh hãi.

Bành Dã phản ứng cực nhanh, nghiêng người tránh ra, tóm được bàn tay và vai “gã điên”, đạp lên chỗ để chân lấy đà nhảy lên.

Bành Dã nhảy lên xe, vặn tay rất mạnh, chiếc xe lập tức chậm lại. Anh tóm vai “gã điên” rồi giật mạnh làm hắn trật khớp vai.

Chiếc xe motor đổ rầm xuống đất, xe và người cùng lăn trên mặt đường, tiếng ma sát chói tai át mất tiếng kêu thảm thiết của “gã điên”.

Bành Dã đạp chân lên sườn xe motor nhảy ra khỏi xe, chạy vài bước theo quán tính rồi mới quay lại.

Thạch Đầu và Ni Mã nhanh chóng chạy tới không chế “gã điên”.

Ni Mã tức giận định đánh hắn: “Chính là mày suýt nữa đã cắt đứt cổ chị Trình Ca”.

Gã điên kêu lên: “Các anh nhầm người rồi!” Máy người giả ngơ co hồn loạn.

“Mười bảy lần”. Trình Ca nói.

Gã điên ngẩng đầu lên, Ni Mã tránh sang một bên, hai mắt Trình Ca chuyển sang màu đỏ khát máu: “Mười bảy lần”.

Nhìn thấy Trình Ca, gã điên lại cực kỳ hoảng sợ, thậm chí còn nhũn cả người ra.

Trình Ca nhìn hấn chòng chọc, đưa tay lên cấn băng quấn quanh bàn tay rồi giật mạnh đứt tung.

Cô cởi bỏ băng gạc quấn quanh bàn tay: “Mày tát tao mười bảy cái, đá tao chín phát, đâm tao một nhát dao. Tao để m kỹ lấ m”.

Trình Ca tóm cấn hấn, nói: “Mày cố mà chịu đựng nhé”. Trên tay Trình Ca toàn là vết thương.

Ni Mã nhìn cũng thấy đau thay cho cô: “Chị Trình Ca, thế được rồi. Đánh hấn thì vết thương của chị cũng rách ra mất!”

Trình Ca như không nghe thấy, hùng hổ vung tay đánh tới... Không có âm thanh nào vang lên.

Bành Dã nắm chặt cổ tay cô. Trình Ca nhìn anh, ngực phập phồng.

Bành Dã lại băng bó tay cho cô. Trình Ca vùng vẫy mà không thoát được. Cô cào rách da tay Bành Dã mà anh cũng không buông tay. Anh nhanh chóng băng bó xong, buộc đầu băng gạc lại rồi đột nhiên ngó xuống trước mặt cô.

Trình Ca chưa kịp hiểu có chuyện gì đã bị anh tháo mất một chiếc giày.

Anh đứng dậy, đặt chiếc giày vào tay cô, nói: “Dùng cái này”.

Trình Ca ngẩng đầu lên nhìn. Anh nhìn người đi đường dừng xem xung quanh và con ngõ sâu phía sau, cuối cùng nói với Thạch Đầu: “Kéo hắ n vào trong ngõ kia”.

CHƯƠNG 10: NGƯỜI CÙNG ĐƯỜNG

Gã điên bị Trình Ca đánh cho mặt mũi bầm dập, sưng vù như mặt lợn.

Lúc đầu hắn còn già mờ mịt buống, sau đó Trình Ca định khía vài nhát dao lên cổ hắn, hắn lập tức chịu thua, khóc nức nở: “Không được làm vậy! Các người làm vậy là ngược đãi tù nhân, ngược đãi tù nhân!”

Trình Ca còn tưởng hắn là một kẻ ương ngạnh, không ngờ hắn lại mở miệng kêu lên như vậy, nhất thời á khẩu không biết nói gì.

Trình Ca nói: “Tao không phải nhân viên công tác ở đây”.

Gã điên ôm lấy chân Ni Mã, gào lên: “Chức trách của các người! Cứu tôi!”

Ni Mã nói: “Tôi cũng sợ bị đánh”.

Gã điên kêu rên với Trình Ca: “Lần trước cô đã bẻ gãy một ngón tay tôi, hôm nay còn ngược đãi tôi, không công bằng!”

Trình Ca suýt nữa bị hắn làm bật cười: “Lần trước mày muốn giết tao, vậy hôm nay tao sẽ giết mày”.

“Đừng!” Gã điên kêu thê thảm hơn: “Thực ra tôi và cô không thù không oán, chẳng qua nghe người ta sai khiến kiếm ít tiền. Nếu biết con mụ này khó đời phó như vậy, còn lâu bố mày mới...”.

Chiếc giày trên tay Trình Ca đập bốp vào trán hắn: “Mày chửi ai là con mụ?”

Gã điên chưa kịp phản ứng lại bốp một cái nữa: “Mày xung bốp với ai?”

“Cô là bốp, cô là ông nội!” Gã điên la hét: “Tôi là con trai, là cháu trai, chắ t chút chút đê`u là tôi... Ông nội đã và cháu đủ mười bảy cái rô`i, hai cái vừa rô`i coi như khuyế`n mại được không? Ông nội thả cháu đi được không?”

“Mày thử làm nhảm tiế`p xem nào...”. Trình Ca giơ tay lên.

Gã điên kêu lên: “Không phải tôi muố`n giế`t cô, tôi chỉ là một sát thủ chuyên nghiệp!”

Sát... thủ... chuyên... nghiệp... Lòng mày Trình Ca giật giật.

Cô vắn cắ`m gã điên: “Ai là người thuê mày?”

Gã điên: “Cô không được ép tôi, tôi có đạo đức nghề` nghiệp”.
Trình Ca đứng dậy: “Còn bảy phát đá nữa”.

Gã điên kêu: “Vương Bát⁽¹⁾!”

“Mày chửi ai đấ`y?” Trình Ca sút mạnh một phát.

Gã điên ôm bụng, mặt đỏ bừng: “Tôi nói là nhận tiề`n của Vương Bát. Hắ`n họ Vương, là con thứ tám trong nhà nên gọi là Vương Bát, bà cô ạ...”.

Trình Ca: “...”.

Bành Dã kéo Trình Ca ra bên cạnh, nói với cô những nghi ngờ của mình, sau đó nói: “Hôm đó ở quán trọ có thể cô đã nhìn thấ`y Chồ`n Đen”.

Trình Ca hỏi: “Cho nên hắ`n sai người đuô`i giế`t tôi?”

Bành Dã trả lời: “Đúng. Hôm đó có lẽ cô đã gặp một kẻ khả nghi”.

Trình Ca không cần nghĩ: “Có một người đàn ông”. Bành Dã hỏi: “Trông như thế nào?”

“Hắn mặc áo khoác gió rất rộng, không nhìn ra thân hình thế nào. Người rất cao, đeo khẩu trang và kính đen bảo hộ, rất kín đáo không thấy rõ mặt mũi”. Trình Ca nói: “Cũng chỉ có một giây thôi”.

Bành Dã hỏi: “Một giây?”

Trình Ca nói: “Hắn đến sau lưng tôi vỗ vai tôi, tôi quay lại, hắn nói hắn nhận nhầm người”.

Bành Dã nói: “Hắn nhầm cô với Kế Vân”.

Trình Ca suy nghĩ một lát, hỏi: “Anh khẳng định chính là Chôn Đen à? Biết đâu chỉ là sát thủ hắn phái đi thì sao?”

Bành Dã nói: “Trước khi chết Kế Vân không phản kháng, hung thủ là người hắn rất quen thuộc và tin tưởng”.

Đang nói lại thấy Trình Ca xoa xoa tay, Bành Dã liền hỏi: “Còn đau lắm à?”

Chính Trình Ca cũng không phát hiện mình vừa làm gì. Cô khẽ kêu một tiếng, cúi đầu xuống nhìn: “Đỡ rồi. Vừa rồi hoạt động gân cốt một chút”.

Lúc trước bởi vì trong lòng uất ức nên cô vẫn rất khó chịu. Bây giờ bắt được gã điên, đánh hắn một trận, cô đã hả giận nên cũng thoải mái hơn nhiều.

Cô suy nghĩ, trong đầu đột nhiên hiện lên ánh mắt bình tĩnh và lạnh nhạt của Bành Dã lúc đưa chiếc giầy cho cô, rất giống ánh

mắ t khi anh nói “Đi đi, nhớ đừng quá tay” trên đờ ng cỏ hoang vu
lầ n trước.

Trình Ca cười mơ hồ , nhìn Bành Dã, nói: “Chỉ xót chiế c giầ y
thôi”.

Cô nói xong nhìn anh, đợi anh lên tiế ng.

Bành Dã lại bị cô nhìn cho nhấ t thời không nói được gì, mấ y
giây sau mới hỏi: “Cô nhìn cái gì vậy?”

Trình Ca đáp: “Sao anh lại nghĩ đê n chuyện dùng giầ y nhỉ? Anh
đúng là một kẻ tâm địa xấ u xa”.

Bành Dã: “Tôi coi như cô đang nói cảm ơn”.

Trình Ca cười một tiế ng qua mũi, cúi đầ u nhìn bằng gạc quầ n
trên tay rồ i nhìn bàn tay Bành Dã, ngón tay thon dài, khớp xương rõ
ràng. Đột nhiên cô thu lại nụ cười, nói: “Trên tay hắ n có hình xăm”.

Bành Dã hỏi: “Cái gì?”

Trình Ca nói: “Trên mu bàn tay Chồ n Đen có hình xăm”. “Hình
xăm gì?”

“Hình không thấ y rõ lắ m, nhưng có mấ y chữ Hán, trong đó có
một chữ ‘nữ’... Không phải, ‘an’, là chữ ‘an’. Chẳng lẽ là ‘tròn đời bình
an’ hay gì đó?”

Bành Dã suy nghĩ một lát, cũng không thể tìm được manh mô i gì,
hỏi: “Ngoài ra cô và hắ n không có đụng độ nào khác?”

Trình Ca nói: “Không. Sau đó tôi về phòng, rồ i anh xông vào
phòng tôi...”. Cô nhìn Bành Dã đầ y ẩ n ý: “Sau đó nữa, anh lôi tôi từ
trong chắ n ra”.

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô một giây, nói: “Bây giờ đang nói chuyện công việc”.

Trình Ca như cười như không: “Thì nói đi”.

Ánh mắt Bành Dã như cánh cáo, lại nhìn cô một giây nữa rồi mới chuẩn bị nói tiếp, nhưng anh chỉ mấp máy môi vì đã quên mắt vừa rồi mình định nói gì.

Thạch Đầu đi tới, nói: “Thất Ca, gã điên đã khai số điện thoại di động của tên Vương Bát đó nhưng không liên lạc được. Gã điên nói hắn cũng không biết vì sao không liên lạc được”.

Bành Dã nói: “Thằng điên này mồm mép tép nhảy, đầu óc nhanh nhạy lắm”.

Thạch Đầu nói: “Đúng thế. Hắn phản ứng nhanh lắm, chuyện gì cũng có thể lấp liếm được. Nếu hắn cho chúng ta tin giả, rất có thể chúng ta sẽ sập bẫy”.

Trình Ca cười lạnh một tiếng. Qua việc hắn giả ngây giả dại lúc định giết cô trên đường tuyết đã có thể thấy gã này rất gian xảo.

Cô nói: “Cứ để tôi”.

Bành Dã cũng nói: “Cứ để tôi”.

Hai người đồng thanh rồi đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt trao đổi với nhau, sau đó đều hiểu ý đối phương.

Chỉ có Thạch Đầu vẫn ngỡ ngàng như trong sương mù.

Bành Dã và Trình Ca đi đến chỗ gã điên. Gã điên đang thao thao bất tuyệt với Ni Mã, thầy Trình Ca đi tới lập tức biến sắc, nghiêng người ngã dựa vào tường rên rỉ.

Bành Dã ngó ì xuố ng trước mặt hắ n, hỏi: “Người thuê mày là ai?”

Gã điên: “Tôi có đạo đức nghề nghiệp, anh có đánh chết tôi, tôi cũng không thể nói được”.

Trình Ca giơ tay lên, gã điên sợ hãi co rúm người: “Cô lại đánh tôi à...”.

Trình Ca véo má hắ n, nói: “Thật là dày”.

Gã điên vênh mặt lên cười: “Làm bắ ng da dê đấ y”.

Trình Ca không buồ n để ý đế n những lời nói nhảm của hắ n, quay sang nhìn Bành Dã một cái.

Bành Dã nói: “Tao không làm khó mày, không hỏi tên thật của kẻ thuê mày. Nhưng hắ n thuê mày bao nhiêu tiề n thì có thể nói được chứ?”

Gã điên nói: “Năm ngàn”.

Trình Ca lại vung giầ y định đập.

“Là bọn chúng không biế t hàng!” Gã điên ôm đầ u: “Mục tiêu như cô nhấ t định phải có giá năm mươi ngàn... không, một trăm ngàn!” Sợ vẫn chưa được an toàn, hắ n lại xun xoe thêm một câu: “Nế u biế t sức sát thương của cô mạnh như vậy, có thuê một triệu tôi cũng phải nghĩ bảy lầ n chín lượt mới dám nhận”.

Bành Dã sửa lại: “Là năm lầ n bảy lượt”.

“Nói nhảm nhí ít thôi”. Trình Ca vỗ vỗ mặt hắ n: “Tao ra giá năm mươi ngàn để mày giế t người đã thuê mày giế t tao”.

Ni Mã và Thạch Đâu trợn tròn mắt Ni Mã sột ruột nói: “Chị Trình Ca, làm thế là phạm tội đấy”.

Trình Ca liếc Ni Mã: “Chị có bắt em ngờ tù thay đâu”.

Ni Mã quay sang cậu cứu Bành Dã: “Thật Ca, làm vậy là phạm tội đấy”.

Bành Dã đáp: “Tiền của cô ấy, anh đâu quản nổi?”

Ni Mã không cảm được nước mắt, hôm nay hai người này đều không bình thường.

Gã điên lấp bắp: “Năm... năm... năm mươi ngàn?”

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Năm... năm... năm mươi ngàn”. Gã điên vỗ đùi: “Nhận!”

Bành Dã hỏi: “Mày liên lạc với hắn kiểu gì? Số điện thoại vừa rồi không gọi được”.

Gã điên biết đã trúng bẫy nhưng vẫn phản ứng cực nhanh: “Không gọi được tôi trèo đèo lội suối đi tìm, cái này kêu là săn lùng bằng sức người. Tôi có lật khắp Khả Khả Tây Lý cũng phải tìm ra hắn. Thế... tiền đặt cọc...”.

Bành Dã rất sáng khoái nhìn Trình Ca: “Chúng ta hợp tác rất thuận lợi, cô cho hắn nhiều một chút”.

Trình Ca hỏi: “Cho bao nhiêu?”

Bành Dã nói: “Đưa trước cho hắn mười ngàn”. Gã điên hưng phấn: “Tốt”.

Trình Ca suy nghĩ một lát rồi ý kiến với Bành Dã: “Này, dựa vào cái gì mà gã Vương Bát đó giá trị năm mươi ngàn còn tôi chỉ có năm

ngàn?”

Bành Dã nhìn gã điên, vẻ mặt ngán ngẩm như muốn nói “Phụ nữ thật là phiên toái”.

Gã điên vội nịnh Trình Ca, đúng kiểu lưỡi không xương lắ m đường lắ t léo: “Thực ra năm ngàn đó là chi phí tìm người, còn giết người phải tính riêng”.

Bành Dã hòa theo: “Năm ngàn là chi phí tìm người, vậy hắ n giết cô không được, chẳng phải sẽ không nhận được phầ n còn lại sao?”

Trình Ca hóp má, cau mày.

Gã điên quan sát sắc mặt cô, căng thẳng định lên tiế ng hỏi thì Bành Dã lại hỏi trước giúp hắ n: “Cô lại làm sao nữa rô i?”

Trình Ca nói: “Thôi bỏ đi”.

Bành Dã cứng họng: “Cô nói mà không giữ lời à?” Gã điên cũng hỏi: “Đúng vậy, sao lại thôi chứ?”

Trình Ca nói với Bành Dã: “Thằ ng này vừa ăn má y đòn đã lộ thân phận rô i, đế n lúc xong việc tôi trả tiế n mà có khi còn bị hắ n kéo xuố ng nước. Bắ t được Vương Bát anh có thể lập công, tắ t cả lợi lộc anh đề u giành hế t”.

Bành Dã nhìn gã điên, ý là tao cũng không hiểu nổi suy nghĩ của người phụ nữ này.

Gã điên gào lên: “Tôi là sát thủ chuyên nghiệp, tôi có đạo đức nghề nghiệp!”

Trình Ca hừ lạnh một tiế ng: “Mày có vỏ quýt dày, tao có móng tay nhọn”.

Gã điên lại nói: “Tôi kính nể nhân cách của cô nên mới tiết lộ thông tin của người thuê vừa rồi. Đây là sự sùng bái trên phương diện tinh thần”.

Trình Ca: “Không thể tin được”.

“Người với người không tin được nhau sao?” Gã điên sô t ruột: “Thế cô nói xem phải làm thế nào?”

Bành Dã bóp cằm, làm bộ chăm chú suy nghĩ rất lâu, cuối cùng mới nói: “Có cách rồi”.

“Cách gì?”

Bành Dã nhìn gã điên trước, trả lời: “Không cần mày phải giết người, mày bắt Vương Bát về đây, hoặc tìm được hắn rồi liên lạc với cô ấy. Cô ấy sẽ giải quyết hắn”.

Anh hít cằm về phía Trình Ca.

“Một là mày không cần giết người”. Anh quay sang nhìn Trình Ca: “Hai là cô không cần lo hắn thất bại phản bội cô hoặc mang phiền phức tới cho cô”.

Trình Ca suy nghĩ một lát: “Cách này có vẻ được đây”.

Thầy không cần giết người mà vẫn có tiền, quá tuyệt, gã điên lập tức đồng ý: “Tốt! Quyết định thế nhé!”

Ni Mã và Thạch Đâu: “...”.

Vừa rồi gã điên không chịu tiết lộ gì cả, ngoài biệt hiệu “Vương Bát” không có bất cứ thông tin thực chất nào, bọn họ cũng không thể tra tấn ép cung. Bây giờ Bành Dã và Trình Ca dắt gã điên đi

vòng vèo một hô`i, gã liê`n hào hứng vui vẻ chui vào bầy của hai người.

Gã điên đang rấ t phấ n khởi, Bành Dã nói: “Mày vừa nói chi phí tìm người là năm ngàn đúng không?”

“...”

Đừng nói người điên, ngay cả Ni Mã và Thạch Đầ u cũng cứng họng. Tại sao đã chồ t năm mươi ngàn mà thoáng cái mấ t một số không rô`i?

Gã điên còn đang lắ p bắ p, Trình Ca đã nói: “Trả trước năm trăm”.

Gã điên: “Nhờ đâu cô...”.

Trình Ca nói: “Người với người phải tin tưởng nhau chứ”. Gã điên: “...”.

Trình Ca nói: “Mày tìm được người thì báo tin cho tao, tao trả thêm hai ngàn. Lúc nào tao nhìn thấ y người sẽ trả nô t phầ n còn lại”.

Gã điên đã lờ mờ nói chi phí tìm người là năm ngàn, bây giờ không có cách nào lật lọng được. Có điề u nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, ít nhấ t so với điề u kiện giế t người của Vương Bát, đây vẫn có thể coi là việc nhẹ lương cao.

Gã điên không làm gì được, nói: “Được!”

Bành Dã đứng dậy nói: “Bọn tao chuẩn bị lên đường đế n trạm tiế p theo, mày đi theo bọn tao”.

“Vì sao?”

Bành Dã: “Đưa mày đến đồn công an”. “Cái gì?” Gã điên suýt nữa thành điên thật.

Bành Dã cau mày: “Mày có biệt nghĩ không đây? Tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy mày bị bắt, bây giờ thả mày đi là Vương Bát sẽ phát hiện ngay. Hắn sẽ sinh nghi, không biết chừng sẽ lấy mạng mày”.

Trình Ca nhìn gã điên: “Anh ấy làm thế là muốn tốt cho mày”.

Gã điên nửa tin nửa ngờ.

Trình Ca nói: “Đến đồn công an, tao sẽ làm chứng là đánh nhau thông thường, mày chỉ bị tạm giữ một thời gian. Nhưng sau khi ra khỏi đó mày sẽ thành tâm phúc của Vương Bát”.

Gã điên rơi vào một cuộc đấu tranh tư tưởng gian khổ.

Giết Trình Ca là phi vụ đầu tiên trong cuộc đời sát thủ chuyên nghiệp của hắn, vốn tưởng giết một phụ nữ là chuyện rất dễ dàng, không ngờ lại khó như vậy.

Ban đầu hắn tự cho mình là thông minh, nghĩ ra cách giả ngây giả ngô để bóp chết người phụ nữ này, nhưng cô vẫn phản kháng. Hắn quyết định đặt cược đá một hòn, cho rằng cô không còn sức lực nữa, nào ngờ lúc tiếp tục bóp cổ lại bị cô bẻ gãy một ngón tay.

Hắn rút dao ra định cắt cổ họng cô, nhưng cô nắm chặt lưỡi dao không buông ra. Hắn không thành thạo lắm, cũng không tàn nhẫn bằng cô, cuối cùng bị cô cướp được dao, phải chạy trốn chết.

Bây giờ nhớ tới nụ cười kỳ lạ trên khóe môi cô lúc bàn tay nắm lưỡi dao của cô bắt đầu chảy máu, gã điên vẫn cảm thấy người phụ nữ này rất đáng sợ, tuyệt đối không thể dây vào được.

Gã điên suy nghĩ rất lâu rồi gật đầu: “Được!”

Ni Mã bên cạnh khẽ huých vào vai Thạch Đà u: “Anh Thạch Đà u này?”

Thạch Đà u: “Sao?”

Ni Mã: “Thật Ca và chị Trình Ca làm thế có phải là đưa người khác vào tròng, lừa người ta ngơ i tù không?”

Thạch Đà u: “Nhìn có vẻ giống đây”.

Một lát sau Thập Lục cũng về, đã mua được phụ tùng sửa xe cho Trình Ca.

Đám Bành Dã trói gã điên lại ném lên xe rồi chạy tới Na Đê Cương Nhật. Trước sáu giờ tới một thị trấn nhỏ dưới chân núi.

Đi đến đây, An An và Tiêu Linh chia tay mọi người.

Gã điên bị đưa đến đồn công an, vì có thái độ hời hợt cãi cọng thêm được người bị hại thông cảm, mà nguyên nhân gây ra chuyện đánh lộn chỉ là giành đồ ăn, hắn bị phạt bồi thường Trình Ca năm ngàn tệ tiền phí chữa bệnh và phí thiệt hại tinh thần với bị tạm giam hơn mười ngày.

Nghe thầy phải bồi thường năm ngàn tệ, gã điên rất xót ruột. Trình Ca chớp chớp mắt với hắn, hắn biết ý cô là không tính nên mới yên tâm.

Ra khỏi đồn công an, Bành Dã nói: “Năm ngàn tệ mua thông tin của gã điên để tôi chi”.

Trình Ca nói: “Đội các anh đã nghèo lắm rồi”. Bành Dã nói: “Chuyện nào ra chuyện đó”.

Trình Ca: “Không cần, bây giờ gã điên còn nợ tôi năm trăm tệ tiền đặt cọc. Vừa rồi tôi ngứa mắt nên chớp chớp, có thể hắt lại hiệuلام gì đó”.

Bành Dã: “...”.

Đúng là bị người ta mang đi bán mà còn để tiền giúp người ta.

Bành Dã nói: “Đó là chi phí chữa bệnh và bồi thường thiệt hại tinh thần cho cô”.

Trình Ca nói: “Anh đã chữa trị cho tôi, tôi không phải trả tiền chữa bệnh. Anh bắt gã điên về cho tôi đánh, tôi cũng không còn tổn thất về tinh thần nữa”.

Bành Dã nói: “Không thể tính như vậy được”. Trình Ca hỏi: “Thế phải tính thế nào?”

Bành Dã không buồn đôi co nữa.

Đi một hồi nữa ra đến đường cái. Hôm nay thị trấn có chợ phiên, người đến người đi, bò dê hàng đàn.

Thạch Đầu ngô đi xuống quây mua thức ăn, hỏi: “Trình Ca, cô muốn ăn gì?”

Trình Ca nói: “Cái gì rẻ thì ăn”.

Bành Dã nghe vậy quay sang nhìn cô một cái. Cô cũng quay sang: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã nói: “Không có gì”.

Trình Ca hứ một tiếng, không hỏi nữa. Cô lấy máy ảnh ra quan sát phong cảnh xung quanh. Mặc dù tay cử động không được thuận tiện nhưng ít nhất lúc bằng bó cũng đã tách mười ngón ra.

Thị trấn tuy nhỏ nhưng tươi sáng rộn ràng. Tường màu tím than, mái ngói đỏ tươi, các thôn dân gần đó đều đến họp chợ, cảnh tượng trên đường rất náo nhiệt, trâu bò dê ngựa đi tới đi lui trong đám người.

Những người phụ nữ ngồi mặc cả trước quầy bán rau dưa gà vịt, người làm thủ công mỹ nghệ ngồi ven đường lác

chuyên kinh luân⁽²⁾, có người chạm trổ trang sức bằng bạc, có người bán nanh chó, có người cho trâu bò kéo xe ăn cỏ...

Bành Dã nhìn thấy quầy bán lược gỗ thủ công mới nhớ tới chiếc thìa gỗ vẫn giấu trong tay áo. Anh lấy ra xem, không hỏng, thế là đưa cho Trình Ca.

Trình Ca ngó người: “Ở đâu ra thế?” Bành Dã nói: “Mua ở Tứ Phong Trại”.

Anh không nói mua thìa để làm gì, nhưng cô vẫn hiểu hết mọi chuyện.

Cô không nói lời nào, nhận lấy chiếc thìa. Nặng hơn tưởng tượng của cô một chút, hơi trĩu tay, loại thìa gỗ bán trong siêu thị không thể sánh được. Chiếc thìa gỗ này có màu nâu đậm, vân gỗ rõ ràng, sờ lên trơn láng, cảm giác rất thích.

Ánh mặt trời rực rỡ, trong không khí có mùi rau cỏ, mùi trà sữa, mùi đàn hương và cả mùi phân trâu.

Trình Ca không cảm ơn mà huơ huơ chiếc thìa, nói: “Xí xóa năm ngàn tệ đó”.

Bành Dã nói: “Cái thìa này không đáng giá như vậy”. Đáng giá chứ, Trình Ca nghĩ.

Cô vuột ve chiếc thìa đó suốt đường đi.

Đi qua một cửa hàng bán trang phục dân tộc Tạng, Trình Ca dừng bước, quay lại nhìn Bành Dã: “Nói thật, không cần trả tôi năm ngàn đó đâu. Tôi không muốn mặc bộ quần áo này nữa, hay là anh mua cho tôi chiếc áo mới?”

Đây là cửa hàng bán quần áo thủ công truyền thống của dân tộc Tạng. Bà chủ là một phụ nữ trung niên người dân tộc Tạng, đang ngồi dệt vải trước khung cửi. Thấy Bành Dã và Trình Ca nhìn về phía mình, bà chủ tươi cười với họ, những nếp nhăn hiện rõ trên gương mặt.

Bành Dã hỏi: “Cô muốn mua trang phục dân tộc?” Trình Ca nói: “Tôi thấy chúng rất đẹp”.

Bành Dã nói: “Vậy thì vào đi thôi”.

Thập Lục chạy vào theo, Bành Dã nhìn hấn một cái, không nói gì cả.

Ba người vào cửa hàng chưa lâu, hai cái đầu ló ra khỏi ngõ nhỏ chếch phía đối diện, nhìn về phía họ một cái rồi lại thụt vào.

“Vạn Ca, chính là người phụ nữ mặc áo lông vũ màu trắng đó”. Một người gầy gò một mắt hơi lé lên tiếng. Gã râu cá trê tương mạo hung ác bên cạnh hấn chính là “Vạn Ca” mà hấn gọi.

Gã điên nói Vương Bát là nói dối. Kẻ thuê hấn là Vạn Ca. Sau khi Kê Vân chết, Vạn Ca trở thành tâm phúc của Chôn Đen.

Vạn Ca nói: “Con bé này nhìn rất yếu, người gầy như cây sậy”.

“Các anh em của em ở Tứ Phong Trại nói đã tận mắt thấy nó kéo thừng điên vào trong ngõ đấm đá, còn lấy dao cắt cổ chặt tay

nữa”. Gã mắ t lé nói: “Thắ ng điên không giế t nó được, ngược lại còn bị nó đánh cho thê thảm. Vừa rô i anh cũng nhìn thắ y đắ y, bọn chúng trói thắ ng điên đưa đế n đờ n công an, một sớm một chiề u chưa thể ra được”.

Vạn Ca cười lạnh lùng: “Ít nhắ t thì thắ ng điên cũng không bán đứng tao, nê u không... Hừ!”

Gã mắ t lé nói: “Vạn Ca, anh cũng biế t mà, trình độ giả điên giả khùng nói năng lảm nhảm của thắ ng điên cao lắ m. Nó mà múa mép khua môi độc diễn thì người bình thường không ai đỡ được”.

Vạn Ca nói: “Tao biế t. Tao sẽ không bạc đắ nó”.

“Con bé này...”. Vạn Ca nhìn vào cửa hàng, nheo mắ t lại: “Tao phải đích thân giải quyế t. Mà nhìn cho chặt, một lát nữa nó đi ra mà phải bám theo xem nó ở đâu rô i gọi các anh em tô i nay hành độn g”.

Gã mắ t lé ngoan ngoãn: “Vâng”.

Trình Ca vừa bước lên bậc thề m lại dừng chân, quay sang hỏi Bàn Dắ: “Gã điên nói anh tin được bao nhiêu?”

Bàn Dắ nói: “Một câu cũng không tin”.

Trình Ca đờ ng cảm: “Nói muố n thuê hắ n giế t kẻ thuê hắ n giế t tôi, hắ n vỗ tay kêu được. Từ năm mươi ngàn giảm xuố ng năm ngàn hắ n cũng chắ p nhận. Hắ n vừa giả ngu vừa giả điên diễn kịch với chúng ta, không chừ ng trong lòng vẫn nghĩ tao đã nhìn thắ u trò của chúng mà rô i, thích thì diễn kịch với chúng mà cho vui á y chứ”.

Bàn Dắ nói: “Thế chỉ có tôi với cô được diễn chứ không cho hắ n diễn à?”

Trình Ca hừ lạnh một tiếng: “Biệt hiệu Vương Bát có lẽ cũng là giả. Hắ n đã trung thành như vậy thì chúng ta không nên để hắ n được thoải mái, phải nói rõ mọi chuyện với cảnh sát cho hắ n ngộ ì tù”.

Bành Dã lại cười cười: “Bắ t kể hắ n có trung thành hay không thì sau khi đi ra đê ù phải đi tìm kẻ thuê hắ n. Hoặc là vì tiê ãn của cô, hoặc là để tỏ lòng trung thành”.

Trình Ca ngược mắ t lên: “Lúc cảnh sát thả hắ n đi, anh sẽ cho người bám theo hắ n?”

Bành Dã cười cười không trả lời, chỉ nói: “Xem quầ ãn áo đi”.

Trình Ca nhìn bóng lưng Bành Dã. Lúc diễn kịch cô chỉ thắ y anh diễn quá khéo, tiê ãn thuê từ năm mươi ngàn giảm xuồ ãng năm ngàn, điê ù kiện từ giế t người chuyên thành tìm người, thì ra chỉ là để thăm dò gã điên kia.

Bắ t kể là chuyện tiê ãn thuê hay lời nhắ c nhở sau khi được thả ra sẽ trở thành tâm phúc của Vương Bát đê ù là cách Bành Dã bóng gió cho kẻ điên, bảo đảm sau khi được thả hắ n sẽ lập tức đi tìm kẻ đã thuê hắ n.

Bành Dã nói người điên giả ngu nhưng thực chắ t lại rắ t tinh khôn, thế ã còn chính bản thân anh thì sao?

Rắ t giỏi nhìn bệnh mà bô c thuồ c, liệu cơm mà gắ p mắ m, chỉ không biế t anh gắ p cho cô món gì?

Trình Ca nhế ch miệng đi vào cửa hàng quầ ãn áo.

Trong cửa hàng treo đủ loại trang phục dân tộc Tạng màu sắ c tươi sáng, đầ sô ã là váy áo phụ nữ.

Bà chủ nói: “Ở đây đa số là áo xuân hè, áo choàng thu đông chỉ có mấy chiếc treo phía trong cùng”.

Trình Ca nói: “Vậy thì tốt, cháu đang muốn mua áo hè”. Mới đi một quãng đường dài, mặt trời rực rỡ, cô hơi nóng, cởi chiếc áo lông vũ ra vắt lên cánh tay.

Bà chủ nói: “Hai cháu từ thị trấn Phong Nam đến à? Trận tuyết t lớn hôm qua sợ là trận tuyết t cuối cùng của mùa xuân năm nay rồi, sau này sẽ không có tuyết nữa”.

Trình Ca thàm nghĩ có lẽ bà chủ đang chào bán trang phục xuân hè nên mới nói vậy, thế là quay lại nhìn Bàn Dã.

Bàn Dã nói: “Đúng đấy”.

Trình Ca quay lại chọn quần áo. Trang phục hè đa số có kiểu dáng tương tự nhau, bên trong là một chiếc váy dài mềm mại trơn láng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng mỏng vai chéo, màu sắc trong ngoài tương phản, rực rỡ sắc màu, vàng sáng, xanh ngọc, xanh lá, xanh lam, tím đậm, đỏ tía...

Trên đây lưng còn có các loại trang sức như san hô, nạm thông, sáp ong.

Trình Ca xem một vòng, quay lại hỏi Bàn Dã: “Anh thấy bộ nào đẹp?”

Bàn Dã nhìn mặt cô, lại nhìn quần áo trong cửa hàng, há t cầ m chỉ: “Bộ kia”.

Trình Ca quay lại, đó chính là bộ mà cô nhìn thấy ngay từ lúc đi trên phố vô tình quay đầu lại nhìn. Cô hoài nghi khi đó anh đã chú ý tới ánh mắt cô.

Đó là một bộ váy xuân hè với hai màu trắng và lam đậm. Bên trong là một chiếc váy dài sa tanh ôm sát người màu trắng ngà thêu chỉ kim tuyến, bên ngoài là một chiếc áo choàng vai chéo màu lam đậm, trên áo choàng thêu hoa màu tím nhạt.

Cổ dựng màu vàng tơ, đường viền vạt áo màu tím, mỗi chi tiết đều có thể nói là hoàn mỹ.

Những bộ váy áo khác trong cửa hàng này đều sắc sỡ sắc màu, chỉ có một bộ này vẫn có sức sống mà lại lạnh lùng thanh nhã, quý phái mà không thiếu phần kiêu sa.

Trình Ca đánh giá một lát, quay lại nhìn Bành Dã, nói: “Anh tinh mắt đấy”.

Bà chủ cười: “Người đàn ông của cháu thật khéo chọn, chọn đúng bộ váy áo kén người mua nhất trong cửa hàng của cô đấy”.

Trình Ca nhìn Bành Dã như chờ xem chuyện cười, Bành Dã chỉ nhìn cô một cái không có động tĩnh gì, coi như không nghe thấy bà chủ vừa nói mình là người đàn ông của Trình Ca.

Bà chủ lại nói với Bành Dã: “Váy áo trong cửa hàng của cô toàn là xanh đỏ rực rỡ, chỉ có mỗi bộ này có màu trắng. Bộ váy áo này kén người lắm, da đen mặc vào rất khó coi, phải người trắng nõn như người đàn bà của cháu mặc vào mới đẹp”.

Trình Ca sờ chất liệu trơn bóng của chiếc váy bên trong, không lên tiếng.

Sau khi tới đây, cách dùng từ của dân bản xứ khiến cô rất thích thú. Người đàn ông của cháu, người đàn bà của cháu, gợi cảm, nguyên thủy, hấp dẫn.

Không giống người trong thành phố, chỉ nói cô bé, cô gái, tránh nói đàn bà, thực ra lại rất nực cười.

Ánh mắt Thập Lục đứng bên cạnh nhìn hai người càng ngày càng kỳ lạ.

Thế là Bành Dã nói với bà chủ: “Cô ấy không phải người đàn bà của cháu”.

Trình Ca không nói gì, cũng không quay lại nhìn anh, chỉ vuốt ve chiếc váy đó, đột nhiên hai ngón tay bóp mạnh nút buộc trên thân váy.

Bà chủ sững sờ, cười nói: “Ai da, xin lỗi, cô nói sai rồi”. Trình Ca nói với bà chủ: “Bộ này đi”.

“Cháu vào gian sau mặc thử đi. Phía sau rèm có một cánh cửa”.

Trình Ca ôm bộ váy vào gian trong.

Cô đặt chiếc áo lông vũ và bộ váy mới lên trên chiếc ghế gỗ. Hơi nóng, cô cúi đầu vắn tóc lên, sau đó lấy ra một điếu thuốc hút. Cô dựa vào ván gỗ nhìn không trung bên ngoài, khoảng trời bằng bàn tay, xanh ngắt ngắt.

Xem bệnh mà bác thuốc, anh mua cho cô một chiếc thìa. Người mua thìa là anh, người vạch rõ giới hạn cũng là anh. Trình Ca lặng lẽ cười lạnh.

Hút được một nửa, cô dụi điếu thuốc, mở cửa ra. Bóng Bành Dã hắt vào rèm, anh cũng dựa vào bên ngoài hút thuốc lá.

Trình Ca gọi anh: “Bành Dã”.

Bóng anh khựng lại một lát, anh bỏ điếu thuốc trên miệng xuống: “Gì thế?”

Trình Ca nói: “Anh vào đây một lát”.

Bóng người trên rèm đứng yên một giây rồi đưa điếu thuốc cho Thập Lục, cất bước đi về phía bên này rèm.

Trình Ca lui về phòng thay đồ. Bành Dã vén rèm đi vào: “Sao vậy?” Chưa thấy người.

Trình Ca khoanh tay đứng phía sau cửa, không trả lời.

Bành Dã dừng lại một lát, đi vào phòng thay đồ, nhìn ra phía sau cửa. Trình Ca khoanh tay nhìn anh.

Giọng cô không lớn, chỉ có anh ở trong rèm mới nghe thấy: “Bộ váy này rất phức tạp, anh mặc giúp tôi một chút”.

Ánh mắt Bành Dã nhìn cô chuyển sang cảnh cáo, xoay người định đi ra.

Trình Ca dựa vào cánh cửa, cửa gỗ kêu ken két đóng lại.

Cô nhìn anh, lùa tay ra sau lưng cài then cửa vào.

Trong phòng thay đồ không đến một mét vuông, bọn mắt nhìn nhau.

Bành Dã hiểu ra vấn đề: “Là vì câu nói vừa rồi hả?”

Trình Ca hỏi lại: “Câu nào?”

Bành Dã nhìn cô một hồi lâu, nói với giọng của một người muốn đặt thân ngoài cuộc: “Trình Ca, cô đích xác không phải người đàn bà của tôi”.

Trình Ca nói: “Nếu cậu cần thiết phải vạch rõ quan hệ thì cũng phải là tôi lên tiếng trước”.

Lúc này Thập Lục ở bên ngoài hỏi: “Trình Ca, cô không có chuyện gì chứ?”

Trình Ca nhìn Bành Dã, nói lạnh nhạt: “Thay quần áo thì có thể có chuyện gì được?”

“Ừ”. Thập Lục vén rèm lên, lập tức kinh ngạc. Trình Ca đang thay quần áo, còn Bành Dã đi đâu rồi?

Nghe thấy tiếng vén rèm bên ngoài, Trình Ca đang dựa vào ván gỗ mới đứng thẳng người lên, nhường đường cho Bành Dã: “Ra ngoài đi”.

Ánh mắt Bành Dã lạnh đi.

Vừa rồi vì có Thập Lục bên cạnh, anh không muốn Thập Lục hiểu lầm nên mới trả lời bà chủ như vậy. Cô nhìn ra vấn đề nên mới mời anh vào đây để cho Thập Lục thấy.

Trên đường đi Trình Ca có tâm tư gì, không phải anh không rõ. Anh nghĩ, nếu đêm đó ở trạm dừng chân cô không gặp phản ứng cao nguyên, anh cũng có thể làm cho cô sống không được chết không xong. Nhưng anh không muốn gây sự, bất kể cô làm thế nào anh cũng mở một mắt nhắm một mắt, không muốn phân cao thấp với cô. Vậy mà cô lại không chịu, cứ từng bước một ép tới trên đầu anh.

Bành Dã bước ra một bước, rút then cài cửa, nhưng suy nghĩ một lát lại cài vào.

Anh xoay người lại nhìn Trình Ca.

Trình Ca đang chỉnh lại váy áo, thầy anh vẫn còn đó liền nhíu mày: “Ra ngoài đi”.

Bành Dã nói: “Chẳng phải cô nhờ tôi thay váy áo cho cô sao?”

Lúc này Trình Ca mới biết cảm giác dẫn sói vào nhà là thế nào. Ánh mắt Bành Dã lộ rõ vẻ nguy hiểm.

Cô nói: “Tôi mắt húng rồ i”.

“Nhưng tôi lại có húng rồ i”. Bành Dã ngoài cười nhưng trong không cười: “Cởi đồ ra đi”.

Trình Ca vội vã lui lại, nhưng không gian quá hẹp, Bành Dã muồn bắt cô cũng dễ như trở bàn tay.

Một tay anh tóm được vạt áo len của cô rồ i nhấc lên. Trình Ca cau mày đẩy anh ra. Anh nhanh chóng vịn tay cô, quặt tay cô qua đỉnh đầu rồ i ấn vào tường.

Ván gỗ kêu lên mấy tiếng cọt kẹt.

Bên ngoài, Thập Lục và bà chủ đưa mắt nhìn nhau.

Thập Lục túm áo lên, há to miệng, cằm đã sắp rơi xuống đất: Cái gì thế? Sao lại làm luôn ở đây à? Dù không nhìn được cũng phải để ý xem đang ở đâu chứ?

Thập Lục gọi khe khẽ: “Trình Ca? Thầy Ca?”

Trong phòng thay đồ, Bành Dã ấn tay Trình Ca, đôi mắt đen trầm lắng nhìn cô chằm chằm, lột chiếc áo len của cô ra.

Hai người âm thầm đầu đá không tiếng động, thông nhát không thềm trả lời Thập Lục bên ngoài.

Trình Ca lạnh mặt, vung tay tát Bành Dã.

Bành Dã nghiêng người dễ dàng tránh được, tiện đà tóm cổ tay cô, kéo cô đến trước mặt mình.

Trình Ca ra sức đẩy anh ra, Bành Dã cố ý buông tay, không hề thương hương tiếc ngọc. Trình Ca loạng choạng lui lại đập lưng vào ván gỗ.

Rầm một tiếng, còn âm ỉ hơn vừa rồi.

Bên ngoài không có ai là người điếc, đều nghe rõ là tiếng người đập vào ván gỗ.

Thập Lục: "...".

Bà chủ: "...".

Hai người này không dám nhìn nhau nữa, bên trong hẳn phải quyết liệt lắm!

Trình Ca đập lưng vào tường còn chưa đứng vững, Bành Dã cười nhạt, tóm lấy cổ áo cô kéo đến gần mình, một loạt cúc áo bung ra, áo lót màu lam đậm và bầu ngực cô hiện ra trước mắt.

Bành Dã nheo mắt nhìn mỹ lệ, nói: "Dáng người được đấy".

Trình Ca hạ thấp giọng mỉa mai: "Súc sinh!"

Bành Dã đáp: "Tôi nhìn trộm cô lắm, tôi là súc sinh".

Vừa nói anh vừa lột chiếc áo qua vai cô, bàn tay giật mạnh về phía sau cô. Chiếc áo tuột khỏi tay cô, một tiếng "phật" vang lên, hoàn toàn rời khỏi người cô.

Thập Lục bên ngoài bịt tai sắ p sửa súp đồ. Có thể đừng xé quầ n áo lột quầ n áo không? Có thể đừng gây ra tiế ng động không? Không thể làm một cặp tình nhân lặ n lứ lút hay sao chứ?

Trong phòng thay đồ, Trình Ca vung tay đánh Bành Dã, một lầ n nữa bị anh tóm tay, cả hai tay bị vặ n ra sau lưng.

Hai tay vòng quanh người cô, Bành Dã cúi đầ u nhìn cô lầ n đầ u tiên tỏ ra thắ t thắ trong những cuộc đố i đầ u, anh thắ y hơi buồ n cười.

“Biế t lỗi chưa?” Bành Dã hỏi nhỏ.

Trình Ca cũng nhỏ giọng cảnh cáo: “Anh rước họa vào thân rồ i đầ y”.

Cô đột nhiên tung chân đá vào hạ bộ Bành Dã, không ngờ anh phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng người tránh được.

Một cước của Trình Ca đá vào cánh cửa: “Rầ m!”

Bên ngoài, bà chủ và Thập Lục đi ra cửa quán nhìn trời xanh.

Trình Ca lại đá một cái nữa, Bành Dã đề Trình Ca vào tường, tay tóm cắ m cô: “Đá vào đầ u đầ y?”

Trình Ca cười lạnh: “Anh thắ y tôi đá vào đầ u?” Bành Dã: “Cô quá tàn nhẫn đầ y”.

Trình Ca: “Hôm nay anh mới biế t à?”

Còn chưa nói xong, cô lại co chân đá thẳng tới bụng dưới Bành Dã.

“Cô muồ n làm tôi phề luôn hả?” Bành Dã nhề ch miệng áp sát vào người cô, hai tay vòng xuồ ng eo cô, nhanh chóng cởi cúc quầ n bò của cô.

Anh đột nhiên ngồ ì thụp xuống, hai tay kéo mạnh xuống dưới kéo theo chiếc quần bò của Trình Ca.

Trình Ca mắ ng: “Cầ m thú!”

Quầ n bị tụt xuống cổ chân, muố n đá cũng không đá được.

Bành Dã đứng dậy, lui lại một bước, quang minh chính đại ngắ m cơ thể cô từ trên xuống dưới.

Trình Ca nói lạnh lùng: “Bành Dã, sau này tôi sẽ làm anh số ng không được chề t không xong”.

Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: “Tóc cô cũng phải xõa ra mới được”.

Anh bước tới, tóm dây buộc tóc của cô kéo xuống, mái tóc đen buông xuống như thác nước.

Trình Ca giật lại dây buộc tóc. Hai tay Bành Dã cầ m tay cô ấn chặt vào tường, cúi đầ u nhìn cô một lát, như cười như không, thấ p giọng hỏi: “Còn phải giúp đỡ mặc váy áo nữa không?”

Trình Ca cười cười, nói: “Có chứ, giúp như thường”. Bành Dã lại nhìn cô một lát rồi đi lắ y bộ váy áo mới thật.

Trình Ca đứng bên cạnh, yên lặng và tinh táo.

Bành Dã giơ chiếc váy dài lên, trùm xuống qua đầ u cô, nắ m tay áo nói: “Đưa tay đây”.

Trình Ca chui đầ u ra, giơ tay lên xỏ vào tay áo.

Bành Dã vừa kéo váy áo cho cô vừa nói: “Cô cứ thích phân cao thấ p với tôi làm gì?”

Trình Ca ngược mắt lên nhìn anh.

Mắt Bành Dã đen láy, vẻ mặt không còn ngang ngược như vừa rồi: “Cô là phụ nữ, một thân một mình đi với mấy người đàn ông, lời ông tiếng ve sẽ ảnh hưởng không tốt đối với cô”.

Trình Ca yên lặng.

Cô biết đêm đó Tiêu Linh huyền thuyên nói xấu cô, Bành Dã đã nghe thấy cả.

Bành Dã nói: “Chúng tôi thô kệch quen rồi, không vấn đề gì, nhưng cô thì khác”.

Anh trêu chọc cô: “Dù gì thì cô cũng có cả triệu fans, có điều tiếng gì sẽ không tốt”.

Trình Ca hỏi: “Anh cho rằng tôi thêm quan tâm đến mấy cái tin đồn ấy à?”

“Cô không quan tâm, nhưng đừng buông thả”. Bành Dã nói: “Đừng để lại điều tiếng gì không tốt ở chỗ này”.

Trình Ca lại yên lặng.

Bành Dã cầm chiếc áo choàng màu lam đậm tới mặc vào cho cô, buộc chặt dây lưng.

“Trình Ca”. Anh chống một tay trên tường, bao trùm cô trong bóng dáng mình, cúi đầu nhìn cô: “Hôm nay tôi nói rõ với cô luôn. Tôi không muốn chơi với cô, cũng không có tâm

trình hậu hạ cô. Thứ mà cô muốn nhận được từ tôi, cô sẽ không nhận được”.

Anh đứng thẳng lên, chỉnh lại cổ áo, vai và thân váy giúp cô, lại kéo tóc cô từ trong áo ra, nói: “Mặc xong rồi, ra ngoài thôi”.

Anh bước ra mở cửa, Trình Ca hỏi: “Tôi muốn nhận được cái gì?”

Bành Dã quay lại nhìn cô một lát, trả lời: “Lần trước cô đã nói rồi. Nhưng bất kể xuất phát từ mục đích gì đều không được”.

Anh xoay người.

“Không cần chụp ảnh, cần cái khác thì sao?” Trình Ca hỏi sau lưng anh.

“Chúng ta không phải người cùng đường”. Bành Dã nói.

CHƯƠNG 11: MEN SAY

Từ phòng thay đồ đi ra, Bành Dã quay lại, cúi đầu nhìn Trình Ca: “Bà chủ cửa hàng này biết tết tóc kiểu dân tộc Tạng, cô có muốn nhờ bà ấy tết tóc cho không?”

Trình Ca nói: “Có”.

Bành Dã vén rèm lên. Thập Lục và bà chủ đang ngồi tán gẫu trên bậc thềm ngoài cửa, nghe thấy tiếng bước chân, hai người quay lại, vẻ mặt khá là tệ nhị.

Nhưng Bành Dã vẫn bình thản, như thể vừa rơi vào trong kia chỉ để nói chuyện phiếm với Trình Ca.

Bành Dã nâng rèm, tránh sang bên cạnh cho Trình Ca phía sau ra ngoài trước.

Thập Lục há hốc miệng: “Trình Ca, cô mặc bộ váy áo này đẹp thật”.

Trình Ca nói: “Tôi mặc cái gì cũng đẹp cả”. Thập Lục cười: “Đúng đúng đúng”.

Bà chủ đứng dậy đi tới, nói: “Tết tóc thành như u bím tóc nhỏ sẽ hợp hơn”.

Bành Dã nói: “Cô tết tóc giúp cô ấy một chút”.

Bà chủ dẫn Trình Ca đến bên quầy giúp cô tết tóc.

Trong lúc chờ đợi, Bành Dã đi xem xét loanh quanh trong cửa hàng, cuối cùng đứng lại xem bức tường treo đồ trang sức cài đầu.

Thập Lục đi tới huých anh một cái, cười tí t mắt, thấp giọng hỏi: “Thất Ca, cảm giác thế nào?”

Bành Dã tóm vai Thập Lục, dùng sức vặn mạnh.

Thập Lục đau đến nhe răng trợn mắt, không dám kêu lên tiếng, chỉ nhỏ giọng nói: “Sai rồi sai rồi, em sai rồi”.

Bành Dã buông Thập Lục ra, đi lấy một chiếc vòng san hô treo trên tường.

Thập Lục xoa vai, hỏi: “Thế vừa rồi anh với cô ấy làm cái gì trong đó?”

Bành Dã nói: “Đánh nhau”.

“Đánh nhau?” Thập Lục cười ha ha, ai tin được chứ?

Thế là hắn hỏi: “Đánh nhau có vui vẻ sáng khoái không?” Bành Dã liếc mắt nhìn Thập Lục: “Anh với cậu thử xem?”

Thập Lục vít cổ Bành Dã, cười: “Thất Ca, chúng ta có thể dùng xung khắc như vậy không?”

Bành Dã cầm trên tay chiếc vòng san hô đỏ, trên đó có một miếng hổ phách màu vàng nhạt. Anh quay lại nhìn Trình Ca một cái. Cô nghiêng đầu ngó bên quây để bà chủ tết tóc cho cô, sắc mặt lạnh nhạt, hơi lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Trình Ca gầy gầy sợi tơ trên tay áo, thấy bóng dáng Bành Dã tới gần rồi cúi người xuống. Cô thấy trên đầu hơi nặng nề, mép tóc trước trán xuất hiện một miếng hổ phách, chuỗi vòng san hô rủ sang hai bên.

Trình Ca không nói gì, ngược mắt lên. Bành Dã đã xoay người đi.

Thập Lục đứng cách đó không xa nhìn Trình Ca, san hô đỏ rất hợp với nước da trắng của cô. Hả'n giờ ngón tay cái lên: “Trình Ca, đẹp lắm!”

Trình Ca không buồn trả lời, hỏi bà chủ: “Còn phải bao lâu nữa?”

“Sắ p rô`i sắ p rô`i, còn có mười má'y bím nữa”.

Bành Dã và Thập Lục đợi một lát rô`i đi sang cửa hàng đồ`i diện mua thuố`c. Trình Ca ngô`i bên này nhìn bóng dáng cao lớn của Bành Dã hòa tan trong ánh nắ'ng vàng.

Ánh nắ'ng rực rỡ làm cô hoa má't, bóng dáng anh trở nên hư ảo trong nắ'ng, rắ't xa xôi.

Không khí hơi khô nóng. Hôm qua còn có tuyế't lớn, hôm nay đã là đầ'u hạ.

Anh đi sang bên kia đường, tay dứt túi quầ'n, cúi đầ'u xem thuố`c.

Trên đường vẫn tá'p nập người đế'n người đi. Có người gánh rau, có người đánh xe dê, còn có... hai người quen xuấ't hiện trong tầm má't Trình Ca, là An An và Tiêu Linh.

Hai người đi vào cửa hàng quầ'n áo, lúc đầ'u không nhận ra Trình Ca, chỉ mãi chọn quầ'n áo.

Lúc đế'n gầ'n, An An mới phát hiện: “Chị Trình Ca? Chị mặc thế này đẹp quá, như một cô gái người Tạng á'y”.

Trình Ca hỏi bà chủ: “Tế't xong chưa cô ơi?” “Xong rô`i xong rô`i”.

Trình Ca đứng dậy đi.

Tiêu Linh nói nhỏ: “An An, bỏ đi. Người gặp gỡ trên đường du lịch, sau khi trở về có khi cả đời không gặp lại nữa áy mà”.

An An còn đang giận Tiêu Linh, không thèm trả lời bạn.

Tiêu Linh hỏi bà chủ: “Bộ váy áo người vừa rồi mua có còn hàng không?”

“Hết rồi. Váy áo ở đây đều là may thủ công, mỗi loại chỉ có một bộ”.

Tiêu Linh chọn một bộ đi vào phòng thử đồ.

“Đề cô dọn dẹp một chút”. Bà chủ đi theo vào phòng thử đồ, cầm ra một chiếc áo lông vũ màu trắng, định ném vào đống vải vụn trong góc cửa hàng.

Tiêu Linh nhìn thấy nhãn hiệu Hermès trong lưng áo, vội vã ngăn lại: “Đây là...”.

Bà chủ nói: “Cô gái vừa rồi không mặc nữa, ném ở đây xem cô có dùng làm gì được không”.

Tiêu Linh nói: “Cháu tới đây chơi, mang ít quần áo, hay là cô bán cho cháu đi”.

An An nghe vậy quay lại xem, lập tức hiểu ra là chuyện gì, không nói gì quay đầu đi.

Bà chủ nói: “Bán gì mà bán. Cái áo này cô cũng không mặc được, cháu thích thì cứ lấy đi”.

Tiêu Linh cực kỳ vui vẻ: “Cảm ơn cô”.

Đám Bành Dã trở lại nhà trọ. Thạch Đà mượn phòng bếp chuẩn bị nấu cơm.

Trình Ca nhàn rãi ngồ`i trên ổ rơm giúp đỡ kiểm kê da động vật từ trên xe tháo xuố`ng. Cô nhìn thấ`y má`y con linh dương non, phẳng, trải song song nhau, hai má`t chảy máu nhìn cô.

Cô sờ sờ đầ`u nó, nhét nó vào trong bọc.

Com còn chưa nắ`u xong, Bành Dã nhận được một cuộc điện thoại, vừa nghe má`y đã gọi một tiế`ng: “Tứ Ca”.

Cả Thạch Đầ`u, Thập Lục và Ni Mã đầ`u nhìn lại. Trình Ca ngồ`i bên rơm bên bê`p, thoáng nhìn bọn họ.

Không biế`t bên kia nói gì, Bành Dã câ`m điện thoại cười cười, đi tới bên cửa sổ: “Em mới từ thị trấn Phong Nam tới”.

“...”.

“Không phải không gặp anh... Lầ`n cuố`i gặp anh đã hai năm rồ`i... Không phải sợ quấ`y rầ`y... Đêm đó có việc đột xuấ`t, câ`n tranh thủ thời gian... Đúng, da linh dương năm trăm bảy mô`t tá`m, loại khác cũng có...”.

Trình Ca nghe ra, người gọi là Tứ Ca này là chiế`n hữu cũ của Bành Dã.

“Bây giờ à?” Bành Dã ngắ`n ra, quay lại nhìn mọi người: “Anh đầ`n?”

Giọng nam hào sảng trong điện thoại càng ngày càng rõ ràng, từ loa điện thoại vọng ra: “Cậu là người bạn rộ`n, đi qua cũng không gọi ông anh này ăn bữa com, anh đành phải lái xe chạy theo tìm cậu vậy. Ha ha ha”.

Giọng của Tứ Ca vừa vang lên trong điện thoại, người đã đi đầ`n ngoài cửa.

Cả đám người chạy từ bếp lên phòng chính, chạy ra cửa lớn, đùng vào một người đàn ông cao to vạm vỡ, dáng vẻ chính trực. Thấy Bành Dã, người này tươi cười rạng rỡ: “Lão Thât!”

“Tứ Ca!”

Hai người đàn ông ôm chầm lấy nhau.

Sau đó... “Thạch Đà!”

“Anh Hà Tranh!”

Hai người chạm nắm đấm vào nhau.

Hà Tranh lại đấm Bành Dã một cái: “Thằng nhóc này, đi qua nhà mà không thông báo một tiếng”.

Anh nhìn mấy người phía sau Bành Dã, nói: “Trong đội chỉ có mấy người này đến, thảo nào lại phải vội vàng trở về”.

Bành Dã giới thiệu với Hà Tranh: “Đây là Thập Lục Lang mà em đã nói với anh”.

Thập Lục cao giọng: “Chào Tứ Ca!”

Hà Tranh: “Cậu này được lắm, rất có tinh thần”. Bành Dã: “Tang Ương Ni Mã, trẻ con”.

Ni Mã hơi đỏ mặt: “Thât Ca, em lớn rồi”.

Hà Tranh cười sáng khoái, vỗ vỗ vai Ni Mã: “Rắn rồi đấy, xem ra có thể chịu khổ”.

Ni Mã lập tức gạt đầu như gà mổ thóc: “Chịu được chịu được”.

Ánh mắt Bành Dã tìm kiếm một lượt, phát hiện Trình Ca không đi theo, lại nhìn về phía nhà bếp, thấy cô ngò i bện rom bên bếp.

Nắ ng chiề u nghiề ng nghiề ng, cô mặc bộ váy dân tộc Tạng màu lam, mái tóc dài tề t thành rắ t nhiề u bím nhỏ, hồ phách và san hô đỏ trên đầ u sáng lắ p lánh trong nắ ng. Vì cô cúi đầ u nên Bành Dã không nhìn thắ y ánh mắ t lạnh lùng hờ hững thường ngày của cô, chợt cảm thắ y cô rắ t dịu dàng ngoan ngoãn.

Bành Dã kéo Hà Tranh đi về phía nhà bết p: “Anh tới đúng lúc lắ m, bọn em vừa nắ u cơm”.

Hà Tranh lại dừng bước, cười: “Lầ n này đết n có người quá giang theo anh đết n thăm cậu”.

Hà Tranh đi ra cửa, gọi với ra bên ngoài: “A Hòe”.

Bành Dã hơi bắ t ngờ, lẽ ra phải đi ra cửa xem, nhưng không hiểu ma xui hay quỷ khiết n mà anh lại nhìn về phía nhà bết p. Bên bết p không còn có người, chỉ còn lại ánh nắ ng vàng và khói bết p trắ ng xanh.

“Dã Ca...”. Một giọng nữ dịu dàng du dương vang lên.

Bành Dã quay lại. A Hòe đứng trên bậc cửa, cười với anh. Bành Dã nói: “Em cũng đết n à?”

A Hòe nhỏ giọng: “Sao vậy? Không muố n gặp em à?” Bành Dã cười cười: “Sao em nói thế”.

Mắ y người đi về phía nhà bết p, Hà Tranh đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói: “Đúng rồ i, trên xe có mắ y chực cân thịt khô cá khô. Thạch Đầ u, cậu ra dỡ xuố ng đi”.

Hà Tranh ném chìa khóa xe cho Thạch Đầ u: “Đề u là A Hòe mua, anh thì chỉ vội vã đi, quên mang đồ cho các cậu, phụ nữ người ta vẫn chu đáo tỉ mỉ hơn nhiề u”.

Bành Dã nhìn A Hòe: “Bao nhiêu tiền, anh bảo Thạch Đà u...”. “Đều là tiền hôm đó anh cho em”. A Hòe nói nhỏ: “Anh với em còn khách sáo làm gì?”

Thập Lục phía sau đi đến gần, Bành Dã không tiếp tục nói nữa.

Vào nhà bếp, Trình Ca đang ngồi trên đồng rơm nghịch bột lửa.

Bành Dã hơi cau mày: “Cô đang định tự thiêu đây à?” Trình Ca liếc Bành Dã một cái, vẻ mặt không có gì đặc biệt.

Sau đó cô thoáng nhìn Hà Tranh rồi lại nhìn về phía A Hòe. A

Hòe cũng đang nhìn cô, ánh mắt gặp nhau, A Hòe cười với cô, lúm đồng tiền nhàn nhạt, dịu dàng như một thiếu nữ thôn dã.

Hà Tranh hỏi: “Không phải người Tạng à?”

Bành Dã trả lời: “Không phải. Chỉ mặc váy áo Tạng thôi”.

“Nhìn không giống”. Hà Tranh cười nói: “Sao cậu không giới thiệu một chút?”

Lúc đầu Bành Dã đã muốn dẫn Hà Tranh đến giới thiệu, bây giờ Hà Tranh nói vậy lại thành ra anh không coi Trình Ca ra gì.

Trình Ca không đợi Bành Dã, chính mình lên tiếng: “Tôi tên là Trình Ca, nhiếp ảnh gia”.

Thập Lục bổ sung: “Cô ấy chụp ảnh tuyên truyền cho khu bảo tồn của chúng ta”.

Hà Tranh vui ra mặt, nói: “Vậy thì tốt. Mấy năm nay nhu cầu da động vật hoang dã tăng mạnh, giá cả leo thang vùn vụt, đám săn

trộm ngày càng ngang ngược. Đúng là phải tăng cường tuyên truyền, việc cô làm rất tốt, có sức ảnh hưởng hơn chúng tôi”.

Trình Ca nói: “Việc tôi làm rất nhẹ nhàng, không vất vả như các anh”.

Thạch Đầu mang đồ vào, nghe vậy liền nói: “Trình Ca tới chỗ này cũng vất vả lắm, phản ứng cao nguyên còn chưa đỡ mà lại suýt bị thủ hạ của Chôn Đen giết”.

Hà Tranh sững sờ nhìn Bành Dã: “Chuyện gì thế?”

Bành Dã kể lại sơ lược mọi chuyện cho Hà Tranh. Hà Tranh nói: “Tưởng trên đường các cậu về chỉ có người đến cướp da thú, không ngờ lại còn có tầng tầng nguy hiểm nữa”.

A Hòe khẽ nói: “Vậy các anh phải bảo vệ chị ấy an toàn”. Nói xong lại thêm một câu: “Chính mình cũng phải cẩn thận”.

Trình Ca không lên tiếng.

Sau đó A Hòe giúp Thạch Đầu và Ni Mã xào rau nấu cơm.

Hà Tranh và Bành Dã thì ra ngoài nói chuyện. Hai người đi qua đồng rơm khô ngoài sân liền ngò i lên đó hút thuốc lá.

Hà Tranh hỏi: “Trước kia cậu đã nói bao giờ bắt được Chôn Đen sẽ nghỉ, là định nghỉ luôn đây hả?”

Bành Dã nói: “Quá khổ cực. Nếu không phải còn có chuyện chưa làm xong thì chắc cũng không có tiếp được. Nhưng chuyện này lại vĩnh viễn không thể làm xong được”.

Chôn Đen chỉ là băng săn trộm nhiều ân oán với bọn họ nhất, nhưng công việc tuần tra hàng ngày của bọn họ còn phải đối phó

với mười mấ́y nhóm lớn nhỏ ngoài băng của Chồ̀n Đen.

Mấ́y năm nay rấ́t nhiề̀u nhóm bị diệt, rấ́t nhiề̀u nhóm lay lắ́t, rấ́t nhiề̀u nhóm mới xuấ́t hiện.

Liên miên không ngó́t.

Hà Tranh nói: “Một ngày nào đó trên đời này không còn người buôn bán da linh dương Tây Tạng, chúng ta sẽ được giải thoát”.

Bành Dã không nói gì. Những chuyện mang tính ảo tưởng như vậy, anh chưa bao giờ mấ́t thời gian suy nghĩ.

Hà Tranh lại nói: “Gầ̀n đây anh nghe được một tin tức”. Bành Dã quay lại nhìn anh.

“Chồ̀n Đen sắ́p rửa tay gác kiế́m”.

Bành Dã im lặng.

Nhìn dáng vẻ thấ́t thầ̀n của Bành Dã, Hà Tranh nói: “Sao cậu lại có vẻ hụt hẫng thế́?”

“Hắ́n rửa tay là chuyện tốt, cũng là chuyện xấ́u”.

Hà Tranh hiểu ý Bành Dã. Chồ̀n Đen không làm nữa, nhóm săn trộm của hắ́n sẽ thiệt hại nghiêm trọng, chia năm xẻ bảy. Nhưng Chồ̀n Đen không làm nữa, có thể họ sẽ vĩnh viễn không bắ́t được hắ́n.

Bành Dã nhả một hơi thuố́c, nói: “Mớ́i thù của các anh em làm thế́ nào?”

Hà Tranh thở dài: “Đây là ý trời. Với lại cậu cũng đã có tuổi, nên lập gia đình rồi. Chồ̀n Đen rửa tay gác kiế́m, đây chính là ý trời”.

Bành Dã cúi đầu, cầm chiếc điện thoại trong tay, không nói gì.

Hà Tranh nói: “Anh nhớ Nhị Ca nói câu thích hàng hải, dự định sau khi nghỉ sẽ theo nghề đi biển?”

Bành Dã không trả lời. Đó là lời anh nói lúc mới vào đội.

Hà Tranh không nhớ tới thì anh cũng quên rồi.

Anh quay lại nhìn. Đèn rơm rất cao, cao ngang cửa sổ nhà bếp. Anh nhìn thấy Trình Ca trong bếp, ngồi trên ổ rơm, miêng hổ phách trên đầu cô sáng lấp lánh.

Anh đột nhiên nhớ tới chuyện nhiều năm trước.

Hà Tranh nhìn theo ánh mắt Bành Dã, nhìn thấy Trình Ca, nói: “Kể cũng lạ, Chờn Đen chuẩn bị rửa tay, tại sao lại muốn hạ sát một phụ nữ không liên can?”

Bành Dã quay lại.

Anh nheo mắt nhìn trời chiếu xa xăm, nói: “Ý trời”.

“Cô tên là gì?” “Trình Ca”. “Cô là ai?”

“Tôi là nhiếp ảnh gia, Trình Ca”.

Bành Dã và Hà Tranh ngồi trên đèn rơm khô một lát nữa, Thạch Đầu trong bếp gọi Hà Tranh. Hà Tranh cúi đầu sau lưng, nhìn Bành Dã: “Đi luôn chứ?”

Bành Dã nói: “Em ngồi một lát nữa”.

Hà Tranh lại vỗ vai Bành Dã, trượt xuống đèn rơm. Bành Dã ngậm chiếc điện thoại trên môi, lấy điện thoại ra.

Không phải điện thoại thông minh, anh lên mạng bấm một
hồi lâu, cuối cùng mới nhập được từ “Trình Ca” vào khung tìm
kiếm.

Sóng rất yếu, tốc độ mạng rất chậm.

Bành Dã hút xong điếu thuốc mới mở được một trang web. Anh
xem từ trên xuống dưới.

Có tiếng bước chân bên dưới. Bành Dã quay lại, nhìn thấy vật
váy thêu hoa màu lam đậm của Trình Ca.

Trình Ca đi tới chân đồng rơm khô, ngẩng đầu nhìn Bành Dã, vẻ
mặt lạnh nhạt: “Trên đây có thấy mặt trời không?”

Bành Dã nhìn trời chiếu và dãy núi xa xa trên nóc nhà, nói: “Có
thấy”.

Thế là Trình Ca leo lên đồng rơm. Cô mặc váy, trèo rất bất
tiện.

Bành Dã nhìn một lát, ném đầu lọc ra xa rồi cúi xuống nắm
hai tay cô, dễ dàng kéo cô lên trên.

Trình Ca cau mày, nói: “Không khiên anh giúp”.

Bành Dã buông tay, Trình Ca rơi thẳng xuống đất, trên đầu
còn vương mấy nhánh cỏ khô.

Anh nói: “Vậy cô cứ ở dưới đó đi”.

Một con gà mái kêu cục cục đi qua bên chân Trình Ca, mổ một hạt
thóc dưới chân cô rồi đi mất.

Trình Ca nhìn con gà một lát, nói: “Thạch Đâu bảo tôi tới hỏi anh lây thêm mấy phòng”.

Bành Dã nói: “Không cần thêm”. Trình Ca ngẩng đầu nhìn anh.

Bành Dã nói: “Tứ Ca ngủ ngáy, Thập Lục cũng ngáy, hai người họ ngủ một phòng”.

Trình Ca ở một tiếng quay đi, miệng còn nói một câu: “Anh với A Hòe một phòng”.

Bành Dã hỏi: “Cô nói cái gì?”

Bước chân Trình Ca dừng lại, nhìn anh bằng đuôi mắt: “Tôi nói anh và A Hòe một phòng”.

Bành Dã yên lặng nhìn mặt cô một hồi lâu, khẽ cười một cái, nói: “Cô cũng biết đi đâu đấy”.

Trình Ca không nói nữa, xoay người bỏ đi. Bành Dã gọi cô: “Trình Ca”.

Trình Ca dừng lại: “Gì thế?”

Bành Dã hỏi: “Cô có thể không ngang bướng được một lát không? Chỉ một lát thôi?”

Trình Ca lạnh lùng lườm anh một cái, xoay người định đi. Bành Dã nói: “Lát nữa để A Hòe và cô ở một phòng”.

Trình Ca nói: “Tôi ngủ đạp người”.

Bành Dã hỏi: “Cô còn có tật xấu này nữa à?” Trình Ca nói: “Tôi có rất nhiều tật xấu”.

Bành Dã cười thành tiếng: “Câu này là nói thật”. Trình Ca: “...”.

Cô đứng yên vài giây, lại đi về phía đông ng rom. Cô dựa vào đông ng rom nhìn tường vây màu xám, hỏi: “Hà Tranh trước kia ở đội các anh à?”

Trên đỉnh đầu cô, Bành Dã đáp: “Ừ”.

Cô quay lại, ngẩng đầu lên hỏi: “Vì sao anh ấy không làm nữa?”

Bành Dã liếc liếc môi, suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh ấy làm một mình”.

Trình Ca nói: “Ý là anh ấy tự thành lập đội của mình?” Bành Dã nói: “Đúng thế”.

Trình Ca hỏi: “Vì sao?”

Bành Dã nhếch miệng không trả lời.

Trình Ca hỏi: “Anh ấy lấy vũ khí ở đâu ra?” Bành Dã nói: “Tự chế được”.

Trình Ca nói: “Như vậy là không hợp pháp”.

Bành Dã nói: “Cho nên nhiều lúc anh ấy chỉ cung cấp manh mối và thông tin”.

Trình Ca buông mắt.

Bành Dã cúi đầu xuống, chỉ có thể thấy hổ phách và hạt san hô trên đầu cô. Anh đang nghịch rom, tết mấy cọng rom trên tay thành một chiếc vòng. Anh nhẹ tay đội chiếc vòng rom lên đầu cô.

Trình Ca phát hiện gì đó, cau mày quay lại, cảm một nắm rom lên, không biết trên đầu có thêm thứ khác.

Bành Dã hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Trình Ca nói: “Tôi đang cân nhắc chụp ảnh cho Hà Tranh, sau này xếp hình ảnh và thông tin cùng các anh luôn”.

Bành Dã cười một lát, vội định trêu cô “chụp loại ảnh nào” nhưng suy nghĩ một lát lại thôi.

Trình Ca nhìn anh chằm chằm: “Anh cười cái gì?” Bành Dã nói: “Không cười gì cả”.

Ánh mắt Trình Ca như đọc được ý nghĩ. Lại có tiếng bước chân vang lên, lần này là A Hòe.

Trình Ca nhìn A Hòe một cái, không nói gì, đứng dậy đi qua bên cạnh A Hòe.

Bành Dã ngồi trên đống rơm cao, cũng không nói gì.

A Hòe mỉm cười, nói: “Dã Ca, anh Thạch Đâu gọi mọi người đi ăn cơm”.

“Ờ”. Bành Dã trượt từ trên đống rơm xuống.

Vào nhà bếp, mọi người ngồi xuống ăn cơm, trên đầu Trình Ca còn đội vòng cổ, Bành Dã cảm thấy buồn cười.

Trình Ca cho rằng anh cười với A Hòe bên cạnh mình, không để ý đến anh.

Một mình Trình Ca cầm thìa ăn cơm.

Thạch Đâu nhìn thấy, nói: “Trình Ca, cái thìa này của cô tốt hơn cái tôi làm nhiều. Cái thìa đó làm cô không ăn no được, giờ cô ăn nhiều một chút”.

Trình Ca gạt đầu.

Ni Mã gầy gầy cơm, nhìn Trình Ca.

Trình Ca nói: “Không tập trung ăn cơm đi, nhìn cái gì mà nhìn?”

Ni Mã nói: “Chị Trình Ca, cái thìa đấ y đẹp lấ m. Chị mua ở đâu, lâ n sau em mua cho Mạch Đóa một cái”.

Trình Ca không ngắng đầ u lên: “Bành Dã cho”.

Vài ánh mắ t cùng đồ về` phía Bành Dã. Bành Dã không giải thích, gắ p rau ăn cơm.

Trình Ca nói: “Anh ta nói rẻ lấ m, cậu bảo anh ta mua một lô` đi, cho mỗi người hai chiế c”.

Ni Mã nhỏ giọng âm ờ.

A Hòe nhìn Trình Ca, lại nhìn Bành Dã. Hai người không trao đổi gì bằ ng ánh mắ t. A Hòe lại nhìn Bành Dã một lát, nói: “Dã Ca, anh cứ ăn toàn rau thê`? Ăn nhiê`u thit một chút”.

A Hòe gắ p mắ y miế ng thit bò bỏ vào bát Bành Dã. Bành Dã nói: “Cứ để anh”.

Thập Lục vui đùa: “Thấ t Ca, anh ăn nhiê`u một chút, số` thit khô của A Hòe đê`u là mang cho anh đấ y”.

Bành Dã liế c Thập Lục một cái, Thập Lục vội rụt cổ ngậm miệng.

A Hòe khế cười nói: “Sao lại nói thê`? Mọi người đê`u vắ t và mà, mang cho mọi người ăn chứ”.

Vừa nói A Hòe vừa gắ p thit bò cho Thập Lục, sau đó gắ p cho từng người một, cho cả Trình Ca.

Trình Ca nói: “Cảm ơn”.

A Hòe cười: “Đừng khách sáo”.

Bành Dã đưa bát xới cơm, Hà Tranh ngẩng đầu lên hỏi: “Thất Ca, tay cậu sao vậy?”

Bành Dã co tay lại nhìn, trên mu bàn tay có nhiều vết đỏ, mấy chỗ bị cào rách da.

Nhớ tới lúc ở Tứ Phong Trại, Trình Ca tháo băng định đánh gã điên, anh tóm tay băng lại cho cô, cô phản kháng cào tay anh.

Trình Ca nhìn một cái rồi thu ánh mắt lại như không liên quan đến mình.

Bành Dã trả lời thản nhiên: “Chắc là quệt vào đâu đó, không sao”.

Thập Lục ghé tới gần, ngẫm nghĩ: “Nhu kiều bị con gì cào áy”.

Bành Dã nói: “Ăn cơm đi”.

Hà Tranh hiểu ra gì đó, không nói nữa. A Hòe cũng không lên tiếng. A Hòe nhận ra đó là vết móng tay cào, nhưng cô không có tư cách để hỏi.

A Hòe nhìn Trình Ca, Trình Ca cầm thìa gỗ xúc ngô với dưa muối ăn cơm, mắt không nhìn bất kỳ ai.

Cơm nước xong, Bành Dã đi ra ngoài nhà bếp. Mới bước qua ngưỡng cửa, Hà Tranh đã bá cổ kéo anh sang một bên.

Bành Dã gỡ tay Hà Tranh ra: “Gì thế anh?”

Hà Tranh hạ thấp giọng: “Lão Thất t, cậu không được làm thế”.

“Em làm sao?”

“Cô gái dân tộc Tạng đó có quan hệ gì với cậu?” Bành Dã nói: “Cô ấy không phải dân tộc Tạng”.

Hà Tranh cau mày, vỗ bàn tay vào gáy Bành Dã: “Có phải hay không cũng thế cả, cậu và cô ấy làm cái gì? Còn có A Hòe, mà y thằ ng kia không biế t chuyện của cậu với A Hòe chứ anh thì lạ gì”.

Bành Dã trầ m mặc vài giây, nói: “Em và cô nàng dân tộc Tạng đó không làm cái gì cả”.

Hà Tranh hỏi: “Thật sự không làm gì?” Bành Dã nói: “Thật không làm”.

Hà Tranh lại vỗ gáy Bành Dã: “Đừng mua việc vào người.

Cậu rấ t sát gái, phải quản bản thân cho tồ t”.

Bành Dã không trả lời.

Những người khác ở dưới nói chuyện, Trình Ca trở về` phòng trước.

Cô nhìn thấ y vòng rơm trên đầ u, bỏ xuô ng vo tròn ném vào thùng rác. Cô mở máy ảnh, sao chép ảnh vào máy tính, lại bắ t ngờ phát hiện một bức ảnh.

Trên tường một ngôi nhà gỗ treo đầ y trang phục dân tộc màu sắ c rực rỡ. Trình Ca mặc một chiế c váy màu xanh lam, ngò i trên ghế băng.

Cô hơi ngắ xuô ng bàn gỗ, tay áo màu trắ ng và màu lam vén lên. Cô nghiêng đầ u để người phụ nữ dân tộc Tạng tắ t tóc giúp mình. Chiế c vòng san hô trên đầ u rấ t đẹ p.

Vẻ mặt cô không có gì đặc biệt, mắt nhìn ánh nắng bên ngoài cửa hàng.

Trình Ca nhớ lúc nhờ bà chủ cửa hàng tết tóc, cô đưa máy ảnh cho Bành Dã cầm giúp. Hẳn là trong thời gian đó anh đã chụp bức ảnh này.

Cô tìm kiếm nhưng không còn bức nào khác.

Trình Ca lấy ra một điếu thuốc, vừa hút vừa nhìn bức ảnh đó. Bệnh chung của các nhiếp ảnh gia là không thích người khác chụp ảnh cho mình, nhưng bức ảnh này cô rất thích.

Hút xong điếu thuốc, cô cầm lấy máy ảnh chuẩn bị ra ngoài.

Đi đến cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng Bành Dã nói chuyện với A Hòe trên hành lang, cách âm khá tốt, nghe không rõ lắm.

Tiếng hai người từ xa đến gần.

Bành Dã nói: “Sáng mai dậy đi luôn. Phải quay về càng sớm càng tốt”.

A Hòe nói dịu dàng: “Phải đến bao giờ mới gặp anh lần nữa?”

Bành Dã: “Cũng chưa biết được”.

Hai người đã đến ngoài cửa, Bành Dã nói: “Tôi nay em ngủ cùng Trình Ca”.

A Hòe yên lặng một hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng mới nói: “Vâng”.

“Đi ngủ sớm một chút”. Bành Dã đi đến phòng mình, vừa mở khóa thì A Hòe gọi một tiếng: “Dã Ca”.

“Gì thế?”

“Em ở phòng anh nhé”. A Hòe đi tới, nhẹ nhàng làm nũng: “Em đã đến đây rồi...”.

Trình Ca gõ cửa đi giày.

Bành Dã yên lặng một lát, nói: “Như thế không tốt”.

Giọng A Hòe rất nhỏ, nũng nịu: “Thế buổi tối em ở cùng cô ấy, bây giờ... em vào phòng anh... nói chuyện một lát... được không?”

Trình Ca đi giày xong mở cửa ra ngoài, thầy A Hòe nắm tay áo Bành Dã, hai người dán sát vào nhau.

Trình Ca xoay người đi, Bành Dã gọi cô lại, hỏi: “Đi đâu đấy?”

Trình Ca nói: “Trời còn chưa tối, tôi ra ngoài đi dạo”. Bành Dã nói: “Cô đi một mình ra ngoài không an toàn”. Trình Ca nói: “Tôi gọi Tang Ương đi cùng”.

Bành Dã nhất thời không nói được gì nữa. Trình Ca quay đầu đi, mới đi được vài bước lại nghe thầy Bành Dã nói: “Thế thì cùng ra ngoài đi dạo”.

Bành Dã và A Hòe đi phía trước, Trình Ca và Ni Mã đi đằng sau.

Trình Ca đi một lát, thầy cảnh nào đẹp đều giơ máy lên chụp, tốc độ đương nhiên rất chậm. Bành Dã đi được một đoạn lại phải dừng lại chờ cô, đến lúc cô gần theo kịp mới tiếp tục đi về phía trước.

Chợ phiên vắng vẻ không có khách khứa gì, hàng quán đều đang dọn dẹp.

A Hòe hỏi: “Cô ấy đi cùng các anh từ bao giờ?” Bành Dã nói: “Hôm rời khỏi thị trấn Phong Nam”. A Hòe hỏi: “Hôm anh đến gặp em à?”

Bành Dã nói: “Ờ”.

“Cô ấy đi cùng các anh đến trạm bảo vệ?”

“Ờ”.

“Ở lại đó bao lâu?”

“Không biết. Chắc là chụp ảnh xong sẽ đi”.

A Hòe gật đầu, đi được vài bước lại hỏi tiếp: “Người đến từ thành phố lớn hẳn sẽ thấy ở đây rất khổ cực?”

Bành Dã nói: “Cô ấy có thể chịu khổ”.

A Hòe nói: “Hình như cô ấy không thích nói cho lắm”. Bành Dã nói: “Không quá nhiệt tình với người khác”.

Đi cùng Thập Lục, Ni Mã được một thời gian rồi, cô vẫn rất ít khi chủ động nói chuyện.

Trình Ca chỉ trêu chọc anh đủ kiểu, nếu anh nói ra, mọi người xung quanh sẽ không thể tin nổi.

Đang nói chợt thấy một con sơn dương đen đeo chiếc sọt đi qua, một ông già mặc áo vải dãi dầy thùng.

Bành Dã vô thức quay lại nhìn chiếc sọt.

Ông già thấy thế chào hàng: “Mua một chút đi, dọn hàng rồi, rẻ thôi”.

Ông già giữ dây thừng, thả một nắm cỏ xuống đất. Con sơn dương đen đi đến ăn cỏ.

Bành Dã nhìn về phía sau: “Trình Ca, tôi mua cho cô ăn”. Trình Ca đi tới xem, trong sọt toàn là củ đậu màu vàng đất. Cô nhìn Bành Dã: “Mua cho tôi ăn?”

Bành Dã nói: “Người thành phố đều nói mỗi ngày phải ăn chút trái cây mà”.

Trình Ca nhìn củ đậu dưới đáy sọt rồi lại nhìn Bành Dã: “Đây là củ”.

Bành Dã cười cười, không lý luận với cô, lấy một củ đặt lên đĩa cân của ông già, nói: “Cân một củ này xem”.

“Bây lạng tươi”. Cán cân trên tay ông già vênh lên cao: “Chắc ngọt lắm”.

Trình Ca thấy củ đậu này không to, không ngờ lại khá nặng.

Bành Dã cầm củ đậu lên, ngón cái và ngón giữa tay trái giữ hai điểm trên dưới củ đậu. Bàn tay anh to, bùn đất trên củ đậu không hề dây vào tay. Tay phải anh bắt đầu bóc vỏ củ đậu từ trên đỉnh.

Trình Ca nhìn anh lột lớp vỏ dính đất vàng, lộ ra phần thịt củ trắng như tuyết. Một cánh vỏ, hai cánh vỏ, như bóc quýt.

Cả củ đậu đã bóc xong, vỏ rơi xuống bên cạnh con sơn dương đen, nó đến gần người người.

Củ đậu trắng muốt sạch sẽ không dính một chút đất nào.

Bành Dã đưa cho Trình Ca, nói: “Đây là trái cây”.

Trình Ca nhận lấy cấn một miếng, hơi bất ngờ. Lạnh thắm ruột gan, trong miệng toàn là nước mát lạnh, lượng nước quá nhiều.

Cô hoài nghi củ đậu mình từng ăn không giống củ đậu này.

Bành Dã nhìn số củ đậu còn lại trong sọt, nói: “Đủ cho cô ăn vài ngày. Nếu không thích thì đưa cho Thạch Đà`u xào ăn”.

A Hòe đứng bên cạnh không nói. Đi xong một vòng về` nhà trọ, A Hòe cũng không vào phòng Bành Dã gõ`i mà xem tivi trong phòng Trình Ca.

Trình Ca ở dưới lầu bàn chuyện chụp ảnh với Hà Tranh, bàn xong lên lầu, đi tới cửa phòng mình, lại vô tình nhìn sang cửa phòng Bành Dã.

Ban đêm tinh thần con người dễ trở nên yếu ớt, dễ xao động tình cảm, dễ ham muốn tình dục.

Hành lang trống vắng, cô dựa vào tường, nhớ lại ánh mắt anh lúc đứng trên giao lộ ở Tứ Phong Trại chờ chiếc xe motor lao tới trước mặt. Lạnh lùng, hoang dã.

Giây phút tung người lên cản xe đã thể hiện rõ toàn bộ sức mạnh, tốc độ, can đảm, thân thủ của anh.

Cô khẳng định cô muốn cười lên người anh. Trong đầu có rất nhiều tiếng người thay nhau nói. “Cô có thể không ngang bướng một lát không?”

“Trình Ca, em không thể không chế` chính mình sao?” Không phải không thể, chỉ là không muốn.

Trình Ca mở cửa vào phòng.

A Hòe đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh. Trình Ca yên lặng thay quần áo, gỡ bím tóc, xỏ giày cao gót vào.

Cô đứng vài giây, rút ra một chiếc thuóc, đi tới trước gương nhìn. Cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi dài màu trắng kẻ xanh nhạt, chính là chiếc áo cô mặc bị Bành Dã chê “chân xấu”.

Trong gương, mái tóc cô hơi rối. Cô đưa tay vuốt, rất ngẫu hứng.

Hút mấy hơi thuorc, cô đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa phòng.

Bành Dã tắm xong đi chân đất từ phòng tắm đi ra, thu dọn hành lý chất đầy giường.

Đàn ông đã sơ bừa bộn. Anh cau mày, lấy từ trong bao hành lý ra một chiếc quần lót không biết là ai đã mặc, vo thành một nắm ném ra cửa.

Đúng lúc này cửa mở ra, chiếc quần lót rơi xuống bên cạnh một đôi giày cao gót.

Ánh mắt Trình Ca hạ xuống, mũi chân há há chiếc quần lót, nhìn một lát rồi ngược mắt lên: “Không phải của anh”.

Bành Dã nhìn cách ăn mặc của Trình Ca, không nói gì.

Cô đi giày cao gót không tất, dưới vạt áo sơ mi là một đôi chân dài trần trụi, cổ chân trắng muốt có hình xăm một con rắn màu đen.

Trình Ca vào phòng, đóng cửa phòng lại, cài khóa, nói: “Anh phải lớn hơn cỡ này”.

Bành Dã chỉ hừ một tiếng, quay lại tiếp tục sắp xếp. Trình Ca dựa vào cửa nhìn anh.

Mái tóc đàn ông chưa lau khô, giọt nước theo hai má chảy xuống cái cằm góc cạnh rõ ràng, rung rinh theo từng động tác của anh.

Trình Ca cúi đầu, rút một điếu thuốc ra, tay cô cũng đang run rẩy.

Hút xong nửa điếu thuốc, Trình Ca hít sâu một hơi. “Này”.

Bành Dã vẫn cúi người, quay lại.

Trình Ca hỏi: “Bên cạnh có phụ nữ không?”

Bành Dã không đáp, khuôn mặt chìm trong ánh đèn u ám, dường như một con thú hoang đã đang đánh giá con mồi.

Anh không đáp, trong lòng cô đã có đáp án.

Hỏi xong một câu, Trình Ca không còn căng thẳng nữa, ngẩng mặt lên.

“Có cần một người bạn... đêm nay?”

Bành Dã ném chiếc áo may ô trên tay xuống, đứng thẳng lên nhìn cô.

Trình Ca dựa vào tường, chậm rãi thở ra một hơi thuốc, nói: “Không phải người cùng đường, nhưng bây giờ đang đi cùng đường”.

Bành Dã vừa tắ m xong, trên người chỉ có độc một chiếc sịp đùi màu trắng rộng rãi, nhưng hình dáng chỗ đó vẫn rất rõ ràng.

Trình Ca nhìn chằm chằm vào phần gồ lên trên chiếc quần lót của anh mà không hề e dè, vô thức bóp tắt điếu thuốc trên

tay, bàn tay hơi run lên một chút.

Cô nói: “Tôi cũng chỉ mặc một chiếc”.

Bành Dã đã nhìn thấy. Chiếc áo sơ mi của cô rất mỏng, không mặc đồ lót, đường nét bên trong như ẩn như hiện.

Cô đi tới chỗ Bành Dã, Bành Dã cũng mặc kệ cô tới gần. Lăn trước trong phòng thay đồ ở cửa hàng trang phục, anh cho rằng mình đã nói rõ với cô, nhưng cô lại ngày càng lẩn tới. Cô thích gây sự, vậy anh sẽ bắt cô trả giá.

Bành Dã kéo khóa túi hành lý, xách lên ném xuống đất, ngược mắt nhìn cô: “Dựa vào cái gì mà cô cho rằng tôi và cô phải xảy ra chuyện gì đó?”

“Dựa vào ánh mắt anh nhìn tôi”. Trình Ca nói: “Anh muốn đè lên người tôi”.

Bành Dã liếc mắt nhìn cửa, lạnh lùng nhìn cô, vừa ra quân đã gặp bất lợi.

Chiếc sơ mi của cô đã cởi ba cúc, bộ ngực đầy đặn, xương quai xanh thanh mảnh, vai như tuyết mịn, băng gạc màu trắng trên cổ càng tăng phần kích thích. Cô bước giày cao gót đi tới trước mặt anh, tay sờ chiếc cúc tiếp theo, ngược mắt nhìn anh: “Anh cởi hay tự tôi cởi?”

Bành Dã đưa tay sờ chiếc cúc đó, móng tay khẽ chạm vào khe ngực cô. Ánh mắt anh nhìn cô rất khó lường, một hồi lâu sau lại nói: “Tự cô cởi đi”.

Trình Ca cúi đầu xuống định cởi cúc, nhìn thấy cơ bụng của Bành Dã, tay cô dừng lại.

Cô nói: “Tôi muốn sờ”. Sau đó cô đưa tay vuốt ve.

Vừa chạm vào, cả người đã như bị điện giật. Tay cô hơi run run, khẽ lầm bầm: “Tôi đã nhìn thấy thứ đẹp hơn rồi”.

Bành Dã không nghe rõ: “Cô nói gì cơ?”

Trình Ca không đáp. Ngón trỏ của cô ấn lên bắp thịt căng cứng của anh, đẩy anh đến góc tường.

Bành Dã dựa vào tường.

Nắm ngón tay cô xòe ra, chậm rãi vuốt ve cơ bụng anh. Bành Dã không hề cự tuyệt. Cô lại sờ cơ ngực, cơ lưng anh. Cô ngửi mùi trên da anh.

Bành Dã bị cô vuốt ve khiến trái tim hơi loạn nhịp: “Cảm giác gì?”

Trình Ca ngẩng đầu: “Sao?”

Bành Dã cười một cái: “Cô sờ tới sờ lui, có cảm giác gì?” Trình Ca nhìn lại anh, nói: “Kích thích”.

Mắt cô rất bình tĩnh, lại quyết rũ một cách khó hiểu, làm người khác chỉ muốn phá hủy nó, làm cho nó nhuộm màu tình dục.

Có dấu hiệu thua trận.

Nụ cười trên gương mặt Bành Dã thu lại, anh nghe thấy giọng nói của chính mình: “Thế à?”

Trình Ca nói: “Ừ”.

Bành Dã bước một bước về phía cô, nói: “Tôi thử xem”.

Bành Dã vòng tay ra sau lưng cô, bàn tay to lớn lùa vào lưng áo sơ mi, bóp cặp lông mày tròn lẳn của cô, ngón giữa đưa vào giữa hai lông mày, chậm rãi trượt từ phía sau ra phía trước.

Toàn thân Trình Ca căng cứng, bị kích thích phải kiễng mũi chân lên, móng tay đâm vào cánh tay anh.

Gỡ được một bàn.

Bành Dã nhếch miệng nói: “Cô đừng quá căng thẳng, tay tôi không di động được”.

Cô cắn răng, người run lên trong lòng anh.

Bành Dã bắt gặp nụ cười khẽ một tiếng, cúi đầu xuống nhìn. Ánh mắt cô lại vẫn tinh táo như cũ, thậm chí còn có một vẻ hài lòng của cao ngạo, như đang nhìn một người hạ cấp phục vụ mình.

Bà không khí yên ả mà không kém phần ngọt ngào. Bành Dã nói: “Trình Ca”.

“Sao?” Cô vuốt ve sau lưng anh, tay từ bên hông chui vào quần lót anh.

Bành Dã cười một tiếng, nói: “Kiềm chế một chút, tay tôi ướt hết rồi”.

Trình Ca nghe ra ẩn ý trong tiếng cười của anh, đó là sự ngạo mạn và tự phụ của đàn ông, thế chủ động tiến công trong cuộc chơi tình ái. Đàn ông dễ dàng khiến cơ thể đàn bà xuất hiện phản ứng mãnh liệt, đàn bà phải phủ phục dưới thân đàn ông.

Anh hỏi: “Cô có cảm giác gì?”

Trình Ca cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu lên ghé sát vào tai anh, nói nhá n nhá từng chữ từng câu: “Không đủ làm cho tôi phải rên siết”.

Mắt Bành Dã tối đi, trở nên nguy hiểm.

Trình Ca bình tĩnh lùa tay vào trong quần lót anh không kiêng nể gì: “Anh có cảm giác gì...”.

Còn chưa nói xong, Bành Dã đột nhiên ôm lấy cô đẩy ngã xuống giường.

Tóc Trình Ca xõa tung, cổ áo mở rộng. Cô cười lạnh lùng, nhìn thẳng anh.

Anh quay lưng về phía ánh sáng, mắt đen láy giống như có thể chảy nước.

Trình Ca biết rõ, anh đang nhẫn nhịn.

Cô giơ chân lên quặp quanh hông anh, nói: “Tới đi”.

Anh ảm nhận vài giây, đột nhiên lại cười, nói: “Không vội”.

Bành Dã cầm chân cô, ấn lên ngực cô. Trình Ca đột nhiên cau mày, thân thể cảm nhận được ngón tay anh...

Cô không phải một phụ nữ dễ đạt được cao trào, phải nói là một phụ nữ không dễ dàng cao trào. Tình dục mang tới cho cô phần nhiều là sự đau khổ về thể xác.

Nhưng người đàn ông này đã đổi mới nhận thức của cô. Quyển chủ động đổi chủ.

Trình Ca mím chặt môi, ánh mắt nhìn Bành Dã chằm chằm.

Anh không dọn dẹp sạch sẽ đồ đạc trên giường. Tay cô nắm chặt quần áo của anh bày trên ga trải giường.

Cảm giác khó tả dâng trào dâng trong người, cô chậm rãi ngẩng đầu lên. Cảm giác ngây ngất tràn đến, cô khao khát chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng...

Tất cả mọi cảm giác đột nhiên sụp đổ như một tòa lâu đài cát.

Cô cau mày nhìn anh.

Bành Dã cúi người xuống, bàn tay vươn ướt lạnh lạnh cầm cô, ánh mắt xảo quyệt.

Cô đã hiểu, anh đang trêu đùa cô.

Trình Ca nghiến răng, trong lòng vừa xuất hiện ý nghĩ đêm nay phải làm cho anh cậu xin tha thứ, lại có người vặn cửa lách cách.

“Lão Thất”. Bên ngoài, Hà Tranh rất khó hiểu: “Cậu khóa cửa làm gì?”

Trình Ca cau mày, nhìn chiếc giường chật đầy quần áo của Bành Dã mà mình đang nắm, lại nhìn chiếc giường trống sạch sẽ khác, đột nhiên hiểu ra đêm nay Hà Tranh sẽ ở phòng này. Cho nên vừa rồi Bành Dã không ngăn cô ngoài cửa mà cho cô vào đùa bỡn một phen.

“Đây rồi!” Bành Dã nhìn vẻ mặt Trình Ca, nụ cười rạng rỡ.

Cô có vẻ rất muốn giết anh.

Anh xách Trình Ca từ trên giường lên, dúi vào tủ quần áo.

Trình Ca lạnh mặt kháng cự, Bành Dã giật giật chiếc cúc thứ tư trên áo sơ mi của cô: “Nếu cô muốn để người ta nhìn thì tôi cũng

không phản đố i”.

Nói xong nhẹ nhàng đưa chân đẩy Trình Ca vào tủ rô`i đóng cửa lại.

Đi được vài bước, quay lại nhìn chiếc tủ quầ`n áo im lìm một cái, Bành Dã có vẻ rấ t vui. Anh lấ y một chiếc quầ`n bò từ trên giường lên mặc vào rô`i mới đi ra mở cửa.

Hà Tranh đi vào phòng: “Cậu khóa cửa làm gì?” “Em đi tấ m, phòng trộm”.

“Nhà trọ này chỉ có chúng ta ở”. Hà Tranh quan sát Bành Dã một lát, thấ c mắ c: “Tự dung cậu có vẻ vui nhi?”

Bành Dã không đáp, quay đầ u đi vào phòng. Thấ y giầ y cao gót của Trình Ca còn nằ m trên giường anh, anh sai bước đi tới câ m quầ`n áo phủ lên.

Hà Tranh đi vòng sau lưng anh: “Sao mộng quầ`n cậu lại ướt một mảng thề` này?” Nói rô`i định đưa tay sờ.

Bành Dã tránh sang một bước, sờ mộng quầ`n dính dính, nói: “Tấ m xong lau người không kỹ”.

Hà Tranh ậ m ừ một tiế`ng, đi vào nhà vệ sinh, vừa đi vừa lắ m bắ m: “Phòng này hình như có mùi là lạ”.

Bành Dã đưa tay sờ mũi, lại ngửi thấ y mùi phụ nữ trên đầ u ngón tay.

Hà Tranh đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Bành Dã mở tủ quầ`n áo ra, Trình Ca ôm gồ`i ngồ`i bên trong, lạnh lù ng nhìn anh.

Bành Dã cúi xuống nhìn cô, cơ bụng gồ lên từng múi. Anh cười mà như không cười: “Còn không đi à?”

Trình Ca đi ra, há t cằm hỏi: “Giầy cao gót của tôi đâu?”

Bành Dã nhìn quanh: “Không nhìn thấy, lúc nào thấy tôi trả cho cô”.

Trình Ca mím môi không nói, chân trần đi ra ngoài.

Ra đến cửa, Bành Dã chống tay lên khung cửa, cười: “Đi thong thả, không tiễn”.

Trình Ca quay lại, ngẩng đầu nhìn anh một hồi lâu, nói: “Anh thua rồi”.

Nói xong, cô đi.

Vài giây sau, cửa phòng bên cạnh mở ra rồi đóng lại.

Bành Dã liếm răng, ngón tay khẽ gõ lên cánh cửa, cảm thấy người phụ nữ này là một con yêu tinh.

Nhất định cô đã nhìn ra, có một giây lát, anh muốn làm tình thật sự.

Trình Ca đi chân đất, áo sơ mi xộc xệch quay về phòng.

A Hòe đang ngồi trên giường xem ti vi, quay lại nhìn Trình Ca. Trình Ca đi tới bên giường mình, lục vali lấy một cái quần lót mặc vào, lại lấy ra một chiếc thuốc, ném bật lửa cho A Hòe.

A Hòe bỏ rồi rồi đỡ được.

Trình Ca ngồi xuống giường A Hòe, bắt chéo chân, giơ bàn tay đã tháo băng nhưng vẫn còn vết thương lên, nói: “Châm lửa giúp

tôi”.

A Hòe bật lửa, giơ ngọn lửa lên trước mặt Trình Ca. Trình Ca ngậm điếu thuốc, cúi đầu xuống, khẽ cau mày hút một hơi.

Cô chậm rãi phun khói thuốc ra, đưa tay về phía A Hòe. A Hòe đặt bật lửa vào tay cô.

Cô nhìn A Hòe một lát, thổi khói thuốc vào mặt A Hòe. A Hòe vô thức rụt cổ lại.

Trình Ca cười mà mắt không cười, quay lại xem ti vi. Ti vi đang phát sóng quảng cáo thuốc tránh thai khẩn cấp, Trình Ca cười lạnh một tiếng.

Xem một lát, Trình Ca liếc A Hòe: “Cô nhìn tôi làm gì?”

A Hòe lúng túng quay đầu đi chỗ khác, một lát sau vẫn không nhận được nhìn Trình Ca: “Vừa rồi... cô đến phòng Dã Ca à?”

Trình Ca ờ một tiếng. A Hòe không nói nữa.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: “Quan hệ giữa cô và anh ta là gì?” A Hòe xì mặt không lên tiếng.

Trình Ca nheo mắt nhìn A Hòe. Cô gái này rất phóng khoáng trước mặt Bành Dã, nhưng lại rất câu nệ trước mặt cô. Trình Ca có thể thấy A Hòe và Bành Dã rất thân thuộc, lúc ở trước mặt Bành Dã không giống lúc ở trước mặt những người đàn ông khác. Trình Ca cũng có thể thấy, A Hòe trước mặt cô có một sự tự ti.

Trình Ca hỏi: “Đôi tác xếp hình à?” A Hòe hỏi: “Nghĩa là gì?”

Trình Ca búng tàn thuốc, phủ cập cho A Hòe cụm từ mới này.

A Hòe nói: “Thế thì đúng rồi. Có điều tôi và anh ấy rất ít khi gặp nhau”. Trình Ca hỏi: “Biết nhau thế nào? Vì sao anh ta cho cô tiền?”

A Hòe kể với Trình Ca, cô là người miền núi, không được học hành gì, rời nhà đi làm thuê, lạ người lạ đất, gặp phải người xấu, cuối cùng bị bán. Sau đó lần đầu tiên ra đứng đường cô đã gặp Bành Dã, Bành Dã say bất tỉnh nhân sự.

Trình Ca nghe đến đây cười một tiếng: “Tôi đã nói rồi, anh ta không tử tế gì”.

“Không phải”. A Hòe rất bảo vệ Bành Dã, nói đêm đó tâm trạng Bành Dã rất sa sút, còn say rượu, đó là lần đầu tiên anh ra ngoài tìm phụ nữ, có lẽ cũng là lần cuối cùng dùng phương thức này để tìm phụ nữ.

Chính A Hòe cũng nói là không rõ, không biết vì thân phận của cô khi lần đầu bọn họ gặp nhau hay là trái tim anh vĩnh viễn chưa từng dừng lại. Mỗi lần cùng cô, Bành Dã đều đeo bao, quên mua sẽ không làm gì, không có lần nào mất không ché.

Ngón tay Trình Ca kẹp điếu thuốc vẽ vòng tròn trên không trung, hỏi: “Sau đó hai người thành đôi tác cố định à?”

“Nhưng không có nhiều cơ hội gặp nhau, có lúc nửa năm không gặp nhau được một lần”.

Trình Ca suy nghĩ một lát. Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ở đây một mạch hơn mười năm, không có bạn gái, không kiếm chỗ giải tỏa thì không phải liệt dương cũng có bệnh khác.

Cô hỏi: “Thế sau đó sao cô không làm việc đó nữa? Được anh ta chuộc ra à?”

“Sau đó chỗ chúng tôi bị phá, đại ca đại tỷ đều bị công an bắt, chúng tôi đều được giải cứu, đều được tự do. Nhưng tôi cũng không biết nên làm gì”.

Trình Ca hỏi: “Vì sao không quay về?”

A Hòe nói: “Cha tôi chết sớm, mẹ tôi ở trong thôn chính là một... toàn bộ đàn ông trong thôn đều có thể làm cha tôi, tôi về làm gì?”

Trình Ca im lặng một hồi lâu không nói gì.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: “Cô làm gì để kiếm sống ở Phong Nam?”

A Hòe trả lời: “Tôi mở một cửa hàng quần áo ở trung tâm thị trấn, làm ăn cũng tốt lắm”.

Trình Ca nói: “Khá đầy”.

Trình Ca lại hỏi: “Cô và Bành Dã gặp nhau lần cuối là bao giờ?”

A Hòe nhát thời không nói. Cô không biết gặp nhau mà Trình Ca nói có nghĩa là gặp nhau hay có nghĩa là ngủ với nhau, cho nên không biết nên nói là nửa năm trước hay là mấy ngày hôm trước.

Mấy ngày hôm trước hai người gặp nhau, nhưng Bành Dã không mang bao theo người, trong nhà A Hòe cũng không có nên anh không chịu làm gì. Cuối cùng A Hòe dùng cách khác giải quyết cho anh.

Sau khi suy nghĩ vài giây, A Hòe vẫn trả lời cách đây mấy ngày đã gặp Bành Dã.

Trình Ca nhớ lại, là hôm gặp Bành Dã ở quán ăn sáng. Trình Ca hỏi: “Anh ta trình độ thế nào?”

A Hòe sừng sốt, không ngờ Trình Ca lại nói chuyện thẳng thắn như vậy.

Thầy A Hòe phản ứng chậm, Trình Ca nhíu mày: “Hỏi cô đấy”.

A Hòe chậm rãi gật đầu một cái.

Trình Ca ngẩng đầu phun một hơi thuốc lên trời, khói thuốc rớt xuống. Cô suy nghĩ một lát, trình độ đạo đầu rất lợi hại, đến màn chính chắc còn cao tay hơn.

Cô nghĩ một lát, cúi đầu nhìn A Hòe: “Cô thích anh ta à?” A Hòe gật đầu.

Trình Ca hỏi: “Anh ta biết chứ?”

A Hòe suy nghĩ một lát, lắc đầu: “Tôi và anh ấy một năm cũng không gặp nhau được ba, bốn lượt, anh ấy làm việc, không có nhiều thời gian đến thăm tôi, không rảnh nói chuyện khác”.

Trình Ca hỏi: “Cô không nói với anh ta à?”

A Hòe chậm rãi lắc đầu, lại nói: “Cô đừng nói với anh ấy”.

Trình Ca nói: “Tôi nói với anh ta mấy chuyện như thế làm gì?”

A Hòe chần chừ một lát, hỏi: “Kỳ thực tôi cũng không biết rõ về anh ấy lắm, không biết anh ấy có thích người phụ nữ nào không, cũng không biết bên cạnh anh ấy còn có phụ nữ khác hay không. Cô thầy... tôi có nên thử một lần không?”

Trình Ca nói: “Muốn làm gì thì cứ làm, sao phải hỏi người khác”.

A Hòe hơi bất ngờ, nhìn Trình Ca chằm chằm. Trình Ca cau mày: “Có chuyện cứ nói thẳng”.

A Hòe nói: “Vô n dĩ tôi tưởng cô sẽ xem thường tôi”.

Trình Ca nói: “Tôi không xem thường những phụ nữ không bả`ng tôi”.

Đặc biệt là người điề`u kiện bả`m sinh không bả`ng cô. Nế`u cô là A Hòe, chưa chắ`c cô có thể làm tô`t hơn A Hòe bây giờ.

A Hòe lại ngắ`n ra, nhìn Trình Ca chắ`m chắ`m.

“Cô không tin cô yế`u hơn tôi à?” Trình Ca nheo mắ`t, cười nhạt: “Có câ`n đánh nhau một trận luôn không?”

A Hòe bị cô chọc cười, hỏi: “Cô và anh â`y thề` nào?”

Giác quan của phụ nữ rá`t nhạy bén, không câ`n nói rõ, ai cũng hiểu cả.

Trình Ca nói: “Quan hệ giữa tôi và anh chỉ là ngủ một đẽm hay ngủ một chặ`ng đườ`ng thôi”.

Không ngủ một đờ`i.

A Hòe ò` một tiế`ng, một lát sau lại hỏi: “Vì sao?” “Không phải người cùng đườ`ng”. Trình Ca nói.

Bàn Dã biế`t điề`u này, cô cũng biế`t.

Trình Ca tắ`t thuố`c ném vào thùng rác. Lúc này một tiế`ng hét ngoài đườ`ng phá vỡ sự yên lặng của buổi tô`i ở thị trá`n nhỏ.

“Cứu mạng! Có bác sĩ không? Gầ`n đây có bác sĩ không?” Âm thanh này Trình Ca nghe đã quen, là An An.

CHƯƠNG 12: KHE NÚI NỞ HOA

Trình Ca nhanh chóng mặc quần vào, tìm áo khoác mặc lên người, nói với A Hòe: “Cô đừng đi lung tung”.

Cô mở cửa ra. Bàn Dã và đám Thập Lục cũng đều đã mở cửa phòng.

Trình Ca nói: “Mọi người nhận ra chứ?” Thập Lục nói: “Là cô gái ở trạm dừng chân”.

Bàn Dã nói: “Chắc là bạn cô ta xảy ra chuyện rồi”. Lúc nói ánh mắt anh vẫn nghiêm túc, thoáng nhìn ngực Trình Ca rồi nhìn vào mắt cô như nhấc cờ.

Lúc này Trình Ca mới biết cúc áo vẫn chưa cài hết, ngực lộ ra một mảng.

Trình Ca cài cúc vào, nói: “Xuống xem có chuyện gì”. “Cô ở lại trên này”. Bàn Dã nói.

Anh nhìn về phía ba người đàn ông trong phòng Thập Lục, nói: “Trình Ca và A Hòe vào phòng các cậu ngồi một lát, đừng phân tán. Anh và Tú Ca xuống xem có chuyện gì”.

Trình Ca không phản đối, tránh đường cho Bàn Dã.

A Hòe cũng đã đi ra. Lúc đi qua bên cạnh A Hòe, Bàn Dã nhỏ giọng dặn dò một câu: “Chú ý an toàn”.

Trình Ca nhìn Bàn Dã đi, nói với A Hòe: “Sang phòng bên kia”.

Trên đường tối đen như mực, chỉ có ánh đèn vàng vọt hắt ra mặt đường trải đá xanh. Cách đó không xa, một cô gái đang dìu một cô gái khác loạng choạng đi đến bên này.

Mấy cư dân bản địa từ trong nhà đi ra xem xét. “Làm sao thế?”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” “Có phải gặp sói không?”

An An không đi được nữa, đặt Tiêu Linh xuống đất: “Có bác sĩ hay không? Phòng khám ở đâu?”

“Cô đừng khóc, chờ một lát, tôi sẽ đi tìm bác sĩ ngay”.

Người nói chạy qua trước mặt Bành Dã như một cơn gió.

Bành Dã đi tới xem. Tiêu Linh tóc tai bù xù, máu bết đầy đầu, không nhìn rõ mặt, cũng không biết sống hay chết.

Vừa mới nhìn một cái, Bành Dã đã cảm thấy có gì đó không đúng mà không rõ là gì.

Anh hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

An An ngẩng đầu thấy là Bành Dã, gọi một tiếng đại ca, nước mắt rơi như mưa.

Ở đây trời tối muộn, Tiêu Linh nói vẫn còn sớm, muốn lên chùa trên núi xem, muốn cậu Bò Tát phù hộ về tìm được một

công việc tốt. Tiêu Linh ra sau chùa thắp hương sau đó không quay lại. An An tìm một hồ i lâu không thấy, đến lúc trời sắp tối mới tình cờ phát hiện dưới vách núi có vết đá sỏi lăn xuống.

An An đoán Tiêu Linh có thể trượt chân lăn xuống khe núi.

Dân bản xứ nói trong khe núi có sói, trời tối không thể đi vào. An An đi tìm một mình, lúc tìm được thì Tiêu Linh đã như thế này.

Bành Dã sờ cổ tay Tiêu Linh, mạch đập yếu ớt.

Anh lật cổ áo Tiêu Linh, đột nhiên hiểu ra cảm giác không đúng lúc đầu là gì. Chính là chiếc áo này. Chiếc áo Tiêu Linh mặc trên người là của Trình Ca!

Bành Dã nhìn cổ Tiêu Linh, nói: “Gặp sói rồi”.

Trên cổ Tiêu Linh toàn là vết móng và dấu răng sói, nhưng Tiêu Linh may mắn vì chỉ gặp một con sói con đang học đi săn, chưa biết cách dứt khí quản con mèo.

Mọi người nhìn thấy cũng hiểu ra, nói: “Cô gái này vẫn còn may”.

Bành Dã nói: “Đúng là rất may, vì có một bạn đồng hành tốt”.

Anh lạnh nhạt nhìn An An: “Tìm người là sở thích của em à? Còn luôn tự ý đi tìm một mình nữa”.

An An khóc thút thít, mím môi không lên tiếng.

Bành Dã xem đầu Tiêu Linh một lát. Huyết Thái Dương va lõm vào, những chỗ khác trên đầu cũng không may mắn tránh được. Bị thương nghiêm trọng, sống được xem như cao số.

Bác sĩ nhanh chóng chạy tới, sau khi kiểm tra nói: “Mau đưa đến bệnh viện trên huyện”.

Có người nói: “Nhà tôi có chiếc xe tải nhỏ, đưa họ đi”.

Còn có người nói: “Tháo một cánh cửa xuống cho cô ấy nằm lên, đừng để vết thương nặng hơn”.

An An không ngừng cảm ơn mọi người.

Bác sĩ thở dài: “Cô gái này cao số´ đã´y, nhưng... khả năng tinh lại không cao”.

Mọi người đặt Tiêu Linh lên cánh cửa rô`i khiêng lên xe tải. An An đi tới chỗ Bàn Dã, nước mắ`t lưng trông: “Đại ca cho em xin số´ điện thoại, ngộ nhỡ có chuyện gì em cũng không biế`t phải tìm ai”.

Bàn Dã cho số´ điện thoại.

Chiế`c xe tải chở người bệnh biế`n mắ`t trong màn đêm, để lại các thôn dân đứng bàn tán ven đường.

Bàn Dã đi về`, trên mặt như phủ mây đen. Hà Tranh hỏi: “Sao thế´?”

Bàn Dã trả lời: “Cái áo cô ta mặc trên người là của Trình Ca”.

Hà Tranh sừng số´t: “Ý cậu là cô ta trở thành kẻ chề`t thay?”
“Đúng”.

“Cậu cũng vừa xem vế`t thương trên người cô ta, là va vào đá trên núi mà”.

“Là đá hay là vũ khí khác bây giờ cũng khó nói chính xác”.

Bàn Dã nói: “Bọn chúng biế`t ban đêm có sói ẩn hiện”.

Hà Tranh nói: “Cũng xem như hao tâm tổn trí. Nhưng... Trình Ca có phải tạm thời được an toàn rô`i không?”

Bàn Dã không đáp, chỉ nói: “Sáng mai lên đường. Lát về` không nói chuyện cái áo”.

Hà Tranh nói: “Anh biế`t”.

Bành Dã về chỉ nói Tiêu Linh trượt chân lúc xuống núi, ngã bị thương, được đưa đến bệnh viện lớn. Mọi người không hề nghi ngờ gì.

Hôm sau mọi người cáo biệt Hà Tranh và A Hòe, tiếp tục lên đường.

Trước khi đi, A Hòe kéo Trình Ca qua một bên, nói: “Tôi đã nghĩ cả đêm, có chuyện vẫn phải nói với cô”.

Trình Ca hỏi: “Chuyện gì?”

Mặt A Hòe đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Tôi nói rõ với cô một chút. Đêm đầu tiên tôi ra đứng đường, anh ấy tâm trạng sa sút, uống rượu, anh ấy va vào tôi, nói xin lỗi... Tôi rất sợ, nếu không tìm được khách về, đại ca đại tỷ sẽ đánh chết tôi mất... Thế là tôi... dẫn anh ấy về nhà... Sau đó lúc anh ấy đi, tôi nói sau này nếu anh muốn tìm phụ nữ thì hy vọng anh đến tìm tôi, dù sao cũng là chỗ quen biết. Anh ấy đồng ý... Anh ấy thật sự không phải loại người đó, cô muốn...”.

Giọng A Hòe càng ngày càng nhỏ, vừa nói vừa cúi đầu vâng vạ vạ áo.

Trình Ca: “...”.

Cô không hiểu mục đích của A Hòe: “Chuyện này có quan hệ gì với tôi?”

A Hòe ngẩng đầu lên, lắc đầu mỉm cười: “Chỉ là muốn nói với cô mà thôi”.

Trình Ca nhìn A Hòe vài giây. A Hòe rất yếu đuối. Cô không nhận được đưa tay xoa đầu A Hòe, nói: “Ngoan lắm”.

Sau đó xoay người đi.

A Hòe đi đến bên cạnh Hà Tranh, nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Lúc xe nổ máy, A Hòe nói: “Tứ Ca, em không đợi anh ấy nữa”.

Hà Tranh nhìn A Hòe một cái, không hỏi vì sao, chỉ thờ dài:
“Người phụ nữ đó trong mắt có Thất Ca, trong lòng không có”.

Lòng chảo và dãy núi xung quanh Na Đê Cương Nhật là do núi lửa phun từ thời kỳ Than Đá mà có, địa thế gập ghềnh, đá vụn khắp nơi. Trình Ca ngồi trong xe, năm mét một hố nhỏ, mười mét một hố to, xóc như muốn rời từng chiếc xương ra.

Trời quang mây tạnh, mặt trời chiếu trên cao nguyên. Hai bên đường đá sỏi là nham thạch núi lửa, xám bạc thô lương, cỏ dại cực ít. Mặt trời chiếu cả thế giới trắng xóa, như đang đi trên một tấm gương.

Trình Ca đeo khẩu trang và kính bảo hộ kín mít. Nhưng ánh sáng chói mắt, đường rất gập ghềnh, chưa đi được mấy tiếng cô đã không chịu nổi, có cảm giác sắp say xe, may mà bữa sáng không ăn gì nên không bị nôn, cô nhắm mắt lại cố nhịn.

Nhịn một thời gian, cô ngủ thiếp đi.

Trong mơ vẫn có Bành Dã, nhưng lần này cô chỉ ôm người anh, vuốt ve.

Cảnh trong mơ như nước chảy từ trên. Có một phụ nữ đang hát, chậm rãi mà dịu dàng, nhẹ nhàng như gió núi.

A Nhã A Nhã đừng đi xa Đi xa A Ca sẽ buồn lắm A Ca rất buồn mà ai tỏ

Lời trong lòng biê't ngỏ cùng ai...

Có người khê gõ cửa kính xe chỗ cô: “Trình Ca”. Giọng Bành Dã cách cửa kính xe trở nên nhạt nhòa.

Trình Ca chậm rãi mở mắ't ra, tiế'ng hát trong giấ'c mơ của cô vẫn vang lên trong xe: “*Mặt trắng mặt trắng đừng tránh mặt. Tránh mặt A Nhã sẽ đơn côì...*”.

Bành Dã đang đứng ngoài cửa sổ xe, cúi người xuô'ng nhìn cô.

Trình Ca bỏ kính bảo hộ xuô'ng, nheo mắ't lại vì chói mắ't.

Trên xe chỉ còn một mình cô, đầ'u đĩa CD đang bật.

Cô hơi chóng mặt, quay hạ cửa kính xuô'ng. Gió tràn vào xe, cô giữ khẩu trang, hỏi: “Có chuyện gì thê'?”

Bành Dã lùa tay vào cửa sổ mở cửa xe, nói: “Dẫn cô đi xem một thứ”.

Trình Ca chẳng muô'n động đậy, cũng không có hứng thú gì. Cô lại đeo kính bảo hộ lên, bước xuô'ng xe. Thập Lục, Thạch Đầ'u và Ni Mã đứng cách đó không xa đang cười với cô.

“Làm cái quái gì thê'?” Giọng nói của Trình Ca vang lên từ trong khẩu trang, ô' m ô' m.

Trình Ca giẩ'm lên tâng nham thạch núi lửa trắ'ng xám, quay lại nhìn. Cả thê' giới chỉ có một màu trắ'ng nhờ nhờ như một ruộng muô'i. Chính giữa lại có một hồ' nước cao nguyên xanh ngắ't, còn xanh hơn cả bầ'u trời, như một viên đá quý khổng lồ'.

Vẻ lười nhác của Trình Ca dầ'n biê'n mắ't. Cô nói: “Rắ't đẹp”.

Bành Dã sau lưng cô lại nói: “Không phải bảo cô xem cái này”.

“Lên đây”. Bành Dã bước lên sườn dốc đá núi. Trình Ca đi theo.

Dần dần có gió từ đỉnh dốc tràn tới.

Bành Dã đã lên đến đỉnh dốc, gió thổi mái tóc và vạt áo anh tung bay. Anh quay lại, nói: “Đi lên”.

Trình Ca đi lên, sau đó hô hấp ngừng lại, vô thức bỏ kính bảo hộ và khẩu trang xuống.

Cô nhìn xuống một khe núi xanh ngát, hàng vạn cây hoa hạnh nở hoa đầy sườn núi, trắng muốt, hồng rực, tím nhạt, tím đậm, như ráng chiếu rực rỡ. Mây đám mây lơ thơ trên trời in bóng râm xuống mặt cỏ xanh mát mắt.

Ánh sáng loang lổ, màu sắc rất đậm, như tranh sơn dầu của Van Gogh.

Gió mát lạnh từ đáy khe núi thổi lên. Cảm giác bí bức tắc nghẽn trong lồng ngực Trình Ca trong nháy mắt tan thành mây khói, chỉ còn lại một sự thư thái.

Trình Ca hỏi: “Đây là nơi nào?”

Bành Dã trả lời: “Không có tên, khe núi nở hoa”.

“Khe núi nở hoa? Đây là một cái tên hay”. Trình Ca nói.

Anh dẫn cô đến xem khe núi nở hoa này. Trình Ca nói với anh: “Cảm ơn”.

Bành Dã yên lặng một lát, quay sang nhìn cô.

Trình Ca cúi đầu. Cô đứng trên đá núi trắng xám, dưới chân là khe núi nở hoa. Gió núi thổi qua bên tai cô, cô nghe thấy tiếng hát

trên xe phía sau trở nên hư ảo. “Bay đi, dang rộng cánh ra đi, Từ sáng sớm đến lúc hoàng hôn...”.

Cô bước tới phía trước một bước. Gió rất mạnh, như vô số đôi tay vô hình nâng cô lên.

“Bay đi, mở ra đôi cánh yêu thương. Em sẽ được tự do như gió núi...”.

Nhất định sẽ rất kích thích.

Cô lại đi về phía trước một bước nữa. Cô hít sâu một hơi đầy buồn ngủ, có cảm giác muốn lao xuống.

Cô chậm rãi kiễng mũi chân.

Đột nhiên cảnh tượng trước mắt cô lướt qua giống như một dòng nước. Bàn Dã kéo cô về phía sau, gằn như muốn bẻ gãy cổ tay cô. Anh lạnh lùng nhìn cô, gằn như là giận dữ: “Cô có bệnh hả?”

Trình Ca lại rất bình tĩnh, nói: “Tôi không định nhảy”.

Bàn Dã nghiến răng, suýt nữa bị cô làm nghẹn chết. Vừa rồi đích xác cô chỉ bước hai bước, kiễng chân lên. Hình như anh đã phản ứng quá nhanh.

“Tôi thích nơi này”. Trình Ca nói: “Cảm ơn”.

Mây đen phủ kín gương mặt, Bàn Dã nhìn cô chằm chằm, sầm mặt không nói câu nào. Cuối cùng anh đi về xe không quay đầu lại.

Trên đường đi, Bàn Dã không nói chuyện với Trình Ca. Những người còn lại giảng hòa mấy lần mà không được, cũng không dám trêu chọc hai người bọn họ nữa.

Trời chiều chạng vạng, đá núi lửa và hồ nước đã lùi lại ở rất xa phía sau. Mặt trời sắp lặn, nhiệt độ hạ thấp, trên miền hoang dã xuất hiện một dòng sông băng, bọn họ như đã đi tới một đại lục mới.

Trình Ca hỏi: “Đến đâu rồi?”

Cô nhìn Bàn Dã. Bàn Dã không để ý đến cô, cũng không nhìn cô.

Ni Mã suy nghĩ một lát, trả lời thay: “Đó là Phở Nhược Cương Nhật, có sông băng và cánh đồng băng. Sông băng Phở Nhược Cương Nhật là sông băng lớn thứ ba thế giới trừ Nam cực và Bắc cực”.

Trình Ca nói: “Nếu sau này không làm công việc này, cậu có thể đi làm hướng dẫn viên du lịch”.

Ni Mã gái đầu nói: “Ở đó có rất nhiều bò Yak Tây Tạng, rất ngộ nghĩnh, chạy tới chạy lui trên băng. Chị Trình Ca, chị có thích bò Yak Tây Tạng không?”

Trình Ca: “...”.

Cô nói: “Câu hỏi này chị biết trả lời kiểu gì?”

Màn đêm dần buông xuống, bọn họ dừng lại ở một khu vực cây cối lơ thơ, xuống xe dựng lên. Vùng này núi non trùng điệp, không có một bóng người, vòng đi tìm làng xóm vừa tốn thời gian, vừa tốn xăng lại tốn công.

Tôi nay phải ngủ ngoài trời.

Thạch Đầu lái xe đến đến một chỗ tương đối kín đáo. Bàn Dã và Thập Lục đi một vòng xung quanh tìm hiểu địa hình.

Bành Dã nói với Thập Lục chuyện Tiêu Linh, Thập Lục hỏi: “Nói vậy thì Trình Ca tạm thời an toàn rồi à?”

“Tạm thời”.

Thập Lục thở dài: “Nhưng vẫn có thể sẽ có người đến cướp da thú”.

Bành Dã nói: “Có khả năng hành động nhất chính là đoạn đường này”.

Thập Lục nói: “Hay là tôi nay đừng nhóm lửa nữa?” Bành Dã nói: “Không được. Mọi người đều phải ăn cơm.”

Nhiệt độ ban đêm quá thấp, không nhóm lửa không chịu nổi.

Nếu chúng ta là mục tiêu thì có nhóm lửa hay không chúng vẫn sẽ đến”.

Thập Lục suy nghĩ: “Cũng đúng. Dẫn bọn chúng đến không phải là lửa mà là da thú. Đừng để đến lúc đó vừa đói vừa rét, cầm súng cũng cầm không xong”.

Thập Lục đi vài bước, lại huých cánh tay Bành Dã: “Đúng rồi, Thập Ca, hay là báo trước cho Trình Ca một tiếng?”

Bành Dã hỏi: “Báo cái gì?”

Thập Lục đáp: “Nói với cô ấy có thể sẽ có người đến đánh lén chúng ta. Em sợ đến lúc đó cô ấy sẽ sợ hãi”.

Bành Dã cười một tiếng, hỏi: “Cậu cảm thấy cô ta sẽ sợ hãi à?”

Thập Lục hỏi: “Chứ sao nữa”.

Bành Dã nói: “Anh thì nghĩ rằng cô ta sẽ đến chỗ cậu lấy súng”.

Mấy người đã chọn được địa điểm nghỉ ngơi. Thạch Đà và Thập Lục đi kiếm củi nhóm lửa, Bàn Dã và Ni Mã dựng lều.

Trình Ca không có việc gì làm, ngồi bên cạnh xem, thỉnh thoảng lại chụp trộm mấy tấm ảnh.

Hai người này không giống Thạch Đà và Thập Lục, vừa nhìn thấy ống kính đã không chịu nổi. Trình Ca cho rằng những phần tử thiếu tích cực như hai người này khiến công việc của cô rất khó tiến hành.

Chụp được vài bức ảnh, sự chú ý của Trình Ca nhanh chóng tập trung vào Bàn Dã.

Cũng như mọi ngày, anh làm việc cực kỳ chăm chú, điều này làm cho gương mặt anh nhìn sáng sủa khí khái hơn bình thường. Anh làm việc có quy trình mà rất nhanh chóng, lấy trang bị, đóng cọc, kéo dây, chiếc lều to lớn trong tay anh trở nên đơn giản như xếp gỗ Lego.

Anh ngồi dưới đất, xắn tay áo, cơ bắp săn chắc, thoáng cái đã đóng xong cọc xuống đất, thoáng cái đã buộc xong một nút buộc kiểu thủy thủ.

Một chiếc lều to lớn màu xanh bộ đội nhanh chóng được dựng xong, ẩn giữa lùm cây, đây là màu sắc nguy trang tốt nhất.

Không biết có phải cảm nhận được ánh mắt của Trình Ca hay không, Bàn Dã quay lại nhìn cô một cái.

Cô ngồi dưới đất, dựa vào một gốc cây hút thuốc lá. Khói thuốc trắng xanh, ánh mắt cô hơi lơ đãng, thoạt nhìn lại có một sự gợi cảm khác lạ.

Cô dùng ánh mắt khiêu khích anh, ngang nhiên, không hề tránh né.

Bành Dã nói một câu bằng giọng nhạt nhẽo: “Cô qua đây”. Anh đã nói với cô.

Trình Ca dụi tắt thuốc, phủ lá cây trên móng, đi tới chỗ Bành Dã.

Anh khẽ hát cảm ra hiệu cho cô đến đứng trước mặt anh. Trình Ca dịch sang một bước, đứng đối diện với anh, cau mày: “Gì thế?”

Bành Dã đột nhiên đưa tay đẩy cô. Trình Ca không đứng vững được, lao đảo ngã về phía sau, ngã thẳng vào mái lều.

Trình Ca cho rằng mình sẽ ngã xuống đất, nhưng mái lều chỉ võng xuống một chút rồi đỡ cô rất vững vàng.

Cô trợn mắt nhìn Bành Dã.

Bành Dã lạnh nhạt nhìn cô một cái, nói với Ni Mã bên kia lều: “Kiểm tra rồi, chắc chắn đây”.

Trình Ca: “Anh là đồ khôn khiếp!”

Thạch Đầu ôm bó củi từ dưới dốc đi lên, nghe vậy liền sốt ruột giảng hòa: “Sao thế, sao thế? Làm sao lại cãi nhau rồi?”

Trình Ca lạnh mặt không lên tiếng, vùng vẫy mấy cái trên mái lều. Nhưng người cô hoàn toàn không có trọng tâm, không làm sao đứng lên được, bùng nhùng như cá vung vào lưới.

Cô lại không muốn trượt xuống như trẻ con chơi cầu trượt, như thế sẽ phải ngó dưới chân Bành Dã.

Bành Dã nhìn cô má' y lầ' n, hiểu rõ suy nghĩ của cô nên đưa tay kéo cô lên.

Anh nắ' m cổ áo kéo cô đứng dậy. Trình Ca không chịu nổi tư thế bá đạo này của anh, đánh vào tay anh: “Anh buông ra cho tôi!”

Bành Dã nghe vậy buông ra, Trình Ca lại ngã xuô' ng mái lầ' u.

Thập Lục đau đầ' u gầ' n chề' t, ôm củi tới thả xuô' ng đầ' t: “Hai người làm sao tự nhiên như nước với lửa thế? Từ hôm qua đầ' n giờ cứ gặp nhau là đầ' u đầ' ”.

Thạch Đầ' u cũng không biế' t phải làm sao, nói: “Thấ' t Ca, anh là đàn ông mà không thể nhường nhịn một chút à?”

Thạch Đầ' u vừa nói vừa kéo Trình Ca lên. Trình Ca chỉnh lại quầ' n áo, nói: “Thạch Đầ' u, không sao đâu, tôi không thêm chấ' p anh ta”.

Bành Dã tức giận quá lại bật cười: “Hóa ra là tôi trêu chọc cô à?”

Trình Ca nhìn anh qua đuôi má' t: “Thế' tôi trêu chọc anh cái gì?”

Thấ' y hai người lại chuẩn bị đầ' u khẩu, Thạch Đầ' u gào một tiế' ng: “Thấ' t Ca, anh đi nhóm lửa đi!”

Bành Dã không động đậy, liề' m rắ' ng một cái, nhìn Trình Ca chầ' m chầ' m.

Trình Ca nói: “Nhìn cái gì?”

Bành Dã Bành Dã nói: “Hiểu rồ' i. Cô có thể bắ' t nạt đàn ông, đàn ông không thể bắ' t nạt cô”.

Trình Ca hỏi: “Anh nói người đàn ông nào?” Bành Dã: “...”.

Trình Ca hỏi: “Tôi bắt nạt anh à?” Bành Dã: “...”.

Trình Ca lại hỏi: “Tôi bắt nạt ai à?” Bành Dã: “...”.

Thấy sắc mặt Bành Dã càng ngày càng đen, Thạch Đâu vừa đẩy vừa xô: “Đi nhóm lửa đi nhóm lửa”.

Bành Dã bị Thạch Đâu đẩy đi, nói: “Cậu không sợ tôi cho một mồi lửa đốt hết chỗ này à?”

Thấy Bành Dã đã đi, Trình Ca mím miệng hừ một tiếng, tiếp tục loay hoay với chiếc máy ảnh.

Chưa được mấy giây, Trình Ca lại không nhìn được nhìn về phía Bành Dã. Anh quỳ một gối xuống đất, dụng cụ to củi nhỏ thành một mái lều, bên trong để lá khô cỏ khô, trên đó là cành nhỏ, trên nữa mới là củi to.

Anh châm mấy tờ giấy, dúi vào chỗ mớ cỏ khô, gạt gạt cho không khí lưu thông. Ngọn lửa cháy to dần, càng lúc càng mạnh. Ánh lửa hắt vào gương mặt anh khiến mắt anh trở nên long lanh.

Trình Ca tự nhiên rùng mình vô cớ, lúc này mới nhận ra trời đã lạnh.

Cô ngẩng đầu lên nhìn, mặt trời đã sắp xuống núi, nhiệt độ giảm xuống nhanh hơn trước.

Trình Ca quấn chặt áo, đi tới ngôi lều bên cạnh đống lửa, giơ tay ra sưởi ấm.

Bành Dã không nhìn cô, cầm gậy cời đống lửa cho lửa cháy to hơn.

Trình Ca hứng hơi nóng bốc lên, nhớ tới câu Bàn Dã nói với cô trong phòng thay đồ` hôm đó, cô trả lại nguyên lời cho anh: “Anh cứ thích phân cao thấ p với tôi làm gì?”

Bàn Dã không buồ n để ý đế n cô.

Trình Ca thở dài: “Tôi thật sự không định nhảy xuồ ng”. Bàn Dã vẫn không mở miệng.

Nhiệt độ tăng lên, vế t thương trên tay hơi ngứa, Trình Ca rút tay vế` gãi.

Một lát sau, Bàn Dã nói mà không thềm ngắng đầ u lên: “Bên kia là Khả Khả Tây Lý”.

Trình Ca ngắng đầ u lên hỏi: “Bên nào?”

Bàn Dã há t cả` m: “Bên kia. Phía sau ngọn núi tuyế t đó”.

Trình Ca quay sang nhìn, thấ y mây mù trong núi đã dâng lên che khuấ t sườn núi và chân núi, chỉ còn lại đỉnh núi tuyế t hình chóp trắ ng tinh lơ lửng trên không trung.

Mặt trời lặn xuồ ng phía sau đỉnh núi, ánh nắ ng màu đỏ như máu há t lên núi tuyế t, Một nửa đỏ rực, một nửa trắ ng bạc, như một tòa thành giữa không trung.

Trình Ca nhẹ nhàng hít một hơi không khí lạnh, nhìn không chớp mắ t. Cô biế t cảnh đẹp như vậy sẽ biế n mắ t sau chồ c lát.

Cô hỏi: “Bên kia là Khả Khả Tây Lý à?”

Bàn Dã ở một tiế ng, nói: “Tuyế n đường chúng ta đi mắ y ngày nay là song song với ranh giới Khả Khả Tây Lý”.

Trình Ca nói: “Anh nói chuyện rất giống Thập Lục”.

Thạch Đà`u lại cười, nói: “Cô đã đi qua rất nhiều nơi đúng không?”

Trình Ca nói: “Nam cực cũng đã đến rồi”.

“Chim cánh cụt có thích không?” Ni Mã hỏi xen vào. “Chạy nhanh lắm”.

“Có chạy nhanh bằng linh dương không? Nếu linh dương đến đó thì con nào thắng?”

“Chim cánh cụt”. Trình Ca đáp.

Ni Mã thán phục: “Nó chạy nhanh thế cơ à?” Trình Ca nói: “Vì linh dương chết cóng rồi”. Ni Mã: “...”.

Thập Lục cười ha hả.

Thạch Đà`u nói: “Cô đã tới Bắc cực chưa?” Trình Ca lắc đầu.

Thạch Đà`u nói: “Thật Ca đã đến Bắc cực rồi, đi qua Bắc Băng Dương”.

Trình Ca đưa mắt nhìn Bành Dã. Anh cầm que cời, đảo ngô và khoai trong đống lửa. Ánh lửa chiếu vào trong mắt anh, lung linh như mặt hồ` dưới nắng chiếu.

Anh liếc cô một cái: “Nhìn cái gì?”

Trình Ca hỏi: “Anh đến Bắc Băng Dương làm gì?” Bành Dã nói: “Đi qua thôi”.

Anh không muốn nhiều lời, Trình Ca cũng không hỏi nữa.

Nhưng Thạch Đà u lại nói: “Trước kia tôi nghe Nhị Ca nói, có một chiếc tàu chiến muốn mời Thát Ca làm thủy thủ trên tàu”.

“Nhị Ca trên anh thôi. Thế mà cậu cũng tin à?”

Thạch Đà u không tin, cho nên không để ý đến Bành Dã nữa, quay lại hỏi Trình Ca: “Trình Ca, cô có bạn trai chưa?”

Bành Dã cúi đầu xuống, bất giác liếc cô một cái qua khoe mắt.

Trình Ca cũng nhặt một cành cây cời lửa, nói: “Chưa”.

Thạch Đà u hỏi: “Cô là một cô gái rất tốt, tại sao lại không tìm được bạn trai?”

Trình Ca trả lời rất thoải mái: “Người thích tôi thì tôi không thích. Người tôi thích lại không thích tôi”.

Thập Lục nói chen vào: “Tôi nghe người ta nói, bây giờ ở thành phố lớn cả trai lẫn gái đều như vậy. Trình Ca, chính cô cũng như vậy, cô có nghĩ tới nguyên nhân của vấn đề này không?”

Trình Ca nói: “Nghĩ tới rồi chứ”. “Nguyên nhân gì?”

Trình Ca nói: “Không xứng với người tốt hơn mình, lại không coi trọng người theo đuổi mình”.

Thập Lục tặc lưỡi, lời này nghe thật cô đơn.

Ni Mã không hiểu: “Chị Trình Ca, chị tốt như vậy, người theo đuổi chị đều là người tốt”.

Trình Ca cười cười, không nói gì.

Bành Dã gạt một bả' p ngô từ đò'ng lửa ra, đưa cho Trình Ca: “Chín rô'ì”.

Trình Ca không khách sáo, câ' m lâ'y há miệng cắ'n. Bành Dã nói: “Cẩn thận không bỏng”.

Ngô nướng vừa thơm vừa ngọt, còn cô thì đói. Ăn được một nửa, Bành Dã lại ném cho cô mắ'y miế'ng thịt, như cho mèo ăn.

Không lâu sau khoai lang cũng chín, bóc lớp vỏ cháy, hơi nóng bô'c lên, mùi thơm lan tỏa.

Ăn xong một củ khoai lang lại đế'n một củ khoai tây to.

Thời gian trước ở thành phố Trình Ca hơi biế'ng ăn, sau khi tới đây lại khác hẳn. Tô'ì nay cô ăn rắ't nhiề'u. Sau khi ăn xong một đò'ng đò' nướng, cô dùng tay áo lau miệng, sau đó nhìn Bành Dã.

Bành Dã: “...”.

Anh hỏi: “Cô còn ăn được nữa cơ à?”

Trình Ca giơ tay đế'n trước mặt anh, nói: “Trái cây của tôi đâu? Hôm nay chưa ăn trái cây”.

Ý cô nói là củ đậu.

Bành Dã quẩn trái cây khế nhíu mảy: “Buổi tô'ì lạnh, ăn không sợ lạnh bụng à?”

“Tôi muố'n ăn”. Trình Ca nói.

Bành Dã thắ'y trán cô lắ'm tắ'm mồ' hôi, còn đang ngô'ì sưởi bên đò'ng lửa nên không ngăn cản nữa, đứng dậy đi lâ'y một củ đậu mang đế'n. Anh ngô'ì dưới đấ't, lột vỏ củ đậu sạch sẽ như lầ'n trước rô'ì đưa cho cô.

Trình Ca cắn một miếng. Củ đậu giòn tan, toàn là nước.

Cô có cảm giác như đang bật điếu hòa đá p chần.

Thạch Đầu ăn khoai tây nướng, hỏi: “Trình Ca, cô làm công việc này cha mẹ cô không lo lắng à? Tôi thấy cô rất ít gọi điện thoại cho họ báo bình an”.

Trình Ca nói: “Cha tôi mất nhiều năm rồi, mẹ tôi cũng có gia đình mới”.

Mọi người yên lặng. Thập Lục đá móng Thạch Đầu, Trình Ca lại cười: “Không sao đâu. Họ cũng đâu thể sống thay tôi”.

Bành Dã không nói gì, lại khều một củ khoai lang nhỏ trong đống lửa ra, dùng que cời gạt đến trước mặt Trình Ca, hỏi: “Còn ăn được không?”

“Thì ăn một củ nữa”. Trình Ca cầm củ khoai lang lên.

Ban đêm đi ngủ, mỗi người chui vào một chiếc túi ngủ, nằm chen chúc trong lều.

Trình Ca không có túi ngủ. Ban đêm phải có người gác đêm nên thừa một chiếc. Bành Dã đưa túi ngủ của anh cho Trình Ca.

Bành Dã gác từ mười một giờ đến một rưỡi. Thập Lục gác từ một rưỡi đến ba giờ, Ni Mã gác từ ba giờ đến bốn rưỡi, Thạch Đầu gác từ bốn rưỡi đến sáu giờ.

Trình Ca thấy mọi người đi ngủ đều mang súng, trong lòng đã đoán được có chuyện gì.

Nằm xuống chẳng bao lâu, tiếng thở đều đều của những người đàn ông xung quanh đã vang lên. Trình Ca nằm trong túi ngủ

của Bành Dã, toàn là mùi của anh, cô không ngủ được.

Ánh lửa trên mái lều, còn cả bóng dáng anh.

Trình Ca nhắm nghiền người, đưa tay vuốt ve hai chữ “Bành Dã” trên vải bạt, ram ráp, gai tay.

Ni Mã nói mê một câu, ban đêm rất yên tĩnh. Người đàn ông bên ngoài cũng yên tĩnh.

Một tiếng đã trôi qua, Trình Ca vẫn không ngủ được. Cô từ trong túi ngủ chui ra, đi ra ngoài lều.

Bành Dã không ngờ bên đống lửa, anh ngờ dựa vào một gốc cây ở chỗ khuất.

Trình Ca kéo khóa kéo chui ra khỏi lều phát ra tiếng động, ánh mắt anh lập tức lia tới, hai mắt sắc bén như một con sói ẩn nấp trong rừng cây, cảnh giác, nhạy bén, mang một chút tàn nhẫn.

Trình Ca vịn lều, chăm chú nhìn anh.

Anh mặc một chiếc áo mưa màu đen, khuôn mặt nhìn có vẻ lạnh lùng hơn bình thường.

Trình Ca hiểu không phải anh đang ngờ yên lặng, anh đang gác đêm, đang trinh sát.

Thấy Trình Ca đi ra, Bành Dã không hề quá kinh ngạc, ánh mắt rất nhanh lại nhìn ra chỗ khác.

Trình Ca mặc áo rét to như gấu, đi tới ngôi xuồng bên đống lửa sưởi ấm, cách anh khoảng chừng mấy mét. Liếc thấy cô đến sưởi bên đống lửa, anh hỏi: “Lạnh quá tỉnh giấc à?”

Trình Ca lắc đầu.

Chỗ cô nằ m ngủ gầ n đố ng lửa bên ngoài nhấ t, rấ t á m. Bành Dã lại hỏi: “Không ngủ đượ à?”

Anh nói rấ t nhỏ, lúc nói không hê` nhìn Trình Ca mà vẫn chú ý xung quanh. Sương mù ban đêm dày đặc, mông lung trôi giữa hai người.

Trình Ca trả lời: “Ồ, không ngủ đượ”.

Bành Dã dừng lại một giây, quay đầ u lại nhìn Trình Ca, hỏi: “Sợ à?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh cho rằ ng tôi sẽ sợ sao?”

Bành Dã cười cười rấ t nhạt, một lâ n nữa nhìn về` phía những lùm cây trong đêm đen. Ánh lửa hắ t ra, những lùm cây như che giấ u cho đám ma quái.

Trình Ca ôm gồ i, cằ m tựa lên cánh tay, nghiêng đầ u nhìn anh một lát. Anh vẫn chăm chú nhìn cây cô i xung quanh. Trình Ca hỏi: “Anh buồ n ngủ không?”

Bành Dã nói: “Không buồ n ngủ”.

Lúc nói chuyện, anh vẫn không nhìn cô.

Trình Ca nhỏ giọng hỏi: “Tô i nay sẽ có nguy hiểm à?” Bành Dã nói: “Có thể”.

Trình Ca hỏi: “Có thể cho tôi một khẩu súng không?” Bành Dã trả lời: “Không đượ”.

Trình Ca hỏi: “Vì sao?”

Bành Dã không trả lời ngay, nửa giây sau nhìn cô một cái: “Tôi cho rằ ng cô biể t vì sao”.

Trình Ca nói: “Anh không nói thì tôi làm sao biết vì sao?” Bành Dã không để ý đến cô nữa.

Trình Ca biết việc cô kiễng chân trên đống núi là một tiên án tiên sự trong mắt anh.

Hai người yên lặng rất lâu không nói nữa. Trình Ca châm thuốc vào đống lửa, lặng lẽ hút thuốc lá.

Bành Dã đứng dậy đi tới, cho thêm một ít củi vào đống lửa, nói: “Hút thuốc xong vào đi ngủ. Một lát nữa mưa, âm thanh ồn ào càng không ngủ được”.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn, rõ ràng trăng đang rất sáng. Bành Dã lại dặn một câu: “Lúc ngủ nhớ mặc đủ quần áo”. Để đề phòng ban đêm có việc đột xuất.

Trình Ca ở một tiếng, lại bắt đầu tán dóc: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn cô tám, chín tuổi”.

Trình Ca nói: “Thì ra anh già như vậy rồi”. Bành Dã nói: “Cô còn trẻ”.

Trình Ca không nói được gì. Kỳ thực tuổi của anh chưa thể gọi là già, mặt mũi và thân thể thoát nhìn càng không già. Anh ngò i cho củi vào đống lửa, cô ngò i bên cạnh, nhẹ nhàng hút một hơi thuốc, nhìn anh qua làn khói thuốc.

Vẻ mặt Bành Dã cho thấy rõ anh không muốn nói với cô về những vấn đề này.

Trình Ca nói bình tĩnh: “Một vài năm trước, bên cạnh anh chắc hẳn có vô số mỹ nữ”.

Bành Dã hỏi theo ý cô: “Thế cô hỏi bạn gái nào?” Trình Ca nói: “Người anh yêu nhất”.

Bành Dã đáp: “Quên rồi”.

Anh thật sự đã quên rồi, bởi vì không đủ để ghi lòng tạc dạ.

Trình Ca búng tàn thuốc vào đống lửa, hỏi: “Thứ tôi muốn, anh sẽ không cho. Bởi vì anh nói chúng ta không phải người một đường. Vậy anh và A Hòe có phải người một đường không?”

Bành Dã không trả lời, Trình Ca trả lời thay anh: “Không phải”.

“A Hòe muốn, anh cho. Vì sao?” Trình Ca cười lạnh: “Bành Dã, anh sợ tôi”.

Anh sợ lún vào không thoát thân ra được.

“Đàn ông hơn ba mươi tuổi mà còn sợ tôi ăn thịt hay sao?” Bành Dã không nói. Vô tình động tác kiễng chân của Trình

Ca trên khe núi nở hoa đã khiến anh giận dữ, lúc này sự khiêu khích của cô càng làm anh khó chịu.

Anh yên lặng, lúc đầu không nói, sau đó bỏ thanh củi cuối cùng trong tay vào đống lửa rồi mới quay lại nhìn Trình Ca: “Bởi vì tôi không có ham muốn xác thịt với cô”.

Giọng nói thờ ơ như không, nội dung lại nghiêm trọng đến mức đủ để đóng băng mối quan hệ vừa mới dịu bớt của hai người.

Ánh mắt Trình Ca gằn như lạnh thấu xương. Cô không nói gì, ném nửa điếu thuốc còn lại vào đống lửa, đứng dậy đi vào lều.

Sau khi quay về trong lều, Trình Ca nhìn bóng Bành Dã in trên vải bạt, lạnh lùng lờ mắt một cái rồi xoay người ngủ.

CHƯƠNG 13: VIÊN ĐẠN

Ban đêm loáng thoáng nghe thấy tiếng mưa rơi đập vào bạt lều lộ bộp, sau đó có người vào lều đổi ca, có người ra ngoài đi gác.

Không biết bao lâu sau, Bàn Dã lay cô rớt vội, âm thanh hạ xuống cực thấp: “Trình Ca!”

Trình Ca mở choàng mắt, mưa to đập vào lều lộ bộp, trong tiếng mưa rơi gió thổi có xen lẫn nhiều tiếng súng nổ.

Sắc mặt Bàn Dã lạnh lùng nghiêm nghị, không đợi Trình Ca tự đứng dậy mà dùng một tay lôi cô lên, kéo vào trong lòng nhanh chóng đi ra ngoài.

Ni Mã đã dập đống lửa. Bên ngoài lều tối đen như mực, chỉ có sắc trời nhờ nhờ, mưa to như trút, bóng cây xung quanh như những bóng ma.

Tiếng đầu súng phía sau vẫn ãi ãoàng, trong mưa, Trình Ca không kịp nổi run lên một lát.

Bàn Dã che chở Trình Ca nhanh chóng bò lên trên dốc núi phía sau lều, giấu cô trong một hố đất. Lúc hạ trại anh đã xem xét địa hình. Xung quanh nơi này có nhiều cây bụi, từ dưới nhìn lên trên chỉ thấy toàn là bụi cây, từ trên nhìn xuống dưới lại có tầm nhìn rộng rãi, có thể nhìn thấy hết mọi thứ.

Lều của họ ở lưng chừng dốc, xe đỗ ở đỉnh dốc.

Bàn Dã nhanh chóng cởi áo mưa trên người cho Trình Ca mặc vào, kê súng nã m sát bên miệng hố đất. Thạch Đầu và Thập Lục

yếm hộ ở phía trước, đang bị ép lùi về bên cạnh lề u.

Bành Dã ngã m chuẩn vài bóng người túm tụm trong bóng đêm, ngón tay siết cò súng, một tiếng kêu thảm vang lên dưới dốc núi.

Mấy bóng người tản ra, Bành Dã không tiếp tục nổ súng, cảnh tượng trước mắt quá nhạt nhòa, sợ bắn nhầm phải Thạch Đầu và Thập Lục.

Ni Mã nhanh chóng bò lên, trượt vào hố đất. Bành Dã hỏi: “Bao nhiêu người?”

Ni Mã đáp: “Khoảng mười người”.

Bành Dã cắn môi một cái, mái tóc ướt sũng dính vào trán. Bành Dã hỏi: “Súng của cậu còn bao nhiêu đạn?”

Ni Mã trả lời: “Mười viên”.

Bành Dã nói: “Đủ rồi. Một lát nữa Thạch Đầu dẫn bọn chúng đi lên, anh bắn yếm hộ, cậu làm tay súng chính”.

Ni Mã yên lặng vài giây, nói: “Vâng”.

Nói xong, Ni Mã bò lên khỏi hố, luồn đến phía sau lùm cây chéo phía trên dốc.

Trình Ca mặc áo mưa nhưng toàn thân vẫn ướt đẫm, răng va vào nhau căm cạp vì lạnh, nước mưa khiến cô không mở mắt ra được.

“Cô cố chịu một chút nữa”. Bành Dã kéo cô tới đề dưới thân, nòng súng nhắm về phía năm, sáu bóng người đang lén lút bò lên dốc tới gần lề u, lạnh lùng siết cò súng.

Tiếng súng liên tiếp nổ vang trên đỉnh đầu Trình Ca, sức giật rất mạnh đập thẳng vào hai vai Bành Dã, cũng đồng thời đập vào

Trình Ca dưới thân anh. Đêm tối làm cho xúc giác cực kỳ rõ ràng.

Bành Dã đè trên người cô, cơ bắp toàn thân đều căng cứng. Nước mưa cũng đập vào trên mặt cô, cô không thở nổi. Mỗi lần nổ súng đều là một lần sức giật bùng nổ, hai người trầy trật trong hố, cơ thể không ngừng cọ sát vào nhau.

Cô như sắp hòa tan vào thân thể anh.

Trình Ca choáng váng và đau đớn, không thở nổi. Hai tay cô tóm chặt eo anh.

Bành Dã nổ súng khiên đối phương điên cuồng phản kích, mảy viên đạn bắn vào rìa hố đất, bùn đất văng khắp nơi. Bành Dã nhanh chóng cúi thấp đầu, bảo vệ Trình Ca dưới thân mình.

Sau một loạt bắn nhanh liên tiếp, tiếng súng dừng lại, mưa cũng nhỏ đi. Một sự yên lặng chết chóc dần dần bao phủ những lùm cây, chỉ có tiếng gió đêm vù vù.

Kẻ địch đang chậm rãi áp sát hố đất của Bành Dã, ngay cả Trình Ca cũng nghe thấy tiếng bước chân. Cô lau nước mưa trên mắt, nhìn về phía Bành Dã.

Bành Dã lại nhìn mây trên trời, tay cầm súng, lông mày nhíu chặt.

Gió vẫn thổi, anh trầm khể. “Ba...”

Trời quá tối, cô không nhìn rõ mặt anh, chỉ có âm thanh khe khể.

“Hai...”

Trình Ca thấy tay anh cầm súng giơ lên trên trời... “Một...”

Anh nổ súng chỉ thiên, mà tiếng súng này dường như là tín hiệu nào đó.

Trong nháy mắt, gió thổi mây đen đi, ánh trăng rớt xuống như thủy ngân, chiếu sáng cả dốc núi sau cơn mưa.

Còn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh cũng hiện rõ dưới ánh trăng.

Ni Mã đã nổ súng: “Đoàng! Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Đoàng! Đoàng!”

Trình Ca nghe thấy dưới dốc cách đó không xa có tiếng nổ súng loạn xạ lẫn với tiếng kêu thảm thiết và tiếng chửi bới. Đồi phía đông đang nhanh chóng rút lui.

Bành Dã lộ đầu lên xem. Có người bắn một phát súng về phía này, anh lập tức cúi xuống.

Bành Dã lạnh lùng cảnh báo, ngón tay gạt chốt an toàn, lại đứng dậy không hề do dự, kê súng lên trên cánh tay trái.

Đoàng một tiếng, người nọ ngã xuống đất, ôm chân bò về phía sau. Những người bên cạnh háng đều xông tới kéo háng.

Bành Dã đã bắn trúng gã thủ lĩnh.

Bành Dã lạnh mặt, nhanh chóng phán đoán những kẻ còn tứ chi lạng lạng trong đám người. Đoàng! Đoàng! Đoàng...

Những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Đồi phía đông quay súng lại, bắn như vãi đạn, vang vọng không trung.

Nhưng rất nhanh, mây đen lại che khuất mặt trăng, dốc núi chìm vào màn đêm đen như mực.

Thế giới yên tĩnh lại. Cả dốc núi đều yên tĩnh.

Không lâu sau, trời lại bắt đầu mưa rào rích, dưới chân dốc có tiếng ô tô nổ máy.

Bọn chúng đã đi.

Ni Mã từ sau lùm cây đi ra, nhanh chóng chạy đến bên này. Bàn Dã cũng buông Trình Ca ra, đi ra khỏi hố đất. Thạch Đầu và Thập Lục đang chạy tới tụ họp.

Bàn Dã hỏi: “Thế nào?”

Ni Mã đáp: “Hai vai, hai bụng, một chân... Một đầu”. Bàn Dã nói ngắn gọn, chắc nịch: “Có tiến bộ”.

Thập Lục khoác vai Ni Mã, khen ngợi: “Không tồi, cậu sẽ là tay thiện xạ kế tiếp của đội chúng ta”.

Ni Mã bẽn lẽn, không còn chút tinh táo chững chạc nào của lúc nổ súng vừa rồi, xấu hổ gãi đầu gãi tai: “Đầu là Thập Ca dạy em”.

Suy nghĩ một lát, lại nhỏ giọng nói: “Thập Ca, không phải em cố ý bắn vào đầu hắn”.

Bàn Dã nói: “Anh biết”.

Đôi mắt với đám người săn trộm, nếu có thể làm cho đôi phương mất khả năng hành động thì cố gắng không được lấy tính mạng chúng.

Thạch Đầu hỏi Bàn Dã: “Thập Ca, bây giờ làm thế nào?”

Có đuổi theo không?”

Bành Dã nói: “Lên đường”. Trời lại bắt đầu mưa rào rích.

Mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc một cách nhanh gọn. Một mình Trình Ca đi ra một góc, dựa vào góc đại thụ châm thuốc hút. Bành Dã cho rằng vừa rồi cô quá sợ hãi, cần yên tĩnh để ổn định lại tâm tình nên mặc cô ở một mình.

Mọi người thu dọn xong đi tới cạnh xe, Trình Ca hỏi: “Thị trấn gần nhất ở đâu?”

Thạch Đầu vừa khiêng túi lên xe vừa nói: “Quay trở lại, phải mất vài tiếng... Có thể sẽ đụng phải đám người vừa rồi... Cô hỏi cái này làm gì?”

Trình Ca nói: “Quay lại đi”.

Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa.

Bành Dã ném vali của cô lên xe, quay lại nhìn cô. Trời quá tối, mặt cô hơi nhạt nhòa, không thấy rõ vẻ mặt.

Bành Dã nghĩ vài giây. Trước khi xảy ra vụ độ súng, anh và cô đang rơi vào trạng thái chiến tranh lạnh. Thế là anh nói: “Trình Ca, bây giờ không phải lúc nhõng nhẽo”.

“Quay lại”. Trình Ca dựa vào thành xe, không có vẻ gì là sẽ lên xe.

Bành Dã cau mày: “Cô lại khó chịu vì chuyện quái gì vậy?”

Trong bóng tối, đốm lửa trên điếu thuốc của cô sáng lên một lát rồi lại tối đi.

Cô chậm rãi nhả ra một hơi thuốc, nói bình tĩnh: “Tôi trúng đạn rồi”.

Ánh trăng chiếu xuống qua khe hở giữa các đám mây. Hình bóng cô dựa vào bên cạnh xe đã dần dần trở nên rõ ràng.

Sắc mặt cô tái nhợt, nhưng thần sắc bình tĩnh, tay phải cầm một chiếc thuốc nhỏ khói lượn lờ. Dưới vai trái, phía trên ngực có một vết thương, máu tươi chậm rãi thấm ra bên ngoài.

Thập Lục và Ni Mã đều khiếp sợ: “Trúng đạn bao giờ thế?”

Trình Ca cau mày chịu đau, hỏi: “Bây giờ các người lại muốn hỏi tôi về chuyện đó?”

Cảm giác đau âm ỉ lâu dài trên vai làm đầu óc cô trở nên tỉnh táo mà tích cực hơn lúc nào hết, sự kích thích không ngừng từ vết thương tràn ra xung quanh. Cô búng tàn thuốc, mở cửa xe, nói: “Đưa tôi đến bệnh viện”.

“Tiếp tục lên đường”. Âm thanh của Bàn Dã vang lên. Trình Ca ngược mắt nhìn anh, giọng nói hơi lạnh lạnh:

“Anh nói cái gì?”

Mây lại bao phủ, mưa lại bắt đầu rải rích.

Bàn Dã nói không hề hợp tình hợp lý: “Quay lại mất thời gian, hơn nữa nguy hiểm”.

Trình Ca nói: “Hừ, trong vai tôi có đầu đạn”.

Bàn Dã lại không chút động lòng, đôi mắt đen tinh táo như một con sói đang chờ thời cơ, nhìn sâu vào trong mắt Trình Ca như đang tìm kiếm những suy nghĩ bên trong. Vẻ giận dữ trên mặt Trình Ca không có một chút nguy tạo nào.

Cô bóp chặt điếu thuốc trong tay, nói: “Anh cảm thấy đưa tôi đi bệnh viện là lãng phí thời gian?”

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô, không nói gì cả.

Trình Ca lạnh ngắt, cô xoay người bước đi: “Các người cứ đi đường của các người, tự tôi lái xe về”.

Bành Dã kéo cô lại đè lên thân xe.

Trình Ca nghiến răng, trong mắt tràn ngập căm hận: “Tôi nói rõ rồi, tôi phải đến bệnh viện”.

Ánh mắt nặng nề, Bành Dã nói: “Tôi lấy đạn ra cho cô”. Ngay cả Trình Ca cũng trợn tròn mắt không thể tin nổi.

Bành Dã quay lại nói với Thạch Đâu: “Mang rượu trắng đến đây”.

Trình Ca há t tay Bành Dã ra, xoay người chạy về phía xe mình.

Bành Dã không nói một lời, bước dài tới ôm ngang hai chân cô vác lên vai, đi tới bên cạnh xe, đặt cô nằ m ngựa xuống nắ p ca pô. Trình Ca nhò m dậy định trượt xuống, Bành Dã nhảy lên xe đè cô nằ m xuống.

Một tay anh đè lên ngực cô, tay kia rút ra một con dao găm ngắn từ bên hông, nói với Thạch Đâu: “Rượu trắng”.

“Buông ra! Anh buông ra!”

Ánh mắt Trình Ca như dao sắc, cô liê u mạng vùng vẫy, tay hế t cào lại cá u cánh tay Bành Dã.

Dù Bành Dã vẫn giữ được Trình Ca, nhưng cô vùng vẫy như vậy cũng không có cách nào lấy đầu đạn được. Anh nghiêm mặt, ra lệnh

cho ba người đang trố mắt bên dưới: “Đến giữ chặt cô ta lại”.

Trình Ca gầm lên: “Các người dám?”

Ni Mã không dám lên, Thập Lục cũng không dám. Bình thường bọn họ đều cấp cứu bị thương ở khu vực không người như vậy, nhưng đâu sao Trình Ca cũng là phụ nữ, một đám người xúm vào bắt nạt cô quả thật chẳng ra sao.

Ni Mã buồn lắ m. Rõ ràng không phải vì tiết kiệm thời gian, tiết kiệm xăng, tiết kiệm tiền, vì sao Thập Lục không chịu nói cho rõ ràng?

Thạch Đầu bên cạnh khuyên can hơn thiệt: “Trình Ca, cô cố chịu một chút, lấy đạn ra là đỡ ngay. Bình thường chúng tôi vẫn làm như vậy... Cô cố gắng chịu đau một chút...”.

Trình Ca quát: “Chịu đau cái tổ tông nhà các người”.

Bành Dã không nói một lời, giật sợi dây dựng lên trên đỉnh xe xuống. Trình Ca đoán được anh muốn làm gì, cô vừa đá vừa đạp nhưng vẫn không thắng được Bành Dã, hai tay bị buộc vào gương chiếu hậu hai bên xe.

“Bành Dã! Anh dám!” Trình Ca gào khản cổ, co chân đạp Bành Dã. Bành Dã dùng đầu gối đè hai chân cô lại, cởi áo ngoài ra quấn chặt hai chân cô lại.

Sợ cô vùng vẫy đạp đầu vào xe, Bành Dã lại cởi một chiếc áo lót dưới đầu cô.

Anh tóm chặt cổ áo cô, dùng dao rạch một nhát, cả áo khoác lẫn áo len đều bị rạch đứt. Anh xé áo thun và áo lót của cô, lộ ra một phần vai và ngực trắng lóa.

Một viên đạn bắn vào phần mềm của cô, máu không ngừng thấm ra bên ngoài.

Mắt Trình Ca đỏ sọc: “Bành Dã, anh dám? Hôm nay anh dám khoét của tôi một miếng thịt, tôi sẽ móc tim anh ra!”

Giọng Bành Dã rất bình tĩnh: “Con bà nó, hôm nay tôi dám đấy”.

Anh quỳ hai bên người cô, hai chân kẹp lấy người cô, gạt quần áo trên vai cô ra, lại cầm lấy rượu trắng từ tay Thạch Đà u.

Trình Ca vùng vẫy nhưng không thoát được sợi dây trói trên tay.

Bành Dã cấn dao găm ngang miệng, một tay cầm rượu, một tay tóm cằm bóp miệng cô mở ra rồi đổ thẳng rượu trắng vào.

Trình Ca không uống, ra sức lắc đầu, nhưng tay của anh như một chiếc gọng kìm kẹp chặt gương mặt cô, cô có ra sức thế nào cũng không lắc nổi. Rượu mạnh đổ vào cháy họng, một luồng hơi nóng chạy khắp toàn thân, chạy lên đỉnh đầu.

Bành Dã chuẩn bị động thủ, sợ Trình Ca cấn phải lưỡi lại cởi nút chiếc áo phong trên người ra kéo căng như một sợi dây vắt qua miệng cô, buộc lại ở phía dưới đầu cô.

Trình Ca không kêu gì được nữa.

Bành Dã cầm rượu rửa lưỡi dao, lại dội lên vết thương của Trình Ca. Trình Ca rên lên một tiếng, toàn thân căng cứng mà co giật, sợi dây trói tay căng lên. Một giây sau, lưỡi dao đâm vào vai cô rồi khoét một vòng.

Đầu óc Trình Ca như nổ tung, trong tích tắc không kêu nữa.

Cô chờ dẫn, ngẩng đầu lên, lông mày nhíu chặt. Trong cơn đau đớn và choáng váng cùng cực, cô lại nhìn thấy, khi đó, có mưa ánh trăng.

Đầu đạn được khoét ra rất chính xác, rơi xuống nắp ca pô leng keng.

Bành Dã nhanh chóng bôi thuốc cho Trình Ca, lau khô người cho cô, băng bó lại kỹ càng. Sau khi lấy đầu đạn ra, tay anh lại hơi run run.

Anh vừa làm vừa nhìn cô vài lần. Sắc mặt Trình Ca càng trắng hơn dưới ánh trăng, không có bất cứ biểu cảm gì, ánh mắt lơ đãng, mái tóc bừa bộn, trên trán không biết là ướt mưa hay là ướt mồ hôi.

Giọng nói của Bành Dã không còn lạnh nhạt như vừa rồi, mang một chút dỗ dành mà chính mình cũng không ý thức được: “Tôi rồi, không sao rồi”.

Áo phong vẫn vắt ngang miệng, Trình Ca vẫn há miệng, ánh mắt thẳng thắn mà dịu dàng. Không giống như đang chịu đựng nỗi đau dữ dội, như vừa nhận được món đồ chơi cô yêu thích.

Thập Lục phụ giúp bên cạnh nhỏ giọng nói: “Thật Ca, Trình Ca có gì đó không bình thường, không chảy một giọt nước mắt nào, bây giờ vẫn còn ngơ ngác nhìn anh chằm chằm, hay là đau quá nên ngất rồi?”

Bành Dã cúi xuống nhìn cô, ánh mắt cô bình lặng mà dịu dàng, rơi vào trên thân thể trần của anh.

Bành Dã nói: “Vì uống nhiều rượu thôi”.

Vết thương của Trình Ca bên trên ngực, vì cô nằm ngửa nên bầu ngực căng lên tròn trịa, mắt Thập Lục dần dần mở to.

Bành Dã cau mày, dùng sớ ng dao gỗ lên đầ u Thập Lục.

Thập Lục ôm đầ u chạy má t.

Bành Dã cởi áo phong và dây trói tay cô ra, cổ tay cô đỏ lên vì vùng vẫy.

Anh gạt những sợi tóc dính trên trán và trên mặt cô, nhặt đầ u đạn trên nắ p ca pô lên đặt vào lòng bàn tay cô, nói nhỏ: “Giữ làm kỷ niệm”.

Trình Ca nắ m đầ u đạn, toàn thân kiệt sức vô lực, nói: “Bành Dã”.

Bành Dã bế cô từ trên nắ p ca pô xuô ng: “Sao?”

Cô nắ m trong lòng anh, nghiêng đầ u dựa vào vai anh, hơi thờ yế u ớt: “Anh nhớ đầ y”.

Bành Dã không trả lời.

Tôi nói được thì làm được, anh cứ chờ xem.

Toàn thân cô ướt sũng, lạnh buố t. Bành Dã bế cô đi tới cạnh xe, đặt cô ngò i vào ghế sau xe.

Bành Dã nói: “Tôi lục vali của cô tìm cho cô bộ quầ n áo khô”.

Sau đó đưa cho cô một chai nước và má y viên thuố c: “Uố ng thuố c chồ ng viêm đi”.

Trình Ca ậm ò một tiế ng.

Cuố i cùng Bành Dã tìm được bộ váy áo dân tộc Tạng đó, hỏi: “Có câ n tôi giúp không?”

Trình Ca nói, môi tái nhợt: “Tự tôi mặc”.

Đám Thạch Đà ù nhóm lửa ngồ ì dưới gồ c cây. Bành Dã đi tới. Ni Mã nói: “Chúng ta đợi chị Trình Ca sưởi ấm rô ì đi”.

Bành Dã lấy thuốc lá từ trong túi ra, chính là bao Ngọc Khê Trình Ca cho. Anh rút một điếu, cho các anh em máy điếu, châm vào đống lửa hút.

Thập Lục thở dài: “Thất Ca, sao anh không nói rõ với Trình Ca?”

Bành Dã hút một hơi thuốc, hỏi: “Nói cái gì?”

Thập Lục nói: “Anh làm vậy là tốt cho cô ấy. Về t thương thể của cô ấy, còn chưa chạy tới bệnh viện đã bị uấn ván rô ì. Bây giờ đã xử lý khẩn cấp, có thể dùng thuốc đông y hay thuốc Tây Tạng thôn nào cũng có”.

Ni Mã hóp miệng nói: “Thất Ca, anh cứ nói không muốn mất thời gian, không muốn tốn xăng, em thấy ánh mắt chị Trình Ca như sắp bị anh làm tức chết rô ì”.

Bành Dã nói lạnh nhạt: “Chọc tức cô ta, cô ta cũng không mất miếng thịt nào”.

Ni Mã hỏi: “Vì sao phải chọc tức chị ấy?”

Bành Dã cau mày thiếu kiên nhẫn, nói: “Nhìn cô ta thấy ghét”.

Ni Mã không đồng ý: “Chị Trình Ca rất tốt”.

Bành Dã nói: “Sau này cậu có thể gọi cô ta là anh”.

Ni Mã không hé răng nữa, đứng dậy đi kiể m cúi theo Thập Lục.

Đi một quãng xa, Thập Lục thầ m thì: “Hai người này còn phải đầ u nhiề u”.

Ni Mã không hiểu: “Vì sao thế?”

Thập Lục vỗ vỗ đầu Ni Mã: “Hai người đầu quá ương ngạnh, ai cũng không muốn chịu thua trước”.

Hai người đó đã đi, Thạch Đầu vẫn im lặng cuối cùng lên tiếng: “Trình Ca chụp ảnh xong sẽ đi, có lẽ cả đời sẽ không quay lại nơi này nữa”.

Bành Dã nghe ra Thạch Đầu có ý khác, cô nén sự bức bối trong lòng: “Nói đi”.

Thạch Đầu thở dài: “Vừa rồi anh nói với Ni Mã anh thấy ghét cô ấy, anh thật sự ghét cô ấy thì đã tốt”.

Bành Dã khẽ nhún mày: “Hôm nay cậu làm sao vậy?”

Thạch Đầu nói: “Hôm đó em nhìn thấy Trình Ca từ phòng anh đi ra, quần áo còn chưa mặc xong, giày cũng không có”.

Bành Dã cứng họng không biết nói gì.

Thạch Đầu cười đờng lữa, đờm lữa văng khắp nơi. Hắn nói: “Thật Ca, chuyện này nếu đồn ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt. Trình Ca đến công tác, nói thẳng cũng là công nghiệp, không giống tìm phụ nữ bên ngoài. Nói khó nghe là loạn từ nội bộ. Anh không để ý nhưng cũng phải suy nghĩ cho cô ấy. Lối đêm đó Tiêu Linh nói bọn em cũng nghe thấy, nếu không phải Thập Lục lấy có mang thuốc lên ngắt lời thì không biết còn có những lời ra tiếng vào gì nữa. Em không biết mạng mẽo gì, nhưng Thập Lục nói Trình Ca là người nổi tiếng trên mạng, người trên mạng ghét ai sẽ nói rất khó nghe, không phải cái kiểu ghét như của anh đâu”.

Bành Dã không nói gì. Những chuyện này anh đầu hiểu cả.

Thạch Đà`u lại nói: “Cô nàng Trình Ca này á`y à, nói không tốt thì không phải, tính cô á`y rất tốt, nhưng nói tốt cũng không phải, cô á`y không phải một cô gái ngoan hiền. Nhìn đôi mắt cô á`y là biết cô á`y đã từng trải, không để thứ gì trong lòng. Cô á`y sẽ không ở lại đây, người không ở, lòng cũng không”.

Nói đến đây, Thạch Đà`u dứt khoát nói thẳng luôn: “Nếu anh muốn chơi thì cứ chơi với cô á`y, chơi hết hành trình này rồi đường ai nấy đi. Nếu anh không muốn chơi thì cũng đừng để mình bị cuốn vào, cô á`y phóng khoáng bỏ đi, anh lại sa lầy không lên được. Cô nàng Trình Ca này có một lòng yêu khí, không chùng kiếp trước là hồ`ly. Em sợ một ngày nào đó cô á`y sẽ khoét tim anh thật, đến lúc đó đời anh coi như bỏ đi”.

Bành Dã nhíu mày, hút một hơi thuốc thật sâu, chuyển một vòng trong buồng phổi rồi mới thở ra, nói: “Anh và cô ta không có chuyện gì hết”.

Thạch Đà`u nói: “Em thấy sớm muộn gì hai người cũng sẽ xảy ra chuyện”.

Bành Dã im lặng một lát, nói: “Anh biết chừng mực”. Cho nên anh vẫn tàn nhẫn với cô.

Chặn đường của cô, cũng chặn đường của mình.

Thạch Đà`u lại than: “Thật Ca, nhiều năm nay anh làm việc luôn luôn quyết đoán, nhưng em thấy chuyện này làm anh hơi hồ`đồ`. Nên dừng mà không dừng, không hại được cô á`y, người gục ngã sẽ chỉ có mình anh”.

Bành Dã dùng sức gãi đầu, không trả lời. Thạch Đà`u thấy thế cũng không nói thêm nữa.

Phía sau có tiếng mở cửa xe. Trình Ca đã thay đổi xong xuôi ng xe, bước chân cô hơi liêu xiêu.

Bành Dã vốn định đi tới đỡ cô nhưng nghĩ một lát lại nghĩ yên không đứng dậy.

Ni Mã đi tới muốn dìu cô, cô từ chối, tự mình đi tới, nghĩ xuôi ng xuôi.

Bành Dã nhìn cô, sắc mặt cô vẫn rất nhợt nhạt, cô không có biểu cảm gì, lạnh nhạt mà hờ hững, không có vẻ gì là đau đớn, cũng không nói chuyện với những người xung quanh.

Sau khi hong khô người, mọi người lập tức lên đường.

Phải nhanh chóng chạy tới thôn xóm tiếp theo, tìm bác sĩ thay thuốc đã dập, cắt thuốc uống cho Trình Ca.

Chạy đến một lùm cây cách đó mười mấy cây số, mọi người dừng xe đổ xăng.

Trời đã tờ mờ sáng.

Trình Ca muốn hút thuốc lá, đi cách xa xe một chút, đến một con dốc gần đó.

Bầu trời một màu xanh xám, mây trên núi phía đông dần lên, chuyển sang màu hồng nhạt, mặt trời đã sắp mọc.

Trình Ca đi lên dốc núi trông về phía xa, đại bàng lượn vòng trong khe núi.

Trình Ca nhớ có người đã nói, chỉ có ở nơi rất cao mới có thể nhìn thấy đại bàng, bởi vì đại bàng chỉ bay trên trời cao.

Nó dang rộng đôi cánh, phóng khoáng tự nhiên, bay lên cao theo gió, từ bình minh đến hoàng hôn, tự do như gió núi.

Gió bị trời buộc, liền tiêu tan chầm dứt. Đại bàng bị trời buộc, liền phản kháng đến chết.

Ánh mắt Trình Ca đuổi theo con đại bàng đó rất lâu, đến nơi rất cao rất xa. Cô hít sâu một hơi, cảm giác đau buốt thấu xương trên vai truyền đến.

Cô yên lặng một giây rồi hít sâu một hơi nữa, cơn đau tiếp theo tràn tới.

Phía sau có tiếng bước chân, Trình Ca nghe ra là Bàn Dã. Một tay cô kẹp thuốc, một tay nắm đầu đạn trong túi.

Cô không nói gì, cũng không quay lại.

Bàn Dã dứt tay túi quần đứng bên người cô, cũng không nhìn cô.

Dáng anh cao cao, như một cây bạch dương. Anh nhìn về phía con đại bàng bay lượn trong khe núi xa xa, cô độc, tự do, không thể trời buộc. Anh cảm thấy Trình Ca cực giống con đại bàng đó.

Lúc này, lòng Trình Ca nên ở đó, ở chỗ con đại bàng đó. Gió vẫn cứ thổi, mặt trời đang mọc.

Hai người đứng trên sườn núi cao cao, không ai nói lời nào. Nổi gió rồi.

Bàn Dã xòe năm ngón tay ra nghe gió theo bản năng.

Trình Ca ngẩng đầu nhìn năm ngón tay anh. Giữa những kẽ tay anh có bầu trời xanh, mặt trời mọc, đại bàng bay qua. Ánh nắng

sớm đỏ rực len qua kẽ tay, có thể nhìn rõ cơ gân mạch máu.

Bành Dã khẽ nheo mắt, nhìn con đại bàng giữa kẽ tay. Anh nói: “Trình Ca, ngày mai trời đẹp lắm”.

Cuối cùng chiếc xe địa hình cũng chạy vào địa giới Khả Khả Tây Lý.

Khắp nơi là băng, ánh mặt trời chiếu xuống sông băng lấp lánh, như đang đi trong một thế giới băng pha lê trong suốt.

Trình Ca nằm ngủ trên ghế sau xe.

“Trình Ca, em có muốn không chế mọi người và mọi vật xung quanh em không?”

“Trình Ca, khi cảm thấy mất không chế, em có phát điên lên không?” “Trình Ca, em vẫn không thể không chế tâm tình của em sao?” “Trình Ca, em vẫn ham muốn kích thích sao?”

“Trình Ca, em lại vứt thuốc đi rồi đúng không? Em giấu đi đâu rồi?”

“Trình Ca, chị chỉ muốn tốt cho em!”

Trình Ca đau khổ cau mày lại, lắc đầu một lát, mở choàng mắt ra, lại trông thấy bầu trời xanh thẳm ngoài cửa kính xe.

Cô yên lặng nhìn, mê mẩn nhìn.

Trời rất xanh, xanh đến mức làm mọi người thấy lòng mình trải rộng, sáng bừng, bình yên.

Cô đột nhiên hơi buồn cười, bầu trời ở đây có hiệu quả trị liệu tốt hơn nhiều so với thuốc và những lời khuyên giải của bác sĩ Phương.

Bành Dã nói thời tiết hôm nay rất đẹp, thời tiết ngày mai cũng sẽ đẹp.

Đường xá thuận lợi, không có mưa gió.

Tôi mai sẽ tới trạm bảo vệ. Sau khi họ trở lại khu bảo tồn, tất cả mọi khả năng sẽ trở thành ngoài khả năng.

Cô đưa tay che mắt, nghĩ đến cảm giác nhức nhối và choáng váng cực hạn khi viên đạn được moi ra, nghĩ đến cảnh tượng Bành Dã quỳ chân hai bên gối trên người cô, đưa tay lột chiếc áo phông trên người.

Sắp đến trưa, bọn họ đi qua một thôn nhỏ trên núi cao.

Xe dừng lại gần một quán trà. Bành Dã đưa Trình Ca vào một ngõ sâu tìm thầy lang.

Thầy lang là một ông già râu bạc. Đợi Trình Ca ngồi xuống, Bành Dã nói với thầy lang về tình hình sơ lược của Trình Ca.

Thầy lang vẫy tay gọi Trình Ca, nói: “Lại đây, cho tôi xem vết thương”.

Trình Ca ngồi lại gần, vén áo ra để thầy lang tháo băng ra xem. Động tác của thầy lang không nhẹ nhàng, lúc tháo băng gạt ra Trình Ca hơi nhíu mày.

Thầy lang cau mày, nói: “Đây là vết đạn”. Bành Dã nói rõ thực tình.

Thầy lang nói: “May mà không sâu, thủ thuật lấy đạn rất tốt”.

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Ông đang chiêm ngưỡng một tác phẩm nghệ thuật đấy à?”

Thầy lang vuốt râu: “Ồ, tinh thần khá đấy, có vẻ không sợ đau”.

Trình Ca: “...”.

Thầy lang nhanh chóng mở máy gói thuốc, sắm một thang thuốc, lại lấy một ít thảo dược già dập chuẩn bị đắp lên vết thương.

Trong phòng toàn là tiếng già thuốc cóc cóc, thầy lang nhìn có vẻ lớn tuổi nhưng vẫn rất quắc thước, sức vóc vẫn còn khá, già máy trăm chày mà không có vẻ gì là mệt mỏi cả.

Bà Dã hỏi: “Có cần cháu hỗ trợ không?”

Thầy lang xoa tay nói: “Các cháu không biết cách”.

Trình Ca nửa nǎm trên chiếc xích đu trong nhà thầy lang nghỉ ngơi, ngoài cửa sổ trước mặt là sườn núi cao cao, trên đỉnh núi phủ bằng trắng treo đầy những lá cờ sắc sỡ nhiều màu, đón gió phấp phật dưới ánh mặt trời.

Trình Ca hỏi: “Kia là đâu?”

Thầy lang vẫn già thuốc cóc không hề ngẩng đầu lên, trả lời: “Đỉnh Gió Lộng”.

“Đỉnh Gió Lộng?”

Bà Dã giải thích: “Gió trên đỉnh đó chưa bao giờ ngừng nghỉ, cho nên gọi là đỉnh Gió Lộng”.

Một con đỉnh núi bốn mùa trong năm đều có gió thổi. Những lá cờ đủ mọi màu sắc nhẹ nhàng bay trên đỉnh núi,

cũng khó trách.

“Trên đó còn có một ngôi chùa, là ngôi chùa linh nghiệm nhất trong phạm vi vài trăm dặm quanh đây”. Thầy lang nói.

Trình Ca không đáp lại. Người ở đâu cũng thích nói thầ n Phật chùa nhà mình linh thiêng. Né u thật sự linh thiêng như vậy thì người người đê u có thể làm thầ n tiên rô i.

Thầ y lang giã thuố c xong đắ p lên vé t thương cho Trình Ca, thật không ngờ là không đau mà còn mát lạnh dễ chịu.

Thuố c cũng đã sắ c xong, Trình Ca cau mày uố ng một hơi cạn bát.

Thầ y lang khen ngợi thái độ của cô, nói: “Ồ, khá lắ m”. Sau đó ném cho cô một chiế c kẹo dẻo.

Trình Ca: “...”.

Cô bỏ chiế c kẹo vào miệng ăn.

Cô quay lại nhìn, thầ y lang đang đưa cho Bành Dã rắ t nhiề u gói thuố c, dặn dò kỹ càng loại nào là đắ p ngoài da, loại nào là sắ c lên uố ng, loại nào bao lâu thay một lâ n, loại nào bao lâu uố ng má y viên, loại nào phải sắ c bao lâu...

Bành Dã mím môi, nhúu mày nghe, thỉnh thoảng lại gậ đầ u, có vẻ đang chăm chú ghi nhớ.

Nhìn nửa bên mặt đường nét rõ ràng của Bành Dã, Trình Ca đột nhiên lại muố n hút thuố c lá.

Rời nhà thầ y lang Tây Tạng, Trình Ca hỏi: “Anh nhớ hế t cách dùng những loại thuố c đó chưa?”

Bành Dã trả lời: “Nhớ rô i”.

Trình Ca ở một tiếng, nói: “Bây giờ ra xe lên đường chứ?”

Bành Dã gạt đầu một cái, vài giây sau hỏi: “Cô muốn làm gì?”

Trình Ca đáp: “Muốn lên trên sườn núi phía sau một lát”. Bành Dã đồng ý.

Trên đường đi, hai người không ai nói lời nào.

Tùng dây cò tam giác nhiều màu bay khắp nơi, vắt ngang trên đầu hai người.

Nhiệt độ không quá thấp, Trình Ca mặc nhiều quần áo, đi một lát bắt đầu nóng nên cởi áo khoác ra. Cô cầm máy ảnh trên tay không tiện, Bành Dã bước tới cầm áo khoác của cô vắt lên cánh tay.

Tất cả đều rất tự nhiên. Trình Ca không từ chối, cũng không cảm ơn.

Thấy cô lạnh mặt, Bành Dã hỏi: “Vẫn còn giận à?” Trình Ca chỉ nói một từ: “Hèn!”

Bởi vì Bành Dã nói không có hứng thú xác thật với cô, bởi vì Bành Dã nói không muốn lãng phí thời gian.

Bành Dã cười một tiếng.

Trình Ca lạnh lùng nói: “Đừng có không thừa nhận”. Bành Dã hít một hơi, nói: “Tôi cũng không phủ nhận”.

Phía trước có một đống đá hình thù kỳ quái xếp thành một ngọn tháp nhỏ, trên mỗi tảng đá đều có khắc những ký hiệu màu sắc khác nhau.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã: “Đây là cái gì?” Cô đã thấy rất nhiều lần ở Tây Tạng.

“Đồ ng đá Mani. Những hòn đá đó gọi là đá Mani, bên trên có khắ c bùa chú”.

“Dùng để làm gì?” “Cầ u phúc”.

“Dùng đá cầ u phúc?”

“Người ở đây cho rằ ng vạn vật trên thế gian như sông núi hồ biể n, đá t đá cây cô i đê u có linh tính tự nhiên”.

Trình Ca khẽ nhưn mảy. Bành Dã hỏi: “Sao thế ?”

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Con người là loài có trí tuệ nhấ t trong tự nhiên, vậy mà con người lại phải dùng đá để cầ u phúc, chẳng phải nực cười sao? Thay vì khắ c bùa chú trên tảng đá để khắ c cầ u trời cao, chẳng thà chính mình kiên địn h cô gắ ng phá n đấ u còn hơn”.

Bành Dã cúi đầ u cười cười, đá một mảnh băng dưới chân. Trình Ca ngược mắ t nhìn anh, hỏi: “Anh cười cái gì?” Bành Dã quay lại nhìn về phía trời xanh núi thẳ m xa xa, nói: “Chính vì con người không đủ kiên địn h nên mới nghĩ

đê n chuyện tìm kiê m sự an ủi từ những thứ cứng rắ n hơn. Bởi vì có trí tuệ nhấ t là con người, dễ dao động nhấ t cũng là con người”.

Trình Ca yên lặng một lát, nhẹ nhàng cười lạnh: “Cũng đúng. Người khắ c cầ u tình yêu mỹ mắ n phá n lớn là những người không tin tưởng vào sự chung thủy của đố i phương”.

Bành Dã ngắ m nghĩ vài lượt về lời này của cô, hỏi: “Cô từng có một tình yêu không mỹ mắ n à?”

Trình Ca nói: “Thứ gọi là tình yêu này, khi chúng ta rơi vào nó vẫn cho rằ ng là yêu, lúc thoát ra được mới phát hiện chỉ là một vũng bùn”.

Bành Dã không hỏi nữa.

Một lát sau Trình Ca hỏi: “Có tác dụng không?” “Cái gì?”

Trình Ca nói: “Dùng đồ ng đá Mani này câ`u phúc có hiệu nghiệm không?”

Bành Dã nói: “Chưa thử bao giờ”.

Trình Ca hỏi: “Anh không có ước nguyện gì à?”

Bành Dã cúi đầ`u, vô thức đá những hạt băng trên cỏ khô, yên lặng một lúc lâu. Ánh nắ`ng phản xạ từ hạt băng hắ`t lên trên mặt anh, lóe sáng lắ`p lánh.

“Có”.

“Ước nguyện gì?”

Bành Dã không ngẩng đầ`u lên nhưng khẽ quay sang nhìn cô, mắ`t nheo lại, nói: “Điề`u này sao có thể nói với cô được?”

Trình Ca không cô`nài: “Thế` thì không câ`n nói”.

Cô câ`m máy ảnh đi lên phía trước, còn chưa đi xa, âm thanh mơ hồ` mới truyề`n đế`n theo gió: “Chúc ước nguyện của anh thành hiện thực”.

Chúc ước nguyện của anh thành hiện thực.

Nghe thắ`y câu này, Bành Dã không cá`t bước đi được. Anh đứng yên tại chỗ một lát, gió núi lồ`ng lộng trên dồ`c Gió Lộng, thổi tới hẻm núi dưới chân núi. Anh không khỏi quay lại, nhìn lên trời nghe tiể`ng gió.

Lúc anh chuẩn bị đi tiếp lại nhìn thấy Trình Ca phía trước ngẩng đầu lên khỏi máy ảnh.

Cô vừa chụp cho anh một kiểu ảnh.

Núi tuyết, cỏ khô, sông băng, cò đuôi nheo, trời xanh, đồng đá Mani, anh đứng trên sườn núi, nhìn lên không trung.

Trình Ca rất thản nhiên, Bàn Dã cũng không ý kiến gì. Anh đi tới chỗ cô, hỏi: “Cần tôi chụp cho cô một kiểu không?”

Nói xong lại bổ sung một câu: “Trên đường đi cô toàn chụp cho người khác, chính mình không lưu vài kiểu làm kỷ niệm à?”

Trình Ca nhướn mắt, không nói gì nhìn anh. “Sao vậy?”

“Nhiếp ảnh gia thường coi thường trình độ của người khác, đặc biệt là khi người khác chụp ảnh cho mình”. Trình Ca nói: “Chuyện mắt hứng nhắt là anh chụp cho người khác một bức ảnh đẹp, người ta lại báo đáp anh bằng một kiểu ảnh chẳng ra gì, còn không bằng không báo đáp”.

Bàn Dã cân nhắc một lát, cười nhạt: “Không chỉ là chụp ảnh, chuyện khác cũng vậy”.

Anh chuyển mắt nhìn cô, lại cười cười, nói: “Không tin tưởng kỹ thuật chụp ảnh của tôi à?”

Trình Ca ngẩng đầu, nói: “Tôi tin chính tôi hơn”.

Bàn Dã hỏi: “Những bức ảnh chụp cô trên weibo là ai chụp?”

Trình Ca yên lặng một giây, đột nhiên quay đầu đi chỗ khác, cười.

Cô cúi đầu, mắt nhìn cò đuôi nheo phía sau, lặng lẽ cười một hồi lâu rồi mới quay lại nhìn anh, nói: “Anh để ý đến tôi”.

Bành Dã trả lời, không nhìn thẳng cô: “Không có việc gì làm nên thử tìm xem”.

Trình Ca bình tĩnh hỏi: “Đẹp không?” “Cái gì?”

“Những bức ảnh đó đẹp không?”

Bành Dã chậm rãi cười, lại không trả lời. Trình Ca nói: “Người đẹp hay là cảnh đẹp?” Bành Dã lại cười cười, vẫn không đáp.

Trình Ca: “Nói đi”.

Bành Dã sờ sờ mũi, nói: “Đều đẹp cả”.

Trình Ca quay lên tiếp tục đi về phía trước, một dây cò đuôi nheo chặn đường đi của cô. Cô chưa cúi người, Bành Dã đã nâng dây cò lên. Cô đi qua dây cò, hỏi: “Muốn biết ai chụp không?”

“Ai?”

Trình Ca nhìn quanh, nhanh chóng tìm được cảnh sắc và góc độ đẹp nhất trong mắt cô, lấy giá đỡ ba chân từ trong ba lô trên lưng Bành Dã ra đặt xuống đất, cài máy ảnh lên giá, điều chỉnh các loại tham số như cao độ, góc độ, tốc độ màn trập.

Cô ngoảnh ngón tay gọi Bành Dã tới: “Xem này”.

Trên màn hình máy ảnh là đỉnh núi phủ băng, đồng đá Mani, một dây cò đuôi nheo đang bay phần phật.

Trình Ca bấm nút hẹn giờ để máy ngược. Mười, chín...

Cô đứng bên chiếc giá tripod, buông tóc ra, hai tay há t vài cái cho mái tóc xõa tung.

Bành Dã nhìn đồng hồ để m ngược trên màn hình. Năm, bốn...

Đột nhiên người bên cạnh anh chạy ra ngoài, góc áo cô bay trong ống kính, mái tóc dài xõa ra như tảo biển, những bông hoa thêu trên chiếc váy của cô lấp lánh ánh sáng dưới nắng.

Ba...

Một lá cờ màu đỏ bay lên, che khuất một góc gần ống kính. Hai, một...

Cô quay lại, cười xinh đẹp.

Gió nâng mái tóc dài và chiếc váy màu lam của cô lên, một đóa hoa nở ra trên mặt băng.

Gió vẫn đang thổi, xung quanh lại như đột nhiên không còn tiếng động. Trong giây phút này, Bành Dã nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Tách!

Trùng khít với tiếng chụp ảnh.

Hình ảnh đó dừng lại trên màn hình. Xong rồi.

Bành Dã chậm rãi ngược mắt lên khỏi màn hình, trở lại với hiện thực.

Sắc mặt Trình Ca lạnh nhạt, nụ cười đã biến mất hoàn toàn. Cô vuốt vuốt tóc, đi tới chỗ anh, hỏi: “Thế nào?”

Bành Dã lui lại một bước, bình tĩnh nói: “Tự cô xem đi”.

Trình Ca cầm máy ảnh lên xem một lát, hỏi anh: “Anh cảm thấy thế nào?”

Bành Dã không trả lời, lập bên cạnh lấy một điếu thuốc ra châm lửa.

Trình Ca chờ anh châm thuốc hút xong, ánh mắt nhìn anh chằm chằm.

Bành Dã hỏi: “Gì thế?”

Trình Ca đáp: “Tôi đang hỏi anh đây. Bức ảnh vừa rồi thế nào?”

Bành Dã nói: “Cũng tạm được”.

Anh cất bước đi lên trên sườn núi, không nói thêm một lời.

Vừa rồi cô gái đầu lại cười rục rờ... là đang... quyết nỡ anh?

Anh biết rõ cô có mục đích, nhưng biết thì cũng đâu có ích lợi gì?

Giây phút cô quay lại đó, lý trí của anh sụp đổ không còn lại chút nào.

Anh tiêu tùng rồi.

Trên sườn núi có một ngôi chùa rất nhỏ, không giống những ngôi chùa Trình Ca thấy trước đây. Đó là một ngọn tháp trắng nổi bật dưới ánh mặt trời, cả ngày bị gió thổi nả ng phoi. Trên tháp treo kinh văn màu sắc rục rờ.

Xung quanh có nhiều hương đang cháy và hàng loạt đèn dầu do các tín đồ để lại. Dưới chân tháp có mấy bó hoa nhỏ không biết

tên, nhụy hoa vàng rực rỡ, xung quanh là những cánh hoa màu hồng phấn.

Trình Ca hỏi: “Đây là hoa gì?” Bành Dã đáp: “Hoa galsang⁽¹⁾”. Thì ra đây chính là hoa galsang.

Trình Ca hỏi: “Có ngụ ý gì không?”

Bành Dã trả lời: “Ý là thời gian tốt đẹp, và hạnh phúc”. Thời gian tốt đẹp, hạnh phúc...

Trình Ca bất giác ngẩng đầu nhìn trời, tháp trắng nổi bật trên nền trời xanh, cổ kính, thanh tịnh, không nhuộm bụi trần.

Bành Dã nói: “Cô có tâm nguyện gì thì cầu nguyện ở đây đi”.

Trình Ca đi quanh đó một lát.

Vòng quanh tháp có mấy hàng ống chuyển kinh, cô vuốt ống chuyển kinh, bước chân không ngừng. Những ống kinh sau lưng cô không ngừng xoay tròn.

Tâm nguyện.

Trình Ca đi một vòng quanh tháp, không nghĩ ra được gì cả.

Cô không có bất cứ tâm nguyện nào.

Cô gõ i xé p bằ ng dưới chân tháp trắng, lấy một điếu thuốc ra hút, trong đầu trống rỗng, cực kỳ bình yên.

Thân thể khỏe mạnh? Sự nghiệp thành đạt? Tình yêu mỹ mãn? Hôn nhân hạnh phúc? Cha mẹ an khang?

Cô không có bất cứ tâm nguyện nào. Phật Tổ cũng nói cô hết thuốc chữa rồi.

Rất lâu sau, Trình Ca vô tình liếc mắt, nhìn thấy phía xa xa Bành Dĩ đã trèo lên cây.

Sợi dây cò buộc trên cây bị tuột, anh nắm đầu dây thoăn thoắt trèo lên, thoáng cái đã buộc lại đầu dây vào cành cây.

Tất cả cành lá đều lắc lư dữ dội.

Cô đột nhiên muốn biến thành cái cây đó.

Trình Ca hít sâu một hơi, dựa về phía sau, đập gáy vào một tấm gỗ. Cô ôm đầu quay lại nhìn, đó là một chiếc hòm công đức.

Trình Ca bóp tắt diều thuốc, lấy một hộp tiền từ trong túi xách ra, nói lạnh nhạt: “Thưa Phật Tổ, con không tin ngài linh nghiệm, nói với ngài những điều này cũng không thích hợp. Nếu ngài cảm thấy con khinh nhờn ngài, ngài cứ bắt con xuống địa ngục khi con chết. Nếu không ngày mai bắt con chết luôn cũng được. Nhưng mà... ngài hãy làm cho anh kéo con lại...”.

Trình Ca nhét tiền vào hòm công đức, vỗ vỗ mặt trên hòm gỗ, nói: “Tôi nay... ngài phải giúp con ngủ với anh”.

CHƯƠNG 14: MÂY MƯA

Đã đến buổi chiều, xe chạy ngày càng xa khu vực núi tuyết, đồng cỏ và rừng cây ngày càng nhiều hơn.

Nhiệt độ cũng tăng lên.

Trình Ca đã uống thuốc, đeo kính bảo hộ và khẩu trang nỉ mủ trên ghế sau xe. Trên đường, cô lơ mơ có cảm giác xe dừng lại, có người nói chuyện, nhưng đầu óc cô nặng trĩu không tỉnh được.

Thập Lục lái xe, Bàn Dã ngồi trên ghế phụ lái, nhìn thấy một chiếc xe dừng bên đường phía trước, một nam một nữ đứng giữa đường vẫy xe.

Xe của hai người này là Land Rover, người đàn ông nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, có vẻ như một người thành đạt, áo khoác và giày leo núi đều là hàng hiệu. Người phụ nữ khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, xinh đẹp rực rỡ, là dân văn phòng ở thành phố. Có điều trên tay cô ta cầm một chiếc máy ảnh cực kỳ chuyên nghiệp, xem chừng có vẻ cũng là nhiếp ảnh gia như Trình Ca.

Bàn Dã bảo Thập Lục dừng xe lại.

Mỹ nhân trí thức đặt tay trên cửa kính xe, mỉm cười: “Chào các bạn, xe chúng tôi thủng lốp, lại không biết thay lốp, các bạn có thể giúp chúng tôi không?”

Bàn Dã mở cửa xe.

“Cảm ơn bạn”. Nụ cười của mỹ nhân trí thức rạng rỡ hơn, nhưng trong lúc vô tình lại nhìn thấy một người nỉ mủ trên ghế sau xe,

sắc mặt tái nhợt, hơn nữa phía sau chiếc xe địa hình Đông Phong còn có một chiếc xe Jeep màu đỏ, trên xe còn có hai người.

Cô ta nhìn người đàn ông thành đạt, nói bằng ánh mắt: Hay là đừng phải nhóm bắt cóc rồi?

Người đàn ông thành đạt không lên tiếng, dùng ánh mắt ngăn cản cô ta, ra hiệu cho cô ta đừng thể hiện ra ngoài mặt.

Bành Dã vừa định xuống xe thì Trình Ca trên ghế sau có chút động tĩnh. Cô ngủ mê mệt, bởi vì thời tiết nóng nên tay vô thức kéo cổ áo mấy cái.

Bành Dã hạ cửa sổ hai bên xuống, lại mở cửa xe phía chân cô.

Lúc này mỹ nhân trí thức mới biết họ là người cùng đường, thở phào nhẹ nhõm.

Bành Dã kiểm tra xe cho bọn họ, nói: “Hai người quên mang kích trên xe rồi, sau này ra ngoài nhớ mang theo. Có kích thì phụ nữ cũng có thể thay lốp được”.

Người đàn ông thành đạt vội nói: “Ai da, lúc bán xe cửa hàng 4S nói xe này tính năng tốt, dù thế nào cũng không hỏng được, nhưng mà mới mua chưa được một tháng đã thế này”.

Bành Dã cười khẽ một tiếng, nói: “Sau khi thay lốp đến điểm tiếp theo mua một chiếc bánh dự phòng. Đường ở đây không dễ đi”.

“Cảm ơn cảm ơn”. Người đàn ông thành đạt nói, vội lấy một bao thuốc từ trong túi ra.

Bành Dã thoáng nhìn, thuốc Nam Kinh.

Người đàn ông thành đạt lấy một điếu thuốc cho Bàn Dã, thầy Bàn Dã lục tìm bật lửa lại nhanh chóng lấy bật lửa của mình ra châm thuốc cho anh.

Bàn Dã hút một hơi thuốc, nói: “Anh khách sáo quá”. Người đàn ông thành đạt lại mời thuốc Thập Lục và Thạch

Đầu, cười nói: “Các anh ra tay tương trợ khác gì ơn cứu mạng”.

Người đẹp trí thức cũng lấy nước khoáng trên xe chia cho mỗi người một chai.

Bàn Dã lấy kích trên xe mình kích xe lên, lại quay về lấy còi lên, đi qua bên cạnh xe thầy Trình Ca còn đang ngủ, không có dấu hiệu gì là sắp tỉnh lại.

Bình thường cô không phải một người ngủ say giấc.

Bàn Dã lo lắng trong lòng, kéo mũ lên sờ trán cô, không sốt, nhiệt độ cơ thể rất bình thường.

Lúc này anh mới nhớ ra đó là do tác dụng của thuốc.

Người đẹp trí thức vô tình nhìn về phía này, nhìn thầy nửa bên mặt vốn lạnh lùng của Bàn Dã lúc sờ trán cô lại lộ ra một vẻ dịu dàng, tương phản quá lớn. Cô ta tò mò nhìn tiếp, người phụ nữ trên ghế sau đeo kính bảo hộ và khẩu trang kín mít.

Nắng rất gắt, xuống xe một hồ i đã bắt đầu nóng.

Bàn Dã đứng cạnh xe cởi áo, lúc cởi áo thun qua đầu, chiếc áo phông bên trong bị kéo lên theo để lộ tám múi cơ bụng rắn chắc và cơ hông người cá lờ mờ, nhưng chỉ thoáng hiện ra rồi lại bị áo phông hạ xuống che khuất.

Mỹ nhân trí thức nhìn một cái, muố n giờ máy ảnh trong tay lên chụp nhưng đã không kịp.

Một lát sau cô ta thấ y Bành Dã ngồ i dưới đấ t câ m cò lê vậ ớ c trên bánh xe, cơ bắ p trên cánh tay rắ n chắ c đầ y sức mạnh. Sau khi suy nghĩ một lát, cô ta lén bắ m nút chụp.

Chưa đầ y má y phút Bành Dã đã thay lô p xong, nói: “Được rô i đầ y”.

Người đẹp trí thức cười nói: “Cảm ơn bạn quá. Điềm đề n tiế p theo của các bạn là chỗ nào? Né u tiện đường thì cho phép tôi mời các bạn ăn bữa cơm”.

Người đàn ông thành đạt cũng nói: “Đúng vậy, gặp nhau cũng là duyên phận, thêm vài người bạn càng tô t”.

Bành Dã nói: “Chuyện nhỏ thôi mà, ăn cơm thì thôi khỏi”. Thạch Đầ u nói: “Chúng tôi đang đề n thị trấ n Lưu Phong”. “Thị trấ n trên tỉnh lộ đúng không? Chúng tôi cũng đang đi đề n đó”.

Hai chiế c xe của đội Bành Dã nổ máy trước, người đàn ông thành đạt lên xe, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Thấ y hai chiế c xe phía trước đã đi xa, mỹ nhân trí thức giục: “Sao thề ? Lái xe đi anh”.

Người đàn ông thành đạt khởi động xe, vẫn đang ngắ m nghĩ: “Hình như anh đã nhìn thấ y người đó ở đâu rô i”.

“Người đàn ông sửa xe à?”

“Ồ, cứ cảm thấ y hơi quen quen”.

“Trong các bạn bè đồng nghiệp của anh làm gì có người như vậy chứ”.

“...”. Người đàn ông vẫn trầm tư: “Có lẽ rất nhiều năm rồi, không phải chuyện tốt gì”.

Người phụ nữ cười một tiếng: “Kiểm sát viên đại nhân, người mà ngài cảm thấy quen mặt không phải là tù trưởng trại đấy chứ?”

“Lâm Lệ, em đừng nói đùa, không nghiêm trọng như vậy đâu”. Người đàn ông suy nghĩ một lát, nói: “Thôi, không nghĩ ra được, có lẽ là anh nhớ nhầm rồi”.

Lâm Lệ nghiêng đầu dựa vào cửa kính xe suy nghĩ miên man, một lát sau nói: “Kim Vĩ, sau này anh có thể làm thẻ tập gym, lúc nào rảnh rồi chịu khó đi tập một chút”.

Kim Vĩ nói: “Em cứ tập trung chụp ảnh đi, em vẫn muốn giật giải lắm mà”.

Trình Ca ngủ suốt đường đi, gần tới thị trấn Lưu Phong, cô trên xe bước xuống, nhíu mày: “Ông già kia cắt thuốc ngủ cho tôi à?”

Bên cạnh cô, Thạch Đầu bận rộn chuyển hành lý, hưng phấn nói: “Đêm cuối cùng, ngày mai về đến trạm”.

Trình Ca nghe vậy, thản nhiên quay sang nhìn Bàn Dã một cái.

Mà đúng lúc này thoáng nhìn Bàn Dã cũng vừa nhìn cô.

Hai người đều không nói gì, ánh mắt cũng bình tĩnh, nhưng rõ ràng đều biết người kia nghĩ gì. Một người âm âm mưu đen tối, một người biết rõ là âm mưu gì.

Trình Ca đi qua bên người Bành Dã, nhỏ giọng hỏi: “Giầy cao gót của tôi đâu?” Trình Ca cầm giày cao gót về phòng, hành lý chưa kịp sắp xếp đã đi tắt mội trước. Bởi vì trên người có vết thương không được dính nước nên tởn khá nhiều thời gian.

Cô lấy từ trong vali ra một chiếc váy dài màu đen, kiểu cách đơn giản, bó sát người làm tôn những đường cong mềm mại của thân thể.

Sau đó lại lấy hộp trang điểm ra, cúi người soi gương kẻ lông mày, đánh mí mắt, chải mascara. Cuối cùng đánh son xong, cô khẽ mím môi, đứng thẳng dậy lùa tay vào trong áo lót vun ngực vào trong, chỉnh lại mái tóc buông xõa rồi mới ra cửa.

Lúc Thạch Đâu chuẩn bị mượn bếp nhà ông chủ nấu cơm, Lâm Lệ và Kim Vĩ cũng đến nơi. Hai người nói nhất định phải mời mọi người ăn cơm, nhờ ông chủ nhà trọ nấu một bữa cơm cho mọi người.

Một nhóm người ngồi trong phòng chính căn hạt dưa tán gẫu. Thầy Trình Ca mãi còn chưa xuống, Bành Dã lên lầu xem. Mới đến cầu thang, phía sau có người gọi anh lại: “Này!”

Bành Dã quay lại, là Lâm Lệ.

Lâm Lệ đã cởi áo khoác, mặc một chiếc áo cổ chữ V màu tím nhạt, gương mặt vừa trang điểm lại, cười dịu dàng đi tới: “Xung hô thế nào?”

“Bành Dã”.

“Cái tên này rất hợp với anh”. Cô ta cười, đưa tay về phía Bành Dã: “Lâm Lệ, mong anh giúp đỡ”.

Bành Dã nhìn tay Lâm Lệ một, hai giây rồi mới đưa tay ra, bắt tay sơ sơ, nhưng...

Đôi phương không định lập tức buông tay ta.

Không rõ vô tình hay cố ý, ngón tay cái Lâm Lệ nhẹ nhàng vuốt mu bàn tay Bành Dã, nụ cười trên mặt vẫn lịch sự đúng mực: “Anh ở phòng nào? Tôi đã mua chút quà cảm ơn, là đặc sản ở đây, lát nữa tôi mang tới cho anh”.

Có tiếng giầy cao gót vang lên phía trên cầu thang, một bóng dáng nhỏ nhắn màu đen đi xuống lầu, chuyển qua chiếc ghế nghỉ.

Bành Dã rút tay về, ngẩng đầu lên, trước hết nhìn thấy đôi chân trắng như tuyết phía trên đôi giầy cao gót, chỗ cổ chân có hình xăm con rắn màu đen.

Bước chân dừng lại, tà váy màu đen mềm mại như những ngọn sóng biển.

Trình Ca một tay kẹp chiếc thuốc, một tay vịn cầu thang, từ cao nhìn xuống, lạnh nhạt nhìn anh.

Bành Dã nhìn lên mặt cô, vài giây không chớp mắt.

Cô đã trang điểm, thoát nhìn xinh đẹp lộng lẫy hơn nhưng ánh mắt lại lạnh lùng xa lánh.

Lúc đầu Lâm Lệ không nhận ra người phụ nữ rất không hợp với hoàn cảnh xung quanh này, sau đó mới nghĩ ra cô là người phụ nữ che mặt ngủ trên ghế sau xe.

Lâm Lệ nhìn tiếp, rất quen, đây chẳng phải... nhiếp ảnh gia Trình Ca sao?

Trình Ca không nhìn Lâm Lệ, thở ra một hơi thuốc rồi mới lạnh nhạt hỏi Bành Dã: “Tìm tôi à?”

Bành Dã hấ ng giọng một cái, nói: “Chuẩn bị ăn cơm rô`i. Làm gì mà lâu thế?”

“Tấ m”. Trình Ca đáp, bước xuố ng một bậc thang, tà váy bô`ng bê`nh như mây: “Trên người có vế t thương không thể dính nước, mấ t một chút thời gian”.

Vẻ mặt cô bình thản, giọng nói cũng không lớn, như đang nói chuyện vặt vãnh với Bành Dã, nhưng Lâm Lệ lại phát hiện có chút gì đó mập mờ. Cô ta cân nhắ c một lát rô`i xoay người đi.

Lâm Lệ vừa đi, mặt Trình Ca đã lạnh hơn mắ y độ, trợn mắ t lườm Bành Dã, không nói gì.

Bành Dã có cảm giác Trình Ca rấ t giố ng một phụ nữ ra ngoài luôn cho chồ`ng được nở mày nở mặt nhưng lúc về` nhà lại trở mặt đánh đá, hơi buồ`n cười hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trình Ca mĩa mai: “Không có người trông coi, thoáng cái anh đã ra ngoài lả lơ ong bướm rô`i”.

Bành Dã cười cười, tiế ng cười trong như nước suố i, nói nhỏ: “Ghen à?”

Trình Ca cười lạnh một tiế ng, không đáp.

Cô ném điế u thuố c, đi xuố ng câ`u thang, dừng lại trên bậc thang cao hơn Bành Dã một bậc.

Cô không nói một lời, mắ t nhìn thẳng anh, cổ tay nhỏ nhắ n vòng ra sau thắ t lưng anh. Năm ngón tay xòe ra, bóp cơ lưng anh qua lớp áo phong mỏng manh, vuố t ve qua lại.

Cả người Bành Dã đột nhiên căng lên không sao kìm lại được.

Hai tay cô nhẹ nhàng vuốt ve, cuống cùng trượt sang hai bên hông, giữ chặt hai bên hông anh, khẽ uốn người dán sát bụng dưới vào thắt lưng anh, dùng sức chậm rãi ấn tới.

Mặt Bàn Dã đông cứng, hai mắt càng đen hơn.

Cô nghiêng đầu ghé sát vào bên tai anh: “Bàn Dã, tôi nay là cơ hội cuống cùng của chúng ta. Anh nhất định phải tới”.

Nói xong, cô đưa lưỡi liếm vành tai anh, lại chậm rãi ngậm lấy, mút mạnh. Trong nháy mắt, cô cảm thấy vị trí đang cọ sát vào dưới thân mình có một con thú đang từ từ thức tỉnh.

Cô còn chưa muốn đánh thức anh tại đây, chậm rãi rời khỏi người anh, đứng thẳng người lên.

“Tôi nay tôi sẽ không khóa cửa phòng”. Cô đi xuống dưới: “Ăn cơm thôi, đừng để lát nữa rũ ra không xuống được giường”.

Bàn Dã vẫn đứng yên tại chỗ.

Mặc dù nhiều năm trước anh cũng rất phong hoa tuyết nguyệt nhưng vẫn chưa từng thấy một phụ nữ lăng lơ như thế. Vẫn rất thản nhiên, nhưng nghệ thuật của tình và sắc vẫn được cô vận dụng đến cực hạn.

Trực tiếp, nguyên thủy, bản năng, nhưng anh không cảm thấy hạ lưu.

Anh vẫn đứng tại chỗ, cắn răng nhắm mắt, phải rất vất vả mới đè nén được dục vọng nguyên thủy nhất trong thân thể xuống.

Lúc Bàn Dã quay xuống dưới lầu, bàn ăn đã dọn xong.

Kim Vĩ đang nhiệt tình tán gẫu với Trình Ca. Nhận ra cô là “nhiếp ảnh gia xinh đẹp rất tài hoa trên weibo”, hấn nói: “Tôi đã theo dõi tài khoản của cô rất lâu rồi, không nghĩ tới ngoài đời cô còn gợi cảm hơn trong ảnh”.

Trình Ca rất hồ hững, không có chút nhiệt tình nào.

Lâm Lệ không lên tiếng. Cô ta không ngờ đến đây lại gặp Trình Ca, nhân vật cây đa cây đề trong các nữ nhiếp ảnh gia.

Theo cô ta, ở thời đại này chụp ảnh cũng như vẽ tranh, đều là tác phẩm mang tính chủ quan. Tài năng rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là kỹ xảo lăng xê và marketing.

Lâm Lệ từng nói chuyện với bạn bè về Trình Ca, đều không quá khâm phục, cho rằng thành công của Trình Ca là nhờ tài năng của đội ngũ lăng xê và marketing.

Xây dựng hình tượng của cô thành một tiểu thư thiên biến vạn hóa, mỗi người đàn ông đều ước mơ sở hữu, mỗi người phụ nữ đều mơ ước trở thành, khi vui khi giận, lúc lạnh lúc

nóng. Những bức ảnh tự chụp của cô trên weibo có đủ mọi sắc thái, lãng mạn, gợi cảm, hoạt bát, tươi sáng, khí phách, lạnh lùng, mơ mộng, chán chường...

Tất cả đều là kỹ xảo xây dựng hình tượng.

Bây giờ nhìn thấy người thật, quá mức tương phản với hình tượng trên weibo, Trình Ca ngoài đời quá lạnh, quá tĩnh.

Kim Vĩ vẫn thao thao bất tuyệt nói chuyện với Trình Ca, Trình Ca vẫn không để m xia.

Các xử sự của con người này hoàn toàn phụ thuộc đồ i phương là ai. Thấ y hứng thú sẽ nhiệt tình giao lưu, không thấ y hứng thú còn không buồ n qua loa lấ y lệ.

Bành Dã đi tới ngô i xuồ ng, sức chú ý của Kim Vĩ chuyển sang trên người anh. Kim Vĩ cắ n hạt dưa suy nghĩ rấ t lâu.

Đế n tận lúc ông chủ bưng một bát rượu nế p to tới đặt lên bàn, Kim Vĩ đột nhiên nhớ ra, vỗ bàn chỉ Bành Dã, vui mừng nói: “Anh tên là cái gì đó Dã, tôi nhớ ra rô i! Anh là bạn trai của Hàn Ngọc!”

Trình Ca bình tĩnh múc một bát rượu nế p từ trong bát tô. “Người anh em này, anh tên là gì Dã nhi?” Kim Vĩ hỏi. “Bành Dã”.

“Đúng đúng đúng, chính là Bành Dã”. Kim Vĩ rấ t hưng phấ n, kéo Lâm Lệ nói: “Anh â y là bạn trai của Hàn Ngọc, đại mỹ nữ Hàn Ngọc mà anh đã nói với em â y”.

Lâm Lệ như bàng hoàng tỉnh ngộ, cười nói: “Đúng là có duyên phận, không ngờ đế n đây lại gặp được người quen”.

Vừa nói còn vừa liế c Trình Ca một cái đầ y đắ c ý.

Nhìn thấ y ánh mắ t của Lâm Lệ, Bành Dã quay đầ u sang nhìn theo. Trình Ca lạnh nhạt buồ ng mắ t, tiế p tục ăn rượu nế p như thường.

Bành Dã nói: “Bạn trai cũ”.

Kim Vĩ ngắ n ra: “Sao? Tôi không nghe nói gì cả. Từ bao giờ?”
Bành Dã nói: “Mười hai năm trước”.

Kim Vĩ: “...”.

Hắ n cảm thán: “Nghe bạn của Hàn Ngọc nói hai người rấ t xứng đôi, lại không ngờ đã chia tay từ lâu... Biế t trước tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rồ i, nhưng mà hai người chia tay nhau mà không ai hay biế t gì cả...”.

Lâm Lệ nói: “Anh ít liên lạc với bạn bè trước kia à?”

Trình Ca ung dung nhìn hai người một hồ i rồ i cúi đầ u tiế p tục ăn rượu nế p của mình.

Kim Vĩ nói: “Trước kia còn thường xuyên đi ăn đi chơi cùng nhau, cũng không rõ tại sao lại đột nhiên không liên lạc nữa. A đúng rồ i, tôi có số điện thoại của cô ấy, chắ c là chưa đổi số”.

Kim Vĩ là một người nhiệt tình, cộng thêm bây giờ đang chờ mang đồ ăn lên cũng không tiện động đũa, vừa nói vừa móc điện thoại đi động ra.

Đám Thập Lục, Ni Mã đầ u tò mò nhìn lại.

Bành Dã nhúu mày suy nghĩ gì đó, chưa kịp có bất cứ phản ứng gì thì điện thoại của Kim Vĩ đã kế t nồ i.

“Số này vẫn gọi được”. Kim Vĩ rấ t vui vẻ, bật loa ngoài điện thoại lên.

Tút tut vài tiế ng, mọi người quanh bàn đầ u yên tĩnh.

Bên kia nhanh chóng nghe máy, một giọng nữ dịu dàng dễ nghe vang lên: “A lô! Tôi nghe đây”.

“Này, Hàn Ngọc à?” “Tôi đây. Anh là ai vậy?” “Anh là Kim Vĩ...”.

Bên kia nhớ lại một hồ i lâu, chậm rãi nói: “A, Kim Vĩ à...”. Kim Vĩ bắ t đầ u trò chuyện.

Trình Ca liếc Bàn Dã một cái, anh có vẻ vẫn thản nhiên như thường.

Kim Vĩ và Hàn Ngọc hàn huyên một hồi rồi cười nói: “Bây giờ anh đang ngồi cùng một người, chắc chắn em không đoán được là ai. Em nói chuyện với anh ấy mấy câu nhé”.

Kim Vĩ từ bên kia bàn vươn người tới, đưa điện thoại di động vào tay Bàn Dã. Bàn Dã không có cách nào từ chối, một giây sau anh nói nhỏ một tiếng: “A lô”.

Sau đó bên kia không còn âm thanh gì nữa.

Bàn Dã cũng không nói, mọi người quanh bàn đều im lặng. Ai cũng biết đồ thị phương đã nhận ra giọng Bàn Dã.

Rất lâu sau, giọng nữ bên kia điện thoại nhẹ nhàng nói: “Bây giờ anh đang làm gì?”

Âm thanh đó dịu dàng khó tả, thậm chí Thập Lục và Ni Mã còn thôi cắn hạt dưa, tròn tròn mắt nhìn.

Bàn Dã trả lời: “Ăn cơm”.

Bên kia có vẻ sững sờ một lát rồi cười khẽ: “Em hỏi anh bây giờ làm công việc gì. Anh có ý đưa em đúng không, sao vẫn không thay đổi gì thế ...”.

Bàn Dã lạnh nhạt nhìn một lượt mọi người quanh bàn, nói: “Vẫn là công việc đó, cùng các đồng nghiệp chuẩn bị ăn cơm”.

Hàn Ngọc biết xung quanh đang có nhiều người, chỉ nói vài câu đơn giản rồi gác máy.

Kim Vĩ rất thất vọng, rõ ràng lúc đầu còn rất có không khí, nhưng sau đó mọi chuyện diễn ra không hề giống như dự tính.

Thức ăn đã mang lên đủ, lúc chuẩn bị động đũa, điện thoại di động của Bành Dã rung lên. Trình Ca thoáng nhìn, màn hình hiển thị người gọi đến là Hàn Ngọc.

Trình Ca nghĩ, Hàn Ngọc không đổi số điện thoại, Bành Dã cũng không xóa số cô ta trong danh bạ.

Bành Dã đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Trình Ca ăn bát rượu nếp xong không có tâm tư ăn gì khác, lấy lý do đi vệ sinh cũng đi ra ngoài.

Cô mới lên lầu đã nghe thấy tiếng nói của Bành Dã trên hành lang: “Rất tốt... Em thế nào?”

Trình Ca chằm một điều thuốc, dựa vào tường nghiêng đầu nhìn bóng lưng anh.

Hành lang rất yên tĩnh, loa ngoài điện thoại của Bành Dã không nhỏ, Trình Ca thoáng nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hàn Ngọc: “Em nói tốt anh có tin không?”

Bành Dã nhất thời không trả lời, một hồi lâu mới nói: “Em nói tốt thì là tốt”.

“Vậy em nói không tốt, anh có buồn không?”

Bành Dã hơi chán nản bóp trán, nói: “Anh nghe nói Tôn Dương rất tốt với em”.

“Chia tay rồi”. Hàn Ngọc nói ngắn gọn, giọng nói có chút tức giận: “Anh có lỗi với em”.

Bành Dã lại ghen lời một lát, nói: “Thế thì xin lỗi”. “Cũng không phải em muốn nghe anh nói câu này”. Hàn

Ngọc thấp giọng, đầu tranh tư tưởng một hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Anh có nhớ em không?” Bành Dã không đáp.

“Đến bây giờ cũng không nói thật được một câu à?” Bành Dã nói: “Không”.

Bên kia yên lặng rất lâu, Bành Dã cũng không có ý định tìm chuyện khác để nói.

Mà...

Dường như anh ngửi thấy mùi thuốc lá của Trình Ca. Anh cầm điện thoại quay lại, Trình Ca nghiêng người đứng sau lưng anh, trên tay kẹp một điếu thuốc.

Bành Dã từ từ cau mày, trong mắt có sự bất mãn bị kìm nén.

Trình Ca nhìn điện thoại của Bành Dã, nói: “Người ta gác máy rồi kìa”.

Bành Dã không muốn gọi lại.

Cuộc điện thoại này hoàn toàn vô cảm và xa lạ đối với anh. Năm đó không hề ghi tâm khắc cốt, sau đó cũng chia tay trong hòa bình, không hề có những kỷ niệm day dứt khó quên, nhưng bản thân việc nghe trộm khiến anh không thể tha thứ được.

Ánh mắt lạnh nhạt mà ngang nhiên của Trình Ca không khác nào thêm dầu vào lửa.

Anh dứt điện thoại di động vào túi quần, lạnh lùng nói: “Cô đi theo lên đây nghe trộm tôi gọi điện thoại à?”

Nét lạnh lùng trong mắt Bành Dã lại kích thích Trình Ca, cô cười cười, hỏi: “Tình dang dở à?”

Bành Dã biết rõ cô không muốn nghe điều gì nhất, thế là hỏi lại: “Thì có quan hệ gì với cô?”

Trình Ca mím chặt môi, nói: “Không ngờ lại gặp phải cao thủ rồi. Lầy lù làm tiển, anh chơi giỏi hơn tôi. Vậy mà còn làm bộ ngây thơ dè dặt trước mặt tôi làm gì?”

Mắt Bành Dã tối đi, nhìn cô chầm chầm khoảng một giây rồi cười cười. Anh tiển lên một bước, hơi cúi xuống, ngón trỏ nâng khuôn mặt cô lên, nói: “Loại phụ nữ như cô chẳng phải vẫn thích trò này sao?”

Thì ra là giấu bài, tùy từng người mà đồ i phó khác nhau.

Trình Ca mắ ng một câu: “Cầ m thú”.

Bành Dã mặt mày sầ m sì: “Cô mắ ng lại lầ n nữa xem”. Trình Ca có ngại gì: “Cầ m thú!”

Cô còn chưa nói xong, Bành Dã đột nhiên tóm lắ y vai cô lôi vào phòng, đẩy cô đập lưng vào tường. Trình Ca chưa kịp đứng thẳng lên, Bành Dã đã lao cả người tới đè lên người cô, ép cô dựa sát vào tường.

Trong bóng tối i, Trình Ca nghe thắ y tiể ng anh cười thắ t lưng.

Cô không khỏi run lên một lát.

Bàn tay to lớn của anh lầ n ra phía sau cô, vuồ t xuồ ng phầ n móng tròn lắ n, bóp mạnh một cái.

“Buông ra”. Cô đẩy ngực anh ra, tay lại run run.

Anh đột nhiên đỡ mông ôm cô lên. Trình Ca bị kéo mạnh, lao tới dính sát vào người anh, trái tim nhảy lên đến cổ họng. Một giây sau, anh xoay người đặt cô nằm lên tủ chứa đồ đặt gần cửa, vén váy cô từ bảp chân ngược lên đến tận eo.

Trình Ca muốn nhảy xuống nhưng bị anh phát hiện ý đồ. Anh đẩy phần hông về phía trước, hai chân Trình Ca bị ép mở ra.

Anh tóm cằm Trình Ca: “Không phải cô muốn tình một đêm sao? Cô cần gì biết trong lòng tôi chứa cái gì?”

Trình Ca nói: “Bây giờ không muốn nữa”.

“Không muốn?” Bàn Dã sờ chiếc quần lót nhỏ bằng bàn tay của cô, không đủ kiên nhẫn để cởi mà giật mạnh, xé tan.

Anh ta cười nhạt một tiếng: “Trình Ca, còn chưa đến màn dạo đầu mà. Xem ra cô không cần nữa rồi”.

Nói được một nửa, thân dưới đã lao mạnh tới.

Trình Ca chỉ cảm thấy hai chân run bần bật, vừa tức vừa hận: “Anh...”.

Cô đột nhiên đung vào vai anh, mở miệng rất to nhưng đủ ba giây vẫn không phát ra một âm thanh nào.

Trình Ca đau đến cả người co quắp, ngay cả ngón chân cũng co chặt lại.

Bàn Dã hùng hổ thúc tới làm Trình Ca đung đầu vào tường. Cô toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu lên, rít qua kẽ răng một câu: “Súc sinh...”.

Cô chưa bao giờ quan hệ với người đàn ông nào mà không dùng bao cao su.

Móng tay cô bấu thật sâu vào cơ hông Bàn Dã, nghiến răng nghiến lợi: “Súc sinh!”

Bàn Dã vẫn không ngừng lao tới, không một chút nể nang, gằn như muốn trút giận lên người cô. Trình Ca bị kẹp giữa bờ tường và thân thể anh, bị giày vò không thể kêu được.

Anh kéo hai chân cô quấn quanh eo mình, ôm cô từ mặt tử lên, tiếp tục hùng hổ đâm vào. Trình Ca rên lên một tiếng, lại quấn chặt lấy người anh theo bản năng, treo ở trên người anh.

Anh ôm cô đi đến giường, cứ đi một bước, Trình Ca chỉ cảm thấy sống không được chết không xong.

Đột nhiên thân thể cô tách khỏi người anh.

Bàn Dã đẩy Trình Ca xuống giường. Trình Ca giận dữ: “Anh làm đau tôi rồi!”

Một giây sau, Bàn Dã lại đè lên người cô, tóm cằm cô: “Một lát nữa cô sẽ được sướng!”

Trình Ca hô hấp ngắt quãng, vẫn không chịu thua: “Tôi đã gặp người giỏi hơn anh”.

Bàn Dã nói: “Cô chưa gặp”.

Trình Ca nói: “Tôi sẽ gặp người giỏi hơn anh”.

Bàn Dã nói từng chữ từng câu: “Cô sẽ không gặp được”.

Trình Ca co chân đá anh, lại bị anh tóm hai chân, lột váy, thân thể trắng nõn bị phơi bày. Anh giật áo lót của cô ra, cắn một cái như thể

trùng phạt.

Trình Ca nhú chặt lông mày, cả người run lên không ngừng lại được.

Bành Dã phát hiện, động tác dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn cô. Cô cắn môi, sắc mặt hơi tái. Anh lại ngửi thấy mùi sữa dịu dàng trên người cô và cả mùi thuốc Đông y đăng đắng trên vai cô.

Trên cổ cô còn quấn băng trắng, như căm ky, lại làm người ta đau lòng.

Anh nhìn vết thương trên vai cô, không biết tại sao lại chùng xuống, nhỏ giọng hỏi một câu: “Đau lắm à?”

Trình Ca yên lặng vài giây, lặng lẽ lắc đầu. Ánh nắng chiếu vào muện chiếu vào qua song gỗ cửa sổ, ấm áp mà hoài cổ.

Ngoài cửa sổ, chợ chiêu vẫn đông vui tấp nập, tiếng người huyên náo.

Anh quỳ thẳng người lên, cởi từng chiếc quần chiếc áo ngay trước mặt cô, sau đó đè lên trên người cô. Cơ bắp rắn chắc trên người anh dán chặt vào cơ thể cô như lửa nóng.

Cô lại bắt đầu run lên khe khẽ.

Anh không đòi xử thô bạo với cô nữa mà hôn cô nhẹ nhàng, hôn lên tai cô, hôn chân tóc cô, hôn lên mắt, lên môi cô, chuyển dần xuống dưới, cực kỳ dịu dàng.

Dịu dàng đến mức khiến Trình Ca cảm thấy quá mức trịnh trọng, quá mức thành kính, không giống tình một đêm.

Cô nghĩ, có lẽ anh vốn chính là một người đàn ông cực kỳ hiểu phụ nữ trên giường, là một cao thủ trên giường.

Mặt trời đã lặn dần xuống chân trời phía Tây, tiếng ồn ào từ chợ chiêu ngoài cửa sổ như chìm trong nước mông lung, chỉ loáng thoáng chứ không rõ ràng.

Đến lúc anh ngẩng đầu lên, thân thể Trình Ca đã hoàn toàn bị đánh gục, không sao chống chọi được.

Anh tiến lên trước mặt cô một lát nữa, cúi đầu nhìn cô. Má cô ửng hồng, ánh mắt trong trẻo mà ướt át nhìn anh chằm chằm. Anh vuốt những sợi tóc ướt mồ hôi dính trên trán cô rồi buông mắt hôn lên môi cô.

Lần này đổi thành hôn kiểu Pháp.

Trình Ca luôn không thích hôn. Cô quay mặt đi, lại bị anh quay mặt lại.

Bàn tay anh nâng mặt cô, hôn cô thật sâu. Cô không thể phản kháng. Cô nếm được mùi vị trong thân thể mình từ môi, từ lưỡi anh, ngọt tanh.

Bành Dã chuẩn bị có động tác dưới thân một lát nữa, Trình Ca lấy bao cao su ra nhét vào tay anh: “Đeo vào”.

Bành Dã nói: “Cô đeo cho tôi”.

Trình Ca cầm lại định xé, ngón tay ướt mồ hôi không xé được, thế là dùng răng cắn.

Bành Dã bên cạnh nhìn, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Cô đẩy anh ngã xuống, ngó lên trên người anh.

Cơ thể cô vẫn không thể thích ứng với anh, thử mấ'y lầ'n mà vẫn không được.

Bành Dã thở ra một hơi đầ'y kìm nén, đôi mắ't đen trầ'm lắ'ng nhìn cô, bị cô loay hoay làm cho suýt nữa thấ't thủ.

Cô cắ'n chặt môi không kêu thành tiế'ng, ngườ' cồ lên một lúc lâu rồi mới thở ra một hơi thật dài. Dầ'n dầ'n ánh mắ't cô hạ xuố'ng nhìn anh chắ'm chắ'm vài giây không rời.

Bành Dã nhìn cô, mắ't rắ't đen. Anh cho rằ'ng cô xấ'u hỏ, liề'n dùng vắ'y cô che mắ't mình lại.

Cô cúi ngườ' kéo chiế'c vắ'y ra khỏi mắ't anh, nói: “Đề' tôi làm, anh xem”.

Cô ngườ' mặt, nhẹ nhàng hắ't tóc lên.

Máu trong ngườ' Bành Dã đột' chiề'n chắ'y rắ't nhanh. Anh cảm thắ'y mình sẽ chề't ở chỗ này.

Trên làn da trắ'ng như tuyế't của cô dầ'n dầ'n hiện lên sắ'c hỏ'ng.

Trình Ca đắ'y nhanh tồ'c độ, ngoài cửa đột' nhiên lại có tiế'ng gõ cửa, là Ni Mã: “Chị Trình Ca”.

Toàn thân Trình Ca căng thẳng, thân thể thắ't chặt, Bành Dã suýt nữa bị cô giế't chề't. Anh kêu lên một tiế'ng, mồ' hôi trên trán đã chắ'y rồ'ng rồ'ng.

Trình Ca vuồ't mái tóc tán loạn, nói hế't sức lạnh nhạt: “Gì thề'?”

“Chị Trình Ca, chị còn chưa ăn cơm mà. Sao chị lại không ăn?”

Trình Ca lại bắt đầu chậm rãi chuyển động, nhìn thẳng vào mắt Bành Dã, nói chậm rãi: “Chị thầy... no lắm rồi”.

Ngoài cửa, Ni Mã rất nghi hoặc: “Nhưng chị chỉ ăn một bát rượu nếp thôi mà”.

Trình Ca không trả lời nữa. Cô ngửa mặt nhìn trần nhà, há miệng mà không nói nổi nên lời.

Đó là khoái cảm cô chưa từng được trải nghiệm, làm cô mê say, chìm đắm, không muốn tỉnh lại...

Mặt trời đã xuống núi.

Tiếng người ngoài đường dần dần biến mất. Trời đã tối.

Mặt trăng đã lên cao.

Đường phố chìm trong đêm khuya tĩnh mịch.

Ánh trăng chiếu vào phòng.

Thành viên của đội từng người về phòng ngủ...

Trên giường dưới đất đều bừa bộn. Mái tóc dài của Trình Ca xoắn tung, hai má ửng hồng, nướm mềm rũ trên ga trải giường nhăn nhúm.

Trong không khí tràn ngập mùi mồ hôi và mùi hoan lạc. Trình Ca không biết đã làm bao lâu, bao nhiêu lần. Bành

Dã còn mạnh mẽ hơn tượng tượng của cô, hết lần này đến lần khác, cô đã kiệt sức.

Cô chậm rãi hít thở, đôi môi đã khô khốc.

Bành Dã ôm lấy vai cô, cầm cốc nước cho cô uống. Cô uống hơi chậm, giọt nước trong vắ t chảy xuống theo khóe miệng cô, rơi xuống ngực cô.

Anh lau khô nước trên người cô, đặt cô nằm xuống giường, lại vuốt tóc ướt dính trên Thái Dương cô.

Cô ngủ một lát, chập chờn mở mắt ra rồi không ngủ được nữa. Bành Dã không ngủ, anh đang nhìn cô.

Ánh trăng mờ mang len qua giữa hai người, mắt anh sâu thẳm mà yên tĩnh.

Trình Ca nói: “Cho tôi điếu thuốc”.

Cô mở miệng nói mới phát hiện giọng mình khàn khàn.

Bành Dã lấy thuốc châm cho cô, cũng tự châm cho mình một điếu. Hai người đều không lên tiếng, yên lặng hút thuốc, gần như hút xong cùng một lúc.

Trình Ca nhả ra một hơi cuối cùng, quay đầu sang nhìn anh vài giây, sau đó nói lạnh nhạt: “Anh nên về phòng của mình rồi”.

Lúc cô nói lời này, những mảng đỏ ửng trên da sau khi hoan ái còn chưa hoàn toàn biến mất.

CHƯƠNG 15: ĐÁNH MẮT

Sáu giờ sáng, Thạch Đà u gọi mọi người dậy ăn sáng.

Trình Ca bình tĩnh mở mắt ra, đầu óc nhât thời còn chưa tỉnh táo lại.

Trước khi làm tình với Bành Dã, trước kia cô chưa từng đạt khoái cảm, chỉ được hưởng thụ sự đau đớn. Lúc ở trên giường, điều cô am hiểu nhât là nhẫn nhịn.

Đã từng, khi rượu mạnh và thuốc lá không thể kích thích cơ thể đã tê liệt của cô, cô tìm đến đưa xe. Khi tốc độ không thể đột phá cực hạn kích thích, cô lựa chọn làm tình. Sự đau đớn khi làm tình cũng không đủ mạnh mẽ, cô tiến tới tự làm tổn thương mình.

Nhưng tôi qua thân thể Bành Dã mang đến cho cô một loại kích thích chưa từng được trải nghiệm, mấy lần cô suýt nữa không nhịn được kêu thành tiếng.

Trình Ca nghĩ, tôi nay đến trạm, sau khi hoàn thành công việc sẽ phải rời khỏi.

Trình Ca bước xuống giường, hai chân mềm nhũn, suýt nữa bị chuột rút. Cô tự thay băng cho vết thương trên vai, rửa mặt chải đầu qua loa rồi xuống lầu.

Bành Dã đã ở trong bếp. Anh ngồi bên ấm sành sắc thuốc cho Trình Ca.

Lúc Trình Ca đi vào, Bành Dã nhìn cô một cái. Ánh mắt gặp nhau một hai giây, từng người bình tĩnh chuyển ánh mắt đi, không nói lời

nào.

Nhìn thầy Trình Ca, Ni Mã nói: “Chị Trình Ca, tôi qua chị ngủ sớm thế. Có điều hôm nay khí sắc có vẻ rất tốt”.

Thập Lục: “Anh đã bảo cô ấy mệt, dặn cậu đừng lên quấy rầy cô ấy ngủ mà”.

“Thế trước đây khí sắc chị không...”, nàng háng giọng cho bốt khàn, nói tiếp: “Không tốt à?”

“Tốt chứ, nhưng mà hôm nay tốt hơn. Chị Trình Ca, chị bị đau họng à?”

“Không khí hơi khô”. Trình Ca nói, nghĩ đến chuyện gì đó, lại hỏi: “Củ đậu của tôi đâu?”

Thạch Đầu đang nấu cháo kê, nói: “Đề ở trong túi bên kia, không ai động vào của cô cả”.

Trình Ca đi tới mở túi ra xem, mặt cô lạnh đi: “Sao chỉ còn có một củ?”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau: “Không ai lấy của cô mà”.

Thạch Đầu nhớ lại một lát, nói: “Có thể hôm qua lúc nấu com, ông chủ lấy đi xào rồi”.

“Đó có phải là rau đậu”. Trình Ca hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài.

Thập Lục kinh hãi, ngăn Trình Ca lại: “Thôi nào, xào rồi thì xào thôi, lần sau mua cho cô một sọt cho cô ôm, ai cũng không được động vào”.

Trình Ca chỉ muốn ra ngoài hút thuốc lá, không nói gì nhìn Thập Lục.

Thập Lục lại hỏi: “Thật Ca, anh thật y thế được không?”

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dĩ, anh đã bắt đầu bóc vỏ củ đậu cuối cùng, bóc xong đưa cho Trình Ca.

Trình Ca bước tới cầm lấy, ngó xuống ghé đầu bắt đầu ăn.

Bành Dĩ ngó trông ấm thuố c, nhìn cô một cái, không nói gì.

Trình Ca liếc mắt nhìn lại: “Nhìn cái gì?” “Có máy củ đậu, làm gì đến mức ấy”.

“Lần sau mua biết đâu mùi vị không được như thế nữa”.

Trình Ca nói.

Bành Dĩ yên lặng một lát, lại nói: “Đừng ăn hết, để lại một nửa, uống thuố c xong ăn tiếp”.

Trình Ca ờ một tiếng lạnh nhạt. Bành Dĩ đứng dậy đi lấy bát, ánh mắt cô bắt đầu theo bóng lưng anh.

Anh rất cao, dáng người không phải kiểu lực lưỡng, mặc quần áo nhìn hơi gầy nhưng khi cởi quần áo ra lại hoàn toàn khác, sờ đâu cũng có sức mạnh. Đàn ông ba mươi tư, ba mươi lăm tuổi ít có người được như anh.

Tôi qua, cô nói: “Tôi đã gặp người giỏi hơn anh”.

Anh nói: “Cô chưa gặp”.

Sau đó cô phát hiện anh nói đúng, cô chưa gặp. Nhưng lúc cô nói: *“Tôi sẽ gặp được người giỏi hơn anh”.* Anh nói: *“Cô sẽ không gặp”.*

Hừ, gã đàn ông tự tin đến cuồng vọng. Chuyện tương lai ai mà biết được.

Bành Dã cầm bát tới, rót thuốc bung để n cho cô, hỏi: “Cô nhìn cái gì?”

“Không nhìn gì cả”. Trình Ca hơi nhú mày uống hết bát thuốc, trả bát cho anh, tiếp tục ăn củ đậu.

Thập Lục đi tới bá cô Bành Dã: “Thất Ca, cả buổi tối hôm qua không thấy anh. Anh đi đâu thế?”

Trình Ca vẫn thản nhiên ăn củ đậu. Bành Dã nói: “Cậu hỏi làm gì?”

Thập Lục cười hề hề: “Anh nói chuyện với bạn gái cũ cả buổi tối, có phải tình cũ không rủ cũng đến không?”

Bành Dã nhát thối không nói được gì, nhìn Trình Ca một cái, về mặt Trình Ca bình thản mà lạnh lùng.

“Đạo này cậu hơi lắm chuyện rồi đấy”.

“Đây là em suy nghĩ cho tương lai của anh mà. Mấy năm nay không thấy anh có phụ nữ gì, phải nắm cho chắc, sau này không làm nữa cũng khỏi mất công đi kiếm vợ”.

Bành Dã nói: “Cậu đã nghĩ được thế thì lo cho chính mình trước đi”.

Không lâu sau, Kim Vĩ và Lâm Lệ cũng tới.

Tối qua mọi người cùng ăn cơm, trò chuyện rất thoải mái, Thạch Đà lại mời hai người bọn họ ăn sáng.

Sau khi vào bếp, Kim Vĩ không nhận được quan sát Bành Dã một hồi lâu.

Hắn nghĩ một buổi tối mà vẫn cảm thấy không đúng, Bành Dã hình như còn có chuyện gì khác nữa. Hắn nhớ đã gặp Bành Dã ở đâu

đó, nhưng tuyệt đô`i không phải với thân phận bạn trai của Hàn Ngọc.

Mọi người ăn sáng đê`u không quá chú tâm, người thì bung bát cháo, người thì câ`m bánh bao, người ngô`i ăn người đứng ăn, mỗi người một kiểu.

Nắ`ng sớm rục rờ chiế`u vào phòng bê`p, Trình Ca cảm thấ`y hình ảnh này rấ`t đẹ`p, lấ`y máy ảnh chụp lại cảnh bô`n người bộn họ ăn sáng.

Thạch Đầ`u ngô`i bên kệ bê`p nhai ngắ`u nghiế`n; Thập Lục ngô`i trên kệ bê`p, phồ`ng mang trợn má; Ni Mã đứng bên cửa sổ nhai khế nuố`t chậm; Bành Dã ngô`i trên đố`ng cỏ, một tay câ`m chiế`c bát, miệng cắ`n bánh ngô trên tay kia.

Trình Ca ngô`i xê`p bắ`ng dưới đấ`t xem bức ảnh vừa chụp, rấ`t hài lòng. Cô bung chiế`c bát để dưới đấ`t lên, húp một hơi hế`t bát cháo kê.

Lâm Lệ bên cạnh nói: “Trình Ca, chụp cho mọi người một bức ảnh chung đi. Gặp nhau trên đường cũng là có duyên”.

Trình Ca không trả lời. Cô không thích nghe người khác sai khiế`n, đặc biệt càng không thích sử dụng máy ảnh theo

ý người khác. Nhưng thấ`y đắ`m Thạch Đầ`u không có ý phản đô`i, cô đứng dậy, nói: “Chụp bắ`ng máy ảnh của cô”.

Lâm Lệ sừng sồ`t. Cô ta không thích người khác động vào máy ảnh của mình.

Trình Ca hỏi lạnh nhạt: “Cô muố`n giữ làm kỷ niệm, dùng máy ảnh của tôi chụp thì cô lấ`y ảnh kiểu gì?”

Lâm Lệ ngán ra, lại cười, gỡ máy ảnh xuống đưa cho cô. Lâm Lệ đi tới đứng cùng đám Thạch Đà`u.

Trình Ca nhìn thầy Bành Dã trong ống kính. Anh đứng bên ngoài cùng, không được tự nhiên cho lắm. Anh nhìn ống kính một cái, Trình Ca lại vô cớ cảm thấy ánh mắt anh xuyên thấu ống kính, nhìn thẳng vào mắt cô.

Sau đó anh quay mặt đi.

Ngay sau đó Trình Ca bấm nút chụp. Cô ngẩng đầu lên, nói lạnh nhạt: “Được rồi”.

Lâm Lệ chạy tới cảm ơn, vừa định xem lại ảnh, Trình Ca lại đưa máy ảnh của mình cho cô ta, nói: “Chụp giúp tôi một tấm”.

Cô đi tới đứng bên cạnh Bành Dã, ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Không được quay mặt đi”.

Bành Dã không trả lời.

Thạch Đà`u không câu nệ như lúc chụp ảnh cùng Lâm Lệ vừa rồi, vui vẻ chen vào bên cạnh Trình Ca. Ni Mã cũng không trợn mắt ngó ngác như vừa rồi mà cười ngượng ngùng. Thập Lục còn tạo dáng ngầu, khoanh tay, ưỡn ngực, ngẩng đầu.

Lâm Lệ bấm nút chụp, vẻ mặt rất lạnh nhạt, nói: “Được rồi”. Trình Ca chạy tới xem, sau đó yên tĩnh một lát.

Bành Dã trong ảnh vẫn không nhìn ống kính, nhưng anh cúi đầu nhìn Trình Ca bên cạnh.

Cô cầm máy ảnh quay lại nhìn Bành Dã, anh tiếp tục ăn bánh ngô.

Ăn sáng xong mọi người thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường. Trình Ca đi vệ sinh không mang máy ảnh và điện thoại di động theo, sợ không cẩn thận làm rơi vào bồn cầu.

Cô chưa đi được bao lâu, điện thoại di động bắt đầu đổ chuông không ngừng. Lúc đầu mọi người đều không để ý, nhưng bên kia vẫn gọi liên tục, tiếng chuông như không bao giờ dừng lại. Bành Dã cho rằng có việc gấp, đi tới camera điện thoại của Trình Ca lên xem, trên màn hình hiển thị ba chữ: “Bác sĩ Phương”.

Một cảm giác khác thường khó diễn tả xuất hiện trong lòng Bành Dã.

“Anh đi tìm Trình Ca”. Anh cầm điện thoại ra ngoài.

Cuộc gọi kết thúc, sau đó tiếng chuông lại vang lên, vẫn là ba chữ “Bác sĩ Phương” đó.

Như có ma xui quỷ khiến, anh bấm nút nghe máy.

Là một phụ nữ, vừa mở đầu đã: “Trình Ca, nhắn tin không thèm trả lời, điện thoại thì không nghe máy, em đang chơi trò mê tít tích đậy à?”

Nội dung rất thông thường, Bành Dã cho rằng mình không nên nghe cuộc điện thoại này. Anh háng giọng một cái, nói: “Trình Ca đang ở trong nhà vệ sinh, một lát nữa tôi chuyển lời cho cô ấy”.

Người phụ nữ bên kia yên lặng vài giây, sau đó hỏi rất chắc chắn: “Nó đã lên giường với anh đúng không?”

Bành Dã liếc mắt một cái, nhứt thời cứng họng.

Giọng nói Phương Nghiên lộ rõ ý cảnh cáo: “Sau này anh tránh xa nó một chút”.

Bành Dã bắt giác nhú mày, nói nhạt nhẽo: “Tôi sẽ nói với cô ấy là cô gọi”.

Nói rồi chuẩn bị dừng cuộc gọi.

“Anh sẽ hại chết nó”. Phương Nghiên hét lên một tiếng, Bành Dã lại đưa điện thoại lên tai.

“Người bị ung thư cần morphine để giảm bớt đau khổ, nhưng morphine là chất độc”.

Bành Dã cười nhạt một tiếng hơi khinh thường: “Cô nói với tôi những chuyện này làm gì?”

“Loại phụ nữ như Trình Ca rất có sức hấp dẫn đối với đàn ông, nếu nó chăm chú nhìn anh một cái, anh sẽ cảm thấy mình rất đặc biệt. Nhưng nó nhìn rất nhiều người bằng ánh mắt đó. Bởi vì nó chỉ theo đuổi tất cả những gì kích thích, nó không thể khống chế bản thân mình”.

Giọng điệu của cô ta khi nhắc đến Trình Ca khiến Bành Dã khó chịu.

Anh nói lạnh nhạt, thiếu kiên nhẫn: “Khi cô ấy quay lại, tôi sẽ nói với cô ấy là cô gọi”.

“Tôi nói rồi, sao anh lại...”. Bành Dã ngắt điện thoại.

Anh đứng tại chỗ một lát. Mặt trời buổi sớm mới mọc, bóng đổ ngòm vừa nghiêng vừa dài, song song với bóng của anh. Trên đời này, trong lòng mỗi người đều có bóng tối, đều có bệnh tật. Chỉ là có người che đậy, có người chịu đựng, có người không.

Giọng nói lạnh nhạt của Trình Ca vang lên phía sau: “Anh đứng đây làm gì?”

Bành Dã quay lại.

Trình Ca khoanh tay, thấ y anh không nói lại hỏi: “Đang chờ tôi à?”

“Ờ”. Bành Dã đưa điện thoại di động cho Trình Ca: “Đổ chuông liên tục, sợ có việc gấ p”.

Nói xong lại bỏ sung một câu: “Điện thoại của cô nhạy quá, ngón tay không cẩn thận chạm vào thành ra nghe một cuộc”.

Trình Ca cười một tiế ng: “Là tay anh hậu đậu. Vớ lại chiế c điện thoại đó của anh cũng đế n lúc thái loại rô i”. Cô ngẩng đầ u nhìn anh: “Hay là tôi tặng anh một chiế c, về` Thượng Hải mua rô i gửi cho anh”.

Bành Dã nói: “Không câ n, có thể gọi điện được là được. Có những tính năng hoa hòe hoa sói khác cũng không có thời gian chơi”.

“Tôi tặng anh, vì sao không nhận?”

Bành Dã nhìn cô một cái nhặt nhẽo: “Muô n tặng quà cho gã mặt trắ ng à?”

Trình Ca ngắ n ra, đột nhiên cười phá lên: “Đừng quét vôi lên mặt mình như thế`. Mặt anh thì liên quan gì đế n chũ trắ ng?”

Bành Dã hỏi: “Thế` màu gì?”

“Đồ` ng cổ...”. Trình Ca nói xong lại lắ c đầ u: “Không đen như vậy, à, mặt ong. Màu da anh giố ng màu mặt ong”.

Bành Dã nhìn cô một cái: “Là tôi nghe hiểu có vấ n đề` hay là lời này của cô thực sự rắ t đen tô i?”

Trình Ca chỉ cười không đắ p.

Cô cầm lấy điện thoại xem, thấy là Phương Nghiên, nụ cười dần dần biến mất. Cô bình tĩnh xóa hết lịch sử cuộc gọi nhờ.

Bành Dã hỏi: “Bác sĩ này làm gì?”

Trình Ca ngẩng đầu lên: “Chị ấy nói gì với anh?”

Bành Dã nói: “Cô ấy bảo tôi đưa điện thoại cho cô. Có chuyện gì thế?”

“Không có gì, bác sĩ này đâu óc có bệnh”. Bành Dã hơi nhướn mày.

Trình Ca nói rất nghiêm túc: “Thật sự, chúng dựa dẫm cưỡng ép. Cần tìm kiếm cảm giác tồn tại từ tôi”.

Bành Dã đẩy vai cô, nói: “Đi thôi”.

Đi được vài bước, anh chợt hỏi: “Trên vai thay băng chưa?” “Thay rồi”.

“Ờ”.

Mọi người cần tranh thủ thời gian nên lên đường từ sớm.

Nhìn bóng dáng bọn họ đi xa, Kim Vĩ vẫn còn đang nghĩ xem Bành Dã là ai. Nghĩ một lát, đột nhiên hắn nhớ ra điều gì đó.

Hắn đi sang một bên, gọi điện thoại.

“Hàn Ngọc này, anh đột nhiên nhớ tới một việc. Anh bạn trai cũ của em đó... Có phải trong vụ án đường vành đai hai từ mười hai năm trước... Ở kia, em giận gì thế? Anh chỉ hỏi một chút thôi mà... Ờ...”.

Kim Vĩ bỏ điện thoại xuống xem: “Sao tự nhiên gác máy rồi?” Hắn thở dài, xoay người đi vào cửa.

Chiếc xe địa hình hiệu Đông Phong đã chạy được mấy tiếng, tiến vào Thanh Hải, thảo nguyên hoang mạc mênh mông xuất hiện phía trước.

Hôm nay không giống những ngày trước, đi càng xa tinh thần của mọi người càng phấn chấn, đoạn đường này cuối cùng cũng sắp đến điểm cuối.

Thập Lục thậm chí còn hạ cửa kính hô to một tiếng: “Sắp về đến nhà rồi!”

Thạch Đầu và Ni Mã trong xe phía sau cũng nhiệt tình hò hét theo.

Trình Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh thiên nhiên vạn hóa của Khả Khả Tây Lý trôi qua trước mắt. Thảo nguyên

xanh mơn mớn, bầu trời xanh ngắt, đồng hoang khô vàng, hoang mạc mênh mông, sa mạc vàng óng. Thứ duy nhất không thay đổi là những đàn linh dương Tây Tạng chạy như gió đuổi theo xe mãi mãi không biết mệt mỏi.

Đường đi gập ghềnh, đến buổi chiều xe của họ lên quốc lộ Thanh Tạng, tốc độ lập tức nhanh hơn nhiều.

Thập Lục rất hưng phấn, quay lại nói với Trình Ca: “Giờ thì nhanh rồi, một lát nữa là về đến trạm. Đội chúng tôi còn có rất nhiều người, bọn họ đều rất muốn gặp cô”.

“Tốt quá”.

Trình Ca quay lại nhìn phong cảnh sau xe, núi non trùng điệp, đồng hoang vô biên, đường quốc lộ nối thẳng đến chân trời.

Trình Ca nói: “Dừng xe một lát”.

Thập Lục biết cô muốn chụp ảnh, vui mừng dừng xe lại. Bành Dã đi xuống xe, châm điếu thuốc hút.

Trình Ca mở ba lô máy ảnh, lấy chiếc máy ảnh mình thường dùng nhấc ra. Cô mở cửa xe, lấy máy ảnh ra khỏi túi đựng bằng vải nhung đen, đột nhiên cô biết sắc mặt.

Bành Dã nhả một hơi thuốc, quay lại nhìn thấy thế, hỏi: “Sao thế?”

Trình Ca rất bình tĩnh: “Chiếc máy ảnh này không phải của tôi”.

Bành Dã lập tức nhớ ra, anh từng để ý thấy máy ảnh của Lâm Lệ và của Trình Ca gần giống nhau như đúc.

Vẻ mặt Trình Ca vẫn rất tinh táo, nhưng ngón tay đang run lẩy bẩy. Cô cắn ngón tay, lại bỏ tay xuống, nói: “Lâm Lệ tráo máy ảnh của tôi rồi. Chiếc máy ảnh này không phải của tôi”.

Thấy Trình Ca đột nhiên thần thờ, Thập Lục hơi hoảng lên: “Tôi thấy giống nhau mà, cô thử xem lại xem”.

Trình Ca giờ máy ảnh lên, lại không thèm nhìn mà đột nhiên ném mạnh xuống đất. Máy ảnh và ống kính đáng giá mấy chục ngàn tệ bị đập vỡ tan tành.

Thạch Đầu và Ni Mã phía sau chạy tới sững sờ vì kinh hãi. Gió trên cao nguyên thổi tóc cô bay bay.

Trình Ca rất bình tĩnh, không nói bất cứ tiếng nào.

Cô bước đến chiếc xe Jeep màu đỏ, mở cửa xe ngồi vào ghế lái, khởi động xe, đánh tay lái, quay đầu, tăng tốc... Lốp xe trượt trên mặt quốc lộ phát ra tiếng rít chói tai.

“Trình Ca!” Bành Dã ném điếu thuốc, lao tới với tốc độ chạy cự ly một trăm mét.

Xe của Trình Ca quay đầu lại nhanh như chớp, tăng tốc lao về phía trước.

“Trình Ca!”

Bành Dã lao hết tốc lực, nắm được cửa sau xe mở ra.

Anh nhanh nhẹn nhảy lên xe, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Trình Ca trong gương chiếu hậu. Lập tức anh bỏ ý định ép cô dừng xe.

Chiếc xe Jeep nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của bọn Thập Lục. Ba người nhìn trân trối, không kịp có bất cứ phản

ứng nào. Điện thoại của Thập Lục vang lên, là Bành Dã gọi. Anh nói rất nhỏ, tốc độ cũng nhanh: “Các cậu đi về trước, da thú chó trên đường không an toàn, chúng tôi tìm được máy ảnh sẽ lập tức quay lại”.

“Ồ này...”. Thập Lục còn chưa lên tiếng, Bành Dã đã dừng điện thoại.

Không còn cách nào khác, ba người đành phải về trạm bảo vệ trước.

Chỉ mấy tiếng sau, mặt trời đã lặn.

Chiếc xe Jeep chạy trên cao nguyên mấp mô, suốt dọc đường Trình Ca không nói năng, chỉ chăm chú lái xe.

Nhiệt độ từ từ giảm xuống, gió đêm lạnh giá thổi vào trong xe. Trình Ca không có cảm giác, Bành Dã nhòai người tới xoay cửa kính

xe lên.

Xe lắ c lư không ngừng, Bành Dã bò lên ghế ́ phụ lái, quay sang nhìn Trình Ca. Cô rắ t tĩnh táo, cũng rắ t bĩnh tĩnh, ánh mắ t đờ ấ dẫn như bị khoét mắ t trái tim.

Bành Dã gọi cô: “Trình Ca”. Cô lái xe, không phản ứng. “Trình Ca”.

Lông mi cô run run: “Gì?”

“Cô lái xe rắ t lâu rô ́ i, dừng lại nghỉ một lát”. “Tôi không mệt”. Cô nói.

“Nhiệt độ hạ thắ p rô ́ i, dừng xe mặc thêm áo”. Bành Dã nói.

“Tôi không lạnh”. Trình Ca nói.

Anh có thể chịu lạnh, trên người cô toàn vắ t thương, chịu không nổi.

“Vắ t thương trên người cô còn chưa khỏi”. “Tôi không cảm thắ y đau”.

Bành Dã ngô ́ i vài giây rô ́ i quay lại phía sau mở vali của cô, tìm một chiế ́ c áo khoác khoác lên người cô.

Màn đêm dầ ́ n dầ ́ n buông xuố ́ ng.

Nhưng đêm trên hoang mạc không phải giờ tay không nhìn thắ y năm đầ ́ u ngón tay. Trên trời có trăng có sao, đường chân trời có ánh mặt trời hắ t lên yế u ớt. Không có vạ nhà đèn đuố ́ c, không có tắ t cả những thứ có liên quan đế ́ n loài người.

Thầ ́ n bí, xa xôi, không có biên giới, cũng không có vật cản.

Bành Dã nhìn đồng hồ, hơn mười giờ tối. Trình Ca đã lái xe hơn năm tiếng liên tục.

“Trình Ca”. “Gì?”

“Cô nên nghỉ một lát”. “Tôi không mệt”.

“Đến giờ thay băng rô-ri”. Bành Dã nói. Thuộc và hành lý của cô đều để trên xe Jeep.

Trình Ca không trả lời, vẫn tiếp tục lái xe.

“Trình Ca”. Bành Dã đưa tay nắm tay cô trên vô lăng, tay cô lạnh ngắt. Tốc độ nhanh như thế này sẽ chỉ làm cô càng lúc càng sốt ruột, phải dừng lại.

“Thay băng”. Anh dùng sức nắm tay cô. Cuối cùng cô giảm tốc độ xe rô-ri dừng lại.

Đèn xe rọi thành một luồng ánh sáng trên hoang nguyên, muỗi đang bay.

Cô ngồi yên rất lâu rồi mới nghiêng đầu tựa lưng vào ghế ngồi. Sau thời gian dài lái xe, người hơi mệt mỏi. Sau khi xe dừng lại, sự nôn nóng bức bối của cô cũng dịu bớt một chút.

Bành Dã xuống ghế sau lấy thuộc, không thể sắc thuộc nên lấy thuộc viên cho cô uống nhưng lại phát hiện không có nước. Tìm trên xe một hồ-ri lâu mà chỉ tìm được một chai nước khoáng không biết là Thạch Đầu hay là Ni Mã uống dở chỉ còn nửa chai.

Trình Ca nói: “Uống tạm chai đó đi”.

Bành Dã mở chai nước định đưa cho Trình Ca nhưng cô không cầm mà ngẩng đầu lên, há miệng ra.

Bành Dã khựng lại một chút, nghiêng người tới đưa chai nước lên miệng cô, dòng nước chảy vào trong miệng cô.

Môi cô màu hồng nhạt, anh biết đôi môi này mềm mại thế nào. Tay anh nhẹ nhẹ run lên.

Cô há miệng uống nước, mắt buông xuống nhìn anh, thẳng thắn mà yên tĩnh. Anh bỏ chai nước xuống, Trình Ca cho thuốc vào miệng, ngửa cổ nuốt xuống.

Ánh mắt vẫn giữ nguyên trên mặt Bành Dã, cô hỏi: “Vừa rồi anh run cái gì?”

Bành Dã đóng nắp chai, không trả lời cô. Trình Ca nói: “Tôi đang hỏi anh đấy”. “Không run, tay hơi mỏi thôi”.

“Anh không lái xe, làm sao mà mỏi tay?” “...”.

Bành Dã nhìn cô một cái, cô là người lớn mà nói chuyện không khác gì trẻ con, thích truy hỏi đến cùng, ép người ta không thể không lùi bước.

Bành Dã nói: “Thay băng”.

Trình Ca dựa vào lưng ghế, mơ hồ liếc anh. Không cần lên tiếng, Bành Dã vẫn hiểu ý cô.

“Cô bị thương bên vai trái, không thuận tay, đổi chỗ đi”.

Bành Dã nói.

Trình Ca ngò�i sang ghế phụ lái.

Bành Dã nghiêng người sang cởi áo cô.

Trình Ca buông mắt nhìn tay anh, nhìn anh chậm rãi cởi áo mình, cô dần dần cảm thấy hưng phấn.

Hoang nguyên yên tĩnh mà thâm bí, trong đêm tối chỉ có hai người bọn họ trên vùng đất mênh mông.

Bành Dã bôi thuốc cho cô, ánh mắt cô vẫn dừng trên khuôn mặt anh.

Vẻ mặt cô bình tĩnh, thậm chí là lãnh đạm, mắt lại long lanh như con báo nhìn linh dương.

Bành Dã bị cô nhìn đến mức gai người, hỏi: “Cô nhìn tôi làm gì?”

Trình Ca hỏi một câu không ăn nhập: “Cha mẹ anh còn sống chứ?”

Bành Dã thấy câu hỏi này hơi kỳ lạ nhưng vẫn trả lời: “Còn”. “Quan hệ giữa anh với họ tốt không?”

Anh dừng lại vài giây, nói: “Tạm được”.

Trình Ca hỏi: “Quan hệ với mẹ tốt, với cha không tốt à?”

Ánh mắt Bành Dã chuyển từ vết thương lên mặt cô, dừng lại một giây. Đôi mắt cô vẫn nhìn anh chăm chú. Anh bóc thuốc cũ trên ngực cô ra, động tác không nhẹ nhàng, cô khẽ nhíu mày.

Anh chậm rãi đắp thuốc mới lên.

Trình Ca nói: “Anh rất ít gọi điện thoại cho cha mẹ đúng không?”

“Đúng”.

“Có thường về thăm họ không?” “Không”.

“Bao lâu một lần?”

Bành Dã lại nhìn cô một cái, ánh mắt phản đố i nhưng vẫn đáp: “Khoảng một năm”.

Trình Ca yên lặng một lát.

Bành Dã nhíu mày hỏi: “Sao thế ?” Trình Ca nói: “Vì quá bận à?” Bành Dã không trả lời ngay.

Trình Ca nói: “Bạn chỉ là có”.

Lại bị cô nhìn ra. Bành Dã khẽ cắn răng, nói: “Tôi có một người em trai”.

Trình Ca cười một tiếng. “Cô cười cái gì?”

“Bào chữa bằng lý do đó à?”

Bành Dã quất băng cho cô, hơi bực mình: “Chuyện của tôi cô không cần can thiệp”.

Trình Ca nói: “Được, tôi không can thiệp nữa”.

Cô đột nhiên gây sự, lại đột nhiên nghe lời, Bành Dã không thể không hoài nghi.

Anh biết cô không hề quan tâm đến chuyện riêng của anh, cô chỉ thích khoanh khắ c anh cố nén cơn giận hoặc giận dữ bùng nổ khi bị can thiệp vào chuyện riêng, như lần giao tranh sau khi nghe trộm điện thoại trên hành lang nhà trọ ở thị trấn Lưu Phong.

Cô hơi nhồm dậ y, vai co lại, vai áo trượt xuô ng lộ ra bầ u ngực trắng muố t. Bành Dã nhìn thấ y dầ u răng và vết hôn của anh trên ngực cô, mùi cơ thể cô và sự kích thích thị giác dữ dội đầ ng thồ i ập tới.

Không gian trong xe hẹp, Trình Ca hơi vấp và vịn người sang, ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng hỏi: “Muôn làm không?”

Bành Dã lại cười một lát. “Cười cái gì?”

“Vừa đâm xong rồi, bây giờ lại định xoa à?”

“Anh không muốn xoa hay sao?” Trình Ca sờ thắt lưng anh, ánh mắt hoang dại, khao khát, như mời gọi.

Bành Dã khẽ cắn răng, không ngăn cản.

Trình Ca thở dồn dập, nhào tới cưỡi quăn anh như một con thú nhỏ. Cô luống cuống tay chân, nhất thời không cưỡi được, sốt ruột không biết phải làm sao. Cô lo âu, cô nôn nóng, cô không có lý trí, cô cần phát tiết.

Cuối cùng Bành Dã nắm lấy tay cô, giữ lại.

Trình Ca vùng vẫy, Bành Dã giật mạnh, quặt hai tay cô ra sau lưng ghê.

“Trình Ca!”

Gió ngoài cửa sổ tràn vào, nguyên hoang tĩnh lặng như chết chóc.

Trình Ca yên lặng nhìn anh chằm chằm, vẻ hoang dại và mê loạn trong mắt cô dần dần biến mất, chuyển thành trống vắng và tĩnh mịch.

Tay cô không còn vùng vẫy phản kháng. Cô nghiêng đầu, không biết đang nghĩ gì, một hồi lâu sau nhẹ nhàng gọi anh một tiếng: “Bành Dã”.

“Sao?”

“Tôi làm mất máy ảnh rồi”. Cô nói.

Bành Dã vuốt tóc cô, nói: “Chúng ta sẽ tìm được”. “Sẽ tìm được sao?”

“Sẽ tìm được”.

“Nếu không tìm được làm thế nào?” Cô hỏi, tay hơi run rẩy.

Bành Dã không thể trả lời. “Không tìm được làm thế nào?”

Trên bầu trời phía trên đầu, những vì sao trổn vào tầng mây, chỉ còn ánh mặt trời lờ mờ phía đường chân trời.

Ban đêm, nhìn mặt cô có vẻ trắng hơn.

“Mười bảy năm... tôi chưa bao giờ làm mất máy ảnh. Như một người lính trên chiến trường không thể làm mất súng của mình, mất súng, mạng cũng không còn”. Cô nói.

“Cô rất trẻ, không nhìn ra đã học chụp ảnh nhiều năm như vậy rồi”. Anh nói.

“Cha tôi là nhiếp ảnh gia, tôi bắt đầu học ông ấy từ năm tôi chín tuổi”.

“Cha cô cũng nổi tiếng như cô à?”

“Ông ấy không nổi tiếng. Ông ấy chỉ chụp thứ ông ấy thích, lại không bán thứ ông ấy thích”.

Cô vô thức nhú mày, nhớ lại cha mẹ luôn cãi nhau vì chuyện đó. Cha cô không phải một người lợi hại, ông rất dịu dàng, ông luôn nhìn thấy cái đẹp mà người khác không chú ý.

Trình Ca nói bình tĩnh: “Chiều nay tôi không nên đập máy ảnh, tôi vĩnh viễn không nên đập máy ảnh. Đó là mưu sát. Khi đó, ông kính máy ảnh vẫn nhìn tôi”.

Bành Dã nói: “Khi đó cô quá giận dữ”.

“Đúng vậy”. Trình Ca cười nhạt, nói: “Cha tôi cũng từng đập máy ảnh”.

Bành Dã hỏi: “Vì sao?”

“Lúc đang học cấp hai, tôi vào phòng tôi của ông ấy tìm ảnh, đánh đổ nước rửa ảnh trên đỉnh tủ. Nước đổ xuống đỉnh đầu, chảy vào mắt”.

Bành Dã nhìn hoang nguyên được đèn xe chiếu sáng, cơn trùng đêm đầu hè lao vào ánh đèn. Anh hỏi: “Sau đó thế nào?”

Trình Ca đáp: “Tôi bị mù. Cha tôi quá đau khổ, đập máy ảnh, không bao giờ chụp ảnh nữa”.

Tay Bành Dã bất giác hơi nắm lại.

Ngoài cửa sổ xe, màn đêm bao trùm hoang mạc. Anh nhớ lại một đêm cách đây rất lâu, một nữ sinh ngồi giữa vũng máu, hai mắt trống rỗng nhìn anh.

“Em tên là gì?” “Trình Ca”. “Em là ai?”

“Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca”.

Khi đó anh nghĩ, người mù làm sao lại là nhiếp ảnh gia. Anh hỏi: “Mắt làm sao lại khỏi?”

“Cha tôi bị tai nạn giao thông chết, ghép giác mạc cho tôi”. Trong xe yên tĩnh, cô nói không to nhưng lại rất rõ ràng: “Có lúc tôi nghĩ,

hay là ông ấy cố ý trả lại mắt cho tôi”.

“Cô luôn nghĩ như vậy à?”

“Không. Chỉ nghĩ tới rất lâu trước kia”. Trình Ca nói lạnh nhạt: “Nói thật, tôi sắp quên ông ấy rồi, rất ít nhớ tới ông ấy. Con người sống để u bận tâm cho chính mình, thực ra không có nhiều tâm tư để tưởng niệm”.

Bành Dã cười nhạt: “Quả đúng thế”.

Cười xong lại bắt đầu lo. Mắt máy ảnh, tinh thần cô đang từ từ sụp đổ.

Bành Dã cúi người cài dây an toàn cho cô. Trình Ca định cản Bành Dã, bàn tay Bành Dã đè lên trán cô, đầu cô không cử động được, đôi mắt nâu nhạt nhìn anh.

Anh nói: “Cô nghỉ đi, tôi lái xe, bảo đảm rất nhanh sẽ tới thị trấn Lưu Phong”.

Trình Ca im lặng một lát, gật đầu: “Được”.

Bành Dã lái xe, được một lát quay đầu sang nhìn. Trình Ca đã dựa ghế ngủ.

Cô quá mệt mỏi.

Một giờ sáng, họ đến thị trấn Lưu Phong.

Lúc bánh xe chạy lên đường lát đá, Trình Ca tỉnh lại. Cô luôn có một sự nhạy cảm đặc biệt đối với môi trường xung quanh.

Đêm khuya, đường phố trong thị trấn nhỏ cực kỳ tĩnh mịch. Xuống xe, Trình Ca đi thẳng đến nhà trọ, gõ cửa.

Đèn trong phòng chính nhanh chóng sáng lên.

“Đây rô`i đây rô`i...”. Người ra mở cửa là mẹ của ông chủ nhà trọ, cho rằng có người cầ`n ở trọ, mở cửa ra xem lại nhận ra là khách quen: “Tô`i nay vẫn ở đây à?”

Trình Ca hỏi rấ`t bình tĩnh: “A ma, hai người một nam một nữ cùng tới với bọn cháu đã trả phòng chưa?”

Bà lão nói: “Chưa”. Trình Ca khẽ cười.

“A ma”. Trình Ca nói khẽ, như là sợ làm bà lão giật mình: “Cho cháu mượn một thứ được không?”

Bà lão nói: “Được. Cháu mượn thứ gì?”

Trình Ca không đáp, xoay người đi vào nhà bê`p, vài giây sau cầ`m con dao chẻ củi đi ra, bình tĩnh chạy lên lầ`u.

Trình Ca đứng trước cửa phòng đôi nam nữ đó, đập cửa mắ`y cái, giọng nói vẫn bình tĩnh: “Mở cửa”.

Phía sau cô, Bành Dã bước nhanh tới giữ chặt bàn tay cầ`m dao của cô. Trình Ca quay lại, ánh mắ`t tỉnh táo. Bành Dã buông tay ra.

Giọng nam ngái ngủ từ trong phòng truyề`n ra: “Ai đầ`y?”

Đêm hôm thề` này”.

Trình Ca hóp má, nói: “Mở cửa”.

Bành Dã bước tới một bước, đứng sau lưng cô. Anh cúi đầ`u nói nhỏ mắ`y câu bên tai cô.

Trình Ca mím môi không đáp.

Người trong phòng chậm rãi xỏ dép lê, vừa ngáp vừa mở cửa ra.

“Đêm hôm khuya khoả ́t, nhà trọ của các anh...”. Kim Vĩ dụi mắ ́t:
“Ồ hay, sao lại là cô?”

Trình Ca đẩy cửa ra đi vào phòng, hỏi: “Người phụ nữ đó đâu?”

“Sao lại mắ ́t lịch sự như vậy...”. Quay lại thắ ́y cô câ ̀m con dao
chẻ củi, Kim Vĩ lập tức hoàn toàn tỉnh ngủ: “Trời ạ, cô định làm gì
thế ́ này?”

Trình Ca đi tới bên giường, giật chăn trên giường ném xuô ́ng
đắ ́t. Trên giường tro ́ng không. Cô hế ́t vén rèm cửa sổ ra rô ̀i đi vào
phòng tá ́m nhưng vẫn không thắ ́y Lâm Lệ.

Trình Ca quay lại, rắ ́t bình tĩnh: “Người đâu?” Kim Vĩ ngỡ ngác:
“Cô tìm ai?”

Trình Ca: “Người phụ nữ đi cùng anh”. Kim Vĩ: “Cô tìm Lâm Lệ
hả? Cô á ́y đi rô ̀i”. “Đi đâu?”

“Có việc gắ ́p, cô á ́y về ̀ trước rô ̀i”. Kim Vĩ hỏi: “Cô tìm cô á ́y
làm gì?”

Trình Ca: “Quan hệ giữa anh và cô ta là gì?” “Vợ chồ ̀ng”.

Trình Ca lập tức cười một tiế ́ng. Kim Vĩ hỏi: “Cô... cô cười cái gì?”

Trình Ca: “Cô ta lắ ́y trộm máy ảnh của tôi”.

Kim Vĩ sừng số ́t: “Sao lại thế ́ được, cô có nhằ ̀m không...”.

Trình Ca ngắ ́t lời: “Khi tôi còn bé, mẹ tôi nói lắ ́y trộm đồ ̀ của
người khác sẽ bị chặt ngón tay. Cô ta là vợ anh, anh phải chịu thay cô
ta”.

Kim Vĩ nhìn con dao trên tay cô, mặt trắ ́ng bệch: “Tôi... tôi
không biế ́t cô á ́y ở đâu. Tôi và cô á ́y không phải đi cùng nhau”.

“Không đi cùng nhau mà hai người ở một phòng?”

“Cái này...”. Kim Vĩ đỏ mặt tía tai, nghẹn lời một hồi lâu, cuối cùng đặt mộng ngô ì xuống giường, đau khổ vò tóc: “Thật sự không phải cùng nhau. Tôi không biết cô ấy đi đâu”.

“Ờ”. Trình Ca nói lãnh đạm: “Tôi biết, chỉ là thử xem phản ứng của anh thôi. Anh và cô ta gặp nhau trên đường rồi đi cùng nhau”.

Vừa rồi ở ngoài cửa, Bành Dã nói với Trình Ca mấy câu. Trên tay Kim Vĩ có vết đeo nhẫn mà không có nhẫn. Tối hôm đó ăn cơm, Kim Vĩ nói: “Biết hai người chia tay thì tôi đã theo đuổi Hàn Ngọc rồi” mà Lâm Lệ không ghen.

Bành Dã nói, khi vào phòng, Kim Vĩ sẽ không bảo vệ Lâm Lệ như một người chồng, cô chỉ việc đi tìm Lâm Lệ là được.

Nhưng không ngờ Lâm Lệ lại không còn ở đây.

Bị Trình Ca nói thẳng mặt, mặt Kim Vĩ đỏ như gan lợn, không còn cách nào khác nhìn sang Bành Dã: “Tôi làm công việc cần thể diện, hai người đừng nói ra chuyện này, nếu không tôi... tôi tiêu mất”.

Trình Ca nắm chuôi dao, hơi thiếu kiên nhẫn: “Lâm Lệ đi đâu?”

“Cô đã biết chúng tôi chỉ cặp với nhau trên đường rồi, tôi thật sự không...”.

Trình Ca ngắt lời: “Gọi điện thoại cho cô ta”.

Kim Vĩ lại sừng sốt: “Chúng tôi không định duy trì liên lạc, tôi không biết số điện thoại của cô ấy”.

Trình Ca: “Tôi nói, anh gọi điện thoại cho cô ta”. Kim Vĩ: “Tôi thật sự không biết...”.

Trình Ca thoáng nhìn Kim Vĩ, tay cầm dao chậm rãi giơ lên ngang vai rồi buông tay ra. Con dao rơi xuống, chém ngập vào mặt bàn gỗ như bổ dưa, đứng thẳng tắp.

Chân Kim Vĩ run run. “Anh có gọi không?”

Kim Vĩ nhìn Bàn Dã: “Dù gì chúng ta cũng là người quen, anh cứ để cô ấy làm thế nào?”

Thế là Bàn Dã đi đến cửa, khóa cửa lại.

Kim Vĩ chân run tay cũng run, cầm lấy điện thoại: “Tôi gọi... Tôi gọi...”.

Trình Ca nói: “Loa ngoài”.

Kim Vĩ mở loa ngoài. Trình Ca nhìn, tên trong danh bạ là “Nhiếp ảnh gia Lâm”.

Sóng chập chòn, gọi mãi mãi mà không gọi được, Kim Vĩ đến bên cửa sổ gọi mãi mãi điện thoại mới kết nối, nhưng đổ chuông rất lâu mà không có người nghe máy, cuối cùng tự động chấm dứt.

Kim Vĩ nói: “Cô ấy không nghe không thể trách tôi được, có thể lúc ngủ để chế độ im lặng”.

Trình Ca giật điện thoại di động của Kim Vĩ, mở lịch sử cuộc gọi.

“Này này, cô...”. Kim Vĩ định ngăn lại, cuối cùng vẫn không dám.

Trình Ca xem một lát. Thời gian này Kim Vĩ không gọi nhiều, mãi trưởng phòng, chủ nhiệm gì đó, liên lạc mật thiết nhất là “Bà xã”, sau đó là “Nhiếp ảnh gia Lâm”.

Hắn không lừa cô.

Trình Ca lưu số của Lâm Lệ vào điện thoại, suy nghĩ một lát lại xóa hết lịch sử cuộc gọi, số điện thoại, tin nhắn có liên quan đến Lâm Lệ trong điện thoại của Kim Vĩ.

Kim Vĩ ngẩn ra: “Cô làm gì thế?”

“Để anh không thể mật báo với cô ta. Tôi đã lưu số điện thoại của vợ anh rồi, anh nên biết điều một chút”.

Cô ném điện thoại di động cho Kim Vĩ, xoay người cầm con dao chẻ củi trên bàn, nào ngờ dao chém vào mặt bàn quá sâu, cô rút mấy cái mà không rút lên được.

Bành Dã bước tới, cầm chuôi dao, nói: “Buông ra”.

Trình Ca buông tay ra, Bành Dã nhẹ nhàng nhấc con dao lên.

Ra khỏi phòng, Bành Dã hỏi: “Làm sao cô biết Kim Vĩ có số điện thoại của Lâm Lệ?”

“Kim Vĩ nói hắn là kiểm sát viên, Lâm Lệ lại chịu bỏ qua một mối quan hệ tốt như vậy sao?”

Trình Ca ra khỏi nhà trọ, đứng trên đường gọi điện thoại cho Lâm Lệ, vẫn không có người nghe máy.

Bành Dã nói: “Ở lại đây một đêm đã. Cô cần nghỉ ngơi”. Trình Ca lắc đầu: “Tôi không ngủ được”.

Vài giây sau nói tiếp: “Tôi phải gọi đến lúc nào được mới thôi”.

Bành Dã nói: “Cô đi ngủ đi, để tôi gọi”.

Trình Ca không lên tiếng, quả thật cô đã hơi mệt. Cô đi tới bên cạnh xe, dựa vào thành xe nhìn trời sao. Bành Dã cũng đi tới dựa vào xe.

Đường phố đêm khuya vắng lặng.

Trình Ca lấy một điếu thuốc hút. Cô quay sang, giơ chiếc bật lửa trong tay lên hỏi: “Cần lửa không?”

Bành Dã nói: “Thuốc để trên xe kia rồi”.

Trình Ca bỏ điếu thuốc trên miệng xuống đưa cho anh: “Muốn hút không?”

Bành Dã cười cười, lắc đầu. “Sao không hút?”

Bành Dã nói: “Đây là thuốc phụ nữ”.

Trình Ca lờm một cái, đưa tay qua: “Hút thử thuốc phụ nữ xem”.

Bành Dã cầm lấy hút một hơi. Trình Ca hỏi: “Thế nào?” Bành Dã trả lời: “Nhạt”.

Điếu thuốc rất nhỏ, trên đầu lọc có mùi thơm từ môi cô. Bành Dã nhớ lại hôm đó trên đường tuyết, Trình Ca hút thuốc của anh, thuốc quá nặng nên bị sặc. Anh thấy hơi buồn cười, lại bình tĩnh trả điếu thuốc cho Trình Ca.

Trình Ca cầm lấy, ngẩng đầu ngắm trời sao. Một hồi lâu sau, cô phun một hơi thuốc thật dài lên trời, nói: “Lần này đi, gần như tất cả ảnh chụp đều ở trong chiếc máy ảnh đó”.

Bành Dã không an ủi cô. Anh biết có nói gì cũng là vô dụng.

Anh nhìn trời sao không nói, đột nhiên một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, anh quay lại nhìn Trình Ca: “Cho nên Chồn Đen phải đuổi giết cô”.

Trình Ca cau mày suy nghĩ một lát, hiểu ra: “Ý anh là trong máy ảnh của tôi có ảnh của Chồn Đen?”

“Cô đã gặp Chò`n Đen một lâ`n, nhưng rấ`t có thể cô đã chụp một mức ảnh có mặt hấ`n”.

Trình Ca nhớ lại. Hôm đó cô ở nhà trọ đích xác có câ`m máy ảnh lên sân thượng chụp ảnh, còn chụp những người đi đường trên phố`.

“Hấ`n ở trên đường phố`, hấ`n ngắ`ng đầ`u nhìn thấ`y tôi”.

Bành Dã nói: “Có lẽ hấ`n không đeo khẩu trang và kính đen, bị cô chụp được mặt thật. Nế`u không chưa đế`n mức phải đuổ`i giế`t cô”.

Trình Ca nói: “Mục đích của bọn chúng là máy ảnh của tôi.

Nói như vậy... Lâm Lệ...”.

Bành Dã cắ`n môi. Lâm Lệ rấ`t có thể sẽ trở thành kẻ chế`t thay thứ hai.

Trình Ca ngậ`m điế`u thuố`c, gọi điện thoại cho Lâm Lệ lâ`n nữa. Lâ`n này lúc sắ`p kế`t thúc thì bên kia nghe máy.

Trình Ca bỏ điế`u thuố`c trên miệng xuố`ng, chưa nói vộ`i. “Anh chị là bạn của Lâm Lệ à?” Nghe điện thoại là một

người đàn ông, giọng mũi rấ`t nặng, phát âm không rõ.

Trình Ca dụi tắ`t thuố`c, đang định nói chuyện thì Bành Dã lại câ`m lấ`y điện thoại, nói bình tĩ`nh: “Đúng rồ`i. Anh là ai?”

Người kia nói: “À, người qua đường thôi. Trên đường đi, cô á`y đâm hỏng xe của tôi trên đường, lại không mang tiề`n trên người. Anh tới đây đón cô á`y nhé, nhân tiện mang cho tôi sáu ngàn tặ` tiề`n bô`i thường”.

Trình Ca nhú`m mày. Lâm Lệ không thể không mang tiề`n.

Bành Dã trả lời: “Lâm Lệ không có việc gì chứ? Cho tôi nói chuyện với cô ấy mà y câu”.

“Lâm tiểu thư, nghe điện thoại này...”. Giọng nói không biết là lịch sự hay là giễu cợt.

Tiếp theo là giọng nói của Lâm Lệ, rất bình tĩnh: “Kim Vĩ à? Tôi đang ở trên đường... Không cần thận va quệt xe

người ta phải đến ít tiền, anh mang tới giúp tôi, chỉ có sáu ngàn thôi...”.

Đợi Lâm Lệ nói xong, Bành Dã mới nói không nhanh không chậm: “Tôi là Trình Ca”.

Bên kia Lâm Lệ hít một hơi kinh hãi, giọng nói hơi run run: “Anh...”.

Sau đó lại kìm chế được: “Trình Ca à? Tôi lại tưởng là Kim Vĩ. Lúc đi tôi cầm nhầm máy ảnh của Kim Vĩ”.

Lâm Lệ không ngạc nhiên, không nói cầm nhầm máy ảnh của Trình Ca, sau này gặp mặt cũng dễ ăn dễ nói.

Giọng Lâm Lệ khẽ run: “Đúng là cầm nhầm. Anh bảo anh ấy phải tin tưởng tôi. Sau khi phát hiện tôi gọi điện thoại cho anh ấy nhưng không được. Quả thật là nhầm lẫn mà”.

Bành Dã nhìn Trình Ca, Trình Ca chớp mắt. Bành Dã nói: “Cô đang ở đâu?”

“Thôn Mộc Tử, địa điểm cụ thể lúc nào anh đến thì gọi điện thoại cho tôi”. Lâm Lệ nói, lại rất chậm rãi thêm một câu: “Đúng rồi, họ thương lượng với tôi rất đàng hoàng, không có gì không thoả mái cả.”

Họ rất tốt, tôi dùng máy ảnh chụp mấy tấm... Kim Vĩ sẽ không trách chứ?”

Trình Ca thoáng nhìn Bành Dã, Bành Dã nói: “Anh ấy sẽ không trách đâu”.

“Tốt nhất là chạy tới trước tôi nay, mấy người bạn này rất bạn, họ cũng phải lên đường”.

“Được rồi”.

Bành Dã dùng điện thoại, nói: “Sau khi cướp máy ảnh lại thấy có người gọi điện thoại cho Lâm Lệ, bọn chúng muốn tiện tay kiếm thêm ít tiền”.

Trình Ca nói: “Không được báo cảnh sát”.

Lâm Lệ đã bóng gió cô ta có mấy bức ảnh nhạy cảm bị bọn chúng nắm trong tay, dẫn cảnh sát đến cô ta sẽ không làm chứng, ngược lại còn đứng về phía đồng phạm. Đại mạo mệnh mông, bọn họ sẽ bị phát hiện từ khi còn chưa đến thôn.

Ngược lại nếu chỉ có hai người bọn họ tới, đồng phạm không cho rằng bọn họ đã biết đồng phạm là người xấu, cũng không ngờ bọn họ mới là chủ nhân của máy ảnh, chỉ cho rằng nhận được tiền bồi thường là xong.

Có điều không biết bọn chúng có nhận ra Bành Dã hay không.

Trình Ca hỏi: “Thôn Mộc Tử ở đâu?”

“Trung tâm Khả Khả Tây Lý”. Bành Dã dừng lại một chút, nói: “Đến đó phải qua sa mạc. Ban đêm đi rất nguy hiểm, chúng ta phải nghỉ ở đây một đêm”.

Trình Ca không có ý kiến gì.

“Anh cho rằng Lâm Lệ có ý hay là căm nhâm?” “Không biết”.

Bành Dã đi một bước về phía nhà trọ, chợt quay lại hỏi: “Lấy tiền chuộc Lâm Lệ ở đâu ra?”

Trình Ca nói: “Đến đòi Kim Vĩ”.

Đi vào nhà trọ, lúc lấy phòng, Trình Ca nói: “Một phòng”.

Bành Dã quay sang nhìn cô.

Trình Ca nói rất hợp tình hợp lý: “Vị tiền của tôi để trong ba lô máy ảnh trên xe kia. Trên người anh chắc cũng không có bao nhiêu tiền”.

Bành Dã mím môi không lên tiếng.

Quá vội vã đuổi theo xe cô, anh không kịp mang theo gì cả, chỉ còn ba, bốn trăm tệ trong túi quần, đây là toàn bộ gia tài của hai người.

Bà lão nói: “Phòng đôi năm mươi tệ, phòng đơn bốn mươi tệ, hai cháu lấy phòng nào?”

Bành Dã nói: “Phòng đơn”.

Lần này đến phiên Trình Ca quay sang nhìn anh.

Bành Dã cười cười: “Không có tiền mà. Mười tệ cũng phải tiết kiệm”.

Vào phòng, Bành Dã đi tăm trước. Trình Ca lục vali xem có cất tiền ở đâu không, cuối cùng quả thật tìm được một trăm tệ trong túi quần bò.

Bành Dã chân trần từ phòng tắm đi ra, Trình Ca ngó xuống dưới đất giờ đồng hồ tiên trong tay lên cho anh xem: “Phát hiện ngoài ý muốn”.

Cô đưa cho anh, giọng nói nghiêm túc: “Anh cầm lấy”. “Cho tôi làm gì?” Bành Dã nói, ngó xuống bên giường.

Anh hơi cúi người, cơ ngực cơ bụng đồng loạt gồ lên. Sau khi tắm chưa lau kỹ, trên người vẫn đọng nước.

“Cho anh tay hòm chìa khóa”. Trình Ca nói.

Bành Dã cầm lấy, cảm thấy hơi buồn cười. Anh vuốt vuốt tóc, vừa mới tắm gội xong, nước trên tóc vẩy ra, bắn lên trên mặt Trình Ca, có mùi bột kết thoang thoang.

Anh phát hiện làm bắn nước vào mặt Trình Ca, đang định ngó ra xa một chút lại thấy cô nhìn chằm chằm giữa hai chân mình. Anh chỉ mặc một chiếc quần lót.

Bành Dã vươn người tới, đưa tay quay đầu cô về phía phòng tắm: “Đi tắm đi”.

Trình Ca quay lại: “Anh không giặt quần lót à?”

Bành Dã bị câu hỏi của cô làm cho lúng túng: “Tôi không mang theo thứ gì cả”.

Trình Ca vẫn nhìn chằm chằm: “Bây giờ giặt sáng mai sẽ khô”.

Bành Dã: “...”.

Nếu ở một mình một phòng, anh sẽ giặt. Nhưng có Trình Ca ở đây, anh giặt rồi lấy gì mặc?

Trình Ca ngẩng đầu lên, ánh mắt di chuyển từ quầng lót lên trên mặt anh, nói lạnh nhạt: “Có phải tôi chưa nhìn bao giờ đâu”.

Bành Dã: “...”.

Anh đi vào nhà vệ sinh, cởi quầng lót vò dưới vòi nước. Ban đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng anh giữ quầng lót.

Trình Ca cởi giày, đi chân đất tới nhìn qua khe cửa. Anh cúi người, động tác giặt giữ khiên cơ bắp toàn thân đều căng lên, giọt nước trên tóc rung rinh sắp rơi xuống.

Ánh mắt chậm rãi hạ xuống.

Trình Ca cởi quầng áo, lại đi giày cao gót vào. Cô lấy đồ, mở cửa đi vào. Hai người trần truồng gặp nhau.

Giày cao gót bước trên sàn phòng tắm. Trình Ca đi tới bên dưới vòi sen, vẩy nước tắm. Chỉ có nước lạnh, người cô khẽ run lên.

Cô cầm vòi sen, thận trọng tránh vết thương trên ngực.

Cô cứ thế xô nước, nghiêng đầu, dùng tay vuốt ve thân thể mình ngay trước mặt Bành Dã.

Tắm một lát, cô ngoảnh lại, mắt ướt át. Bành Dã cũng nhìn cô.

Cô hơi liếc xuống, phản ứng của thân thể anh đã rõ ràng.

Trình Ca đóng vòi sen, không lau nước trên người, ướt át đi tới. Cô len vào khoảng trống giữa Bành Dã và bồn rửa tay, lưng dán sát vào ngực anh. Cô nhìn vào gương, ánh mắt anh gặp ánh mắt cô.

Trong gương, Bành Dã cúi đầu hôn vành tai cô, hai tay ôm quanh người cô, sờ ngực cô, thân thể cô, bắp đùi cô.

Hai tay Trình Ca vòng ra sau lưng, nàng thở ra một hơi thật dài, rùng mình một cái.

Bàn Dã cắn chặt răng. Thân thể anh run lên sau lưng cô.

Vẻ mặt Bàn Dã đã không nhìn được nữa. Anh cầm bàn tay phải cô, mười ngón đan vào nhau chôn lên mặt gương. Trình Ca bị đẩy lao về phía trước, suýt nữa đụng đầu vào gương, lại bị anh vòng tay ôm lấy, kéo mạnh về phía sau.

Một tay cô bị anh tóm, tay kia ôm người anh, nhìn anh trong gương.

Cô nhón mũi chân, vặn vẹo phần hông. Trong phòng tắm chật hẹp chỉ có tiếng cơ thể va đập vào nhau.

Tiếng động này hiển nhiên vẫn chưa đủ.

“U...”. Cô cắn chặt môi, một âm thanh gằn như không thể nghe thấy bật ra từ trong cổ họng. Cô cúi đầu thật sâu, ngón tay bám vào mặt gương, da dẻ trên người như sáng lên một màu hồng nhạt.

Bàn Dã tóm cầm cô buộc cô ngẩng đầu. Mắt anh đỏ lên, nhìn chằm chằm mặt cô.

Ánh mắt cô đờ đẫn, biểu cảm mê đắm mà xinh đẹp, đau khổ và khoái cảm cực hạn luân phiên hiện lên. Lông mày nhíu chặt, môi như sắp cắn nát đến nơi, nhưng cô lại không chịu kêu lên một tiếng nào.

Anh biết cô đang chôn cự, đó là dấu hiệu ý thức của cô sắp bị chinh phục.

Cô không chịu thua anh.

Cô dán sát vào lồng ngực nhá p nhô kịch liệt của anh, muố n ngã, dù không kêu nhưng cơ thể lại điên cuồng đón nhận anh. Cô năm lần bảy lượt không chịu nổi nữa, gầ n như rũ ra, nhưng tay phải vẫn bị anh nắ m chặt á n vào mặt gương.

Bành Dã bê ́ Trình Ca về ̀ giường, đắ p chắ n cho cô, cô hơi lạnh, vô thức run má y cái. Bành Dã lên giường, kéo người cô ôm vào lòng. Người anh rắ t nóng, chỉ một lát sau Trình Ca không còn run nữa.

Không biế t đã ngủ bao lâu, cô xoay người lắ n vào trong lòng anh.

Trong đêm tồ i, Bành Dã gọi cô một tiế ng: “Trình Ca”. “Sao?”

“Ngày mai phải dậy sớm”. Giọng anh hơi thiế u kiên nhẫn. “Thế ́ anh ngủ đi”. Trình Ca nói.

Anh làm sao ngủ được nữa?

CHƯƠNG 16: NGUY HIỂM KINH SỢ

Khi ánh nắng chiếu vào cửa sổ, Bành Dã tỉnh dậy.

Ban đêm nằm bên cạnh Trình Ca, anh hoàn toàn không thể tự kiềm chế. Đêm qua anh chỉ ngủ hai, ba tiếng nhưng ngủ rất sâu, cho nên lúc tỉnh lại tinh thần hết sức phấn chấn.

Anh vừa mở mắt đã nhìn thấy ánh nắng và Trình Ca, cô gồng lên cánh tay anh, ngủ yên bình.

Anh chăm chú nhìn gương mặt mộc của cô, nhìn trẻ hơn ngày thường, mày mắt nhàn nhạt, môi cũng nhạt, da trắng gầy như trong suốt, trên má có một vài đốm tàn nhang lò mờ.

Cô ôm thân thể anh, tay còn bám vào cơ lưng anh.

Bành Dã nhìn cô rất lâu, cô vẫn không tỉnh dậy. Đến tận lúc tiếng chợ sớm huyên náo từ ngoài cửa sổ vọng vào, Bành Dã ngẩng đầu nhìn mặt trời, ánh chùng khoảng tám giờ sáng.

“Trình Ca”. Anh ghé sát tới, gọi bên tai cô.

Lông mi cô rung rung, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Mắt cô nhạt màu, bình thản mà yên ả.

Cô bình tĩnh nhìn anh vài giây, có thể không quá quen với việc hai người quá gầy gủi như thế này, cô quay lại nhìn ánh nắng, nghe thấy bên ngoài có tiếng người loáng thoáng, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Sắp tám giờ rồi”.

“Muộn thế rồi cơ à?” Cô khẽ nhíu mày, nhanh chóng ngò ì dậy xuống giường, cầm quần áo dưới đất lên mặc vào.

Cô hỏi: “Kịp không?”

“Kịp”. Bành Dã xuống giường, đi vào nhà vệ sinh, sờ sờ chiếc quần lót treo trên giá, đã khô.

Anh mặc quần lót vào, đi ra mặc quần áo.

Trình Ca đã nhanh chóng mặc quần áo xong, đang sắp xếp vali.

Không có lời nào dư thừa.

Sự nóng nảy và uất ức kìm nén vì bị mất máy ảnh đã được giải tỏa sau những màn hoan lạc đêm qua, cô đã trở lại trạng thái bình thường.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Bành Dã xách vali xuống lầu. Anh biết Trình Ca sợ không đủ thời gian, vỗ vỗ vai cô, nói: “Không sao đâu, kịp mà”.

Trình Ca cười cười, đưa tay tới nâng cằm anh lên. Bành Dã bình tĩnh nhìn cô.

Cô lắc lắc cằm anh, nói: “Đẹp. Rất gợi cảm”. Bành Dã: “...”.

Chợ sớm rất đông đúc, xe chạy với tốc độ rùa bò. Đi qua quầy bán trà sữa pho mát, Bành Dã hỏi: “Ăn sáng một chút chứ?”

Trình Ca nói: “Tôi không đói”.

Cô khẽ cau mày nhìn đám người chậm rãi tránh ra phía trước xe, vài giây sau quay sang hỏi: “Anh đói rồi à?”

Bành Dã cầ̀m vô lắng, nhắ̀t thời không nói đượ̀c gì.

Trình Ca nhớ ra từ buổi chiề̀u hôm qua đé̀n giờ họ chưa ắn gì, mà anh còn lao độnɡ vắ̀t và cả đềm. Cô nói: “Dừnɡ lại ắn một chú̀t”.

Bành Dã vuồ̀t tay láı, suy nghĩ một lát, nói: “Cô ắn không quen thức ắn Tây Tạng, tồ̀t nhắ̀t là ắn mì”. Xe ra khỏi ngõ nhỏ, dừnɡ lại trước cửa một quán mì.

Trình Ca đắy cửa kính toàn là vắ̀t dầ̀u mỡ đi vào. Mặt tiề̀n quán rắ̀t nhỏ, mặt tường màu xám đé̀n, trong quán bày bàn ghế̀ nhựa đôn sơ. Qua cửa sổ quầ̀y thu ngân có thể nhìn thắ̀y phòng bắ̀p mờ mịt khói bên trong.

Ngoài quán tiề̀ng người huyên náo, trong quán chen chúc ồn ào.

Trình Ca ngồ̀i xuồ̀ng sờ sờ bàn ghế̀, dầ̀u mỡ dính dính. Bành Dã không ngồ̀i, đưa tay kéo Trình Ca đứnɡ lên. Trình Ca ngắ̀ng đầ̀u lên: “Sao vậy?”

“Đi quán khác”. Bành Dã cau mày.

Anh nhìn ra bên ngoài, chéo bên kia đườnɡ có một khách sạn, tầ̀ng trệt mở một nhà hàng, thoạt nhìn có vẻ sạch sẽ khang trang.

Trình Ca nhìn một cái, nói: “Thôi, cứ ắn ở đây đi”.

Phía sau có người đi ra, Trình Ca tránh đườnɡ, nghiêng người sát vào Bành Dã, nói: “Chúng ta không có tiề̀n mà”.

Cô ngắ̀ng đầ̀u lên, bên má trắ̀ng muồ̀t cách anh rắ̀t gầ̀n, vẻ mặt rắ̀t chăm chú, thậm chí có chú̀t nghiêm túc.

Bành Dã buồ̀n cười: “Sợ người khác nghe thắ̀y sẽ cười tôi nên mới nói nhỏ như vậy à?”

Người phía sau đã đi qua, Trình Ca ngò i thẳng lên, nói: “Ăn luôn ở đây đi. Nhà hàng đó vắng vẻ lắm, không có ai vào, có lẽ không ngon”.

Bành Dã nói: “Bên này đông người là vì rẻ”.

Trình Ca không nói chuyện này với anh nữa, quay lại nhìn thực đơn viết bằng bút đen trên tường, nói: “Cho tôi một bát mì sợi”.

Bành Dã đứng dậy đi tới quầy gọi hai bát mì, một bát có thịt bò.

Lúc trả tiền, anh quay lại nhìn một cái. Trình Ca ngò i ghé trên ghế, rấ t câu nệ, hai tay đặt trên hai đùi không chạm vào bàn, số ng lưng thẳng tấ p.

Bành Dã cầm tiền trả lại, đi tới rút giấ y ăn lau bàn cho cô. Ngò i xuô ng một lát, ông chủ kêu mì được rô i.

Bành Dã đi bung mì, Trình Ca thấ y hai chiế c bát to được đưa ra qua cửa sổ liê n đứng dậy đi tới: “Tôi giúp anh”.

Bành Dã quay đầ u lại nhìn, mở miệng định nói gì nhưng rô i lại không nói nữa.

Trình Ca cho một chút tương ớt vào bát mì, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Bành Dã cười cười chán nản, nói: “Người đông, cô đứng dậy là mấ t chỗ ngay”.

“Thật à?” Trình Ca quay lại, vị trí vừa rô i của cô lúc này có một nam một nữ đang ngò i.

Trình Ca nhú mày, bung bát đi tới định đòi lại chỗ ngò i. Còn chưa đi đầ n nơi, bước chân cô đã dừng lại. Người đàn ông đó chỉ có

một cánh tay, người phụ nữ thì đang mang thai.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã, vẻ mặt ngờ ngác bắn khoăn: “Chúng ta đi đâu ăn bây giờ?”

Trong cửa hàng người ra người vào liên tục, đứng cũng không có chỗ đứng.

Bành Dã há t cằm: “Ngoài kia”.

Ngoài cửa kính, mấy người đàn ông thô kệch ngồi trên bậc thềm, bung bát ăn mì.

Sắc mặt Bành Dã không tốt lắm, da đầu cũng ngứa ngáy. Trình Ca lại không nói một lời, bung bát đi thẳng ra ngoài. Đi tới cửa, cô dùng vai đẩy cửa, quay lại nhìn Bành Dã: “Anh mở cửa giúp tôi”.

Bành Dã lập tức đi tới đẩy cửa kính ra cho cô. Cô bung chiếc bát to đi ra, ngồi trước cửa quán, cắn túi bóng bọc đôi đũa dùng một lần, cằm cúi ăn mì.

Bành Dã nhìn cô một lát, đột nhiên cười cười. Anh ngồi xuống bên người cô, cùng cô ăn mì.

Đang là thời gian náo nhiệt buổi sáng, trên đường cái gì cũng có. Thanh niên, trẻ con, rau dưa, quang gánh, phụ nữ, ông già, trâu ngựa, bò dê, đông vui tấp nập đi qua trước mặt Trình Ca.

Trình Ca ăn mấy miếng, phát hiện có gì đó không đúng. Cô hỏi: “Chủ quán quên cho thịt vào bát anh à?”

Bành Dã ăn mì, không trả lời.

Lại có một người đàn ông đi ra ngồi xuống ăn mì, Trình Ca quay sang thấy bát anh cũng không có thịt, lúc này cô mới hiểu không

phải bát mì nào cũng có thịt.

Cô yên lặng vài giây, thở ra thật dài, nói: “Chúng ta nghèo thật đấy”.

Nói xong cô bật cười.

Bành Dã thắc mắc: “Cô cười cái gì?” Trình Ca nói: “Tôi không biết nữa”.

Cô thật sự không biết, cũng không muốn nghĩ nhiều.

Cô gắp thịt trong bát cho Bành Dã, nói: “Tôi phải giữ eo”.

Bành Dã cũng không trả lại, cười một tiếng, hỏi: “Có thể tìm lý do hay hơn được không?”

Trình Ca châm chọc: “Ừ thì tôi phải bồi dưỡng cho anh, nếu không buổi tối anh không có sức”.

Bành Dã chợt thấy mình đúng là đang yên ổn lại đi gây chuyện, nói: “Lý do vẫn còn vòng vo lắm”.

Trình Ca ăn mấy miếng, không biết nghĩ đến chuyện gì, đặt đũa lên miệng bát, khẽ thở dài.

Bành Dã phát hiện: “Sao thế?”

Trình Ca mím môi: “Lần trước tôi không nên hất xăng vào hai đứa hippie đó”.

Bành Dã hỏi: “Sao tự nhiên lại nhớ tới chuyện này?” “Trên đường có lẽ phải mua xăng, không biết có đủ tiền hay không”.

Bành Dã cười lạnh nhạt, tiếp tục ăn mì.

Thầy anh ăn loáng cái đã hết hơn nửa bát, lại nhìn bát mình vẫn còn gần đầy, Trình Ca nói: “Mì nhiều quá, tôi không ăn hết được, anh ăn giúp tôi một nửa”.

Bành Dã đang chăm chú ăn mì, thầy cô ăn bát mì mà quá nhiều chuyện, trả lời không được kiên nhẫn cho lắm: “Cô cứ ăn đi, ăn không hết nói tiếp”.

Trình Ca cau mày: “Tôi ăn thừa, anh còn ăn sao được”. Bành Dã nhai mì, nói ậm ờ: “Không việc gì”.

“Sao lại không việc gì?” “Có phải lợn ăn thừa đâu”. Trình Ca: “...”.

Cô không lay chuyển được anh, cũng không muốn đùn đẩy với anh ngoài phố, thế là cuốn mì vào đĩa ăn tiếp.

Mì không ngon lắm, nước lại nhiều, bát thì nặng, Trình Ca chưa ăn được mấy miếng đã mỏi tay. Cô đặt bát xuống

đắt, châm một điếu thuốc hút. Sau khi cô hút thuốc, người đi đường nhìn cô nhiều hơn.

Trình Ca hút mấy hơi, càng không có tâm tư ăn mì. Nhưng sau khi suy nghĩ một lát, cô vẫn ép chính mình ăn nửa bát.

Bành Dã ăn xong, thầy cô còn thừa hơn nửa bát.

Trình Ca nói không ăn nổi nữa, sắc mặt Bành Dã không tốt lắm, yên lặng một lát rồi hỏi: “Không ngon à?”

Trình Ca không muốn anh nghĩ nhiều, nói: “Người ở đây chân chát quá, một bát mì bằng ba bát ở chỗ tôi. Anh muốn tôi vỡ bụng à?”

“Lúc cắm trại cô ăn được rất nhiều”. “Đó là ngoại lệ”.

Bành Dã ăn hết mì thừa trong bát cô, muốn tìm chút gì đó cho cô ăn tiếp. Trình Ca không hứng thú, nói không muốn ăn. Cô chỉ một lòng muốn tìm lại máy ảnh.

Sau đó hai người xuất phát.

Bành Dã lái xe, dặn dò: “Còn mấy tiếng nữa. Cô ngủ một lát đi, đêm qua ngủ không ngon”.

Trình Ca dừng lại, quay sang nhìn anh, hơi nghiêng mắt. “Làm sao?”

“Tôi qua tôi ngủ rất ngon, anh không ngủ ngon à?”

Bành Dã dừng lại một giây, nói: “Tôi ngủ rất ngon. Tôi lo thân thể cô chưa bình phục”.

Trình Ca bắt chéo chân, nghiêng nghiêng người nhìn anh: “Anh lo chỗ nào trên người tôi chưa bình phục?”

Bành Dã: “...”.

Lúc rời khỏi thị trấn, Bành Dã đi đò xăng, thoáng cái đã mất hơn ba trăm tệ.

Trình Ca nhìn những con số tăng nhanh trên cột bơm xăng, môi mím chặt.

Từ thị trấn Lưu Phong đi về phía Bắc hơn mười cây số, rồi tiếp vào Khả Khả Tây Lý.

Lúc lên xe Trình Ca rất có tinh thần, nhưng xe lắc lư chẳng bao lâu cô đã ngủ mất. Tinh thần có tốt đến mấy, cơ thể cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Đọc đường Bành Dã yên lặng lái xe, không quay rầy cô.

Đến khoảng mười một giờ sáng, đi qua một dốc núi đất vàng, Bành Dã bắt gặp nhìn thấy một mái lều cỏ tranh cách đó không xa, một ông già ngồi trong lều phe phẩy quạt lá cọ bán rau dưa.

Hình như anh nhìn thấy củ đậu.

Anh dừng xe lại. Trình Ca nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, yên tĩnh ngủ.

Buổi trưa trên hoang mạc, nhiệt độ đã lên rất cao, hơi nóng bốc lên trên mặt đất vàng.

Trình Ca hơi nhíu mày, má ửng đỏ.

Bành Dã cởi cúc áo khoác của cô, hạ cửa kính xe xuống.

Gió nhẹ thổi tóc mái cô bay bay, anh gài lại tóc cho cô rồi mới xuống xe đi đến lều cỏ tranh.

Bành Dã đi tới xem, ông già bán các loại ngô khoai, đều không được tươi lắm, được cái đồng củ đậu nhìn có vẻ không tồi, cầm trên tay ước lượng, nặng nặng, lạnh lạnh.

Bành Dã chọn một đồng, đưa cho ông già.

Quay lại thấy bên cạnh quầy có một chiếc quạt lá cọ nữa, anh hỏi: “Chiếc quạt đó có bán không?”

Ông già nói: “Cái đó rách rồi, cứ lấy mà dùng”.

Bành Dã cầm lên phe phẩy, gió rất mạnh, còn có thể che nắng cho Trình Ca.

Anh yên lặng cười cười.

Trong lúc chờ đợi, anh vô tình quay lại nhìn xe mình. Sau đó anh khẽ nheo mắt lại. Không biết từ bao giờ, cửa kính xe lại được kéo lên.

Anh nhú mào đi sang bên cạnh vài bước, lần này anh nhìn thấy có bóng người thấp thoáng bên kia xe.

Còn Trình Ca vẫn ngồi trên ghế phụ lái.

Bành Dã bước nhanh về phía xe, chưa đi được mấy bước bóng người nọ đột nhiên xoay người bỏ chạy. Bành Dã lập tức tăng tốc đuổi theo.

Anh chạy qua chỗ chiếc xe Jeep, đuổi theo bóng người nọ, sau đó ông già bán hàng hoảng sợ gọi to: “Quay lại! Xe của cậu! Quay lại!”

Bành Dã lập tức quay lại, thấy chiếc xe Jeep đang chậm rãi trôi xuống dốc núi, dần dần tăng tốc, càng ngày càng nhanh, cát đá bụi đất bay lên phía sau. Trình Ca vẫn yên tĩnh ngủ say trên ghế phụ lái.

Dưới chân dốc là một vách núi dốc đứng. “Trình Ca!”

Bành Dã lao về phía chiếc xe Jeep đang xuống dốc, chạy như điên bên cạnh xe. Anh dùng sức kéo cửa xe nhưng cửa đã bị khóa không mở ra được.

Trình Ca nhú mào, do nhiệt độ trong xe quá cao nên má cô ửng hồng. Cô ngủ không say lắm, vẫn ở trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

“Trình Ca!” Bành Dã đập cửa kính xe. Trình Ca mở choàng mắt ra, tỉnh lại. “Mở cửa!”

Nhìn thấy con vực dưới dốc núi, Trình Ca lập tức ngồi dậy, cực kỳ tỉnh táo vịn mạnh cửa xe nhưng không mở được, hạ cửa kính

xuống cũng không có động tĩnh.

Cô quay lại, vươn người tới kéo phanh tay nhưng vẫn không có tác dụng.

Bành Dã chạy theo bên ngoài dầm cửa xe, xe trôi xuống dốc càng ngày càng nhanh, nhảy chồm chồm trên đường gồ ghề. Trình Ca nhanh chóng thử hết ba cửa xe còn lại và cả cửa kính nhưng đều đã bị khóa chết.

Trình Ca còn không kịp hoảng hốt run tay, nhanh chóng tìm vật cứng như búa hay tuýp nước trong xe nhưng không tìm được thứ gì.

Cửa kính xe vang lên tiếng va đập vào thủy tinh rất mạnh, nhưng tay không làm sao đập vỡ được cửa kính xe? Trình Ca quay lên, ngoài cửa sổ không còn bóng dáng Bành Dã. Anh đã nhảy lên nóc chiếc xe Jeep đang lao xuống dốc với tốc độ cao.

Hai tay Bành Dã nắm giá đỡ hành lý trên đỉnh xe, tung người lên cao gần như trồng cây chuối. Thân xe nghiêng ngã, anh đột nhiên hạ xuống, chân đá cực mạnh vào cửa kính xe phía ghế phụ lái.

Bóng đen từ trên trời lao xuống, Trình Ca lập tức ôm đầu bảo vệ chính mình.

Tiếng va đập vào thủy tinh như nổ tung bên tai, Trình Ca ngẩng đầu nhìn, cửa kính đã rạn như mạng nhện.

Bành Dã trượt xuống kính chắn gió, một tay bám chắc giá đỡ hành lý, tay kia dùng khuỷu tay đập cửa kính ghế phụ lái. Trình Ca lập tức tránh sang ghế lái, cô quay lên nhìn phía trước xe, tốc độ xe càng ngày càng nhanh, cách bờ vực càng ngày càng gần.

Bên ngoài xe cát vàng mênh mông, bụi đất mù mịt.

Bành Dã nằ m sắ p trên đing xe, Trình Ca không nhìn thắ y mặt anh, chỉ nhìn thắ y khuỷu tay anh không ngừng đập vào cửa kính, mạng nhện ngày một lan rộng, những vế t nút trắ ng xóa đã thắ m máu.

Cát vàng ngoài cửa sổ nhanh chóng trôi về` phía sau, Trình Ca nhìn hoa máu trên cửa kính không chớp mắ t.

Một lâ n lại một lâ n, cửa kính xe cuô i cùng thủng một lỗ.

Bành Dã lại đập mạnh tay hơn, vụn thủy tinh bắ n tung tóe.

Trình Ca lập tức lao tới ôm lâ y cánh tay Bành Dã vừa thò vào qua cửa kính.

Bành Dã dùng một tay lôi cô ra qua cửa kính xe.

Trình Ca bị cát bụi mù mịt che mắ t, nhào lên ôm cổ anh theo bản năng. Bành Dã ôm lâ y người cô, bảo vệ cô trong lòng, đập mạnh vào cửa kính xe, lao người ngã xuô ng đắ t.

Chiế c xe Jeep mắ t phanh phá tan hàng rào phòng hộ, cát vàng bay đầ y trời.

Bành Dã lâ y thân mình làm đệm, ngã xuô ng đắ t. Quán tính kéo hai người lăn xuô ng dốc núi với tô c độ cao, đập thẳng vào hàng rào phòng hộ. Bành Dã kêu lên một tiế ng, nhăn mặt vì đau.

Chiế c xe Jeep rơi xuô ng vách núi, tiế ng động đing tai nhức óc. Một đám mây cát bụi hình nằ m từ bên dưới bắ c lên.

Trình Ca lập tức bò dậy: “Anh không sao chứ?”

“Không sao”. Bành Dã rũ đắ t cát trên đầ u, cũng ngô i dậy.

Trình Ca nhìn anh một lát, đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, đứng dậy thò đầu nhìn xuống phía dưới vách núi, cổ còn chưa kịp thò ra, Bành Dã đã kéo cô quay về.

Trình Ca nói: “Tôi chỉ xem bên dưới...”.

Bành Dã kéo cô về, dùng sức đè xuống đầu.

Cát bụi mù mịt, trên mặt trên đầu Bành Dã toàn là đất cát, ngay cả lông mi cũng bị bụi bám đầy. Trình Ca hơi nheo mắt nhìn anh, không rõ tại sao anh lại đột nhiên nổi giận.

Gió từ dưới vách núi thổi lên, cuốn cát vàng đi, lộ ra bầu trời xanh thẳm trên cao nguyên. Mắt Bành Dã lạnh lùng mà kìm nén.

Trình Ca khẽ nhíu mày, hỏi: “Anh làm sao thế?” Bành Dã nghiêm mặt không nói.

“Anh làm sao vậy?” Bành Dã kéo cô ngồi dậy.

Trình Ca nhìn anh một lát.

Nắng rất gắt, rất nóng, cô lau đất cát trên mặt, cởi chiếc áo khoác ra đội lên đầu. Lúc cô chuẩn bị đứng dậy, Bành Dã đột nhiên hỏi một câu lạnh lùng: “Hôm đó vì sao muốn nhảy xuống vách núi?”

Trình Ca đã đứng dậy, hỏi: “Hôm nào?”

“Trên khe núi”. Giọng Bành Dã rất trầm, như tiếng gió gào thét, không nghe ra bất cứ tình cảm nào: “Vì sao cô muốn nhảy xuống vách núi?”

“Tôi không muốn nhảy”.

Bành Dã lại hỏi: “Vì sao dùng dao cắt cổ chính mình?” “Anh nói cái gì thế?”

“Đúng là gã điên đã đánh cô, đá cô, cũng bóp cổ cô. Nhưng tôi đã hỏi hắ n, sau khi hắ n cứa nhát dao đầu tiên vào cổ cô, cô đã dùng tay không cướp dao của hắ n, hắ n bị cô dọa bỏ chạy... Trình Ca, sau đó những vết dao khác trên cổ cô là ở đâu ra?”

Nắ ng gắ t chiề u xuồ ng, Trình Ca đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Cát vàng từ trên không chạm rãi đậu xuồ ng đầ t. “Trình Ca”.

“Gì?”

“Sau này đừng làm chuyện như vậy nữa”.

Trình Ca yên lặng một lúc lâu, nói: “Anh cũng đừng làm chuyện như vậy nữa”.

“Chuyện gì?”

Cô xoay người đi tới bên cạnh anh, ôm lắ y anh, nói: “Chúng ta cùng không vượt giới hạn, được không?”

Bành Dã mím chặt môi, yế t hầ u nhắ p nhô rắ t khẽ, anh đang kìm nén.

“Lên đường thôi, không kịp mắ t”. Cô ngắ ng đầ u nhìn anh, hỏi: “Bây giờ nên đi hướng nào?”

Bành Dã và Trình Ca đi về` phía lê` u cỏ tranh.

Vẻ mặt Bành Dã bình tĩnh, nhưng hiển nhiên không muồ n nói chuyện với cô.

Trình Ca phủi cát trên mũi, dịch vào gâ`n bên cạnh Bành Dã, thấ`p giọng hỏi: “Máy ảnh bị lấ`y mấ`t rô`i mà, vì sao vẫn có người đuô`i giế`t tôi?”

Giọng Bành Dã hơi lạnh nhạt: “Chúng ta nghĩ sai rô`i”. “Nghĩ sai cái gì?”

“Lâm Lệ gặp phải đám người chuyên dàn cảnh ăn vạ thông thường, không phải người của Chồ`n Đen”.

Trình Ca mím môi, hỏi: “Nói vậy thì chỉ câ`n trả tiề`n bô`i thường cho Lâm Lệ, máy ảnh sẽ có thể lấ`y lại?”

“Ồ”. Bành Dã đáp. Hy vọng đám chủ xe kia không có hứng thú với máy ảnh.

Vừa rô`i bóng người đó lục lọi trên xe một hô`i là đang tìm máy ảnh. Bọn họ rời khỏi thị trấn Lưu Phong rô`i lại quay về`, không biế`t người của Chồ`n Đen có đánh hơi được gì rô`i đê`n dò hỏi Kim Vĩ hay không.

Nế`u Chồ`n Đen không phát hiện máy ảnh đã bị mấ`t, trên quã`ng đường sắ`p tới anh và Trình Ca sẽ luôn là mục tiêu của Chồ`n Đen.

Nế`u Chồ`n Đen phát hiện máy ảnh đã mấ`t, anh và Trình Ca trên đường sẽ được an toàn, nhưng lúc đê`n thôn Mộc Tử sẽ phải đoạt lại máy ảnh từ đám người của Chồ`n Đen và cả đám ăn vạ.

Nắ`ng càng lúc càng gắ`t.

Đê`n lầ`u cỏ tranh, ông già thấ`y hai người về`, thở phào than: “Không phải anh chị đắ`c tội với người nào đầ`y chứ?”

Bành Dã nói: “Trộm đồ`”.

Trình Ca nhìn vết máu trên khuỷu tay Bàn Dã, nói: “Tay anh bị thương rồi”.

Bàn Dã nhìn một cái, nói thờ ơ như không: “Tự nó sẽ khỏi”.

Ông già rót nước cho hai người, nói: “Trời nóng quá, mau uống nước đi”.

“Cảm ơn ông”. Trình Ca nói, bất chấp chiếc chén cẩu vệt trà, cuống lá lẫn trong nước trà và cả bụi trên mặt nước, cầm lên uống một hơi hết sạch.

Bàn Dã xin ông già một chiếc chai to đựng nước mang theo.

Trình Ca uống nước xong hỏi ông lão: “Thôn trâu gần đây nhất ở đâu? Có thể thuê xe”.

Ông lão nói: “Anh chị đã đến giữa sa mạc rồi, thôn chúng tôi cách chỗ này một tiếng đi bộ, chỉ có xe bò. Muốn thuê xe thì gần nhất cũng chỉ có thôn Mộc Tử”.

Nghĩa là không thể thuê được xe rồi. Trình Ca hỏi: “Chỗ này cách thôn Mộc Tử xa không?”

Ông già chỉ chỉ: “Sa mạc đó, đi thẳng, phía Bắc, bảy, tám mươi cây số”.

Thôn Mộc Tử lái xe đến phải đi đường vòng mất mấy tiếng. Nếu đi bộ có thể đi đường chim bay, cũng vẫn mất mấy tiếng nhưng chậm hơn đi xe không quá nhiều.

Trình Ca lau mồ hôi trên đầu trên cổ, quay sang nhìn Bàn Dã: “Chúng ta đi thôi”.

Bành Dã không trả lời, đứng dậy, không quên cầm củ đậu. Ông già lại hỏi: “Anh còn lấy chiếc quạt này không?” Bành Dã quay lại nhìn chiếc quạt đó vài giây, mím môi, nói: “Có”.

Anh cầm lấy, đi ra phía sau Trình Ca, đập chiếc quạt lá cọ lên trên đầu cô.

Chiếc quạt bị rách ở chính giữa, cài vào tóc Trình Ca là vừa đẹp.

Trình Ca: “...”.

Một khi nổi giận, người này thật là đáng sợ.

Bành Dã dẫn Trình Ca xuống chỗ chiếc xe tìm đồ. Lúc xuống dốc núi, Trình Ca nhìn ra xa xa, sa mạc vàng óng mênh mông dưới ánh nắng chói chang, dường như có thể nhìn thấy hơi nóng bốc lên.

Nhiệt độ rất cao, Trình Ca vẫn phải che chắn kín mít, nếu không da sẽ bị cháy nắng. Trước ngực sau lưng cô đã ướt đầm mồ hôi.

Xuống đến bên dưới, Trình Ca nhìn thấy xe của cô, méo mó rách nát tả tơi, đang bốc khói, bên trên phủ một lớp cát.

Bành Dã đi tới bên cạnh xe, trước hết lấy thuốc của Trình Ca ra, sau đó tìm nước mua lúc sáng sớm. Có một chai bị vỡ, làm ướt mấy chiếc áo phông.

Bành Dã lấy áo phông ra ném thẳng lên trên đầu Trình Ca, nói lãnh đạm: “Lau mặt giảm nhiệt độ”.

Trình Ca lấy xuống lau mặt và cổ. Gió thổi qua, lập tức cảm thấy mát lạnh. Nhưng cảm giác mát mẻ nhanh chóng bị hơi nóng xua tan.

Trình Ca trên đầu đội quạt lá cọ, áo phong ướt đắp trên mặt làm mạng che gió.

Thấy cô như vậy, Bành Dã nhìn vài giây, đột nhiên cười một tiếng cực kỳ nhạt nhẽo.

Trình Ca hỏi: “Anh cười cái gì?” Bành Dã nói: “Xấu. Như gái quê”.

Trình Ca nói: “Bình thường anh chả toàn gặp gái quê còn gì?”

Bành Dã không nói nữa, lôi chiếc vali méo mó ra, nói: “Chọn những thứ cần thiết”.

Không còn xe, lặn lội bốn ba trên sa mạc, rất nhiều đồ không thể mang theo nữa. Trình Ca vứt hết đồ mỹ phẩm, dưỡng da, quần áo cũng vứt hết chỉ giữ lại một bộ để tắm rửa, giày leo núi giày lười tuyế t cũng vứt sạch.

Giày cao gót cũng ném, rơi xuống cạnh chân Bành Dã.

Bành Dã cúi đầu nhìn đôi giày cao gót màu đen trên mặt cát vàng.

Trình Ca thích đi giày cao gót. Anh vừa nhìn thấy đôi giày này, rất nhiều cảm giác đã nổi lên, chẳng hạn như cổ chân như ngọc, hình xăm rằn lẳng lơ của cô.

Cùng với chân cô cọ lên bắp chân anh trong lúc làm tình, gót giày chọc vào người lúc chân cô quắp quanh hông anh.

Thời tiết nóng hơn, Bành Dã cảm thấy miệng khô lưỡi khô, cổ họng bốc khói.

Trong lúc Bành Dã đang suy nghĩ, Trình Ca ngó `i dưới đấ t đưa tay nhặt giấ y cao gót, vớt một đôi giấ y đi bộ khác đi. Đô ` đặc câ t vào một chiế c ba lô, Bành Dã đeo lên vai, nói: “Đi thôi”.

Đi được vài bước, anh dừng lại nhìn má y đôi giấ y bị vớt bỏ, quay lại tháo dây giấ y ra phòng khi câ n dùng đê n.

Cô n cát rấ t mê m, bước chân lún xuô ng cát, cực kỳ hao tổn thể lực.

Toàn thân Trình Ca ướt đẫm mồ hôi, chiế c áo phong ướt che mặt che cổ mau chóng bị phơi khô.

Đi chưa được bao lâu, cô đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

“Bành Dã”.

“Gì?”

“Không phải chúng ta đang đi về ` phía Bắ c”. “Ừ”.

Trình Ca dừng lại, không đi nữa.

Bành Dã quay lại. Anh đội mũ, đôi mắ t đen mà dài dưới vành mũ nheo lại nhìn Trình Ca.

“Đi thôi”. Anh nói.

“Thôn Mộc Tử ở phía Bắ c”. Trình Ca nói.

“Quá xa, cô sẽ không đi tới đó được”. Bành Dã nói

Trình Ca mím môi, nắ ng gắ t làm cô không mở mắ t ra được: “Thế anh đang định đi đâu?”

“Đê n thôn của ông lão đó xem xem”.

“Ông ấy cũng đã nói rồi, ở thôn ông ấy chỉ có xe bò, đi mất một đén hai tiếng, chúng ta cũng có thể đi được nửa đường rồi”.

Bành Dã nói: “Quá nóng, cô không đi được”. Trình Ca: “Tôi đi được”.

Bành Dã: “Có đi cũng phải đợi mặt trời dịu bớt, gần tối mới đi được”.

“Đám đàn cảnh ăn vạ kia không chờ chúng ta thì sao?”

Hoặc Chôn Đen đén trước chúng ta thì sao?” “Lúc đó nghĩ cách sau”.

Trình Ca: “Đợi anh nghĩ cách xong thì máy ảnh của tôi cũng bị người ta bán rồi”.

Bành Dã nói lạnh nhạt: “Bán cũng không đáng để cô đánh đổi bằng tính mạng”.

Trên sa mạc cát vàng mênh mông, hai người cùng mặc áo đen giặt co với nhau.

Trình Ca: “Tôi phải tìm máy ảnh”.

Bành Dã: “Cô nghĩ tôi có để cho cô đi trên sa mạc lúc giữa trưa không?”

Trình Ca nhìn anh một hồi, mồ hôi làm nhòe mắt cô. Cô xoay người đi về phía Bắc.

“Trình Ca”. Bành Dã phía sau gọi cô, cô không nghe.

Anh chạy đuổi theo, Trình Ca cũng cất bước chạy nhưng chưa được mấy bước đã bị Bành Dã kéo về.

Trình Ca hít sâu một hơi, rất tinh táo khuyên anh: “Bành Dã, chúng ta ai đi đường này được không? Bây giờ anh ôm đồm quá nhiều, tôi không thích, cũng không cần anh phải

chịu bất cứ trách nhiệm nào. Thật đấy. Đó là máy ảnh của tôi, tôi tự lo được”.

Lời này của cô làm Bành Dã lạnh mặt đi. Anh nắm chặt cổ tay cô lôi về.

“Anh làm sao thế hả?” Trình Ca phản kháng, cạy tay Bành Dã.

Bành Dã đột nhiên xoay người lại, tóm lấy hai tay cô bẻ quặt ra sau lưng, đè cô ngã xuống đất.

Cát bụi bay lên, bám đầy đầu Trình Ca.

Bành Dã đè trên lưng cô, giữ hai tay cô sau lưng, lấy dây giày ra trói hai tay cô lại.

Trình Ca nắm sấp trên cõn cát vùng vẫy, toàn thân vận vẹo: “Bành Dã, anh lên con điên đấy à?”

Bành Dã cúi xuống ghé sát vào tai cô, cười lạnh một tiếng: “Đừng vùng vẫy, cẩn thận không tôi làm luôn ở đây đấy”.

“Không ngờ anh lại dùng cái trò giẻ rách này”.

“Đói với cô nó cực kỳ hữu dụng”. Bành Dã trói chặt cổ tay cô, ngõ ỉ thẳng dậy, thô bạo lật người cô lên, tóc cô bay trên mặt cát.

Anh lấy dây thừng từ trong ba lô ra trói quanh người cô, buộc lại thật chặt.

Trình Ca: “Bành Dã, anh là đồ` chó chết!”

Bành Dã đứng dậy, cười lạnh nhìn người phụ nữ phía dưới: “Chó chết mà vẫn có đũa thềm đây”.

CHƯƠNG 17: NGHIÊN

Nắ ng chói chang đở xuồ ng đầ u, cô n cát vàng nhắ p nhồ trái dài không có điểm cuố i.

Hơi nóng như sóng cả cuồ n cuộn.

Hai tay Trình Ca bị trói quắ t sau lưng, dây thừng quắ n ngang người, bước thắ p bước cao đi trên sa mạc.

Cô như một con cá trong nô i nước sôi, bơi đế n đâu cũng không trồ n đượ hơi nóng hầ m hậ p. Thịnh thoắ ng có gió thổi tới nhưng gió cũng nóng, mồ hôi trên người chảy ra rô i bớ c hơi, bớ c hơi rô i lại chảy ra.

Có lúc cô phản kháng không chịu đi, Bành Dã đi phía trước kéo sợi dây, cô lại lão đảo mắ y bước, chậm rãi đi tiế p.

Cô cũng từng thử nắ m bẹp trên cát không động đậy, nhưng Bành Dã quá nhẫn tâm, kéo sợi dây đi tiế p, cô bị kéo lê trên cát.

Đi đượ khoảng mười mắ y phút, Trình Ca hoa mắ t chóng mặt, vắn eo, giậ t sợi dây.

Bành Dã cảm nhận đượ, quay lại nhìn Trình Ca: “Sao thế ?”
Trình Ca quay người lại, giớ tay sau lưng ra cho anh xem, nói: “Tôi không chạy nữa, anh cởi trói cho tôi”.

Bành Dã cười một tiế ng, mặc kệ cô quay người đi. Trình Ca xụ mặt đứng yên tại chỗ, một lát sau lại bị anh kéo tiế p tục đi về phía trước.

Trình Ca chán nản ngẩng đầu nhìn trời, trời xanh đến mức làm người ta phát sốt, ánh nắng chói mắt, cả thế giới đều là ánh vàng rực rỡ.

Bành Dã đi được vài bước rồi dừng lại, quấn sợi dây vào tay, nói: “Uống nước”.

Trình Ca nói: “Tự tôi uống”.

Bành Dã đi tới giờ miệng chai nước lên miệng cô. Trình Ca quay mặt đi, không nói gì.

Bành Dã nhìn cô một lát, vẻ mặt chán ghét: “Trên mặt cô toàn những cái gì thế?”

Anh đưa tay sờ, là muỗi i muỗi hôi pha lẫn với cát bụi. Anh dùng ngón cái xoa xoa, phủi cát đi cho cô.

Trình Ca lui lại: “Muốn sờ coi trời rồi sờ”.

“Thế thôi không sờ nữa”. Bành Dã nói thản nhiên, nhìn đôi môi khô khốc của cô, lại đưa chai nước tới bên miệng cô: “Uống nước đi”.

Cô cụp mắt liếc chai nước một cái, nói: “Anh coi trời cho tôi, tự tôi uống”.

“Không coi”. Bành Dã hơi nheo mắt, nói lạnh nhạt mang ý cảnh cáo: “Cô có uống hay không?”

Trình Ca ngược mắt, cũng nói lạnh nhạt, rất khí phách: “Không uống”.

Hai người đối mặt, giằng co nhau vài giây.

Bành Dã đột nhiên cười một tiếng, rất vô lại: “Cô không uống, tôi sẽ dùng miệng mớm cho cô”.

Trình Ca nói: “Hạ lưu”.

“Cô còn có mặt mũi nói tôi hạ lưu?” Bành Dã như cười như không: “Cô nói xem, cô đã thấy ai hạ lưu hơn cô chưa?”

Trình Ca nói: “Chưa thấy”.

Anh đưa nước đến miệng cô, cô quay mặt đi.

“Không uống thật à?” Bành Dã nhướn một bên lông mày, nghiêng răng cười cười: “Vậy tôi phải mớm cho cô rồi”.

Anh vừa mới chuẩn bị giơ chai lên uống nước, Trình Ca lại nói: “Uống”.

Bành Dã cười, đưa chai nước tới bên miệng cô.

Trình Ca nghiêng tới gần, miệng bất giác hơi cong lên. Anh nâng chai nước lên, cô bị trói tay sau lưng, cử động không tự nhiên cho lắm, rướn cổ chậm rãi uống một chút nước. Bành Dã đột nhiên cảm thấy anh như đang cho một con vật nhỏ uống nước.

Mặt cô bị nắng phơi đỏ ửng, dính một lớp cát mịn mỏng manh, hơi lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Nước sạch dần dần thấm ướt môi cô.

Bành Dã nhìn, cảm thấy dừng lại không đi nữa lại nóng hơn vừa rồi.

Cô đã uống đủ, ngẩng đầu lên.

Bành Dã thu chai nước vè, vặn nắp, quay người đi lên phía trước, lại bắt đầu kéo dây.

Trình Ca: “Tôi không chạy thật, anh cởi trói cho...”. Bành Dã: “Đừng nói nữa”.

Đi vài phút, Trình Ca cảm thấy thể lực sắp bị rút cạn, phía sau chợt vang lên tiếng lục lạc.

Trên cồn cát cách đó không xa có một người cười lạc đà đi tới.

Gần đây hoang vắng không có người ở, rất có thể là người này cũng đi đến thôn của ông già nọ. Trình Ca nói: “Có lẽ cùng đường”.

Bành Dã lau mồ hôi trên mặt: “Có thể đi nhờ”. Trình Ca nói: “Anh mau cởi trói cho tôi”.

Bành Dã vẫn câu nói đó: “Không cởi”.

Trình Ca: “Lát nữa để người ta nhìn thấy sẽ cho rằng anh là tội phạm bắt cóc”.

Bành Dã liếc cô một cái: “Không cần cô phải bận tâm”.

Lạc đà đã đến gần, còn kéo theo một chiếc xe gỗ, trên xe chấu sắt đầy cỏ dại khô vàng.

Bành Dã vẫy tay ngăn chủ nhân lạc đà lại, là một người đàn ông chừng ba, bốn mươi tuổi, hỏi thăm thì quả nhiên tiện đường. Đợi phương nhiệt tình mời bọn họ lên chiếc xe chở cỏ khô phía sau.

Nhìn thấy Trình Ca bị buộc dây ngang người, anh hơi tò mò.

Bành Dã kéo sợi dây, Trình Ca lao vào người Bành Dã.

Bành Dã nói: “Vợ tôi, không nghe lời chạy lung tung. Bắ t về` day dồ một trận”.

“À...”. Người đàn ông bật cười, khuôn mặt đen sạm tươi rói, hỏi: “Trắ ng thật đầ y, mua ở bên ngoài à?”

“Đúng thế`”. Bành Dã nhanh chóng trèo lên đồ ng cỏ khô trên xe. Trình Ca bị trói tay không trèo được, anh cúi người xuố ng kéo cô lên đồ ng cỏ, giọng nói cũng có vẻ hơi chậ vật: “Đôi bắ ng mười con dê, còn không nghe lời, suố t ngày chạy ra ngoài”.

Trình Ca lạnh lùng nhìn anh bịa chuyện.

Người đàn ông đánh lạc đà đi tiế p, nói vui vẻ: “Mười con dê cũng đáng giá. Các cô gái bên ngoài tính tình ngang bướng nhưng thân thể vừa mê` m mại, vừa xinh đẹp, ngủ rắ t sướng”.

Xe cỏ lắ c lư trên cô` n cát, Bành Dã nắ m bên trên, người cũng lắ c lư theo xe. Anh Trình Ca một cái, như cười như không: “Đúng là ngủ rắ t sướng”.

Trình Ca vung chân đá chân anh, anh co chân tránh được, nụ cười càng rõ rệt hơn.

Trên đồ ng cỏ khô, cỏ dại bay lên.

Người đàn ông cười lạc đà lại nói: “Bắ t về` nhồ t trong nhà, â` n lên giường làm má y lầ n cho cô ta sinh em bé. Có em bé rô` i sẽ không chạy nữa”.

Bành Dã quay sang nhìn Trình Ca, thắ y cô sắ m mặt liề n không tiế p lời người đàn ông nữa. Anh lật người cô lại cho cô nắ m nghiêng, kéo mũ che nắ ng cho cô, âm thanh rắ t thắ p: “Không mệt à?”

Trình Ca không lên tiế ng.

Bành Dã nói nhỏ: “Ngủ một lát đi”.

Trình Ca nhắ m mắ t lại, hơi nhúu mày. Thời tiế t quá nóng, toàn thân dắ p dính.

Phía trước, người đàn ông Tây Bắ c đánh lạc đà, hắ ng giọng một tiế ng rô ì i cá t tiế ng hát: “Lầ n đầ u tiên đế n nhà em, em ơi, em không có nhà. Mẹ em đập anh, đập hai cái vung nô ì i. Lầ n thứ hai đế n nhà em, em ơi, em không có nhà. Cha em đánh anh, gõ hai cái tẩu thuồ c. Lầ n thứ ba đế n nhà em, em ơi, em không có nhà. Con chó vàng nhà em, cắ n anh, đuồi anh ra...”. Tiế ng chuông lạc đặc vang lên trong gió sa mạc.

Làn điệu phóng khoáng vui vẻ, sắ c sảo tinh nghịch. Trình Ca nghe, lông mày đang nhúu chặ t bắ t giác giẫ n ra. Lúc này hình như có gió thổi, lành lạnh, xua tan cái khô nóng. Chiế c xe lắ c lư lắ c lư, đồ ng cỏ khô mẽ m mại, cộng thêm bôn ba quá mệt mỏi, chỉ chồ c lát sau Trình Ca đã ngủ.

Bành Dã vẫn thức. Anh nắ m nghiêng bên người cô, câ m quạt lá cọ quạt cho cô ngủ.

Đợi người đàn ông hát xong bài hát, Bành Dã hỏi: “Trưởng thôn Ban Qua má y hôm nay vẫn ở trong thôn chứ?”

Người đàn ông nói: “Má y ngày trước đế n Cách Nhĩ Mộc rô ì i, không biế t hôm nay đã về ` chưa. Anh đi tìm ông á y à?”

“Ờ”.

Hơn nửa tiế ng sau bọn họ đế n một ô c đảo nhỏ trong sa mạc. Người đàn ông nói: “Nhà tôi ở phía trước, anh có tới chơi một lát không?”

Bành Dã nói không cần, còn phải lên đường.

Quay lại nhìn, Trình Ca đã tỉnh, giọng cô hơi khàn khàn: “Đến rồi à?”

Bành Dã nói: “Đến rồi”.

Anh đỡ cô dậy, còn mình nhảy xuống xe trước rồi đưa tay ôm cô từ trên xe xuống.

Sau khi cảm ơn người đàn ông nọ, hai người cáo từ.

Bành Dã đi đến một ngôi nhà gỗ trong thôn, vào sân phát hiện cửa khóa, hỏi người phụ nữ hàng xóm được biết trưởng thôn Ban Qua đi Cách Nhĩ Mộc còn chưa về.

Đến tận lúc này Bành Dã mới khẽ nhíu mày.

Trình Ca là một người không quan tâm đến bất cứ thứ gì, tính mạng cũng có thể coi thường, nhẹ nhàng nhảy xuống dưới vách núi, chỉ trừ máy ảnh.

Người ngoài không thể nào hiểu được, nhưng anh hiểu.

Lần nọ gặp mặt trên hoang nguyên, cô ôm máy ảnh ngó lên trên nóc xe, nói: “Trình Ca. Tôi là nhiếp ảnh gia Trình Ca”.

Ánh mắt cô, cả người cô hòa làm một với máy ảnh.

Bành Dã kéo Trình Ca đến bên cạnh, nắm chặt hai tay cô sau lưng, đi về phía trước.

Chỉ chốc lát sau, người đàn ông nhà hàng xóm đi làm về, nghe thấy vợ mình nói chuyện này liền đuổi theo ra ngoài đường, gọi: “Ê này! Là đội trưởng Bành của đội số Ba à?”

Bành Dã dặn Trình Ca đứng yên tại chỗ rồi chạy quay lại. Người đàn ông đó chạy tới, lau mồ hôi trên mặt, đưa cho anh một chiếc chìa khóa xe: “Trưởng thôn dặn tôi giao cho anh”.

Bành Dã vỗ vai anh thật mạnh, cười rạng rỡ: “Cảm ơn người anh em”.

Trình Ca không biết Bành Dã đang làm trò gì. Đợi Bành Dã quay lại, cô hỏi: “Anh làm gì đấy?”

“Không có gì”. Bành Dã nói. Anh tóm cánh tay cô đi về phía trước.

Trình Ca bị anh kéo đi, quay sang thắc mắc: “Anh tới đây tìm người quen à?”

Bành Dã không trả lời mà hỏi lại: “Bây giờ còn đi được không?”

“Đi được”. Trình Ca nói.

Cô ngủ nửa tiếng trên đống cỏ khô, tinh thần tốt hơn rất nhiều. Cô cúi đầu, ánh mắt rơi vào cánh tay Bành Dã, vết máu khô đen, tay áo dính thành một cục.

Trình Ca hỏi: “Vết thương trên tay anh không có việc gì thật chứ? Đã đến thôn này rồi sao không tìm người xem xem?”

“Không cần”. Bành Dã nói.

Bọn họ phải tranh thủ thời gian, không kịp xử lý vết thương.

“Cứ đi xem xem”.

Bành Dã cúi đầu nhìn, nói: “Xem xong rồi”. Trình Ca: “...”.

Trình Ca hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?” Bành Dã không lên tiếng.

“Hỏi anh đây”.

“Phía sau thôn có một dòng suối nhỏ, dẫn cô đến đó tắm rửa một chút”.

Trình Ca không từ chối. Đi bộ trên sa mạc mười mấy phút, mà như chạy mười mấy lượt marathon.

Đến bên suối, Trình Ca nhìn thấy phía thượng nguồn cách đó không xa có một ngôi nhà gỗ nhỏ. Cô cảnh giác hỏi: “Chỗ đó có người ở không?”

Bành Dã quay lại nhìn một cái, nói: “Nhà của thợ săn, cho khách qua đường tá túc, không có người”.

Trình Ca ở một tiếng, không cởi quần áo, bước thẳng xuống suối, cảm thấy thế giới đột nhiên mát lạnh. Dòng suối trong vắt, cát vàng trên quần áo, trên người chảy ra theo dòng nước, chảy đi thật xa.

Trong lòng suối phía sau có mấy tảng đá, Trình Ca liền nằm lên tảng đá để nước khỏi chảy vào vai, để cho nước suối mát lạnh gột rửa mái tóc và cả gò má nóng bỏng của cô.

Cô ngâm xong một bên má, quay sang ngâm bên kia, thấy chiếc áo khoác của Bành Dã trôi dưới nước cách đó không xa, anh mặc chiếc áo phong mỏng manh, toàn thân ướt đẫm, quần áo đều dính sát vào người.

Anh vò tóc, rũ bớt nước trên tóc.

Bầu trời vừa cao vừa xanh, gió mát thổi qua những hàng cây xanh.

Nước sôi gột rửa thân thể Trình Ca, có lá cây trôi qua, ngứa ngứa.

Cảm nhận được ánh mắt Trình Ca, Bành Dã ngược mắt nhìn lại. Bành Dã vừa rửa mặt, sạch sẽ mà tươi sáng, con người màu đen hơi ướt át.

Bành Dã bình tĩnh nhìn cô vài giây, nhấc chân đi tới chỗ cô.

Bành Dã che khuất trời xanh trên đầu cô, cúi người xuống kéo cô từ dưới nước lên, cởi áo cô ra.

Trình Ca để mặc anh làm. Cơ thể cô ướt đầm run nhè nhẹ trong gió mát.

Chiếc áo bị kéo đến ngực, không tiếp tục, anh chỉ nhìn vết thương dưới vai cô.

Anh tháo băng vải ra, hỏi: “Có cảm thấy ngứa hay không?” Trình Ca trêu chọc anh: “Anh hỏi ngứa ở đâu?”

Bành Dã nhìn cô một cái cảnh cáo: “Vết thương”. Trình Ca: “Thế thì không”.

Bành Dã: “...”.

Thời gian trôi qua, ngày càng gần giờ hẹn lấy máy ảnh.

Anh mở vết thương ra kiểm tra, vết thương đang liền da không bị viêm nhiễm. Anh cởi áo phong của mình, nhúng nước vải khô lau sạch đất cát xung quanh vết thương rồi chườm lạnh lên vết thương.

Bành Dã cởi trăn, trên người đầm nước suối.

Mùi mồ hôi của hai người dãn dãn nhạt đi, thay bằng mùi tươi mát của nước suối.

Hai tay Trình Ca bị trói sau lưng vô thức vịn vẹo một lát.

Bành Dã đứng dậy đi lấy thuốc. Anh quay lại, cúi đầu thổi khô nước trên vết thương của Trình Ca. Nước suối vốn đã lạnh, gió thổi tới, Trình Ca nhắm mắt, bờ vai run rẩy.

Bành Dã hỏi: “Lạnh à?”

Trình Ca cắn môi không lên tiếng, đôi mắt có đuôi mắt xêch như mắt cáo nhìn anh chằm chằm, ướt át mà trong trẻo.

Gió mát thổi tới, thân thể cô khẽ run lên. Giọng cô rất nhẹ, rất khẽ: “Cởi trói cho tôi”.

Mặt trời dịu hơn một chút, bầu trời xanh thăm thẳm. Trình Ca ngò i dưới lòng suối, mái tóc dài ướt đầm, nói:

“Đã đến đây rồi, tôi cũng không thể chạy được nữa, cởi trói cho tôi”.

Bành Dã nhíu mày, chăm chú bôi thuốc cho cô, nói: “Cứ trói đã”.

Trình Ca lừ mắt. Cô chợt nhìn thấy vết thương trên khuỷu tay anh, bị thương không hề nhẹ.

“Sao anh bảo không có việc gì cơ mà?” Bành Dã: “Thì đúng là không có việc gì”.

Trình Ca: “Anh cũng tự bôi thuốc cho mình đi”.

Thế là Bành Dã bôi thuốc qua loa. Trình Ca cho rằng anh đang làm cho có lệ.

Bành Dã cho Trình Ca uống mấy viên thuốc chống viêm.

Trình Ca nói: “Anh cũng uống mấy viên”. Thế là Bành Dã cũng uống mấy viên.

Bành Dã mặc áo phong vào, nhặt chiếc áo khoác dưới suôi lên mặc vào, lại xách Trình Ca lên, nói: “Đi thôi”.

Trình Ca hỏi: “Đi đâu?”

Bành Dã há t cằm chỉ một cồn cát ngoài bìa rừng: “Chỗ kia”.
Trình Ca nói: “Buông tôi ra”.

Trong đầu Bành Dã hồi tưởng lại câu nói đó của Trình Ca: “Chúng ta đừng vượt giới hạn, được không?”

Cũng đúng, anh mới vào thân thể cô, chưa vào đến trái tim cô, quản nhiều như vậy làm gì?

Anh nhìn cô một cái, nói: “Xin tôi đi”. Trình Ca không xin.

Bành Dã: “Không xin sẽ không cưới”. Trình Ca hừ lạnh một tiếng.

Đi được vài bước, Trình Ca nói: “Cởi trói cho tôi, tôi cần đi tiểu”.

Bành Dã quay lại, nheo mắt: “Cần đi tiểu thật à?” Trình Ca nói: “Không nhịn được nữa”.

Bành Dã đi tới, sờ thắt lưng quần cô. Trình Ca lui lại: “Làm gì?”

Bành Dã: “Cô cần đi tiểu mà. Tôi cởi quần cho cô”. Trình Ca: “Không cần anh cởi”.

Bành Dã: “Có phải chưa thấy đâu. Còn làm rõ ỉ ấy chứ”.

Trình Ca vùng khỏi tay anh, lui lại một bước, chân đứng trên cát không vững, ngã phịch xuống đất.

Bành Dã nhìn cô từ trên cao, hỏi: “Còn đi tiêu nữa không?” Trình Ca không hé răng.

Bành Dã cầm đầu dây kéo cô lên, tiếp tục đi. Vượt qua cồn cát đó vẫn là sa mạc.

Nhưng mặt đất rất cứng, chỉ là bên trên phủ một lớp cát vàng, không giống sa mạc mềm lún trước đó.

Không có gió, trời xanh và cát vàng đều đứng yên. Không khí hơi khô nóng.

Ánh mắt Trình Ca nhìn theo Bành Dã, thấy giữa thế giới cát vàng có một điểm màu sắc không đúng lắm.

Bành Dã đi tới, gạt lớp cát vàng bên trên ra, lộ ra một khoảng xanh sẫm, như xé một lỗ hổng trên mặt cát.

Anh nhắm lấy một góc, dùng sức kéo mạnh. Tấm vải bạt cùng với lớp cát rơi xuống. Một chiếc xe địa hình Đông Phong bỗng dung xuất hiện như làm ảo thuật.

Trình Ca sững sờ: “Chiếc xe này là...”. Bành Dã nói: “Của tôi”.

Trình Ca hỏi: “Tại sao xe anh lại ở đây?”

Bành Dã đáp bằng giọng: “Vài ngày trước Thạch Đầu và Thập Lục đến Khương Đường truy tra manh mối của Chồn Đen, khi đó tôi và Tang Ương đang tuần tra thường nhật đến chỗ này. Chúng tôi tới tập hợp với Thạch Đầu và Thập Lục, nhưng không cần đi nhiều xe như vậy, tôi xin xăng. Vừa khéo trong thôn có người đến thị trấn Phong Nam nên tôi và Tang Ương đi nhờ, để xe lại ở đây”.

“...”. Trình Ca hỏi: “Lúc đầu anh nói phải đến đây là đến lấy xe, không phải đến nghỉ ngơi?”

Bành Dã cầm tấm vải bạt, dùng sức giữ mạnh: “Ờ”. Cát bụi bay mù mịt. Trình Ca cau mày, quay đầu lui lại.

Trình Ca cử động tay trái sau lưng: “Anh nói ở đây có xe ngay từ đầu thì chúng ta còn cãi nhau gì nữa?”

Bành Dã cúi người gập vải bạt, ngược mắt nhìn cô một cái: “Chính là muốn tìm có dạy dỗ cô một phen”.

Trình Ca: “...”.

Bành Dã biết trưởng thôn Ban Qua đã đến Cách Nhĩ Mộc, không biết đã về hay chưa. Anh đến đây là để thử vận may, nếu nói trước với cô mà nhờ đâu không lấy được chìa khóa thì cô sẽ cực kỳ thất vọng.

Anh mở cửa xe, thò người vào xe lấy đồ.

Trình Ca mím môi nhìn anh, một lát sau hỏi: “Dạy dỗ xong chưa? Định bao giờ thả tôi ra?”

Bành Dã bắm cửa xe, không thèm ngẩng đầu lên, vẫn nói câu cũ: “Xin tôi đi”.

Trình Ca xoay người đi. “Đi đâu?”

Trình Ca: “Anh không cởi trái cho tôi, tôi vào trong thôn tìm người”.

Bành Dã giẫm sợi dây dưới đất, Trình Ca không đi được nữa, giằng kéo một hồi lâu mà không thắng được sức chân anh.

Bành Dã nhìn cô vùng vẫy, cười cười, cúi người nhặt sợi dây lên buộc vào một gốc cây nhỏ bên cạnh xe, không khác gì buộc dây chân dê.

Trình Ca: "...".

Bành Dã đã buộc chặt, nói: "Thời gian còn sớm, lái xe đi không cần đến hai tiếng. Cô cứ nghỉ ngơi một lát, tôi dọn dẹp xe".

Trình Ca: "Không đi ngay à?"

Bành Dã: "Tốt nhất chờ đến lúc mặt trời xuống núi, trời sẽ mát mẻ hơn thôi".

Trình Ca: "Vì sao?"

Trước đó Bành Dã muốn lên đường ngay để lấy máy ảnh, nhưng vừa rồi ngâm nước suốt xong đã tỉnh táo lại. Anh nói: "Nếu có việc đột xuất, trong đêm tôi dễ ngủ hơn".

Ban ngày quan sát dễ dàng, hai người bọn họ quá nguy hiểm.

Trình Ca đã hiểu, hỏi: "Còn bao lâu mới đến lúc mặt trời xuống núi?"

Bành Dã: "Bỏn, năm tiếng".

Trình Ca: "Vậy tôi lên xe ngủ. Anh cởi dây cho tôi". "Không cởi cô cũng có thể lên xe". Bành Dã không để ý

đến cô nữa, lấy giẻ lau trong xe ra lau cát vàng trên xe.

Mặt trời dịu bớt, không còn nắng gắt như trước nữa.

Chiếc áo khoác được gió thổi khô. Bành Dã cởi ra ném sang bên cạnh. Áo phông vẫn ướt, nhăm nhúm dính sát trên người.

Anh bận rộn đi tới đi lui, Trình Ca bị trói tay sau lưng, không có việc gì đứng bên cạnh. Quấn áo ướt trên người cô thong thả bốc hơi, hơi nóng.

Cô vận vẹo cổ tay, vẫn không giật ra được. Cô nhìn Bàn Dã chằm chằm, khẽ cắn răng.

Cậu xin anh?

Bàn Dã cúi người lau mồ hôi ca pô rồi đứng dậy lau kính chắn gió.

Trình Ca đến chắn trước mặt anh, ngẩng đầu lên, vẻ mặt bình tĩnh: “Cởi trói cho tôi”.

Bàn Dã nhìn xuống đất.

Cô bình tĩnh ung dung: “Bàn Dã, bây giờ tôi muốn làm tình với anh, cởi trói cho tôi”.

Bàn Dã nhìn cô một hồi lâu, tóm cổ cô lắc lắc, nói: “Cô cho rằng tôi sẽ mắc lừa sao?”

Anh cười cười, vòng qua người cô định đi.

Trình Ca bước sang một bước chặn đường anh: “Cởi trói cho tôi”.

Bàn Dã vẫn định đi. Trình Ca dán sát vào người anh, dùng phần hông mình chặn phần hông anh, cường độ vừa phải, không nhẹ không mạnh.

Bàn Dã sững sờ, đột nhiên dừng bước. Khóe môi Trình Ca cong lên nhàn nhạt

Cô kiễng chân, ngẩng đầu hôn lên cổ anh, dùng răng cắn anh, dùng lưỡi liếm tai anh.

Cô dán sát vào người anh, phát ra tiếng rên rỉ mà lúc cô thật sự đạt tới cao trào lại nhất quyết không chịu phát ra, tiếng nhẹ như tơ: “Cởi trói cho tôi...”.

Bành Dã đột nhiên bóp mũi cô thật mạnh.

Cô đau đến mức toàn thân run bần, hai tay giật mạnh nhưng vẫn không giật được dây trói.

Cô xoay người quay lưng về phía anh, mái tóc ướt cọ vào trên gương mặt anh.

Đôi tay bị trói lùa vào áo phông anh, sờ sờ bụng anh. Cô cười khẽ, nói: “Cởi trói cho tôi, thế này không tiện”.

Bành Dã tiến lên một bước ôm lấy eo cô, nói nhỏ bên tai cô: “Tôi thấy rất tiện”. Trình Ca sừng sốt, muốn chạy nhưng

đã không kịp. Bành Dã nắm tay cô úp vào chỗ đố của anh, Bành Dã đẩy một cái, đè Trình Ca lên nắp ca pô.

Trình Ca cắn răng, xòe ngón tay cào má y vết lên bụng anh.

Thế mới biết sao lại có câu “mất cả chì lẫn chài”. Cô nhấc chân đạp anh, nhưng càng thuận tiện cho anh hơn. Hai tay cô bị trói sau lưng, người cũng không đứng lên được, chỉ vịn vẹo vùng vẫy.

Bành Dã dán người sát vào sau lưng cô, hai tay luồn vào dưới áo cô, từ bụng lèn lên trên, nhào nặn thân thể ướt mồ hôi của cô.

Trời xanh, cát vàng, đất trời tĩnh lặng, tiếng bước chân sột soạt vang lên trên hoang nguyên, má y con linh dương chạy tới ăn cỏ dại bên cạnh.

Trình Ca cả kinh, toàn thân co lại. Bàn Dã đau khổ cau mày, kêu lên một tiếng.

Anh nắm chặt ngực cô, phía dưới dùng sức lao tới: “Kêu lên”.

Trình Ca cố gắng không kêu.

Bụng cô đè vào bắp ca pô, phía sau là anh, mạnh mẽ, ngang ngược. Hai chân cô mềm rũ, run rẩy, sắp không chịu nổi.

“Kêu lên!” Bàn Dã căng người, liên tiếp thúc tới.

Trình Ca muốn sống không được, muốn chết không xong, hô hấp dồn dập, hai tay giật sợi dây trói.

Cô cau mày, dùng sức ngửa đầu lên. Anh nghiêng đầu, từ phía sau vòng qua hôn cổ cô: “Trình Ca, kêu lên!”

Cô nhìn lên trời, há miệng ra, không phát ra một âm thanh nào. Cô sắp...

Đột nhiên anh rời khỏi người cô.

Lâu đài trên không sụp xuống nữa.

Hơi thở của Bàn Dã hơi loạn, cười khẽ bên tai Trình Ca: “Mới bắt đầu đã không chịu nổi rồi, sao cô lại kém thế nhỉ?”

Trình Ca đột nhiên quay lại, hồn hên tức giận: “Cho vào!” Bàn Dã xô cô dậy, lật người lại, cúi đầu hôn môi cô. Trình

Ca quay đầu đi tránh, anh vịn đầu cô lại, giữ cằm cô, hôn sâu.

Trình Ca không thích hôn, cau mày vùng vẫy. Anh hùng hổ cắn mút, cắn môi cô bật máu.

Trình Ca kêu đau một tiếng.

Bành Dã buông cô ra, khoe môi nhếch lên.

Trình Ca giận dữ đá anh, anh lại nâng đôi mắt tròn của cô, ôm cô lên, đẩy ngã ngựa xuống ngựa ca pô, Trình Ca vặn vẹo thế nào cũng không dậy được. Trình Ca vùng vẫy muốn nhóm dậy, anh nắm chặt bắp đùi trắng muốt của cô, cúi đầu xuống.

Đầu óc Trình Ca nổ tung, anh đã mê mại mà linh hoạt trượt vào trong người cô, khuấy đảo như dòng sông lấp biển.

Trình Ca bị anh làm cho chết lên chết xuống, suýt nữa bật khóc.

Cô nắm trên nắm ca pô, tay trái sau lưng muốn giãy cũng không được. Hai chân bị anh khóa chặt, vặn cũng không vặn được, đạp lại chỉ đạp vào không khí.

Trời xanh gió mát, ánh mặt trời chói mắt, cô sắp chết rồi, hai chân run lên, lúc thì muốn tách rộng ra, lúc lại không chịu nổi kẹp chặt đầu anh.

Thân thể cô còn chưa hết co giật, Bành Dã đã đứng thẳng dậy, giữ chặt eo cô, thừa dịp cao trào còn chưa rút đi lại tiến vào một lần nữa.

Trình Ca đột nhiên cong người, kêu á một tiếng cực nhẹ. Liên miên bất tuyệt, cô thật sự sắp bị anh giết chết.

Cô lâm bảm, tiếng nói vỡ vụn: “Thảo nào... A Hòe phải... theo tôi... ngủ với anh...”.

Bành Dã phát lực như trùng phạt.

“A!” Tim phổi vỡ nát, cổ tay Trình Ca hùng hổ vặn vẹo sau lưng.

Cô không biết, Bành Dã chưa bao giờ dùng miệng cho một phụ nữ khác. Anh cũng không bao giờ canh cánh trong lòng chuyện đó. Tác có kêu thành tiếng hay không.

Bành Dã ôm người cô, kéo cô ngồi dậy. Anh trầm giọng quát: “Kêu lên!”

Vẻ mặt đau khổ, Trình Ca thà chết không kêu ra tiếng, người lại cong lên dán sát vào người anh, nghe theo nhịp điệu của anh.

Bành Dã giữ mặt Trình Ca, nhìn chằm chằm vào mặt cô.

Giọng anh khàn khàn: “Trình Ca, kêu lên tiếng!” Trình Ca cắn môi, run rẩy trong lòng anh.

Bành Dã đột nhiên ôm cô lên, cảm xúc người cô với một lực rất mạnh.

“Á!”

Trình Ca đồ đẫn như bị đâm vào tim gan.

Cô há miệng, ngân ngơ trợn mắt nhìn anh, đôi mắt không có bất cứ phản ứng nào.

Một lúc lâu sau, cô run rẩy, thở ra một hơi thật dài.

Tiếng kêu kìm nén của cô khiến da đầu anh tê dại, dùng sức lao tới nhanh hơn nữa.

Toàn thân Trình Ca ngứa ran, sống không bằng chết. Cô đau khổ nức nở: “Chậm... một chút... Không chịu nổi nữa...”.

Cô càng nói anh lại càng mạnh hơn. “A a a...”.

Người cô rung bần bật, ngây ngất gập ghềnh như ngất đi, lại kẹp chặt hai chân theo bản năng, quấn chặt lấy thân thể anh.

Gió thổi trên hoang mạc cát vàng.

Ánh mắt tan rã, Trình Ca rũ người ngã về phía sau. Cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ nhìn thấy sa mạc màu vàng mênh mông, bầu trời xanh thăm vô biên vô hạn.

Bành Dã thở dốc, đặt cô nằm xuống nắp ca pô. Anh cúi đầu vuốt ve mặt cô, mồ hôi theo chớp mũi rơi xuống mặt cô.

Trên mặt cô toàn là mồ hôi, ánh mắt lơ đãng.

Anh vuốt ve vầng trán ướt đầm và mái tóc rối tung của cô. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, ánh mắt cô từ từ tụ lại, nghĩ quay đầu đi chỗ khác nhưng lại không còn sức lực.

Trời xanh, sa mạc, cô mặc một ông quần trên đầu gối, nằm trên nắp ca pô chiếc xe địa hình màu xanh sẫm.

Bành Dã hôn cô thật sâu, liếm láp môi cô, mút đầu lưỡi cô.

Anh nhắm mắt lại, lông mi đen dài rung rung trong gió. Dưới bầu trời cao lồng lộng, gió thổi tóc trên trán anh buông xuống che mắt cô.

Mấy con linh dương đi lại quanh xe, thỉnh thoảng bước tới người người.

Anh buông cô ra. Mắt cô tĩnh lặng, hai má trắng hồng.

Bành Dã kéo quần lên, trượt xuống nắp ca pô, cởi trói cho cô, mặc quần và đi giày cho cô.

Trình Ca nằ m trên xe không hê` nhúc nhích, mặc kệ anh thao túng.

Cô nhìn chim bay trên trời, một lúc lâu mới lên tiế ng: “Bành Dã...”.

“Sao?”

“Anh làm tôi nghiện rô`i”. Trình Ca nói.

Bành Dã cúi người xuô`ng câ` m tay cô, mười ngón đan vào nhau, â`n lên nắ p ca pô.

Anh cúi xuô`ng hôn môi cô lâ`n nữa, nói nhỏ: “Đó là chuyện tô`t”.

CHƯƠNG 18: CHẠY TRỐN

Gã n tô i, Bành Dã và Trình Ca tới thôn Mộc Tử.

Thôn Mộc Tử là một thôn sa mạc điển hình, đất thừa người ít, cát vàng khắp nơi. Nhà cửa đa số xây bằng đá, ngoài vàng chỉ có màu xám, rất ít màu sắc khác.

Thôn dân cư trú phân tán, từ rất xa không thấy người nào. Trong thôn chỉ một con đường chính, có thể nhìn từ đầu đến cuối đường. Đi qua một nhà khách ở cửa thôn, Bành Dã hát cặm chỉ chỉ, thương lượng: “Nghỉ ở đây nhé!”

Trình Ca thò đầu ra nhìn, trên chiếc biển đèn cũ nát trước cửa nhà khách viết: “30 tệ một đêm”.

Trình Ca nói: “Đừng vào”.

Xe chậm chậm tới gã n, Bành Dã quay lại nhìn, nói: “Đúng là không sạch sẽ lắm”.

Trình Ca nói: “Phí tiền. Lát nữa lấy được mấy ảnh là đi luôn mà”.

Bành Dã vuốt mũi cười cười. Trình Ca hỏi: “Anh cười cái gì?”

“Chúng ta nghèo thật”. Bành Dã nói, ngón tay khê gõ tay lái, nhả ga chạy qua nhà khách đó.

Trình Ca hỏi: “Còn bao nhiêu tiền?”

“Tôi xem xem”. Bành Dã nói, đưa tay sờ túi quần.

Phía trước xe có một đứa bé nhem nhuốc lù mẫm con sơn dương trắng đi qua. Anh lại đưa tay cầm tay lái. Trình Ca vươn người tới, cho tay vào túi quần anh moi tiền.

Một mớ tiền giấy vừa cũ vừa bẩn.

Khéo thật. Một trăm tệ, năm mươi tệ, hai mươi tệ, mười tệ, năm tệ, một tệ, mỗi loại một tờ.

“Còn một trăm tám mươi sáu tệ tất cả”. Trình Ca nói.

Mà sáu ngàn tệ cô đòi của Kim Vĩ thì phải chuyển cho đám “chủ xe” kia không thiếu một đồng.

Bành Dã nói: “Đủ cho chúng ta trở về”. Trình Ca nói: “Còn phải đồ xăng”.

Bành Dã trả lời: “Tốt, tôi sẽ cố gắng⁽¹⁾”.

Trình Ca ngẩng đầu lên: “Tôi nói xe phải đồ xăng”. Nụ cười của Bành Dã nở rộ.

Trình Ca lại bổ sung: “Anh cũng phải cố gắng”.

Bên ruộng lúa mì có một túp lều tranh. Bành Dã dừng xe phía sau lều, nói với Trình Ca: “Cô ăn một chút trước đi rồi gọi điện thoại cho Lâm Lệ. Tôi thấy bên kia có quán bánh bao, đến mua cho cô mớ cái”.

Nói rồi cởi dây an toàn.

Trình Ca ngăn cản: “Tôi không muốn ăn”. “Từ sáng tới giờ cô vẫn chưa ăn gì”.

Trình Ca nhét tiền vào túi quần anh, nói: “Trên xe có củ đậu mà. Tôi ăn củ đậu là được rồi”.

“Thế làm sao mà no được?”

Trình Ca xoay người lấy ra hai hộp bánh quy từ trong ba lô: “Cái này thì được rồi chứ?”

Cô mua tại sân bay lúc xuất phát, vẫn không có tâm tư ăn, may mà chưa vớt đi.

Bành Dã nhìn cô một hồi lâu, cười một tiếng, cũng không nói gì. Anh bóc hộp bánh quy, nhét một cái vào miệng, lại bóc một củ đậu đưa cho cô.

Trình Ca há miệng cắn. Thời tiết khô nóng, ăn củ đậu giải nhiệt rất tốt.

Bành Dã ngậm bánh quy trong miệng: “Giống lần trước ăn không?”

Trình Ca: “Ngọt như nhau”.

Bành Dã nhìn trời chiếu trên sa mạc, chỉ còn một tia ánh sáng, nhiệt độ giảm xuống không ít so với giữa trưa nhưng không khí vẫn khô nóng.

Bành Dã nói: “Một lát nữa một mình tôi đi, bảo đảm lấy lại được máy ảnh cho cô”.

Trình Ca cắn củ đậu, rít nước, yên lặng một lát không lên tiếng.

Thấy cô không nói, Bành Dã bất giác hạ thấp giọng hơn: “Một mình tôi đi an toàn hơn, cũng thuận tiện hơn”.

Trình Ca bình tĩnh ngược mắt lên, nói: “Tôi biết. Tôi ở đây đợi anh”.

“Ở đây không được”. Anh nhanh chóng bác bỏ: “Trời sắp tối rồi, tìm nhà trọ cho cô đợi, tôi lấy được mấy ảnh sẽ đến đón cô”.

Trình Ca sợ không đủ tiền, muốn từ chối, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi không nói nữa.

Ngoài cửa sổ xe, lúa mạch vàng rực trên ruộng lúa nứt nẻ. Trình Ca nhìn một lát, thấy Bành Dã ăn xong một hộp bánh bích quy, nói: “Gọi điện thoại cho Lâm Lệ đi”.

“Ờ”. Bành Dã tiện tay lau vụn bánh trên miệng, vò hộp bánh thành một nắm ném vào hộp tiền lẻ, cầm lấy điện thoại di động của Trình Ca bấm số.

Bên kia nhanh chóng nghe điện thoại, là Lâm Lệ: “Trình Ca à?”

Bành Dã nói: “Ờ”. “Anh đến chưa?” “Đến rồi”.

Lâm Lệ chần chừ một lát, hỏi chậm rãi: “Một mình à?”

Qua giọng nói của Lâm Lệ, hai người nghe ra đôi phương đã biết bọn họ đến bao nhiêu người từ lúc bọn họ vào thôn.

Trình Ca thoáng nhìn Bành Dã, Bành Dã hiểu ý, nói: “Hai người”.

“Còn có ai nữa?”

Bành Dã nói: “Cả người phụ nữ của tôi”.

Lâm Lệ bên kia nói: “Một lát nữa hai người cùng tới đây”.

Bành Dã vô thức nắm chặt vô lăng, nói: “Một mình tôi đến đưa tiền là được”.

Lâm Lệ nói: “Mấy người bạn này muốn mời hai người ăn bữa cơm”.

Bành Dã yên lặng vài giây không nói.

“Ở tâ`ng hai quán cơm Tam Giang. Cách cởng thôn năm phút đi đường. Tới mau một chút, chậm là họ phải đi”.

“Được”. Bành Dã bỏ điện thoại xuô`ng, yên lặng một lát.

Trình Ca nói: “Lo cái gì? Đưa tiê`n cho bọn chúng là có thể chuộc được Lâm Lệ và máy ảnh”.

Bành Dã cười một tiê`ng mơ hồ` : “Đúng thế`”.

Bây giờ suy đoán, dù không rõ Lâm Lệ có va quệt vào xe người ta hay không nhưng chắ`c chắ`n cô ta bị bọn chúng sách nhiễu và chụp ảnh uy hiế`p. Ngoài đòi tiê`n, đố`i phương còn câ`n một sự bảo đảm, bảo đảm sau khi rời khỏi thôn Lâm Lệ sẽ không làm phiê`n bọn chúng.

Quán cơm Tam Giang nằ`m ở cuô`i phố` chính trong thôn, mặt tiê`n hẹp, trên cửa kính dán các món ăn như “gà hằ`m rau củ”, “dê nướng” gì đó.

Đi vào quán, mặt sàn dính dính như giấ`m lên bã kẹo cao su. Ánh sáng trong quán rắ`t kém, trên tường dính đầ`y những thứ dầ`u mỡ không rõ.

Một phục vụ nam ngô`i nghiêng người cắ`n hạt dưa sau quầ`y, trên tường phía sau hắ`n treo tranh thầ`n tài màu đỏ, hai bóng điện đỏ còn hồng mắ`t một bóng.

Thầ`y hai người đi vào quán, tên phục vụ đưa mắ`t nhìn, hỏi: “Là bạn của nữ du khách đó à?”

Bành Dã nói phải.

“Tâ`ng hai. Bọn Thiế` t Ca chờ hai người lâu rô`i”. Trình Ca hỏi thêm một câu: “Phòng nào?”

Tên phục vụ suy nghĩ một lát mà không nhớ ra, nói: “Trên đó chỉ có bọn họ, rấ` t dễ tìm”.

Cầ`u thang ở phía sau quán, đi qua phòng bê`p tô`i tắm, toàn là mùi hoi của dề.

Trình Ca mím chặt miệng, đi lên cầ`u thang hẹp u ám. Bành Dã phía sau kéo cô một cái. Anh đi lên trước, chấ`n ở phía trước cô.

Lên tâ`ng hai, tâ`m nhìn sáng sủa hơn một chút.

Một hành lang thẳng tắ`p, một bên là cửa sổ kính xanh bên dưới là sân sau của quán cơm, một bên là các cánh cửa phòng riêng.

Từ cánh cửa thứ ba truyề`n tới tiế`ng cười và tiế`ng chửi bới, còn có tiế`ng chơi bài và mạt chược. Đế`n lúc hưng phá`n, mấ`y tiế`ng chửi thô tục bật ra.

Hai người đi tới.

Quạt trầ`n phe phẩy, trong phòng mù mịt khói thuồ`c.

Trên bàn ăn đã dọn xong rượu và thức ăn, những người đàn ông cao lớn thô kệch vây quanh bàn mạt chược. Thời tiế`t nóng, có người xấ`n tay áo, có người mặc may ô, trên người toàn là hình xăm, cơ bắ`p cánh tay rắ`n chấ`c như thân cây.

Đồ`i lập với những người này, Lâm Lệ nhìn cực kỳ bé nhỏ. Cô ta cúi đầ`u ngồ`i bên cạnh, vali hành lý và túi máy ảnh đầ`u để trên bàn uồ`ng nước.

Bành Dã che Trình Ca sau lưng, đưa tay gỡ cửa hai cái, hơi mạnh tay.

Cố c cố c!

Người trong phòng đề`u nhìn ra, vẻ mặt lạnh lùng.

Người đầ`u tiên lên tiế`ng là người ngô`i chính giữa đố`i mặt với Bành Dã. Mặt vuông chữ điề`n, áo sơ mi hoa, trên cổ đeo dây chuyề`n, miệng ngậm điế`u thuố`c, cười một cái mà cơ ngực đã nổi lên: “Lâm tiểu thư, bạn cô đế`n rô`i”.

Lâm Lệ lập tức đứng dậy đi tới, như được giải thoát: “Trình Ca, hai người mang tiề`n đế`n chứ?”

Lâm Lệ nhìn Trình Ca, Bành Dã nhìn cô ta một cái cảnh cáo, không trả lời mà nhìn về` phía Thiế`t Ca đố`i diện, cười nói: “Bạn tôi làm phiề`n các anh quá”.

Lâm Lệ đột nhiên tỉnh ngộ, quay lại cười nói: “Thiế`t Ca, đây là bạn tôi, Trình Ca. Còn đây là bạn gái anh â`y”.

Thiế`t Ca cười một lát, nói chậm rãi: “Nói qua điện thoại cũng không rõ ràng. Bây giờ cô giải thích với bạn cô một chút cho họ biế`t đã xảy ra chuyện gì”.

Lâm Lệ nói: “Trình Ca, tôi va quệt hỏng xe của bạn Thiế`t Ca, phải đề`n rấ`t nhiề`u tiề`n, Thiế`t Ca giảng hòa giúp, chỉ câ`n đề`n sáu ngàn tệ là được. Tôi không mang nhiề`u tiề`n mặt như vậy, thẻ cũng mấ`t rô`i. Thiế`t Ca cho tôi vay tiề`n để đề`n bạn anh â`y, bảo bạn anh â`y đế`n thị trá`n sửa xe rô`i”.

Bành Dã nói: “Người không bị thương là tô`t rô`i”.

Thiệt Ca quan sát Bành Dã, không nhìn ra chuyện gì khác thường, vì thế cười đứng dậy: “Đi ngoài đường phải hỗ trợ và thông cảm lẫn nhau. Người bạn đó của tôi hơi nóng tính làm Lâm tiểu thư sợ hãi”.

Bành Dã nói chuyện với hắ n.

Lâm Lệ quay lại đi tới bên cạnh Trình Ca, mắt ngân ngấn nước mắt, âm thanh hạ xuống cực thấp: “Cảm ơn cô, thật là cảm nhậm máy ảnh. Cô tin tôi, tôi thật sự không phải cố ý...”.

Trình Ca: “Tôi đến không phải vì cô”. Lâm Lệ ngừng lời, đi sang bên cạnh.

Thiệt Ca và Bành Dã trò chuyện khá hợp nhau. Hắ n đi tới, đẩy vai Lâm Lệ đến ngồi xuống bàn, nói: “Nào nào nào, ngồi xuống ăn cơm. Gặp nhau là hữu duyên, kết giao thêm người bạn”.

Bành Dã dắt Trình Ca vào, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Thiệt Ca nhìn Trình Ca một cái, tiếp tục nói: “Lâm tiểu thư bị bạn tôi làm hoảng sợ, tôi thấy cô ấy đáng thương, không phải cố ý va quệt hỏng xe của bạn tôi nên nói giúp mấy lời”.

Bành Dã bình thản cười một cái, rót đầy rượu vào chén mình, nói: “Lâm Lệ nhất định đã cảm ơn anh nhiều lắm, tôi cảm ơn anh một lần nữa, cạn!”

Anh gơ chén rượu lên uống cạn, không nhíu mày chút nào.

Thiệt Ca vỗ bàn một cái, bát đĩa trên bàn đều rung rinh: “Tốt”. Cánh tay hắ n to gập n bắ ng bát canh, cũng bung chén rượu lên uống cạn, uống xong cười ha ha mấy tiếng, cầm lấy đĩa: “Ăn đi ăn đi. Dê nhúng quán này tuyệt lắm”.

Bành Dã ung dung ăn mấ y miế ng, quay sang thoáng nhìn Trình Ca. Trình Ca đưa tiề n cho Bành Dã, Bành Dã đưa cho Thiế t Ca: “Thiế t Ca, đây là sáu ngàn tề anh ứng ra giúp Lâm Lệ. Cảm ơn anh”.

Thiế t Ca ra hiệu cho một gã cơ bắ p bên cạnh, gã đó nhận tiề n đứng sang một bên đê m.

Gã xăm trỏ đưa cho Bành Dã một điề u thuố c, Bành Dã câ m lấ y châm.

Thiế t Ca hỏi: “Lâm Lệ nói mấ y người cùng tới đây du lịch à?”

Bành Dã nói: “Đúng thế”.

Thiế t Ca hỏi: “Anh người ở đâu?”

“Tây An”. “Bao giờ về?”

“Vô n định tớ i nay về , nhưng phải đê n đón Lâm Lệ nên tạm hoãn lại”. Bành Dã dựa vào lưng ghé phun ra một vòng khói, nói: “Trong thôn không có chỗ ở đàng hoàng, cơm nước xong sẽ đi luôn. Cũng cảm ơn Thiế t Ca đã khoản đãi”.

Thiế t Ca cười cười, ánh mắ t trở nên ý tứ sâu xa: “Sau này mấ y người còn quay lại đây không?”

Bành Dã hơi xoay người lại, đưa tay đặt điề u thuố c lên rìa chiế c cô c giấ y, búng tàn thuố c không nhanh không chậm: “Không quay lại nữa. Du lịch mà, trải nghiệm một chút là đủ rô i”.

Thiế t Ca gắ p thịt dê cho vào miệng, ăn mấ y miế ng, chợt hỏi: “Người bạn đó của tôi muố n bắ t chệt tiề n của bạn anh, không tìm anh nữa à?”

Bành Dã nhìn Lâm Lệ qua màn khói thuốc: “Có bắt chẹt không?”

Lâm Lệ sừng sốt, lắc đầu: “Không có, nên đèn mà”.

Bành Dã cười một tiếng nhàn tản, nói: “Tiền ấy à, phải tốn chút mới mua được bài học”.

Nụ cười trên mặt Thiệt Ca biến mất vài giây rồi lại dần dần nở ra.

Hắn ăn một lát, lại hỏi: “Lâm tiểu thư bị dọa nạt, người nhà cô ấy sẽ không làm gì à?”

Bành Dã cũng không vội trả lời, phun ra một hơi thuốc, nhìn Lâm Lệ một cái. Lâm Lệ cúi đầu, nói: “Đều là bạn, có gì mà dọa nạt”.

“Đúng, đều là bạn”. Thiệt Ca cười vài tiếng, lại mời: “Ăn đi, ăn đi”.

Thiệt Ca nhìn về phía Trình Ca, hỏi Bành Dã: “Đây là người phụ nữ của anh à?”

Bành Dã tiện tay ném đầu lọc vào chiếc cốc giấy, nói: “Ừ”. “Không thích nói chuyện lắm nhỉ”.

Bành Dã xoa đầu Trình Ca, kín đáo ấn thấp đầu cô xuống, nói: “Cô ấy hơi hướng nội”.

“Tên là gì?”

Trình Ca cúi đầu, nói: “Bành Dã”.

Thiệt Ca nói: “Phụ nữ bây giờ đều thích lấy tên đàn ông”. Bành Dã khẽ cười, gắp thịt dê bỏ vào bát Trình Ca. Thiệt Ca

Ca nhìn, không nói gì.

Sắp ăn cơm xong, Thiết Ca nghịch điện thoại di động, nói: “Lâm tiểu thư rất đẹp, tôi đã lưu mấy bức ảnh của cô ấy làm kỷ niệm. Chiếc máy ảnh đó anh mang về cho bạn trai cô ấy giúp tôi cho hắn xem xem. Nơi này không an toàn, không thích hợp với phụ nữ, sau này phải cẩn thận, đừng đến đây nữa”.

Hắn ám chỉ rất rõ ràng. Hắn cho rằng Kim Vĩ là bạn trai của Lâm Lệ, sợ Bành Dã vừa rồi nói không giữ lời, dùng ảnh chụp để uy hiếp bạn trai của Lâm Lệ không đến làm phiền.

Bành Dã nói: “Tôi nhất định sẽ đích thân mang máy ảnh đưa cho hắn”.

Thiết Ca ra hiệu cho một tên đi lấy máy ảnh. Ánh mắt Trình Ca và Lâm Lệ đều bám theo. Máy ảnh được đưa cho Bành Dã, Bành Dã giao tay nhận, không ngờ Lâm Lệ lại không nhìn được kéo dây đeo túi máy ảnh.

Ánh mắt mọi người tập trung vào chiếc máy ảnh. Thiết Ca nói: “Lâm tiểu thư...”.

Khóe miệng Lâm Lệ giật giật, nói: “Chiếc máy ảnh này là của bạn trai tôi, tôi mang về cho anh ấy là được”.

Thiết Ca cười lạnh: “Đề người anh em này mang về”.

Bành Dã nhìn Lâm Lệ, ánh mắt hơi lạnh lẽo, tay khẽ kéo một chút. Lâm Lệ buông tay, căng thẳng nhìn Trình Ca.

Bành Dã đưa máy ảnh cho Trình Ca.

Tay Trình Ca hơi run run. Cô mở túi máy ảnh ra xem, chính là máy ảnh của cô. Cô ung dung đeo lên người, ôm chặt máy ảnh vào

trong lòng.

Bành Dã nắm cổ tay Trình Ca, nói với Thiệt Ca: “Chúng tôi phải tranh thủ thời gian, xin phép đi trước”.

Thiệt Ca không ngăn cản. Lâm Lệ nhìn chằm chằm chiếc máy ảnh trong lòng Trình Ca, bị ánh mắt cảnh cáo, cô ta đành bình tĩnh đi xách vali của mình.

Lâm Lệ kéo vali ra hành lang, gã phục vụ dưới lầu xông vào phòng, thở hồng hộc: “Thiệt Ca, vừa có một người nói là người của Vạn Ca gọi điện thoại đến. Hắn đã vào thôn, ra giá ba mươi ngàn tệ cho chiếc máy ảnh đó. Một phút nữa sẽ đến”.

Lâm Lệ sững sờ quay lại. Trình Ca trong phòng ra hiệu cho Lâm Lệ. Lâm Lệ ngẩn ra, lập tức chạy vào một phòng khác trốn.

Nghe thấy có thể kiếm được ba mươi ngàn tệ, mấy gã đàn ông cơ bắp trong phòng đồng loạt nhìn về phía Bành Dã và Trình Ca như sói đói nhìn con mồi.

Trình Ca ôm chặt chiếc máy ảnh trong lòng. Thiệt Ca nheo mắt lại: “Rốt cuộc bọn mày là ai?”

Bành Dã tỉnh táo kéo Trình Ca ra sau, che chắn cho cô, sự khách sáo vừa rồi hoàn toàn biến mất, chỉ còn sự cứng rắn lạnh lùng: “Người đến lấy máy ảnh”.

Cánh quạt trần dánh đầy đầu mỡ quay vù vù.

Trên bàn ăn rất bừa bộn, dưới ánh đèn, trán và cánh tay Thiệt Ca bóng loáng. Mấy tên đàn em của hắn nghe thấy có ba mươi ngàn tệ, mắt sáng như bóng điện, nắm đấm giơ lên, cơ bắp cuộn cuộn.

Thiệt Ca nheo mắt nhìn Bành Dã một lát, nói: “Tao nên nhận ra mày không phải du khách mới phải”.

Bành Dã cười cười mà lạnh như băng, há t cằm chỉ gã phục vụ đó, nói: “Nghe khẩu khí của hắ n thì anh và Vạn Ca không phải cùng hội cùng thuyề n. Tôi khuyên anh đừng lợi xuô ng

vũng nước đục này. Tôi không có ba mươi ngàn tệ cho anh, nhưng nhắ t định phải mang máy ảnh đi”.

Thiệt Ca nói: “Trong chiế c máy ảnh này có thứ gì đáng giá à? Gã Vạn Ca câ n thứ này là ai?”

Bành Dã đáp: “Săn trộm”.

Thiệt Ca hơi sừng sô t: “Mày là ai?”

“Đội trưởng đội Ba thuộc trạm bảo vệ Nam Kiệt”.

Thiệt Ca nói: “Người anh em, tao không làm khó mày, thả mày đi. Lúc Vạn Ca tới tao còn có thể nói bọn mày chưa từng tới đây. Nhưng chiế c máy ảnh này phải để lại. Có tiề n không kiế m trời tru đấ t diệt”.

Bành Dã không dài dòng với hắ n, nắ m chặt tay Trình Ca bước nhanh ra ngoài cửa.

“Mày không chịu nể mặt à?” Thiệt Ca dùng má t ra hiệu, một gã thủ hạ mặc may ô đen xông tới tóm vai Trình Ca, tay còn chưa chạm vào người Trình Ca đã bị Bành Dã tóm được rô i vắn mạnh ra sau lưng. Gã may ô đen nhe răng trợn má t, lập tức bị vắn tay đè quỳ rạp xuô ng đấ t.

Một gã xăm trổ khác thắ y thề vung nắ m đấ m xông tới.

Thế là Bành Dã hạ thủ tàn nhẫn, răng rắc máy tiêng, cánh tay gã may ô đen bị vặn trật khớp.

Bành Dã đưa tay kéo Trình Ca tới bảo vệ trong lòng, xoay người đá một cú, quét ngang huyết Thái Dương gã xăm trổ. Gã xăm trổ ngã vật xuống bàn ăn, nôi lẫu nhúng thịt dê lật nhào hất đầy lên mặt hắn.

Gã xăm trổ kêu hét ngã xuống dưới bàn. Chiếc bàn ăn lật nhào, bát đĩa cốc chén trên bàn rơi xuống vỡ tan, canh cặn đổ đầy lên người hắn.

Thiệt Ca sầm mặt, đích thân lao tới đánh nhau với Bành Dã.

Một gã cơ bắp khác căn đúng thời cơ tóm cổ áo Trình Ca lôi ra khỏi người Bành Dã, đưa tay định giật máy ảnh của cô.

Trình Ca cầm chai rượu trên bàn lên đập mạnh vào đầu hắn. Chai rượu vỡ tan, thủy tinh văng khắp nơi văng khắp nơi. Gã cơ bắp không hề hấn chút nào, nhếch miệng cười nhạt, vung tay đánh về phía Trình Ca.

Trình Ca đâm chai rượu vỡ trong tay vào mặt gã. Gã lập tức rút tay về ôm mặt kêu thảm thiết.

Thiệt Ca và Bành Dã nhanh chóng phân cao thấp. Thiệt Ca mặc dù rất khỏe, dáng người như lực sĩ thể hình nhưng đánh không có chiêu thức, sức chiến đấu không bằng Bành Dã, người lùn hơn nên chân ngắn hơn, cũng không linh hoạt bằng Bành Dã.

Hắn chỉ biết cậy sức, nhưng không thể địch gàn Bành Dã.

Hắn càng đánh càng giận, cầm ghế gỗ lên đập, Bành Dã lại dễ dàng tung chân đá bay.

Thiệt Ca tức giận điên cuồng hét lên, bắ p thịt trên tay nỏ cuộn cuộn, lập tức vung quyi ến đấ m tới. Bành Dã tóm cổ tay hắ n kéo một cái, hắ n bị kéo lao về phía trước. Khuỷu tay kia của Bành Dã đề lên gáy Thiệt Ca đấ mạnh, Thiệt Ca bị đề dính mặt vào tường.

Nghe thấ y tiế ng xe bên ngoài, Trình Ca chạy đ ến bên cửa sổ xem. Cách đó không xa, một chiếc xe Jeep chiếc u đèn xé tan đêm tối.

“Bọn chúng đ ến rồi!”

Trình Ca xoay người đấ đồ tấ m bình phong bằ ng sắ t trong phòng. Bành Dã giật Thiệt Ca lên, vung chân đá thẳng vào bình phong.

Bình phong bị đá bay vào người Thiệt Ca.

Trình Ca lanh lẹ nhảy qua thủy tinh, gõ vụn, người và thức ăn thừa đầ y dưới n ền nhà, chạy đ ến chỗ Bành Dã. Cô tóm bàn tay Bành Dã đang giơ về phía sau, cả hai cùng nhau chạy ra ngoài.

Gã phục vụ ôm đầ u ngô ì xồm bên cửa không dám lên tiế ng.

Bành Dã dùng tay còn lại xách gã lên. Gã dúi đầ u sát tường kêu ú ớ. Bành Dã tìm đ ược một thứ trong túi gã rồi lập tức chạy tiế p.

Hai người nhanh chóng chạy đ ến đầ u câ u thang, nghe thấ y dưới lâ u có một đám người vào cửa, bây giờ mà đi xuố ng chắ c chắ n sẽ đ ụng phải bọn chúng.

Trình Ca ôm chặt máy ảnh, hỏi: “Lên sân thượng chứ?” “Không lên”. Bành Dã kéo Trình Ca chạy quay lại. Đ ến

cuối hành lang, anh mở cánh cửa sổ dính đầ y đầ u mỡ ra, còn

chưa kịp nói gì thì Trình Ca đã bám tay vào khung cửa sổ trèo lên.

Không biết tại sao trong thời khắc chạy trốn căng thẳng này, Bành Dã lại khẽ cười.

Anh cúi xuống tóm đuôi Trình Ca nâng lên, Trình Ca nhanh chóng trèo qua cửa sổ ra bên ngoài, ngoài cửa sổ tối đen như mực.

Trình Ca trèo xuống dưới theo lối ngõ chôn trộm. Bành Dã nhảy lên cửa sổ, quay lại nhìn kẻ cầm đầu đám người mới tới, ghi nhớ hình dạng hắn.

Đám người của Vạn Ca đã xông lên cầu thang, chạy ra hành lang.

Lối ngõ chôn trộm cao chừng hai, ba mét, Bành Dã kết hợp tay chân nhanh chóng xuống đất, kêu: “Trình Ca”.

Trình Ca mới trèo xuống được một mét, cũng không kịp nghĩ gì khác, lập tức buông tay nhảy xuống đất, được Bành Dã đỡ rất chính xác.

Bành Dã bảo vệ cô phía trước, lập tức chạy về phía sau quán cơm.

Đoàng! Một tiếng súng vang lên, người của Vạn Ca chạy tới bên cửa sổ, bắn một phát súng vào bóng đêm.

Trình Ca run lên một cái, hỏi: “Anh không sao chứ?” “Không sao”.

Trình Ca hỏi: “Có mang súng không?” Bành Dã trả lời: “Có mang”.

Nhưng chỉ có hai viên đạn.

Bành Dã đề lên người Trình Ca, nắm rạp bên cạnh chuồng bò, nhìn ra công sau quán cơm. Công có cài then, hoàn toàn lộ ra trong tầm mắt đối phương. Từ đây chạy ra công phải dùng lại rút then công, lập tức sẽ trở thành bia tập bắn của bọn chúng.

Toàn bộ đám người phía sau trèo xuống lô`ng chồ`ng trộm, những thanh sắ`t rung lên â`m â`m.

Sân sau tồ`i đen như mực, có người giơ đèn pin lên soi. Lê`u cỏ, kho thóc, nông cụ, thú gì cũng có.

Bành Dã và Trình Ca trồ`n phía sau chiế`c xe bò cạnh đờ`ng rom.

Bành Dã rút súng ra. Nổ súng sẽ tiế`t lộ` hành tung, anh ra hiệu cho Trình Ca chạy đê`n đờ`ng rom bên trái chuồ`ng bò. Trình Ca cúi thắ`p người lên đê`n đó.

Đợi cô đê`n nơi an toàn, Bành Dã mới giơ súng ngắ`m về` phía đèn pin.

Đoàng một tiế`ng, trong nháy mắ`t, Bành Dã lập tức lao tới đờ`ng rom bên trái Trình Ca.

Chiế`c đèn pin xoay tròn trên không mắ`y vòng rô`i rơi xuống đắ`t, mắ`y viên đạn bắ`n về` phía chuồ`ng bò.

Có tên kêu thảm thiế`t: “Tay tao! Tay tao!”

Bành Dã đê`n bên cạnh Trình Ca, hắ`t cắ`m chỉ chiế`c máy tuồ`t lúa gầ`n đó. Trình Ca lập tức hiểu ý, nhanh chóng trèo lên trên chiế`c máy tuồ`t rô`i trèo tiế`p lên tường rào. Cô nhìn Bành

Dã, đưa tay kéo anh, anh lắ`c đầ`u tỏ ý không câ`n, thoáng cái đã nhắ`y lên trên chiế`c máy tuồ`t.

Đám người đuổi theo không dám bật đèn pin, vừa chửi mắ`ng vừa bắ`n về` phía chuồ`ng bò. Trong bóng tồ`i, có một gã giặ`n dữ chửi bới: “Khồ`n kiế`p, đừng lãng phí đạn của ông!”

Tiế`ng súng dừng lại, sân sau lập tức yên tĩnh.

Không có tiếng súng yểm hộ, Bành Dã vừa ôm Trình Ca nhảy xuống bức tường cao cao đã để lộ vị trí.

Tiếng hò hét và tiếng súng lại đuổi theo.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy theo ngạch nhỏ ra bên ngoài, chạy thẳng tới ngõ nhỏ bên cạnh cổng chính quán cơm. Trên đường vắng lặng, lò mờ máy ngôi nhà xây bằng đá trong bóng đêm, như một tòa thành chết.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy sang ngõ nhỏ đối diện, ẩn mình vào trong đêm tối. Chỗ đó có một chiếc xe máy.

Trình Ca hỏi: “Xe của ai đây?”

Bành Dã lấy một chùm chìa khóa ra, nói: “Của nhân viên quán cơm đó”.

Trình Ca nói: “Tốt quá, chúng ta mau đi thôi”.

Bành Dã nói: “Đi tới cuối ngõ nhỏ này là chỗ ban ngày chúng ta đỗ xe”.

Trình Ca phát hiện, ngẩng đầu lên nhìn. Ánh trăng chiếu vào gương mặt tuấn tú của anh, lạnh lùng sạch sẽ.

“Ý anh là gì?”

Bành Dã nhét chìa khóa xe ô tô vào tay cô, nói: “Đi cùng cô xuống tay xuống chân, chúng ta chia ra mà chạy. Cô lái xe đến thôn của trưởng thôn Ban Qua, chờ tôi ở ngôi nhà gỗ của thợ săn bên suối”.

Trình Ca yên lặng một giây không lên tiếng.

Đôi mắt của anh trong đêm vừa đen vừa lạnh: “Chúng ta gặp nhau ở đó”.

Trình Ca hỏi: “Vậy còn anh?”

Bành Dã nói: “Tôi đánh lạc hướng bọn chúng”. Trình Ca há miệng.

Cách đó không xa lại có tiếng súng vang lên, tiếng người dấn dấn đến gần.

Trình Ca muốn nói gì đó, Bành Dã đã lấy mũ bảo hiểm xuống đội lên đầu cô. Trong nháy mắt, âm thanh bên ngoài trở nên mờ nhạt.

Anh giữ mũ bảo hiểm của cô, cúi người xuống, anh mắt ngang tầm với mắt cô, dặn dò: “Trình Ca, trên đường phải bảo vệ chính mình, gặp tôi tại ngôi nhà gỗ của thợ săn, cô có làm được không?”

Trình Ca gật đầu, nói: “Làm được”.

“Ngoan lắm”. Anh xoa mũ bảo hiểm của cô, đặt khẩu súng vào tay cô.

Do đang cúi người để cao bằng cô, mặt anh khuất trong bóng tối chỗ góc tường, nhìn không rõ lắm.

Trình Ca khẽ run lên một cái: “Cho tôi cái này làm gì?” “Bảo vệ chính mình”.

“Vậy còn anh?”

“Tôi không phải mục tiêu của bọn chúng”. Lời này anh nói chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Nhưng Trình Ca lại không nói gì, nghe theo sự sắp xếp của anh, cất súng đi, nói: “Tôi đợi anh. Anh phải về”.

Bành Dã ở một tiếng.

“Tôi đi đây”. Cô xoay người chạy vào ngõ nhỏ đen như mực, không quay đầu lại.

Trình Ca chạy thẳng một mạch, chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng xe máy khởi động rồi gầm rú đi xa. Có người hò hét đuổi theo, tiếng súng cũng đuổi theo đi xa.

Cô càng chạy xa thế giới càng yên tĩnh, chỉ có tiếng giầy giẫm trên mặt cát, qua làn mũ bảo hiểm nghe không rõ lắm.

Thôn nhỏ giữa sa mạc ban đêm vắng vẻ yên tĩnh, ánh trăng trải khắp mặt đất. Cô đi vội vã trong thôn vắng tĩnh mịch, nghe tiếng thở của mình trong mũ bảo hiểm rất rõ ràng.

Cô nhanh chóng đi tới chỗ ban ngày đỗ xe.

Bỏn bề rất yên tĩnh, vì Bành Dã đã dẫn đám người đó rời xa khu vực này.

Cô ngồi lên xe, lập tức khởi động xe, lại phát hiện phía sau có một chiếc xe đi tới như một bóng ma. Trời quá tối, không nhìn thấy người trong xe.

Trình Ca đánh tay lái, đạp ga lao vút đi như bay.

Ra khỏi thôn, ánh trăng như thủy ngân rải khắp sa mạc. Xe của Trình Ca chạy cực nhanh, cát bụi mù mịt, chiếc xe phía sau theo sát không rời.

Mười mấy phút đã qua, chiếc xe phía sau vẫn bám sát cô không bỏ cuộc.

Tốc độ quá nhanh, chiếc xe địa hình nhảy chồm chồm trên mặt cát, trong lòng Trình Ca lại cực kỳ tĩnh táo. Cô không hề nóng lòng cắt đuôi chiếc xe phía sau mà yên lặng chờ đợi.

Cô nhanh chóng đi tới một khúc cua có rất nhiều cát mà ban ngày đã đi qua.

Trình Ca cần đúng thời cơ, đến lúc chạy qua đoạn cua gấp nhất, cô đột nhiên giảm tốc độ, thu hẹp khoảng cách với chiếc xe phía sau, lúc sắp bị đâm vào lại lập tức giạt về số, đánh tay lái thật mạnh, đồng thời đạp ga lao vút đi. Cát vàng cuồn lên đầy trời, phủ kín kính chắn gió của đội phương.

Khoảng cách quá gần, xe phía sau không sao tránh được.

Chiếc xe đuổi theo không kịp cua theo, cũng không thấy rõ đường, lao thẳng lên một cồn cát, lún xuống không thoát ra được.

Trong gương chiếu hậu, cát bụi may mù trời.

Xe của Trình Ca thuận lợi vòng qua khúc cua, hơi chệch ra khỏi đường vì quán tính nhưng lại nhanh chóng quay về đúng đường.

Trình Ca cười lạnh một tiếng, nghênh ngang đạp ga đi tiếp.

Chiếc xe phía sau không đuổi theo được nữa, phía sau cô chỉ còn sa mạc trắng bạc dưới ánh trăng như mặt biển nhấp nhô.

Trình Ca không hề giảm tốc độ, lao rất nhanh trên đường.

Hơn một tiếng sau, cô về đến nơi lấy xe lúc chiều, đỗ xe sau cồn cát đúng chỗ Bàn Dã đỗ trước đó, đi bộ dưới ánh trăng vượt qua cồn cát trở lại ngôi nhà gỗ nhỏ bên suối.

Trong nhà chỉ có một cái bàn và một cái giường, trên giường trải rom, không có đèn mà chỉ có ánh trăng bên ngoài chiếu vào.

Trình Ca bỏ mũ bảo hiểm xuống, khoan chân gỗ xiết chặt bàn, châm một điếu thuốc.

Trong đêm tối, cô nghe thấy tiếng tim mình đập.

Cô hút xong một điếu thuốc, vô thức tìm một điếu nữa mới phát hiện bao thuốc đã không còn điếu nào.

Cô mím chặt môi chờ đợi.

Ban đêm cực kỳ yên tĩnh mà dài đằng đẵng. Mấy lần cô khoanh tay đi ra ngoài, đi lên trên công trường cao cao nhìn ra xa. Chỉ có ánh trăng và cát bạc vô tận, không có đèn xe, cũng không có tiếng động cơ xe máy.

Sau đó cô không đợi nữa, quay lại nhà gỗ, ôm mũ bảo hiểm ngồi trên chiếc giường trải đầy rom khô, dựa vào tường tĩnh tọa.

Ánh trăng từ đầu giường chạy tới cuối giường. Không biết đã qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng gác đầu xuống chiếc mũ bảo hiểm.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân loạt soạt, rất khẽ, nhưng Trình Ca vẫn lập tức mở mắt ra, dỏng tai lắng nghe, không có tiếng xe máy.

Chẳng lẽ chiếc xe đó đuổi theo phát hiện vị trí cô đỗ xe?

Trình Ca đặt mũ bảo hiểm xuống, lặng lẽ bước xuống giường, nắm chặt khẩu súng trong tay. Cô lần theo tường gỗ đến phía sau cửa, trong mắt lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

Người bên ngoài mở cửa, Trình Ca giờ súng lên ngắm.

Cổ tay cô bị người đó nắm chặt, một giây sau đã bị tước mất súng.

Tay người nọ rất khỏe, nắm chặt cổ tay cô kéo cô vào trong lòng, tay kia đưa tới nắm chặt tóc cô, hơi thở dồn dập, nói nhỏ: “Trình Ca, là tôi”.

Trình Ca bị anh nắm cổ tay kéo mạnh, lao thẳng vào trong lòng anh, thân thể và mùi cơ thể mà cô quen thuộc. Đến giờ khấc này cô mới bắt đầu run lên.

Anh hô hấp rất nặng nề, lồng ngực nhấp nhô dữ dội: “Trình Ca, là tôi”.

“Tôi biết rồi”.

Lý trí và sự tỉnh táo sụp đổ trong nháy mắt, lo lắng và sợ hãi lập tức bùng nổ.

Bàn Dã đá cửa đóng lại, tay đỡ sau gáy Trình Ca. Trình Ca run rẩy, há miệng định thở dốc, lưỡi anh đã nhanh chóng len vào, hùng hổ mút mạnh, chặn kín hơi thở của cô.

Anh đè cô vào tường, tay giữ chặt đầu cô, nụ hôn quyết liệt, kích động, gằn như phát tiết.

Trình Ca ngạt thở, đầu vầng mắt hoa, thân thể cô run lên, tay cũng run rẩy không ngừng, cuống cuống cởi bỏ quần áo của anh, dùng sức ôm lấy thân hình nóng bỏng ướt mồ hôi của anh.

Anh cúi người hôn cô, đè lên người cô, hai tay lần xuống bên hông cởi quần cô ra.

Cô đá rơi giày, hai chân giãy giữa đạp quần bò xuống dưới chân, giải phóng cho một chân ra khỏi quần.

Chân còn lại không kịp rút ra nữa, cô kéo quần anh xuống, giờ một chân lên quần quanh hông anh.

Thân thể cô uốn éo, phần bụng cọ sát cơ bụng nóng như lửa của anh.

Sự bùng nổ sau thời gian căng thẳng cao độ khiến thân thể hai người lập tức phản ứng mãnh liệt, nhạy cảm đến cực hạn.

Một tay anh ôm chặt hông cô, tay kia móc dưới đầu gối cô, nâng một chân cô lên, đi nhanh vào thân thể cô đang trong trạng thái sẵn sàng.

“A!”

Trình Ca không kiềm được rên lên một tiếng, ngửa đầu ra đập vào trên tường. Cô ngay lập tức đạt được cao trào khi anh vừa mới lao tới.

Cơ thể cô chột co rút khiến Bàn Dã thở dốc thành tiếng không khống chế được. Dưới ánh trăng, gân xanh nổi đầy trên trán anh.

“Trình Ca...”. Anh gọi tên cô, từng đợt từng đợt, mạnh mẽ mà hung bạo lao tới.

Cô vọt ve cơ bắp căng cứng trên toàn thân anh, hai chân run rẩy mềm rũ, đã sắp không chống đỡ được nhưng vẫn gắng hết sức điên cuồng phối hợp với anh, thu nạp toàn bộ dục vọng nóng bỏng vội vàng của anh.

Anh nắm cổ tay cô giơ lên cao quá đỉnh đầu. Hơi thở nóng như lửa phun bên tai cô, dưới thân vẫn lao tới mạnh mẽ và ngang ngạnh, tiếng rên rỉ khe khẽ từ miệng Trình Ca tràn ra.

Trình Ca khẽ nhai mồ hôi, chưa bao giờ nhạy cảm mà căng thẳng như lúc này. Từng đợt khoái cảm cực độ tràn tới, trong lòng ngứa ngáy khiến thân thể cô gằn như sụp đổ. Cô không kiềm chế được nữa, không ngừng rên rỉ. Cuối cùng anh cũng dừng lại, nặng nề thở

dốc bên tai Trình Ca. Trình Ca ngẩng đầu lên, trong trạng thái ngây ngất mê say, cô sực nhớ hết lần này tới lần khác cô vẫn quên đeo bao cao su cho anh.

Toàn bộ trút vào trong cơ thể cô.

Bành Dã ôm ngang eo cô, đỡ cô nằm xuống giường, hơi thở dốc bên người cô.

Trình Ca miệng khô lưỡi khô, hít thở rất gấp gáp, nói đứt đoạn: “Có... có điều thuốc... thì tốt”.

Đến giờ khấc này cô mới cố gắng người dậy, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không bị thương chứ?”

Bành Dã chưa kịp trả lời, Trình Ca lại cười: “Xem biểu hiện vừa rồi thì chắc là không”.

Bành Dã giữ cằm cô, lắc lắc: “Bị thương cũng có thể như thường”. Anh lại giải thích: “Bọn chúng bắn không chuẩn”.

Anh kéo cô lại gần, dựa vào trong lòng mình, ánh trăng chiếu vào trên mặt hai người. Bành Dã nhặt cỏ khô giữa hai người, nói: “Tôi nhìn thấy vết bánh xe trên đường, lúc quay về cô bị chúng đuổi theo à?”

“Ờ”. Trình Ca nói: “Nhưng bị tôi cắt được”.

Bành Dã khẽ cười cười: “Tôi biết là cô có cách mà”.

“Có lẽ các anh không nhìn ra, nhưng trước kia tôi từng có thời gian đua xe”.

Bành Dã nhìn cô một lát, hỏi: “Kích thích không?” “Kích thích”. Trình Ca nói: “Nhưng vẫn kém đêm nay”. Bành Dã cười: “Lúc nào của

đêm nay?”

Trình Ca hỏi ngược lại: “Anh nghĩ là lúc nào?”

Dưới ánh trăng, mặt cô trắng như ngọc trai. Bành Dã nhìn cô một hồi lâu rồi quay mặt đi: “Cô trắng đến mức làm tôi lóa mắt”.

Trình Ca lấy máy ảnh ra, nói: “Xem ảnh một chút”.

Trình Ca vừa mở máy ảnh đã nhìn thấy ảnh của Lâm Lệ. Cô chuyển qua, nói: “Cũng không biết Lâm Lệ trốn đi đâu rồi”.

Bành Dã không có hứng thú gì, uể oải nói: “Không biết”.

Đang nói chuyện, Trình Ca nhìn thấy bức ảnh chụp ở nhà bếp cùng Thạch Đầu, Thập Lục, Ni Mã và cả Bành Dã buổi sáng hôm đó, không có kỹ thuật lắm nhưng cô lại rất thích.

Cô nhìn vài giây mới chuyển qua.

Cô chuyển đến những bức ảnh chụp từ trên sân thượng nhà trọ hôm đó, xem từng bức một, không hề tìm được nhân vật khả nghi nào.

Trình Ca hỏi: “Chẳng lẽ không phải chụp từ nóc nhà trọ?” Cô xem đi xem lại mà vẫn không có thu hoạch gì.

Hai người đều rời vào trầm tư. Người của Chôn Đen đến tìm máy ảnh nhất định là bởi vì trong máy ảnh có gì đó.

Chẳng lẽ là Chôn Đen trong này có gì đó?

Bành Dã nói: “Thôi đừng tìm nữa, lúc nào về tìm sau. Cô đi ngủ đi, sáng mai lên đường về”.

Hôm nay Trình Ca đã quá mệt, cô chuẩn bị đi ngủ. Nhưng Bành Dã vô tình xem máy ảnh, chuyển đề n máy bức trước đó, đột nhiên lại khẽ nheo mắ t.

Trình Ca thắ y ánh mắ t anh hơi lộ vẻ nguy hiểm liê n thò đầ u sang xem, đó là bức ảnh riêng tư của cô và Cao Gia Viễn đêm đó.

Trình Ca hỏi: “Anh có muố n chụp cùng với tôi không?”

Bành Dã giúi máy ảnh vào lòng bàn tay cô: “Vĩnh viễn không có chuyện đó”.

Bầ u không khí đột nhiên chuyển thành lạnh lẽo.

Trình Ca lặ g lặ cá t máy ảnh đi. Bành Dã nhìn cô một lát, giọng nói lại dịu bớt một chút: “Ngủ đi”.

“Ờ”.

Ban đêm hơi lạnh, không có chăn, Bành Dã kéo rom đắ p lên người Trình Ca, nói: “Cô mới tới đây một chuyê n mà chỗ nào rách nát cũng đề u ở qua hế t”.

Trình Ca đắ p: “Còn chưa qua đêm ở cái trạm bảo vệ rách nát của anh”.

Bành Dã cười một tiê ng.

Trình Ca nhắ m mắ t lại, một hồ i lâu sau lại mở ra, nhìn đố i mắ t tĩnh lặng của anh dưới ánh trăng, hỏi: “Anh không ngủ à?”

“Gác đêm”. Anh đắ p.

Trình Ca nói: “Thế sáng mai tôi lái xe”. Bành Dã nói: “Tô t”.

Thế là Trình Ca nhắ m mắ t ngủ.

Hơn năm giờ sáng Trình Ca đã tỉnh, mở mắt ra thấy Bành Dã nằm bên người cô, đang nhìn cô, mắt hơi đỏ vì thức trắng đêm.

Trình Ca hơi ngò i dậy, nói: “Vẫn còn sớm, hay là anh tranh thủ ngủ lấy một tiếng?”

“Ờ”. Bành Dã nói xong nhắm mắt lại.

Dáng ngủ của Bành Dã hơi mệt mỏi, sắc mặt cũng tái nhợt. Trình Ca chợt nhớ ra mấy ngày nay thời gian ngủ của anh ít

đến mức đáng thương. Cô nhẹ nhàng bò dậy, trèo qua người anh chuẩn bị xuống giường, lại nhìn thấy vết máu đã khô trên cánh tay anh.

Hôm qua ban đêm không chú ý, cánh tay áo anh bị đạn bắn thủng, còn trên cánh tay anh có một vết thương, bay mất một miếng thịt.

Anh vẫn chịu đựng như thế .

Trình Ca mím môi ngò i trên bàn nhìn anh ngủ. Một tiếng sau anh tỉnh dậy như có đồng hồ báo thức trong đầu.

Trình Ca hỏi, sắc mặt thản nhiên: “Không cần ngủ thêm một lát nữa à?”

Bành Dã mở to mắt ra, nói: “Lên đường”.

Trình Ca trượt từ trên bàn xuống, nói: “Bây giờ lên đường?” “Ờ”.

Ra khỏi ngôi nhà gỗ nhỏ, Bành Dã đi thẳng về phía cồn cát chỗ đỗ xe. Trình Ca đứng lại phía sau, nói: “Tôi đói, vào trong thôn tìm cho tôi chút đồ ăn”.

Bành Dã quay lại: “Cũng được”.

Vào trong thôn, cửa nhà trưởng thôn Ban Qua mở rộng, anh ta đã về đêm hôm qua.

Trình Ca đi vào sân, thầy Ban Qua đang cho gà ăn ở góc vườn. Đó là một người đàn ông dân tộc Tạng ngoài bốn mươi tuổi, không cao, dáng người rắn chắc, lúc cười hai mắt nhắm tít lại.

Nhìn thầy Bành Dã, Ban Qua đặt chậu thức ăn gia cầm xuống, nhiệt tình đi tới: “Hôm qua cậu lấy chìa khóa đi, tôi còn bực vì không gặp cậu. Hôm nay sao lại quay về?”

Bành Dã bước nhanh tới cầm tay Ban Qua: “Đến thôn Mộc Tử có chút việc”.

Anh vỗ vai Ban Qua, cười nói: “Quay lại đi qua đây ăn chực bữa cơm sáng”.

“Đừng nói là ăn chực, ở lại đây luôn cũng được”. Ban Qua nói xong, nụ cười đột nhiên thu lại: “Tay cậu làm sao mà bị thương thế này?”

Trình Ca bên cạnh thoáng nhìn Bành Dã.

Nhà Ban Qua xây bằng đá, đứng dựa vào tường cảm thấy rất mát mẻ. Trước một gian sau một gian thông nhau, cửa trước đối xứng với cửa sau, rất thông thoáng.

Trình Ca ngồi trên ghế đầu ngoài cửa, gió buổi sáng rất trong lành, lành lạnh. Hai con trai nhà Ban Qua khoảng hơn mười tuổi, một đứa đang đuổi dê ngoài sân, chuẩn bị đánh ra ngoài chăn, còn một đứa thì đóng lư vào cối xay trong lều chuẩn bị xay bột mì.

Trình Ca giờ máy ảnh chụp ảnh cho hai đứa nhỏ, chụp được mấy kiểu thì bị bọn nhỏ phát hiện, xấu hổ cười chạy mất.

Cô nghe thấ y hai người phía sau nói chuyện.

“Bậy quá, sao lại cứ mặc kệ cho máu nó tự khô chứ?” “Bay mà t tí tẹo thịt, không bị thương vào mạch máu”.

Bành Dã việc lớn hóa nhỏ, muố n qua quýt cho xong.

Lúc này Trình Ca mới quay lại nhìn Bành Dã. Anh cởi áo, để mình trầ n, trên da có rấ t nhiề u vế t va quệt bị thương.

Ban Qua băng vế t đạn bắ n xong, câ m nhíp gắ p thịt nát lẫn lộn trên khuỷu tay Bành Dã, lại càng giậ dữ hơn: “Trong vế t thương vẫn còn vụn thủy tinh! Chưa xử lý mà đã chạy vào sa mạc, buổi trưa cát nóng bô n, năm mươi độ, không thố i mới lạ”.

“Khi đó không đau nên cũng quên mấ t. Không nghiêm trọng như anh nói thề đầ u”. Bành Dã cười cười, phát hiện Trình Ca đang nhìn anh liề n liề c mắ t nhìn lại rồ i ngay lập tức thu về .

Ban Qua vẫn còn mắ ng: “Còn để mặc thề này là sẽ thố i vào tận xương, cậu nói xem có nghiêm trọng không? Hôm qua cậu có việc gì mà vội vã như vậy? Tìm một người thành thạo xử lý vế t thương thì chề t à?”

Bành Dã sờ mũi, không biề t tại sao Ban Qua lại dữ tợn như thề . Anh ho vài tiế ng, chuyển đề tài: “Hai anh em Dương Thố sao không đi học?”

“Hôm nay là chủ nhật!”

Trình Ca quay lại nhìn lên bầ u trời cao tít tắ p.

Xử lý vế t thương trên người Bành Dã xong, vợ Ban Qua cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Trên chiếc bàn ăn nhỏ bằng gỗ bày bốn bát mì kéo tay, rắc hạt tiêu đầu đỏ, củ cải dưa muối. Bà xã của Ban Qua là một người không giỏi ăn nói, chỉ mỉm cười đưa tay chỉ, ra hiệu cho Trình Ca ngồi vào bàn.

Trình Ca ngồi trên chiếc ghế nhỏ, phát hiện trong bát mình và Bành Dã có mấy miếng thịt dẹt to, mì cũng nhiều hơn, còn bát của Ban Qua và bà xã thì không có.

Trình Ca cầm lấy đũa, ăn một miếng mì. Dai, giòn, thơm, là bà xã của Ban Qua tự tay xay bột kéo mì.

Ban Qua hỏi: “Ăn có quen không?” Trình Ca gật đầu: “Ngon”.

Bà xã Ban Qua bưng bát mì cười.

Ban Qua hỏi đến Trình Ca, Bành Dã đáp một câu, Trình Ca đáp một câu, nói là đến chụp ảnh, xem như đồng nghiệp.

Ban Qua hỏi: “Cô ở thành phố lớn quen rồi, tới chỗ này chắc là rất khó thích nghi?”

Trình Ca nói: “Không có, ở đây rất tốt”.

Ban Qua nói: “Mới tới còn thấy mới mẻ, ở lâu sẽ không chịu nổi”.

Bành Dã trầm tĩnh nhìn Ban Qua một cái. Anh hiểu rất rõ tính Ban Qua, hôm nay Ban Qua ăn nói rất khác thường.

Ban Qua mặc kệ Bành Dã, lại hỏi: “Cô ở lại đây bao lâu?”

Trình Ca đáp: “Đến trạm bảo vệ, chụp ảnh mấy ngày rồi về thôi”.

Ban Qua nói: “Ăn mì xong hai người chạy về trạm luôn à?”
“Vâng”.

“Ồ, làm việc phải nhanh chóng, phải...”.

Ban Qua còn chưa nói dứt lời, Bành Dã xen ngang: “Cay không?”

Trình Ca đang ăn dở miến ng mìn, ngậm trong miệng lắ c đầ u. Ban Qua cuố i cùng không nói thêm nữa.

Ban Qua và vợ ăn mì rấ t nhanh, trong nhà có nhiê u việc nên cũng không ngồ i đợ i mà lập tức rời bàn.

Bành Dã cũng ăn xong rấ t nhanh, thấ y Trình Ca còn đang ăn chậm rãi, anh thoáng nhìn Ban Qua đang mài nông cụ ở sau vườn, nói với Trình Ca: “Tôi ra phía sau xem một chút”.

Trình Ca ở một tiể ng.

Bành Dã đi tới sân sau, mặt trời đã lên cao, chiế u xuô ng cát vàng.

Ban Qua quay lại nhìn Bành Dã một cái rô i tiể p tục làm việc.

Bành Dã đi tới, khẽ nhíu mày: “Hôm nay anh có chuyện gì vậy?”

Ban Qua hỏi: “Chuyện gì là chuyện gì?”

Bành Dã mím môi vài giây, nói: “Người ta là phụ nữ, sao em thấ y anh nói câu nào cũng như đâm chọc người ta thê ?”

Ban Qua nói: “Trong lòng cậu có ma hay sao mà lại thấ y tôi nói câu nào cũng như đâm chọc người ta?”

Bành Dã nhấ t thời không biể t nên nói gì nữa cả.

Ban Qua đặt nông cụ trên tay xuô ng, cau mày nói: “Cậu xem đi, vừa rô i tôi bắ ng vể t thương cho cậu, cô ta không thềm

nhìn lấ y một cái, không hỏi một câu, cũng không thèm quan tâm, mang ghê ra cửa ngõ i xem đàn gà nhà tôi. Người ta thà xem gà còn hơn xem cậu”.

Bành Dã quay đầ u đi, cười một tiế ng: “Em không dễ coi bằ ng gà, thê thôi”.

Ban Qua nói: “Cậu đừng lún sâu thêm nữa”.

Bành Dã căng thẳng trong lòng, liê c mắ t nhìn Ban Qua: “Làm sao anh...”.

Đột nhiên lại dừng lời.

Anh và Trình Ca chưa hê có bắ t cứ biểu hiện mập mờ nào, thậm chí anh còn không nhìn thẳng cô mắ y lầ n.

Ban Qua thở dài: “Vừa rô i băng bó vế t thương, sau lưng cậu toàn là vế t cào của người phụ nữ đó”.

Bành Dã không biê t nói gì nữa.

“Lão Thầ t, cậu đừng có nổi điên”. Ban Qua rấ t lo lắ ng cho Bành Dã, nói: “Người phụ nữ đó đã ngủ với cậu rô i, nhưng cậu bị thương như vậy mà cô ta không đau lòng chút nào, loại phụ nữ này không chấ p nhận đượ c”.

Bành Dã nói: “Vế t thương nhỏ thôi, không sao”.

Ban Qua nói: “Không thể nói thê đượ c. Có thê nào cũng là vế t thương, cậu xem, trong lòng cô ta...”.

“Trong lòng cô á y không có em, em biê t”. Bành Dã ngắ t lời Ban Qua.

Ban Qua nghẹn lời không nói đượ c gì nữa.

Vài giây sau Bành Dã lại cười: “Trong lòng em cũng không có cô ấy, không có gì thiệt”.

Ban Qua: “Nhu thế là làm loạn”.

Bành Dã cười, vỗ vỗ vai Ban Qua: “Hôm nay phải lên đường, lần tới trở lại uống rượu với anh”.

Bành Dã quay vào nhà, Trình Ca vẫn ngồi trên ghế cúi đầu ăn mì.

Bành Dã kéo ghế ngồi xuống bên bàn xem cô, hai má hơi đỏ, mồ hôi trán lấp lánh.

Bành Dã đứng, Trình Ca ngẩng đầu lên, thấy xung quanh không có người liền nói: “Anh ăn giúp tôi một ít”.

Bành Dã cúi nhìn một cái, hơi kinh ngạc, không ngờ Trình Ca đã ăn hết hơn nửa bát.

Phải biết bà xã của Ban Qua rất chu đáo, Bành Dã ăn hết bát mì cũng no căng bụng.

Bành Dã hơi buồn cười: “Tôi ăn no rồi. Cô phải ăn nhiều một chút”.

Trình Ca hơi mất kiên nhẫn: “Một bát này bằng hai bát ở quán mì lần trước”.

Bành Dã nói: “Ăn không hết thì bỏ đó”.

Trình Ca mím môi không lên tiếng, suy nghĩ một lát thấy hơi bực bội lại cúi đầu ăn tiếp.

Bành Dã cười mơ hồ, nói: “Không sao đâu, không ăn hết thì thôi, họ không để ý đâu”.

Trình Ca không ngẩng đầu lên.

Bành Dã đưa tay tới cầm đôi đũa trên tay cô, kéo bát mì đến chỗ mình, nói: “Đề tôi”.

Anh ăn mấy miếng to, tiếng bước chân nhẹ nhàng của nhỏ bé Ban Qua vang lên bên ngoài, Trình Ca lập tức lấy lại bát đũa, ăn nốt miếng mì cuối cùng.

Bà xã Ban Qua đi vào dọn bát, mỉm cười ngại ngùng: “Ăn xong rồi à?”

Trình Ca nói lạnh nhạt: “Vâng”. Xong lại thêm một câu: “Rất ngon”.

Thấy trong bát cô không thừa sợi mì nào, bà xã Ban Qua cười tí t mắt, bung bát đi.

Trình Ca hơi đau khổ liếm mỡ ngoài miệng, nói: “Cả ngày hôm nay tôi không cần ăn cơm nữa”.

Bành Dã cười một tiếng: “Thế thì tốt, tiết kiệm tiền”.

Bành Dã và Trình Ca lấy đầy nước, chào mọi người trong nhà Ban Qua rồi lên đường về trạm.

Trên đường Trình Ca lái xe, Bành Dã ngồi trên ghế phụ lái, dựa lưng vào ghế nhìn sa mạc.

Trình Ca hỏi: “Anh không ngủ một lát à? Tôi sẽ lái chậm một chút”.

Hiện tại Bành Dã không có tâm tư gì, nói: “Chờ một lát nữa”. Hai người yên lặng một hồi lâu.

Một lát sau, Bành Dã nói: “Với tốc độ này, hơn mười một giờ sẽ về đến trạm”.

Trình Ca ở một tiếng, vài giây sau hỏi: “Xăng đủ về không?” Bành Dã nhìn đồng hồ xăng: “Cũng vừa vừa”.

“Cũng vừa vừa là thế nào?” Trình Ca hỏi.

“Đổ thêm một trăm tệ cho chắc ăn”. Bành Dã nói. Trình Ca nói: “Thế thì còn thừa tám mươi sáu tệ”. Bành Dã nói: “Ờ”.

Hai người nói chuyện đều rất chậm rãi.

Trình Ca thương lượng: “Lái xe một ngày liên tục quá mệt, tìm chỗ nào nghỉ một đêm, ngày mai về cũng được”.

Bành Dã nói: “Ờ”.

Sa mạc dần dần lui lại, chiếc xe địa hình đi vào một vùng hoang mạc, toàn là đất cát xám, thỉnh thoảng mới có cỏ dại.

Trình Ca nhìn Bành Dã trong gương xe. Anh nghiêng đầu tựa vào ghế ngủ.

Cửa kính hạ xuống, gió trên hoang mạc thổi tóc trước trán anh lay động. Khuôn mặt anh lúc ngủ vừa dịu dàng vừa nghiêm nghị, có lẽ đang mơ một giấc mơ đẹp.

Anh ngủ rất say, một mạch đến chiều mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Trình Ca không đánh thức anh.

Buổi chiều nắng rất gắt, nhiệt độ càng ngày càng cao, Trình Ca dần dần cảm thấy không chịu nổi nữa.

Đi mãi mới gặp một cây xăng lẻ loi bên đường, cũng không biết bao giờ mới gặp được cây xăng nữa. Trình Ca đổ một trăm tệ tiền xăng, lúc lục tiền trong túi quần Bành Dã để trả thì Bành Dã tỉnh lại.

Trình Ca trả tiền xăng, nói: “Làm anh thức dậy mắt”.

Bành Dã dụi mắt, tiếng nói hơi khàn khàn: “Cũng nên dậy rồi”.

Trình Ca hỏi: “Ngủ ngon không?” Bành Dã nói chậm rãi: “Rất ngon”.

Trình Ca nhìn sắc mặt anh một lát, bình tĩnh hỏi: “Mơ thấy tôi à?”

“...”. Bành Dã nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Không”. “Nói dối”.

Trình Ca nói: “Quay đầu lại”.

Bành Dã quay lại nhìn cô, mắt rất đen, không gợn sóng. Trình Ca nhìn một lát rồi nhìn về phía trước: “Đi thôi”.

HẾT TẬP 1